

ရတနာတော်
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

IC
NG KYAW MYINT

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

အိမ်ထောင်ရေး
မုခ်အိမ်

တိုက်(၉)၂၀၀၁-ပိတောက်လမ်းယုန်ပလာဇာဓိဓာတုတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/Secret San Kyal)

Dear Marry Fashion House

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
ဥပုသ်လီလီဒေဟံ

အိန္ဒိယ

နာယက
မောင်နှင်းဆွေ၊ သောင်းဝေဦး

စက္ကနင်း ကျော်ကျော်ဆွေ စုစည်းတင်ဆက်သည်။

အတွဲ (၂၀)၊ အမှတ် (၁၁)၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်။
၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးဆန်းပန်းစာပေ၊ Dear Marry (Myanmar)
တိုက်(၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဒနပလာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ပန်း-၀၉၄၃ ၂၀၀၇၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝေဦး

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ဝိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ဒေါင်းဝီးတလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာတစ်

မွှေးမွှေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.sc (Chem)

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု

မွှေးမွှေး၊ မျိုးပန်း(အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ
မိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း၊
ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကန

ဖြန့်ချိရေး

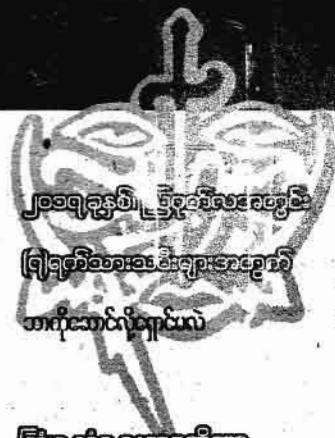
ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေစေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွက်ဝေစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ၊
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊
ဗန္ဓုလေး-နဂါးစာပေ၊ ဖော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂါးနီစာပေ၊ မိလျှံနာစာပေ၊
ပဲခူး-သရင်စာပေ၊
* ခေတ္တရာစာပေ သံသု၊ သော်တာစာပေ-နေပြည်တော် ပျဉ်းမနား၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၁၁၅၆ မြ) ၉/၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဒနပလာတအိမ်ရာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်

အတွင်းနှင့် အုပ်ချုပ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝင်းဆင့် (၀၀၄၂၇၆) ရွှေနှင်းအောင်အောက် အမှတ်-၂၄၊ ရွှေဝါထွန်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

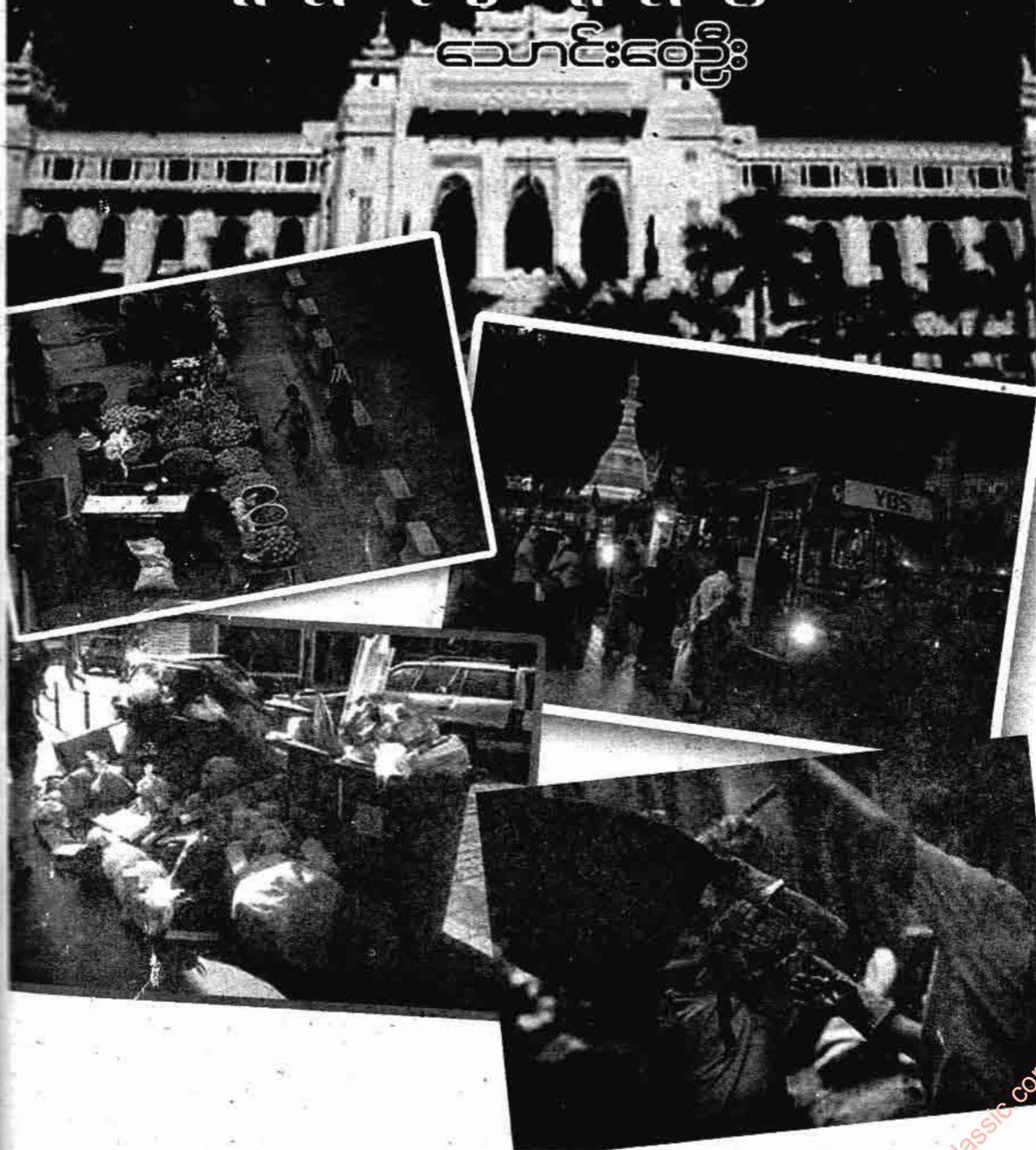
မျက်နှာပိုးနှင့် ငွင်း CTP (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုကို၊ (တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄ ၇၃၊

ပန်းချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၀) ပြို့သူ(ဝသန်) အထူးကျည်သည်။

[illegible]

[illegible]

ရန်ကုန်အစိုးရနှင့် ရန်ကုန်စည်ပင် သောင်းစေဦး

ယခင်လမှအဆက်

အမှတ် (၂)

ပြီးခဲ့သည့်လက အကြံပြုချက် အမှတ် (၁) တွင် ရန်ကုန်အစိုးရ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များမှ ကြိုက်တာလေးတွေ ရေးခဲ့သည်။

အခုလည်း နည်းနည်းထပ်ရေး ပါဦးမည်။

ကိစ္စက ရှန်ဂိုလာဟော်တယ် (ယခင်ထရိုက်ဒါးဟော်တယ်) ကိစ္စပါ။ ဒီဟော်တယ်ကြီးက ဆူးလေလမ်းမကြီး ပေါ်မှာ မြေတွေ ကူးကျော်ထားတာ အများကြီး။ အစိုးရနစ်ဆက်၊ သုံးဆက် ဘယ်သူကမှ မဖျက်ခဲ့ဘူး။ အခု အစိုးရ လက်ထက်မှ အဲဒီကူးတဲ့ မြေတွေ ပြန်ပေးခိုင်းပြီး နောက်ဆုတ်ခိုင်းတာ၊ ခရီးသွားပြည်သူလူထု အတော်အဆင်ပြေ သွားတယ်။ ကားတွေလည်း ချောင်ချောင် ချီချီ ကွေ့လိုရသွားတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ တွင်းမှာ မြေက ဈေးကြီးလှ၏။ ဆူးလေ လမ်းမကြီးတစ်ဝိုက်တွင် တစ်စတုရန်းပေ

သုံးလေးသိန်းရှိပါသည်။ အခု ရှန်ဂိုလာ ဆုတ်ပေးလိုက်ရတာ စတုရန်းပေ ထောင်နဲ့ချီ ရှိပါသည်။ တွက်သာ ကြည့် ကြပါတော့။ ဒါ ကူးထားတာ ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုခန့် ရှိပါပြီ။ ၁၉၉၀ ကျော်ကျော်က ဖြစ်မည်။

ဒီဟော်တယ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်က ဝန်ကြီးချုပ်ဦးဇော်မင်း သိန်း အခင်းအနားတစ်ခု သွားတက်တုန်း မီးပျက်သွားသတဲ့။ နိုင်ငံခြားက ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမယ်လို့တွေ့ကို သွားပြီး invite လုပ်တဲ့ အစည်းအဝေးလို့ ပြောတာပဲ။ မီးပျက်တော့ အရှက်ကွဲရော။ ထိုင်းကိုယ်စားလှယ်ကတော့- “မီးလာမှ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြတာ ပေါ့ဗျာ” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးသွားသည်ဟု ကြားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လျှပ်စစ် မီးကလည်း တစ်ခုကွပ်ပါပဲဗျာ။ မီးက ခဏခဏ ပျက်သည်။ ဝန်နံ့အားနဲ့က မမျှ။ Facility ကလည်း မပြည့်စုံ။ ကြာလေ ပိုဆိုးလေဖြစ်နေ၏။

မီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် အကြံပြုချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- (က) နိုင်ငံတကာ အကူအညီကို ဖိတ်ခေါ်ပါ။ တောင်းပါ။
- (ခ) ပုဂ္ဂလိကများကို ချပေးပါ။ မြို့နယ်အလိုက် လုပ်လိုသူများရှိရင် ချပေးပါ။ လာကြပါလိမ့်မည်။
- (ဂ) အရေးပေါ်ဆီနဲ့ မောင်းတဲ့ စက်ရုံများ တည်ဆောက်ပါ။
- (ဃ) ပြည်သူလူထုထံမှ အကြံ ဉာဏ်တောင်းပါ။ အကူအညီတောင်းပါ။ ဖိတ်ခေါ်ပါ။ မီးရဖို့အားလုံးက စိတ်ဝင်စား ကြပါသည်။
- (င) မီးရရှိရေးကော်မတီများ ဖွဲ့ပါ။ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုပါ။
- (စ) လျှပ်စစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပညာ ရပ်များကို ပြည်သူထဲအထိ ပျံ့နှံ့အောင် ပညာပေးပါ။ ဟောပြောပါ။
- (ဆ) ရနိုင်သမျှ လျှပ်စစ်စွမ်းအား များကို ထုတ်လုပ်ပြီး ရန်ကုန်ပို့ရတာ ပိုပါ။ ရန်ကုန် ၂၄ နာရီ မီးလင်းဖို့

www.burmeseclassic.com

အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

(c) ယာယီအားဖြင့် ကျောက်စီး
သွေး၊ စပါးခွံလိုဟာမျိုးနဲ့ လှုပ်စစ်ဓာတ်
အားထုတ်စက်ရုံများ ထောင်၍ ရရင်
ထောင်စေချင်ပါသည်။

နည်းတွေကတော့ အကြံပေး
ရရင် အမျိုးစုံပေါ့ဗျာ။

အရေးကြီးတာက လုပ်ဖို့၊
လုပ်ချင်ဖို့ လိုပါသည်။

လုပ်ကြည့်ပါ။ အားလုံးဝိုင်း
လုပ်ကြပါ။ ပြည်သူကို ချုပ်ပါ။ အရင်က
ပြည်သူကို ချုပ်ပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်
ကြီးတွေ သူဟာသူ လုပ်နေကြတယ်။

EPC ဝန်ကြီးအိမ်မှာတောင် Own
Generator နဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တာ

YBS နဲ့ ဘတ်စကားတွေကိစ္စ
ဆက်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

YBS အတွက် ကားတွေ
ဆောက်လာပြီတဲ့။ ကောင်းလေစွာ ဆွဲခိုင်း
တာ။ ပရိသတ်အတွက် အမြင်ပြောင်း
တာပေါ့။ အစိုးရအတွက်လည်း

Impression ကောင်းသွားတာပေါ့။ လူထု
က ကားအသစ်လေးတွေစီးရတာ
ကျေနပ်ကြမှာပါ။

အဲ ... ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်
နောက်လိုက်တွေကိုတော့ ဆုံးမညာပေး
ပါဗျာ။ ရိုင်းတဲ့လူ များတယ်။ သင်တန်း
ပေးပါ။ ကလေးတွေတတ်တဲ့ ယဉ်ကျေး
လိမ္မာသင်တန်းမျိုးပေါ့။

နောက်တစ်ခုက Water Taxi
ကိစ္စ

ကြိုဆိုတယ်ဗျာ။
ရန်ကုန်မြို့ကြီးဘေးမှာ မြစ်
တွေ၊ ချောင်းတွေ Water Taxi ပြေးလို့ရ
တာတွေ အများကြီး။

အရှေ့ဘက်က ငမိုးရိပ် (ပုဇွန်
တောင်)နဲ့ အနောက်ဘက်က လှိုင်၊
ပန်းလှိုင် မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေက Water
Taxi ပြေးလို့ရပါသည်။ ပြေးလို့ကောင်းပါ
သည်။ ပဲခူးမြစ်ထဲလည်း ပြေးလို့ရပါ
သည်။

Water Taxi ပြေးရင်၊ ဆွဲရင်
လူကြပ်တာ၊ ကားကြပ်တာ တစ်စုံတစ်ရာ

အတိုင်းအတာထိ ပြေးလျော့သွားပါမည်။

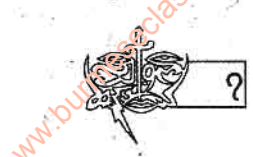
ကျွန်တော် ဘန်ကောက်
အကြိမ် တော်တော်များများ ရောက်ဖူး
သည်။ ကျောက်ဖယားမြစ်ထဲမှာ Water
Taxi စီးခဲ့ဖူးသည်။ အယုဒ္ဓယမှ
ဘန်ကောက်အထိ စက်လှေစီးခဲ့ဖူးသည်။

ကန်ချနာဘူရီရောက်တော့
လည်း ကွေ့မြစ်ထဲမှာ စက်လှေစီးခဲ့ဖူး
သည်။ ကော့သောင်းရောက်တော့
ကော့သောင်း ရနောင်းကို ပါချန်မြစ်ထဲ
မှာ စက်လှေနဲ့ သွားခဲ့သည်။ Water Taxi

ပါပဲဗျာ။ မြဝတီရောက်တော့လည်း
သောင်ရင်းမြစ်ကို စက်လှေနဲ့ ဖြတ်ခဲ့ဖူး
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် Water Taxi ကို
ကြိုဆိုပါသည်။ အန္တရာယ်ကင်းအောင်

တော့ စဉ်းစားပေါ့ဗျာ။ လှေအချင်းချင်း
မတိုက်မိအောင် လေပြင်းမထိအောင်
ပြဿနာကြုံလာရင်လည်း ကယ်ဆယ်
ရေးတွေ လုပ်နိုင်အောင်။ အခုဟာက
ဖြစ်တာနဲ့ သေတာပဲ။ တိုက်တာနဲ့

နစ်တာပဲ။ တိုက်တိုင်းနစ်ဖြစ်နေပြီ။
ချင်းတွင်းမြစ်ထဲမှာ၊ ရောဝတီမြစ်ထဲမှာ၊

ဝဝန်မြစ်ထဲမှာ၊ တိုက်တိုင်းနှစ်တွေ၊
လူတွေက လောဘသားတွေ၊ ငွေလိုချင်
တာနဲ့ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ လူတွေခွတင်၊
တိုက်ရော၊ နှစ်ရော၊ မြုပ်ရော။ အဲဒီကျ
မှ သေကြ၊ ကျွဲကြနဲ့ ပြဿနာတွေက
ရှင်းလို့ကို မဆုံးနိုင်ဘူး။

တိုးအေး၊ တိုင်းလုံးကျော်၊
ရောနဒီ ဒါတွေက ရန်ကုန်နားမှာ
မြုပ်သွားကြတာ။ သင်္ဘောတွေ၊ စက်လှေ
တွေ။

ဒီလို ကြေကွဲစရာတွေ မဖြစ်
အောင် စီစဉ်သူတွေက စီမံချက်အမျိုး
မျိုး ရေးဆွဲတတ်တိုက်လေ့ကျင့်ကြရမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ Water Taxi ပြေးဆွဲမည့်
ကိစ္စ စီစဉ်သူများမှာ I.Q.E.Q အလွန်မြင့်
သူများဖြစ်၍ ဒီကိစ္စကြီးကို အောင်မြင်
အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်
ကြောင်းပါဗျာ။

နောက်တစ်ခုကတော့ အခု
မိုးကျပြီ၊ မိုးရေတွေ ကောင်းကောင်းစီး
သွားဖို့ ရေစီးရေလာကောင်းဖို့ကိစ္စ ပြော
ချင်ပါသည်။

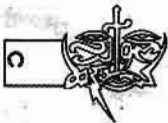
အခု မြို့နယ်အသီးသီးမှာ
မြို့တော်စည်ပင်က မြောင်းတွေ လိုက်
ဖော်နေသည်။ မြေသားမြောင်းအစား
ကွန်ကရစ်မြောင်းတွေ လုပ်နေသည်။
သိပ်ကောင်းပါသည်။ ကြိုဆိုပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ပြီးအောင်လုပ်ပါဗျာ။
တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ပစ်မထားပါနဲ့။
တာဝန်ရှိသူတွေ လိုက်စစ်ပါ။ ကြပ်မတ်
ပေးပါ။ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တွေ
ကလည်း ကိုယ့်မြို့နယ် ကိုယ်ကြည့်ကြ
ဗျာ။ နေသာသလို မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်သမိုင်း
ကိုယ်ရေးကြတာပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
တန်အောင် ကြိုးစားပါ။ Up grade လုပ်
ပါ။ ပြည်သူကို အကျိုးပြုပါ။ အခုဟာက
လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အိမ်နားမှာ
တောင် အမှိုက်လာပုံနေကြတာ။ ကျွဲမဲ့
သူလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော့် အိမ်လမ်း
ထိပ်မှာဗျာ။ အဲဒါ မနေနိုင်လို့ သံချေးကြီး
သွားကာလိုက်ရတယ်။ နိမ့်ရင် ပစ်ဦးမှာ
စိုးလို့ သံချေးကြီးသံကောကို ငါးတစ်ရိုက်
လောက် မြှင့်ပြီး ခတ်လိုက်တာ။

အံ့မယ် ဒါတောင် အမှိုက်ပစ်
ရေစီးရေလာက ငမိုးရိပ်ချောင်း
(ပုဇွန်တောင်ချောင်း)နဲ့ လှိုင်မြစ်ထဲစီးတာ
အဓိကပါ။ ပြည်လမ်းနဲ့ ကမ္ဘာအေးစေတီ
လမ်း ရေဝေကုန်းတန်းကြီးက အရှေ့ဆို
ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ၊ အနောက်ဆို လှိုင်မြစ်
ထဲ စီးဝင်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ အားလုံး
ပေါင်းဆုံပြီး ရန်ကုန်မြစ်ထဲ။ ပြီးတော့မှ

သူတွေက အထုပ်တွေကို သံလုံးပစ်သလို
ခြံစည်းရိုးကျော်ကျော်ပြီး ပစ်ကြတာ။
အထုပ်တွေက သူတို့ခေါင်းပေါ် သုံးလေး
ခါ ပြန်ပြန်ကျမှ အပစ်ရပ်သွားတော့
တယ်ဗျို့။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးက
စည်းကမ်း ကလနား အလွန်မုန်းသူများ
ဖြစ်၏။ မကြိုက်ကြပါ။ ငါလုပ်ချင်တာ
လုပ်မယ်ဆိုသူတွေ များလှပါ၏။ သိပ်
မေတ္တာရပ်ခံလို့ မရပါ။ လုပ်မရအောင်
သာ လုပ်ထားပါ။ နမူနာ ဥပမာကတော့
ရန်ကုန်မြို့ထဲက ကားသွားမရအောင်
ပိတ်ထားတဲ့ ကပ်တုံးအဝါတွေ ကြည့်
ပေါ့ဗျာ။ ဒါတောင် ဖြစ်ပြီး ဆိုက်ကာ။
ကားလောက်တော့ သွားရအောင်
ဟထားကြသေးတယ်။

ရေစီးရေလာက ငမိုးရိပ်ချောင်း
(ပုဇွန်တောင်ချောင်း)နဲ့ လှိုင်မြစ်ထဲစီးတာ
အဓိကပါ။ ပြည်လမ်းနဲ့ ကမ္ဘာအေးစေတီ
လမ်း ရေဝေကုန်းတန်းကြီးက အရှေ့ဆို
ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ၊ အနောက်ဆို လှိုင်မြစ်
ထဲ စီးဝင်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ အားလုံး
ပေါင်းဆုံပြီး ရန်ကုန်မြစ်ထဲ။ ပြီးတော့မှ

ကပ္ပလီပင်လယ်ပေါ်မှာ။

မြစ်တွေအားလုံး ရေထွက် ပေါက်၊ ရေစီးပေါက်တွေ ရှိပါသည်။

တာဝန်ရှိသူတွေ လိုက်စစ်ပေး စေလိုပါသည်။ အဲဒီမြစ်ထွက်ပေါက်တွေ မှာ အပိုင်တွေ ပြည့်လို့များ၊ ကြောက် စရာပါပဲ။ ပြီးတော့ ကမ်းနားမှာ ကျွဲကျော်တဲတွေက ထောင်နဲ့ချီ ရှိနေ သည့် အပိုက်တွေကို မြစ်ထဲ သွန်ချနေ သည်။ ပြောမရ၊ ဆိုမရနဲ့၊ အဲ ပြောမယ့် သူတောင် မရှိဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဘယ်သူ မှာ တာဝန်ရှိတာလဲ။

ကျွန်တော် စည်ပင် မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က စက်လှေတစ် ခုနဲ့ ရွှေပေါက်ကံလောက်နေပြီး ပုဇွန် ဆောင်အထိ ကမ်းဘေးဘယ်ညာ ကြည့် ခဲ့ပါသည်။ အတော် အရပ်ဆိုင်း၏။ မြစ်ထဲက လှေတွေကလည်း စည်းမရှိ၊ ဝမ်းမရှိ ရပ်ထားသည်။ အုတ်သံကျောက် အပုံတွေကလည်း မနည်းမနောပါပေ။ ကျွဲကျော်တဲတွေလည်း နေရာအနှံ့ သွား နဝတ နယက အစိုးရခေတ်

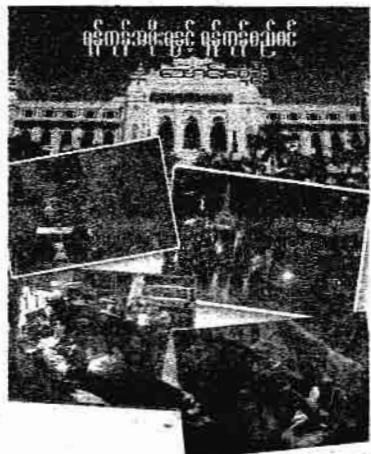
ကတော့ ကျွဲကျော်တဲများကို အတင်း ဒေသကြမ်းဖျက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဖျက်လည်း ခဏပါပဲ။ ပြီးတော့ ပြန်လာတာပါပဲ။ အဓိကတော့ Mindset များ ပြောင်းလဲရန် ဖြစ်ပါ၏။ ဒါမျိုး လက်ရှိအစိုးရမှ ပညာ ပေးနိုင်ရန် တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

ရေစီးရေလာကိစ္စနဲ့ နိဂုံးချုပ်ပါ မည်။

ရေစီးရေလာ တစ်မြို့လုံး ကောင်းသွားအောင်

(က) တစ်မြို့လုံး ပြောင်းတွေ ဖော် ပေးပါ။

(ခ) ပြောင်းထဲ အပိုက်မပစ်အောင် ပြောပေးပါ။ တားပေးပါ။

(ဂ) မြစ်ထွက်ပေါက်တွေ သွားစစ် ပေးပါ။

(ဃ) ဒီကိစ္စကို ပြည်သူပါအောင် Media ပေါင်းစုံ က လွှဲ ဆောင်ပေးပါ။ ပြည်သူကို အကူအညီတောင်းပါ။

(င) တာဝန်ရှိသူတွေအားလုံး တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းလုပ် ကြပါ။

(စ) ရပ်ကွက်အလိုက်၊ မြို့နယ် အလိုက် သန့်ရှင်း သာယာရေး ကော်မတီတွေ ဖွဲ့ပါ။ စည်းဝေး ပါ။ တိုင်ပင်ပါ။

ဒါဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ရေစီးရေလာ ကောင်းသွားမှာပါ။ အဲဒီလို မှ မဟုတ်ရင်တော့ မြို့တော်ခန်းမရေမှာ ဒီနစ် Water Taxi စီးရမည်ထင်ပါသည် ခင်ဗျာ။

ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

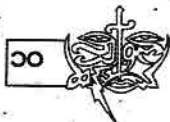
သောင်းဝေဦး

ဗဟုသုတကြစေဖို့

လေတ္တနှင့်ကိလေသာအကြောင်း

သရဖူသန်းအောင်(မော်ကွန်း)

မေတ္တာသာ မရှိပါလျှင်

လောကတွင်

သိပ်သည်းခြင်းမရှိဘဲ

(ဖရိုဖရဲ) ကွဲပြားခြင်းသာ

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် သိပ်သည်းခြင်းသည်

(အား) ဖြစ်၍

ဖရိုဖရဲကွဲပြားခြင်းသည်

ချည်နှံခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့၏။

မေတ္တာဟူသည် လောက၌
သိပ်သည်းခြင်း၏ သင်္ကေတဖြစ်ပေ၏။

မေတ္တာသာ မရှိပါလျှင်
လောကတွင် သိပ်သည်းခြင်းမရှိဘဲ (ဖရို
ဖရဲ) ကွဲပြားခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ထိုစဉ် သိပ်သည်းခြင်းသည် (အား) ဖြစ်
၍ ဖရိုဖရဲ ကွဲပြားခြင်းသည် ချည်နှံ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့၏။

ထိုအခါ ၎င်းမေတ္တာကို
ချစ်ခြင်းဟူ၍ ဖွင့်ဆိုကြပြန်သည်။

ယင်းချစ်ခြင်းကို သုံးမျိုးခွဲထား
ပြန်၏။

၁။ လောကအချစ်ကို မေတ္တာဟု
ခေါ်သလို၊

၂။ မိသားစုအချစ်ကိုတော့ ဂေဟ
သဟတပေမဟု ခေါ်ဆို၍

၃။ ချစ်သူအချစ်ကိုတော့ တဏှာ
ပေမဟု ခေါ်ဆိုပြန်၏။

ထိုစဉ် မိသားစုအချစ်သည်
ဘောင်ရှိ၏။ (ချစ်သူအချစ်သည်လည်း

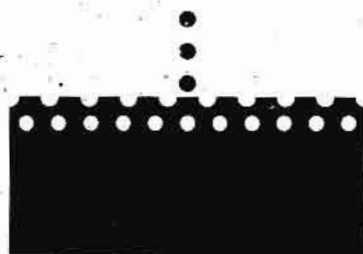
တောင်ချီ၏ လောကအချစ်ကတော့
လောင်မရှိပါပေ။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာဖြင့်
အချစ်ရ၍ လောကတွင် အချစ်ခံရသူ
ဟူ၍ မကျန်ရှိတော့ပါပေ။ တစ်လောက
လုံး အချစ်ခံရသူချည်းသာ ဖြစ်စေပါ၏။

သို့ပါ၍ လူတချို့ကတော့
လောကကို မေတ္တာဖြင့် ချစ်တတ်ကြ၏။
ထိုစဉ်အခါမှာ လူတချို့
ကတော့ မိသားစုအချစ်မျိုး ချစ်သူအချစ်
မျိုးကို ကျင့်သုံးကြလေ၏။ သို့မဟုတ်
မိသားစုအချစ်ကနေ ချစ်သူအချစ်အဖြစ်
ကိလေသာတဏှာပေမကို ကူးသန်းကြ
လေ၏။

၎င်းတဏှာပေမကို (၁၅၀၀)
ကိလေသာဟုလည်းကောင်း တဏှာရာဂ
ဟုလည်းကောင်း တစ်ဖန် သမုဒယ
သံယောဇဉ်ကြီးဟုလည်း ဖွဲ့ဆိုကြပြန်
သည်။ ထိုစဉ် ယင်းမှ ပေါက်ဖွားလိုက်
သောအခါ ထိုအရာများကို ကာမဂုဏ်
ငါးပါး ကိလေသာတရားများဟု ဆိုပြန်၏။

“(ကာမ) လိုလားအပ်သော
(ဂုဏ်) အနှောင်အဖွဲ့ဟု ဆိုပါ၏။ ထိုစဉ်

ယင်းကိလေသာတစ်ပါးမှာ
(၁၅၀) အဖွဲ့အနှောင်တွေ
ရှိတယ်ဆိုတော့
ကိလေသာ (၁၀) ပါးကို
ပေါင်းချုပ်လိုက်တဲ့အခါ
(၁၅၀၀) ထောင့်ငါးရာ
ကိလေသာရယ်ဟု
ပေါ်ပေါက်လာခြင်း
ဟု ဆိုပါ၏။

အခါမှာ ကိလေသာကို သုံးမျိုးခွဲခြားလား
ပြန်သည်။

အနုသယကိလေသာ ဝန်း
တွင်းပါ အနုစား။

ပတိယုဌာနကိလေသာ
အလတ်စား။

ဝိတိက္ကမကိလေသာ အကြမ်း
စားတို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအခါ အနုသယကိလေသာ
သည် ပျော့ပြောင်းသော်လည်း (ပတိ
(ယုဌာန) ကိလေသာကတော့ အာရုံ
တစ်ခုကို မြင်တယ်ဆိုလျှင် ထကြွ
သောင်းကျန်းတတ်၏။ ထို့ထက်
ဝိတိက္ကမ ကိလေသာ ကတော့ ထကြွ
သောင်းကျန်းရုံတွင်မက ကျူးလွန်
ပစ်မှားတဲ့အထိ ရောက်စေအောင်
ပို့ဆောင်တတ်လေ၏။

တစ်ဖန် ထိုသုံးမျိုးမှ ပေါက်
ဖွားလိုက်သောအခါ (၁၀) ပါးသော
ကိလေသာများဟု ဆိုပြန်၏။ ၎င်းဆယ်
ပါးတို့မှာ -

၁။ လောဘတပ်မက်ခြင်း	ရှိသတဲ့။ အဲဒါတွေကတော့ စိတ် (၁)	၂။ ကြား၍ ငြိတွယ်ခြင်း။
၂။ ဒေါသခက်ထန်ခြင်း	ပါ။ စေတသိက် (၅၂) ပါ။ နိပ္ပန္နရုတ်	၃။ ထိတွေ့၍ ငြိတွယ်ခြင်း
၃။ မောဟသဘောမှန်ကို မသိခြင်း	အတ္တရသ (၁၈) ပါ။ လက္ခဏာရုတ် (၄) ပါဆိုတဲ့ တရား (၇၅) ပါကို အာရုံ	၄။ စကားပြောသံကို ငြိတွယ်ခြင်း။
၄။ မာနထောင်လွှားမောက်မာခြင်း	ပြုသတဲ့။ ၎င်း (၇၅) ပါသည် အတွင်း အာရုံကို ပြုသလို အပြင်အာရုံ ပြုတာ	၅။ အပေးအယူလုပ်ရင်း ငြိတွယ်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။
၅။ မိစ္ဆာလွှဲမှားသောအယူ ယူခြင်း	ကလည်း (၇၅) ပါပင် ဖြစ်သတဲ့။ ၎င်း	ထိုအခါမှာ အဆိုးဆုံးကတော့
၆။ ဝိစိကိစ္ဆာ ဘုရားတရားသံဃာကို ယုံမှားသံသယဖြစ်ခြင်း	နှစ်ရပ်ကို ပေါင်းလိုက်လျှင် (၁၅၀) ဖြစ်ပေတော့သည်။	မြင်၍ ငြိတွယ်ခြင်းသည် အဆိုးဆုံးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။
၇။ ထိန စိတ်အမှု၌ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း	ယင်းကိလေသာတစ်ပါးမှာ (၁၅၀) အဖွဲ့အနှောင်တွေ ရှိတယ်ဆို	စက္ခုယူပေန သံဝါသ ရာဂ ပုတ္တောဝိဇာယတိ မျက်စိနှင့် အဆင်းပေါင်း ဆုံမိ
၈။ ဥဒ္ဓိစ္စ အာရုံတစ်ခု၌ မငြိမ်မသက်ခြင်း ပျံ့လွင့်ခြင်း	တော့ ကိလေသာ (၁၀) ပါးကို ပေါင်းချုပ်လိုက်တဲ့အခါ (၁၅၀၀)	ခြင်းကြောင့် ကိလေသာတရား အဖြစ်ကို ရောက်ရှိခဲ့ရ၏။ မျက်စိနှင့် ကြည့်၍
၉။ အဟိရိက မကောင်းမှုကို ပြုရမှာ ရှက်ခြင်း	ထောင့် ငါးရာ ကိလေသာရယ်ဟု ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဟု ဆိုပါ၏။	တပ်မက်စရာကောင်းသော အဆင်းကို တွေ့လျှင် ၎င်းရုပ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်စွဲဖြစ်ကာ
၁၀။ အနောတ္တပ္ပ မကောင်းမှုကို ပြုရန် ကြောက်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။	မှတ်ချက်။ လူအများ ပြောဆိုသုံးနှုန်းနေကြတဲ့ (၁၅၀၀) ကိလေသာဆိုတာ ထိုအချက်ပင် ဖြစ်ပါတော့၏။	စွဲလန်းတပ်မက်သွားလေ၏။
ထိုစဉ်အခါမှာ ၎င်းဆယ်ပါးထဲ	ထိုအခါမှာ ကိလေသာ အစ	ထို့ကြောင့် ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက ဆိုတာလို ကျားနှင့်မတို့ တွေ့ဆုံကြပါလျှင် မျက်စိက စကား
၁။ (လောဘ)တစ်ပါးကိုပင် ထပ်မံ၍	ငြိတွယ်ခြင်းကဟု ဆိုပြန်၏။ ၎င်း	အောင်သွယ်ပေးသလို ဖြစ်စေ၍
၂။ ထောပိလျှင် ထိုလောဘမှာ အာရုံပြု	ငြိတွယ်ခြင်းများမှာ	ကိလေသ စတင်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။
၃။ သောတရား (၇၅) ပါးတောင်	၁။ မြင်၍ ငြိတွယ်ခြင်း	ဒါကြောင့် ဈာန်ရ ရသေ့ကြီး တစ်ပါးပင်

လျှင် ဘုရင်နန်းတော်အတွင်း ဆွမ်းစား
သွားမိရာက မိဖုရား၏ သလုံးသားကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ငြိတွယ်ခြင်းဖြစ်
ကာ စုန်လျှောသွားခဲ့ဖူးသတဲ့။

ထိုစဉ်အခါ သီဟိုဠ်ကျွန်းက
အဖြစ်တစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။

ဒီဃနိကယ်ကို အာဂုံဆောင်
နိုင်သော ရဟန်းပျိုတစ်ပါးကို သူဌေး
သမီးတစ်ဦးက ဆွမ်းခံအလာတွင်
တွေ့မြင်မိတာကြောင့် ထိုသူဌေးသမီး
အမြင်ဖြင့် ငြိတွယ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့၍
တစ်နေ့တခြား မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်
ဖြစ်နေလေသတဲ့။ ထိုအခါ ၎င်း
အကြောင်းကို အမိအဖများက သမီးထံ
မှ သိရှိသွားသဖြင့် ထိုရဟန်းပျိုကို ယင်း
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လူထွက်ပေး
ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပေမယ့် ရဟန်းပျို
ကလည်း လူထွက်၍ မယူနိုင်တဲ့။

ထို့ကြောင့် သူဌေးသမီးသည်
၎င်းစိတ်နှင့်ပင် သေသွားရှာ၏။
ဒါကြောင့် အမိအဖများကလည်း
မိန်းကလေး၏ လက်ဝတ်ရတနာများကို

ဘုရားကျောင်းသို့ သွားကာ လှူဒါန်းထား
လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းရဟန်းကိုလည်း
သူ၏ သတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတို့က
ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို ပြောဆိုကြလေရာ
ထိုရဟန်းပျိုကလေးမှာလည်း မိမိကြောင့်
သူဌေးသမီးကလေး သေဆုံးရခြင်း
အတွက် နောင်တရစွာဖြင့် ပူပင်ခြင်းဖြစ်
ကာ ပျံ့လွန်တော်မူခဲ့ရပြန်သတဲ့။
(ဒါကတော့ ငြိတွယ်ခြင်းငါးပါးတွင်
အမြင်အာရုံသည် လူတွေအတွက်
အဆိုးဆုံးကိလေသာဆိုသော အချက်ကို
ဖော်ပြသိသာတကမ္ပင် ဖြစ်ပေ၏။
(ရှာဖွေစုစည်းတင်ပြသည်။)

သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)

အတိတ်ကြီး (၁၈) ပါး

အရှင်ဝိမလ(အညာစာရစာဆို)

မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေ

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်
ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက ရဟန်းအများစုဟာ
ဘုရားရှင်ထံမှာ တရားအားထုတ်နည်း
တွေကို သင်ကြားလေ့လာကြတယ်။
လေ့လာအပြီးမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ သွား
ရောက် သီတင်းသုံးတယ်။ ရွာကြီးက
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လောင်းလှူကြတဲ့
ဆွမ်း၊ ပြီးတော့ သင်္ကန်း၊ ကျောင်းဆေး
ပစ္စည်းလေးပါးကို အလှူခံပြီး တရား
ဘာဝနာတွေ အားထုတ်လျက်နေကြပါ
တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဒီရွာကြီးကို
အနှောင့်အယှက်ပြုမယ့် သူခိုးစားပြဲတွေ
လုယက်တိုက်ခိုက် သောင်းကျန်းလာကြ
တယ်။ ဒီအခါမှာ ရွာသူ၊ ရွာသား အများ
စုဟာ ရဟန်းတော်များကို ပစ္စည်းလေး
ပါးနဲ့ မစောင့်ရှောက်နိုင်ကြတော့ဘူး။
ရန်သူတွေကိုသာ အလစ်ပေးဘဲ အမြဲ
ဆိုသလို စောင့်ရှောက်နေကြရတယ်
လေ။ နေ့လည်း နေ့အလျောက်၊ ည
လည်း ညအလျောက် မအားမလပ်

စောင့်ရှောက်နေရလို့ သံဃာတော်များရဲ့
ကိစ္စဟူသမျှ တာဝန်ဟူသမျှ မယူနိုင်ကြ
တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ရဟန်းတော်တွေမှာ
ဆွမ်း စတာတွေ မပြည့်မစုံ ဖြစ်လာရ
တော့တယ်။ ဆွမ်းအတွက် ကြောင့်ကြ
မှုတွေ ရှိလေတော့ ဘောဇနသပ္ပာယ်
မမျှတတာရယ်၊ သူပုန်သူကန်တွေထဲလို
အာဝါသသပ္ပာယ် မမျှတတာရယ်ကြောင့်
တရားဘာဝနာ မပွားနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်ကြရ
တယ်။

ဒါနဲ့ ရဟန်းတော်တွေခမျာ
စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းပြီး ဘုရားရှိရာ
အရပ်သို့ ပြန်လာပြီး ဘုရားရှင်ကို
လျှောက်တင်ကြတယ်။ ဘယ်လို
လျှောက်တင်လဲဆိုတော့ ...

ဘုန်းတော်ကြီးမားသော
မြတ်စွာဘုရား၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာ
မိမိတို့ ရပ်ရွာနေအိမ် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ
ကိုသာ အထူးအလေးထား စောင့်ရှောက်
နေကြပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်များ
ကို စွန့်ပစ်ထားကြပါတယ် ဘုရား။
ဒါကြောင့် တပည့်တော်များမှာ ကြောင့်

ကြမှုအမျိုးမျိုးနဲ့ တရားမရကြပါ ဘုရား
တဲ့။ ရဟန်းတော်များကို ဒကာ၊ ဒကာမ
တွေကို အပြစ်တင်ပြီး ပြောဆိုနေကြတာ
ကို ကြားရတော့ ...

ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဒီလို
မပြောဆိုကြပါနဲ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာ
အလွန် သနားဖို့ကောင်းပါတယ်။ နဖူးက
ချွေး ခြေမကျအောင် အပင်ပန်းခံ၊
ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရှာကြံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
အိမ်တွေ သူတို့ အင်မတန်ချစ်ကြတဲ့
သားမယားတွေ၊ ဒါတွေကို သူတို့မှာ
အင်မတန်ချစ်ကြမှာပေါ့။ ဒီလို ပစ္စည်း
တွေ သားမယားတွေဟာ တစ်ဘဝ
အတွက်ပဲ အသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ သူတို့
မသိဘူးလေ။ နောက်ဘဝအတွက် ဘာ
တစ်ခုမှ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သူတို့ မသိကြဘူး။ အမှန်ကော လိုက်မှာ
တဲ့လား။ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒါဆိုရင်
ဒီပစ္စည်းတွေ ဒီသားမယားတွေက
အားကိုးရာ အစစ်လား။ ဒါလည်း
မဟုတ်သေးဘူး။ အမှန်က မိမိကိုယ်ကို
မိမိ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ

အားကိုးရာ အစစ်ဖြစ်တယ်လို့ ဘုရားရှင်
 က ဟောကြားပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က
 ခွာသူ၊ ရွာသားတွေဟာ မိမိတို့ ရပ်ရွာ
 စသည်တွေကို လုံခြုံအောင်
 စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းကြသလို
 သင်ချစ်သော ရဟန်းတို့ကလည်း မိမိ
 ထိုက်၌ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊
 ထိုက်၊ စိတ်ဆိုတဲ့ အတွင်းအာယတန
 (အခံဓာတ် ၆ ပါး) ရှိနေတော့ အမြင်
 သက်က အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
 ဆွေထိစရာ၊ ကြံတွေးစရာဆိုတဲ့ အာရုံ
 (အတိုက်ဓာတ် ၆ ပါး)က တိုက်ကြမယ်။
 ဘိုက်တဲ့အခါ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊
 နှုတ်စိတ်၊ စားစိတ်၊ ယားနာကောင်းစိတ်၊
 ဆွေတောကြံစည်စိတ်၊ ဒီစိတ် (အပွင့်
 ခတ် ၆ လုံး)ဟာ ကျိန်းသေပေါ်လာပါ
 သေး။ အဲဒီပေါ်လာတဲ့ စိတ်တွေကို
 ခုတ်တုတ်၊ စွဲလမ်းမှုဥပါဒ်၊ ဒါမျိုးရ
 အောင် နောက်ထပ် အားထုတ်မှု ကမ္မ
 အင်္ဂါတွေ ဆက်မဖြစ်ရအောင် မျက်စိ
 စသည် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် နား၊
 နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်စိတ်တွေမှာလည်း

အတန်းပညာ၊
 ခေတ်ပညာတွေ
 ဘယ်လောက်တတ်နေနေ
 ဓမ္မဆိုတဲ့အသိ မရှိရင်
 ဒီဘဝမှာလည်း နှစ်နာမယ်။
 နောင်တမလွန်ဘဝမှာလည်း
 နှစ်နာပေးမယ်။
 သတ္တဝါတိုင်း တစ်နေ့မှာ
 နောက်ဆုံးဘဝဆိုတာ
 ရှိပါတယ်။

ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရှုမှတ်ပေးရမယ်။
 ဒါမှ မိမိသန္တာန်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊
 မောဟဆိုတဲ့ သူပုန်သူကန်တွေ မဝင်နိုင်
 တော့ဘူး။ ဒီလို မဝင်နိုင်အောင်
 စောင့်ရှောက်နိုင်ပါမှ မိမိကိုယ်ကို
 စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရာ ရောက်တယ်။
 ဒါကြောင့် ချစ်သောရဟန်းတို့ ရွာသူ၊
 ရွာသားတွေကို အပြစ်မပြောကြပါနဲ့။ မိမိ
 ကိုယ်ကို မိမိ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း
 တာကမှ ပိုကောင်းပါတယ်လို့ မြတ်စွာ
 ဘုရားက ရဟန်းတွေကို ဆုံးမပါတယ်။
 အဲဒီ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်တာဟာ
 ရဟန္တာအထိအောင် ဖြစ်နိုင်ပြီး အိုနာ
 သေဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။
 ယနေ့ လူအများစုဟာ မိမိ
 ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ကောင်း
 ကောင်းစားဖို့၊ ကောင်းကောင်းဝတ်ဖို့၊
 ကောင်းကောင်းနေဖို့နဲ့ ကောင်းကောင်း
 ဖိမ်ခံဖို့ စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။
 လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အတ္တမာန၊
 ဒိဋ္ဌိတွေဟာ စောင့်ရှောက်ပါတယ်။
 ဘယ်သူသေသေ ငစေမာပြီးရော့တဲ့ပြီး

မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ကြတယ်။
တရားတယ်။ မတရားဘူးဆိုတာ
မစဉ်းစားဘူး။ ကိုယ်ရရှိလောက် တွေးပြီး
လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ အဲဒီစောင့်ရှောက်မှု
ဟာ အပယ်ရဲပဲ။

ယနေ့လူငယ်တွေ ကြည့်ဦး။
မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နေတာတွေ၊
ဆံပင်ကို ဆေးရောင်စုံဆိုးပြီး နားမှာ
နားကပ်က တစ်ခု၊ နှစ်ခုနဲ့လေး၊
မိန်းကလေးတွေဆိုလည်း အမြင်မတော်
တာတွေ ဝတ်နဲ့ မိမိကိုယ်ကို
စောင့်ရှောက်နေတာတွေ မူခင်းဂျာနယ်
မှာဆိုရင် ခိုးမှု၊ လုယက်မှု၊ လိမ်လည်မှု၊
လူသတ်မှု၊ လူကုန်ကူးတဲ့အမှု စတာတွေ
ဒီကြားထဲ မုဒိမ်းမှုတွေက အတော်များ
သာ။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တွေ ဘယ်
ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ငါဆိုတဲ့ အတ္တတွေနဲ့
မိမိကောင်းစားဖို့ တစ်ခုတည်းသာကြည့်
ပြီး မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နေတာ
တွေ၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့
တဲ့ တရားတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မိမိ
ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နေတာတွေက

အများကြီးပဲလို့ စာရေးသူ တွေးမိပါ
တယ်။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ငါဆိုတဲ့
သက္ကာယဒိဋ္ဌိတန်းလန်းနဲ့ လူလုပ်နေကြ
တာကို။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားဆိုတာ
မသိ။ ပညတ်၊ ပရမတ်ကို မသိ။
လောကီ၊ လောကုတ္တရာဆိုတာ မသိ။
အာယာတန ၁၂ ပါး ဓာတ် ၁၈ ပါး
ဆိုတာ မသိလို့ပါ။ ပြီးတော့ အကြောင်း
ရှိလို့ အကျိုးပေါ်တာ အကြောင်းချုပ်ရင်
အကျိုးတွေအားလုံး ချုပ်တယ် စသည်
မသိတော့ စိတ်ကို လွှတ်ပြီး
သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်း
တော့တာပဲ။ ငါတို့ဟာ ဘုရား သာသနာ
အတွင်းလူ ဖြစ်တယ်။ အကုသိုလ်တွေ
နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကုသိုလ်
တရားတွေ တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွား
အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်က
နည်းပါးလွန်းလို့ ရာဇဝတ်မှုတွေ တလေ
ကြီးဖြစ်နေတာ စာရေးသူမှာ ကြားရမြင်ရ
ရှိနေပါတယ်။

အတန်းပညာ၊ ခေတ်ပညာတွေ

ဘယ်လောက်တတ်နေနေ ဓမ္မဆိုတဲ့
အသိမရှိရင် ဒီဘဝမှာလည်း နှစ်နာမယ်။
နောင်တမလွန်ဘဝမှာလည်း နှစ်နာပေ
ဦးမယ်။ သတ္တဝါတိုင်း တစ်နေ့မှာ
နောက်ဆုံးဘဝဆိုတာ ရှိပါတယ်။
မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဆို ကြုံတွေ့ရမှာ
ဓမ္မတာပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ဓမ္မကို အဖော်
ပြုမယ်ဆိုလို့ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာ၊ တရားရှာ၊
ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာရှာ၊ တရားရှာ၊
တတိယအရွယ်မှာ တရားရှာ၊ တရားရှာ
ဆိုတာ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အခုခေတ်
သက်တမ်းက ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ် တရား
ရှာဖို့ စောပါသေးတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။
သေခြင်းတရားဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ ကပ်
တာနော်။ မမေ့ကြပါနဲ့။

တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့
ခုဆိုရင် ကိုယ်မှာ ရှာတတ်ပြီနော်
ကိုယ်မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ ဖာ
ကိုယ်၊ စိတ်ဆိုတဲ့ အတွင်းအာယတန
၆ ပါး အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
တွေ့ထိစရာ၊ ကြံတွေးစရာဆိုတဲ့ အ

အာယတန ၆ ပါး အဲဒီအတွင်းဓာတ်၊	တတ်တာ သတိပြုပါ။ အမှန်တော့	အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား
အမြင်ဓာတ်တွေက ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ	ဒါတွေကို ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှုရမယ်။	ဟောကြားတော်မူသော ဒေသနာတော်နဲ့
အကြောင်းတရားတွေနဲ့ ကိုက်လိုက်တော့	အဲဒါမှ ကုသိုလ်ရမယ်လေ။ မြင်စိတ်	အညီ•မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါ
မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ်၊ စားစိတ်၊	နောက်လိုက်လို့ အကုသိုလ်တန်းလန်း	စေလို့ ဆုတောင်းရင်း စာရေးသူတွေ့မိ
သားနာကောင်းစိတ်၊ တွေးတောကြံစည်	ဖြစ်ကြတာပဲ။ ကြားစိတ်၊ နံစိတ် စတာ	ပြီး ဤစာစုကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါ
စိတ်အပွင့်ဓာတ် ၆ ပါး ဖြစ်လာတယ်။	တွေလည်း အတူတူပဲ။ အမှန်တော့	တယ်။
အဲဒီအပွင့်ဓာတ်ကနေ လိုချင်တဲ့လောဘ	အပွင့်ဓာတ် ၆ ပါးဟာ ခဏပါပဲ။ ဖြစ်ပြီး	
ရတော့ ဒေါသ၊ အမှားအမှန်မသိတဲ့	ပျက်တဲ့သဘော။ ဉာဏ်နဲ့ ချကြည့်	အရှင်ဝိမာလ (အညတြစာဆို)
သောသဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပေါ်	သတိကပ်ထား ဒါဆို အဖြေရမယ်။	

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

တံဆိပ်

ငှက်ပျားဆေး

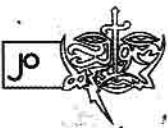
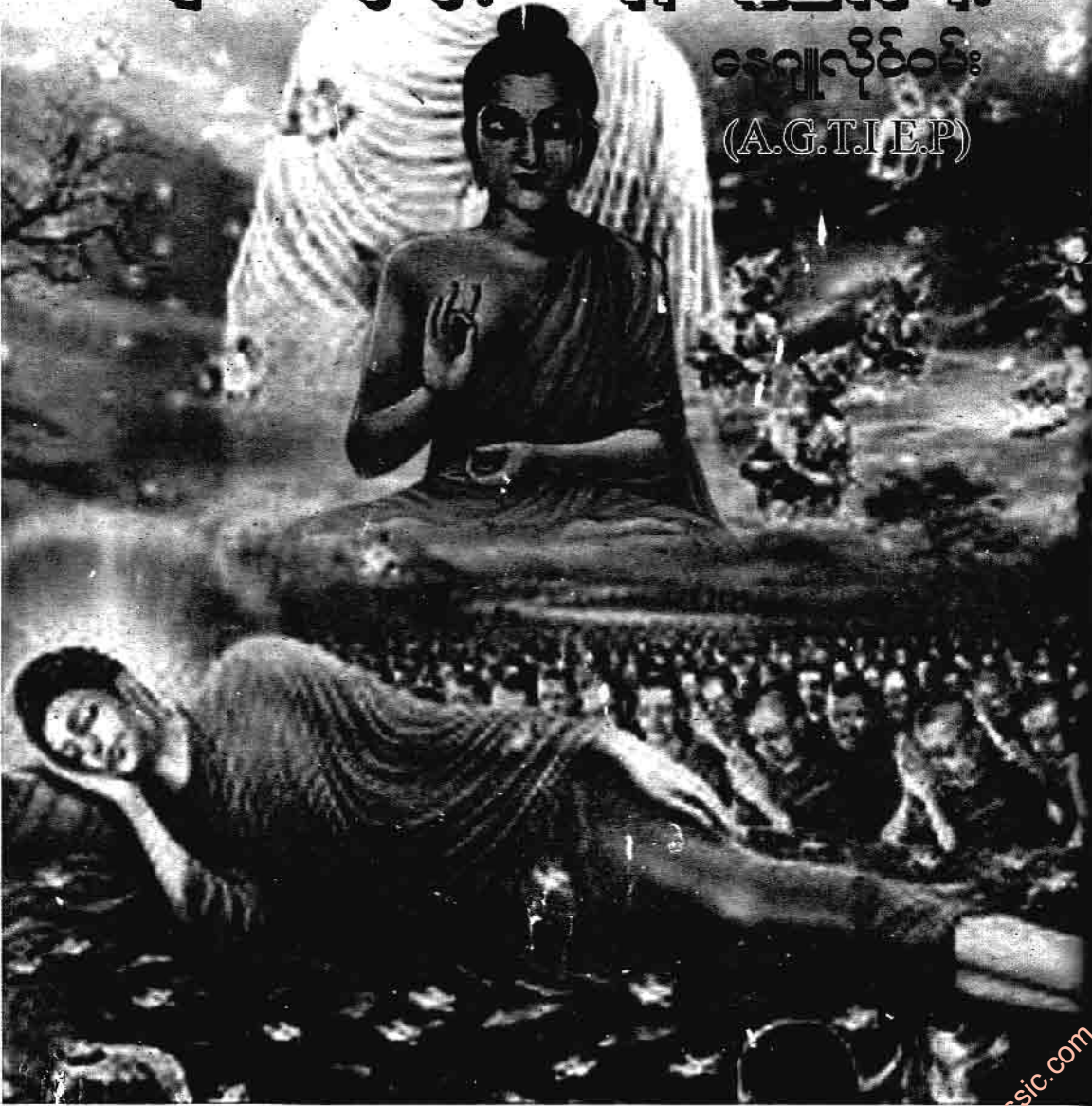
အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ တျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဆေးယာယီမှတ်တိုင်အမှတ် - 0610Y008484

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏နေထုံးနေ့မြတ်

ဗျာဒိတ်ခံ၊ ပြေးပွင့်စံကဆုန်လပြည့်ပုဒ္ဓနု

ရေးရှ်လိုင်ဝင်း
(A.G.T.I.E.P)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

သည် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယင်း

တော်သည် သမ္မဉာဏ်

မေလ (၁၀) ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူး

(၄) ၃ ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်ရပ်များမှာ-

တော်ကို ရရှိ၍ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ

နေ့ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့သည် မြန်မာ

(၁) အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်

ဂေါတမ ဘုရားအဖြစ်သို့

တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏

ရသေ့သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌

ရောက်တော်မူခဲ့ခြင်း။

နေ့ထူးမြတ်ကြီး ဖြစ်သည်အပြင်

(၁) လေးဆူမြောက်သော ဂေါတမ

(၄) မဟာသက္ကရာဇ် (၁၄၈) ၃

တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏

အမည်ဖြင့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ

ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓ

နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံ

ဘုရားစင်စစ် ကေနိဖြစ် လိမ့်

ဘုရားရှင်သည် မလ္လာမင်းတို့

ခြားတိုင်းပြည်များမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်

မည် ဟု ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာ

၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌

သော နိုင်ငံများ၏ နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး

ဘုရားထံတော်မှ နိယတ

ဝမ်းတော်လား၍ ပရိနိဗ္ဗာန်

ထည်း ဖြစ်သည့်အပြင် ကမ္ဘာ့အပြည်

ဗျာဒိတ်ခံ ယူတော်မူခဲ့သောနေ့

စံဝင်တော်မူခြင်း

ပြည်ဆိုင်ရာ ရုံးပိတ်ရက် (Vesak

သည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်

(ဘုရားရှင်က ဝင့်ကြွေးရှိ၍

Universal Holiday) သာမက ကုလ

ခြင်း။

ဝမ်းတော်လားခဲ့ပါသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်

သမဂ္ဂ ဗုဒ္ဓနေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂) မဟာသက္ကရာဇ် (၆၈) ၃

မစံခင်က စုန္ဒဆိုသူက ဆက်ကပ်သော

ဆိုကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ နိုင်ငံပေါင်း

ကဆုန် လပြည့်နေ့တွင်

ဝက်သားမျိုးဟင်းကို ဘုဉ်းပေးခဲ့သေး

(၂၂၀) ကျော်၏ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် နေ့ထူး

မယ်တော်မာယာ ဒေဝီ

သည်။ ဘုရားဝမ်းတော်လား (ဝမ်းလျော့)

နေ့မြတ် ဗုဒ္ဓနေ့ဖြစ်ကြောင်းကို သိရ

မိဖုရားကြီးသည် ဂေါတမ

ရခြင်းမှာ တစ်ခုသောဘဝ၌ ဘုရား

သည်။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထ

လောင်းက ဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး

ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ကို

မင်းသားကို ဇွားမြင်တော်

လူနာတစ်ဦးကို ဆေးကုပေးခဲ့ရာ ထိုလူ

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ

မူခဲ့ခြင်း။

က ရောဂါပျောက်သွားသော်လည်း

အတွက် နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး တစ်နေ့

(၃) မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃) ၃

ဆေးဖိုးမပေးလို၍ ရောဂါမပျောက်သေး

ဖြစ် သဝဏ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ဤကဆုန်

ကဆုန်လပြည့်နေ့ အရုဏ်

ဘူးဟု ပြောခဲ့ရာ ဘုရားလောင်းက

ပြည့်နေ့တွင် ထူးခြားသော လေးခုတို့

တက်ချိန်တွင် ဘုရားအလောင်း

ရောဂါပျောက်သွားမှန်း သိနေ၍

မပျောက်သေးလျှင် ဒီဆေးသောက်ဟု
ဝမ်းလျော့စေသော ဆေးများကို ပေးခဲ့ရာ
ထိုသူက ဝမ်းများ လျော့ခဲ့ရပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဝမ်းတော်လား၍ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (ဘုရားရှင်
ပေးဆပ်ခဲ့သော ဝဋ်ကြွေး (၁၂) ပါး ရှိခဲ့
ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးတွင် နောက်ဆုံး
ဝဋ်ကြွေးမှာ ဝမ်းတော်လားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။)

ပါဠိစာပေတွင် ကဆုန်လကို
ဝေသာခ (Vesaka) ဟု ခေါ်သည်။
ဝေသာဓမ္မတစ်ဆင့် ဝေသစ် (Vesak)
ဟု ဖြစ်လာသည်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှ
ဘာသာစကားဖြင့် ဝေဆတ်စ်ဟု အသံ
ထွက်သည်။ ယင်းအသံကို အင်္ဂလိပ်ဘာ
အနောက်နိုင်ငံများကလည်း ကဆုန်လ
ပြည့်နေ့ကို Vesak Day ဟု ခေါ်လာခဲ့
ကြသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့
သည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ကို ဝိဇာဓမ္မ
ချား (ဝိသာဓပူဇာနေ့)ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်း
သိရသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၅

ရက်နေ့မှ ၁၄ ရက်နေ့အထိ သီရိလင်္ကာ
နိုင်ငံ ကိုလံဘိုမြို့တွင် ကျင်းပခဲ့ကြသော
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာကွန်ဖရင့်
၌ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ကို ကမ္ဘာ့ရုံး
ပိတ်ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ရန်အတွက်
ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ သီရိလင်္ကာ
နိုင်ငံ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး လက်ရှိမန်း
ကတိကမ်မသည် ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်
ဘာလ (၅၄) ကြိမ်မြောက် ကုလသမဂ္ဂ
အထွေထွေညီလာခံ၌ ထိုဆွေးနွေးချက်
ကို အဆိုအဖြစ် တင်သွင်းခဲ့သည်။

၊ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အာရှ

တိုက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများ၊ တောင်
အာရှအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများ ရုရှားနိုင်ငံ၊
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် အခြား
နိုင်ငံများ စုစုပေါင်း ၃၄ နိုင်ငံတို့က
ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၉၉
ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ ကုလ
သမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံ၏ ဆုံးဖြတ်
ချက်အမှတ် (၁၇၄) ဖြင့် “ကဆုန်လ
ပြည့်ဗုဒ္ဓနေ့”ကို အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ

ရုံးပိတ်ရက် (Vesak Universal Holiday)

အဖြစ် ဂုဏ်ပြုသတ်မှတ်ပေးခဲ့လေသည်။
ကုလသမဂ္ဂ၏ ဖော်ပြချက်များ
မှာ-

“ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏

သာသနာတော်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်
သက်တမ်းရှည်ကြာ တည်ရှိခဲ့ပြီးသော
ဘာသာတစ်ခုဖြစ်သည့်အပြင် ဘုရားရှင်
၏ အဆုံးအမတော်သည် နှစ်ပေါင်း
၂၅၀၀ ကျော်ကာလတိုင်အောင် လူသား
တို့အပေါ် ကောင်းကျိုးများ ဆက်လက်
၍ သက်ရောက်နေမည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကုလသမဂ္ဂဗဟိုဌာန

ချုပ်နှင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ကုလသမဂ္ဂ
လက်အောက်ခံဌာန အသီးသီးတို့တွင်
ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ (Vesak Day) ကို
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရုံးပိတ်ရက်အဖြစ်
သတ်မှတ်ရမည်။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်အရ
ဗီဆတ်ဒေးအခမ်းအနားများ ကျင်းပရာ
တွင် ကုလသမဂ္ဂရန်ပုံငွေကို သုံးစွဲခွင့်
မရှိဟု ဖော်ပြခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကို အဓိက

ကိုးကွယ်ကြသည့် မြန်မာ၊ ဘုရားနှင့်

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတို့တွင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်
ကုလသမဂ္ဂက မသတ်မှတ်ခင်ကတည်း
ကပင် နိုင်ငံတော်၏ ပြန်တမ်းဝင်
အစိုးရရုံးပိတ်ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထား
ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
သူတော်စင်များတို့သည် ကဆုန်လပြည့်
ဗုဒ္ဓနေ့တွင် ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မှရာ ဗောဓိပင်
သို့ ယိုဘောဂစေတီတော်ဟု ရည်မှန်းပြီး
ဇွန်.၅၂ ရင်သန်ရေးအတွက်
ဆောင်ရွက်ပွဲတော်ကို ကုသိုလ်ယူ
ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဥပုသ်သီလ
သဘောတရားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်း
အကျိုးများ ပြုလုပ်ကြခြင်း ငါးများ
အသက်များနှင့် နွားများ စသည်
သတ္တဝါများကို ဘေးမဲ့လွှတ်သော
အလှူတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်
ကြသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင်လည်း ဘုရင်
အရှင်နန္ဒဘိက္ခုနီ ဘုရင်ဆွေတော်
အပါအဝင် အစိုးရအဖွဲ့
အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဌာန

ဆိုင်ရာ အရာရှိ၊ အရာခံဝန်ထမ်းများ
ပြည်သူများအားလုံးတို့သည် ကဆုန်လ
ပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့(ဝိသာခပူဇော်) ပွဲတော်အခမ်း
အနားကို နိုင်ငံအနှံ့ ဆင်နွှဲလေ့ရှိကြ
သည်။

သာသနာ့အလံကို တစ်နိုင်ငံ
လုံးတွင်လည်း ထွင်ထွက်သည်။ ထိုင်း
နိုင်ငံ၏ အထင်ရှား အကြီးကျယ်ဆုံးသော
ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့တွင် အခမ်းအနား
ကျင်းပသော နေရာသည် နန္ဒပရိယာ
ဗုဒ္ဓမွန်းတိုးဘုရား ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ
တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် အမှုပြုသော
ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များတို့က ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် လူထုကို ဦးဆောင်ပြီး
ဝိသာခပူဇော်ပွဲတော်ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
အထွတ်အမြတ်ထား ကျင်းပလေ့ရှိကြ
သည်။

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ကဆုန်
လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ (Vesak Day) ပွဲတော်ကို
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘာသာရေး
ပွဲတော်အဖြစ် ခုနစ်ရက် ကျင်းပလေ့ရှိ
ကြသည်။ လမ်းတိုင်း၊ အိမ်တိုင်းတွင်

သာသနာ့အလံတော်များ ထွင်ထွက်
သည်။ ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များ၊
သာသနီက အဆောက်အအုံ များ၊
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် လမ်းဆုံ
ထမ်းခွများတွင် ဗုဒ္ဓဓူဝတုတော်များ၊
ပုံတော်ကားချပ်များအား လှူဒါန်းဆောင်
ရွက်ပြီး အလှဆင်ကာ ထွန်းညှိပူဇော်
လေ့ ရှိကြသည်။ ယိုဘောဂစေတီအဖြစ်
အထွတ်အမြတ်ထားရာ ဗောဓိညောင်ပင်
ကို ရေသွန်းလောင်းပူဇော်ကြသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ခန္ဒီပူဇော်တွင်
လည်း ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဗုဒ္ဓဇယန္တီ
ပွဲတော်ကို တစ်လတိုင်တိုင် ကျင်းပကြ
သည်။ ဗောဓိပင်ကို ညောင်ရေသွန်း
ထောင်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲတော်ကျင်းပခြင်း၊
သံဃာတော်များက ဗုဒ္ဓတရားတော်များ
ကို ဟောပြောခြင်းတို့ ပါဝင်သော ဗုဒ္ဓ
ဇယန္တီပွဲတော် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဂယာ
ကမ္ဘာ့သာသနာပြု အရှင်စန္ဒြိမဏိက
၁၉၂၄ ခုနှစ်ကပင် ဤဗုဒ္ဓဇယန္တီပွဲတော်
ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းကျင်းပသော အစဉ်
အလာလေ့အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတို့တွင် ၁၉၉၉ ခုနှစ် ကုလသမဂ္ဂက မသတ်မှတ်ခင်ကတည်းကပင် နိုင်ငံတော်၏ ပြန်တမ်းဝင် အစိုးရရုံးပိတ်ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များတို့သည် ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့တွင် ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်ကို ပရိဘောဂစေတီတော်ဟု ရည်မှန်းပြီး အခွန်ရည် ရင်သန်ရေးအတွက် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကို ကုသိုလ်ယူ ထွင်းပလေ့ရှိကြသည်။ ဥပုသ်သီလ ဆူဆောက်တည်ခြင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်း အလှူဒါနများ ပြုလုပ်ကြခြင်း၊ ငါးများ ဆေးငှက်များနှင့် နွားများ စသည် ဝိရိစ္ဆာန်များကို ဘေးမဲ့လွှတ်သော ဆီထမနီ အလှူတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ကြသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင်လည်း ဘုရင် နတ်မြတ်နှင့်တကွ ဘုရင်ဆွေတော် နတ်တော်များ အပါအဝင် အစိုးရအဖွဲ့ အကြီးအကဲများ အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဌာန

ဆိုင်ရာ အရာရှိ အရာခံဝန်ထမ်းများ ပြည်သူများအားလုံးတို့သည် ကဆုန်လ ပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့(ဝိသာခူပွဲ) ပွဲတော်အခမ်းအနားကို နိုင်ငံအနှံ့ ဆင်နွှဲလေ့ရှိကြသည်။

သာသနာ့အလံကို တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်လည်း တွင်ထူကြသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ အထင်ရှား အကြီးကျယ်ဆုံးသော ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့တွင် အခမ်းအနားကျင်းပသော နေရာသည် နန္ဒမိဒပရိယာဇ် ဗုဒ္ဓမွန်းတိုဘုရား ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် အမှုမပြုသော ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူထုကို ဦးဆောင်ပြီး ဝိသာခူပွဲတော်ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အထွတ်အမြတ်ထား ကျင်းပလေ့ရှိကြသည်။

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ (Vesak Day) ပွဲတော်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘာသာရေး ပွဲတော်အဖြစ် ခုနစ်ရက် ကျင်းပလေ့ရှိကြသည်။ လမ်းတိုင်း၊ အိမ်တိုင်းတွင်

သာသနာ့အလံတော်များ လွှင့်ထူကြသည်။ ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များ၊ သာသနီက အဆောက်အအုံများ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် လမ်းဆုံထမ်းခွများတွင် ဗုဒ္ဓစွပ်တုတော်များ၊ ပွဲတော်ကာချပ်များအား လှောင်စိမ်းဆောင် နံရံများဖြင့် အလှဆင်ကာ ထွန်းညှိပူဇော်လေ့ ရှိကြသည်။ ပရိဘောဂစေတီအဖြစ် အထွတ်အမြတ်ထားရာ ဗောဓိညောင်ပင်ကို ရေသွန်းလောင်းပူဇော်ကြသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ မန္တလေးတွင်လည်း ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓယောဉ္ဇီ ပွဲတော်ကို တစ်လတိုင်တိုင် ကျင်းပကြသည်။ ဗောဓိပင်ကို ညောင်ရေသွန်းထောင်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓပူဇော်ကျင်းပခြင်း၊ သံဃာတော်များက ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဟောပြောခြင်းတို့ ပါဝင်သော ဗုဒ္ဓယောဉ္ဇီပွဲတော် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဂယာကမ္ဘာ့သာသနာပြု အရင်စကြာမဏိက ၁၉၂၄ ခုနှစ်ကပင် ဤဗုဒ္ဓယောဉ္ဇီပွဲတော်ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းကျင်းပသော အစဉ်အလာလေ့အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု

သိရသည်။

ကဆုန်လပြည့်နေ့သည်

ဘုရားအဆူဆူတို့ ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့ကြ

သော နေ့လယ်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်တို့၏

အဆုံးအမတရားအနှစ်ချုပ်ကား “

မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊

ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား၊ ဗုဒ္ဓတိုင်းသာ

မိန့်ခဲ့တာ သုံးဖြာဤစကား” ဆိုသည့်

မကောင်းမှုဟူသမျှကို မပြုလုပ်ဘဲ

ရှောင်ကြဉ်ကြရန်၊ ကောင်းမှုမှန်သမျှကို

လုပ်ဆောင်ရန် မိမိစိတ်ကို လေသာ

အညစ်အကြေးများ ကင်းပြီး ဖြူစင်

အောင်ထားကြရန် ဟူသော အဓိက

သုံးချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်၊ မက်ဆာ

ချူး၊ ဆက်ပြည်နယ်၏ ဖြို့တော်

တော်စတွန်မြို့ရှိ ရွေးဟောင်းရိမန်

ဘက်သလစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်

ကျောင်းရှိ ယင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ

ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ဗုဒ္ဓ

ဘုရားများအပေါ် (ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်

ကြီး)က ၎င်း၏ အယူအဆသဘောထား

ကို ပြောကြားခဲ့ပုံမှာ-

“ဗုဒ္ဓဘာသာသည် လူသား

အားလုံးနှင့်ဆိုင်သော ဘာသာတရား

ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓတရားတော်များသည်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက်သာမက

လောကလူသားအားလုံးအတွက်

ဟောကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။ သင့်လျော်

သော စကားနှင့် ပြောရလျှင် စကြာဝဠာ

တစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော ဘာသာ

ဖြစ်ပါသည်”ဟု ပြောခဲ့သည်။ ထိုသူက

ဓမ္မပဒစာအုပ်ကို အမြဲဖတ်ကြောင်း သိရ

သည်။ ၊

ရိုမန်ကက်သလစ် ဘုန်းတော်

ကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် Common

Religion, Universal Religion ဟု

ယုံကြည်သက်ဝင်လက်ခံပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကမ္ဘာ့ဉာဏ်

ကြီးရှင် ရူပဗေဒသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်း

စတိုင်းကလည်း “ဘာသာကြီး ၄ ရပ်

ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာက အကောင်းဆုံးဖြစ်

ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ခွင့်လွှတ်သည့်

ခံခြင်း စစ်မက်မဖြစ်ပွားခြင်း လူအပေါင်း

တို့နှင့် သတ္တဝါများအပေါ် သနားကြင်နာ

ရမယ့် သူ့အသက်ကို မသတ်ဘဲ

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်လွှတ်သည့်ခံရ

မယ်လို့ ဗုဒ္ဓက ဟောကြားခဲ့လို့ ဗုဒ္ဓ

ဘာသာကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျပါတယ်”

ဟု အိုင်းစတိုင်း သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က

ပြောကြားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ကို

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကြီးက

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓနေ့ ရုံးပိတ်ရက်

(Vesak Universal Holiday) အဖြစ်

ကြည်ဖြူညီညွတ်စွာ သတ်မှတ်ပေးခဲ့

ကြောင်း သိရသည်။

၁၉၉၉ ခုနှစ်က (၅၄) ကြိမ်

မြောက် ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေညီလာခံ

က “ကဆုန်လပြည့်ဗုဒ္ဓနေ့”ကို အပြည်

ပြည်ဆိုင်ရာ ရုံးပိတ်ရက် (Vesak

Universal Holiday) အဖြစ် သတ်မှတ်

ပေးခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှ

စ၍ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့အခမ်းအနား

များကို ကုလသမဂ္ဂ ဗုဒ္ဓနေ့အဖြစ် ကုလ

သမဂ္ဂနှင့် လက်အောက်ခံအဖွဲ့အစည်း

www.burmeseclassic.com

များက အသိအမှတ်ပြု၍ ယနေ့အထိ
ဦးဆောင်ကျင်းပလာခဲ့ကြကြောင်း သိရ
သည်။

ကမ္ဘာ့ဒုတိယရုံးပိတ်ရက်မှာ
May Day ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားနေ့ ဖြစ်ပါ
သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
နိုင်ငံသည် (၄) နိုင်ငံသာရှိကြောင်း သိရ
ပါသည်။ အလှူခံသည့် နေရာတွင်
လော်စပိကာများကို သစ်ပင်နှင့် မဏ္ဍပ်
ပေါ် တင်၍ အလှူခံသည့်နိုင်ငံသည်
မြန်မာတစ်နိုင်ငံတည်းသာ ရှိကြောင်း
သိရသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ထိုကဲ့သို့
အလှူခံခြင်း လုံးဝမရှိတော့ဘဲ လွန်ခဲ့
သည့် နှစ် (၄၀) ကျော်ကတည်းက
လော်စပိကာဖြင့် အလှူခံခြင်းမျိုးကို
ခွန်လွှတ်ခဲ့ကြောင်းသိရသည်။

ဗုဒ္ဓ ဘာသာ အလံ ကို
(သာသနာ့အလံ)ကို အမေရိကန်နိုင်ငံမှ
နီလ်မူးကြီး အော်လ်ကော့ကသီရိ
ဆင်္ကာနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ပြီး တီထွင်
ဆွဲခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

သာသနာ့အလံကို ၁၈၈၅
မေလ ကဆုန်လပြည့် နေ့တွင်
အမေရိကန်လူမျိုး ဗိုလ်မှူးကြီး စတီးလ်
အော်လ်ကော့က တီထွင်ပေးခဲ့သည်။
ထိုအလံကို ၁၈၈၅ မေလ ကဆုန်လ
ပြည့်နေ့တွင် သီဟိုဠ်နိုင်ငံ (သီရိလင်္ကာ)
နိုင်ငံ၊ အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးစဉ် စတင်
လွှင့်ထူခဲ့သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့
ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အသုံးပြုနေ
သော သာသနာ့အလံသည်လည်း
ဗိုလ်မှူးအော်လ်ကော့က တီထွင်ပေးခဲ့သော
အလံဖြစ်ပါသည်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင်
ကဆုန်လပြည့်နေ့ (ခဲ၊ ဖွား၊ ပွင့်၊ စံ)ကို
ရုံးပိတ်ရက်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးရန်
ကာနယ်အော်လ်ကော့က ဗြိတိသျှအစိုးရ
ထံ တောင်းဆိုခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက
လိုက်ရော၍ ရုံးပိတ်ရက်နေ့အဖြစ်
သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဘုရားလောင်းသီဒ္ဓတ္ထနှင့်
ဖွားဖက်တော်မှာလည်း ဗောဓိညောင်ပင်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကဆုန်လတွင် ရေခမ်း
ရေရှား ပြတ်လပ်သဖြင့် ဗောဓိပင်

မသေစေရန် ရေသွန်းလောင်းလေ့ ရှိပါ
သည်။ ကဆုန်လက မြန်မာလ ၁၂
လ၏ ဒုတိယမြောက်လဖြစ်၍ ပြဿ
ရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ လပြည့်နေ့တွင်
ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် စန်းယဉ်ပါသည်။

အာရှနိုင်ငံများတွင်လည်း ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များအတွက် ကဆုန်လပြည့်
နေ့သည် နှစ်စဉ်ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်ပါသည်။
ကဆုန်လပြည့်နေ့ကို ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ
၌ ဗုဒ္ဓညောင်ပင်သွန်းပွဲနေ့၊ ထိုင်းနိုင်ငံ
နှင့် ကမ္ဘောဒီးယားတွင် ဝိသာခါဗုဒ္ဓနေ့၊
ဟောင်ကောင်၌ ဗုဒ္ဓဖွားတော်မူနေ့၊
အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား၊ စင်ကာပူနိုင်ငံ
တို့တွင် ဝိဆစ်ဒေးနေ့ (Wesak Day)
တောင်ကိုးနီးယားနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓဖွားတော်
မူသောနေ့ဟု သတ်မှတ်၍ ကဆုန်လ
ပြည့်နေ့ကို ကျင်းပကြပါသည်။

မွတ်ဆလင်နိုင်ငံများ ဖြစ်ကြ
သော အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား၊ အီရန်၊
အီရတ်နှင့် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံများ၌ပင်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပြည်သူများအတွက်
ရည်ရွယ်၍ ရုံးပိတ်ရက် သတ်မှတ်ပေး

ပါသည်။ (Wesak Day) ဝိဆင်အေးဟူသည် မှာ (သိဒ္ဓတ္ထဘုရားလောင်းသည်) ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား လောင်းလျှာ ဖွားမြင်ခြင်း၊ ဘုရားဖြစ်ခြင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းတို့ကို ဆိုလိုကြောင်းကို သိရပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓခြေတော်ရာများ ရှိသည့်နေရာများ
မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသည့် ဗောဓိပင် (၆) ပင် ရှိပါသည်။ မြန်မာ နိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာတစ်လွှား၌ ဗုဒ္ဓ ခြေတော်ရာ (၁၀) နေရာကို ချထားခဲ့ ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ခြေတော်ရာများကို ချထားပေးခဲ့ပါသည်။ ၎င်းခြေရာနေရာများမှာ ၁။ ရခိုင်ပြည် နယ်၊ မယူကမ်းခြေပုံစည်ကျွန်း၊ သာစည် ထောင့်ရွာတွင်တစ်ခု ၂။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ စစ်တွေမြို့ ကုလားတန်မြစ်ဝရှိ ဖရုံကာ ကျွန်းစုရှိ မြေငူကျွန်း၌တစ်ခု ၃။ မကွေး တိုင်း၊ မင်းဘူးခရိုင်၊ မန်းရွှေစက်တော်၌ အောက်/အထက် ခြေတော်ရာနှစ်ခု ၄။

ဝပြည်နယ်၊ လွိုင်မူတောင်မ အရှေ့ မြောက်ဘက်တောင်စောင်း၌ ရှိသော ခြေရာတော် ၅။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မဟီမြစ် အတွင်း၌ အထက်/အောက် ဝဲယာ ခြေတော်ရာတစ်ခုတို့ကို ချထားပေးခဲ့ပါ သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်က ကဆုန်လ ပြည့်နေ့သည် မေလ (၂၁) ရက်နေ့ စနေနေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သိဒ္ဓတ္ထအိမ်ရှေ့မင်းသား (ဘုရားလောင်းလျှာ)ကို နိပေါနိုင်ငံတွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ နိပေါနိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာကိုးကွယ်သော နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာတတိယအကျယ်ဆုံး တရုတ်နိုင်ငံ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သော နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင်း ရှေးခေတ်က တည်ဆောက်ခဲ့သော ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရုပ်တု ကြီး ရှိပါသည်။ (တရုတ်နိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓ စွယ်တော်အစစ် ရှိပါသည်။) တရုတ်နိုင်ငံ သည် မြန်မာနိုင်ငံထက် ဗုဒ္ဓဘာသာ စောစီးစွာ ရောက်ရှိခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်ပါ

သည်။ တရုတ်နိုင်ငံက မြန်မာနိုင်ငံထက် စောစီးစွာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စတင်ကိုးကွယ် ခဲ့သောနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်ရှိသော ဗုဒ္ဓ ဟောပြောခဲ့သည့် ကျမ်းစာအုပ်များကို ရှေးခေတ် “မင်” မင်းဆက်ဘုရင်၏ စေခိုင်းချက်အရ (ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး ကို ယတ်၍) မြင်းဖြူများဖြင့် ဘုရားဟော ကျမ်းစာအုပ်များကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ “ဂရ” မြို့သို့ သွားရောက် ယူဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ကျမ်းစာအုပ် များ သွားရောက်ယူခြင်းကို တရုတ် ဒါရိုက်တာတစ်ဦးက (အနောက်အရပ် သို့ ခရီးထွက်ခြင်းဟူသော ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ကားကို ဝူခန်းနှင့် ပါကဲ့ပါသော ရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ခဲ့ရာ) ထိုရုပ်ရှင်ကား သည် နာမည်ကျော် လူကြိုက်များခဲ့ပါ သည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ ပိုက်နက် အတွင်းတွင် ရှိသော ကမ္ဘာ့ခေါင်မိုးဒေသ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး “တိဗက်”ဒေသ (နိုင်ငံ သည်) ထူးခြားသော ဗုဒ္ဓဘာသာကို

ကိုးကွယ်ကြပါသည်။ ကမ္ဘာအမြင့်ဆုံး
တိဗက်ဒေသရှိ တိဗက်လားမားဘုန်းကြီး
များသည် မတူကွဲပြားသော ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကို ကိုးကွယ်ကြပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသည်လည်း ဗုဒ္ဓ
ဘာသာကို ကိုးကွယ်သော နိုင်ငံဖြစ်ပါ
သည်။ ရှင်တိဘာသာကိုလည်း ကိုးကွယ်
ပါသည်။

တိဗက်ခေါင်းဆောင်ဘုန်းကြီး
များသည် ၎င်းတို့ ပျံလွန်တော်မူခါနီး
တွင် (ကွယ်လွန်ခါနီးတွင်) ကျန်ရှိခဲ့

သော နောက်လိုက်များကို ငါ ဘယ်
အရပ်ဒေသ၏ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ပြန်၍
လူဝင်စားမည်ဟု မှာကြားခဲ့ပါသည်။
ထို့နောက် တိဗက်ဘုန်းကြီး ပျံလွန်တော်
မူသွားပြီးလျှင် နောက်လိုက်တမည်းများ
က ပြန်၍ လူဝင်စားမည့် ကလေးငယ်
ကို ခြံရွာအနံ့ လိုက်ရှာ၍ ထိုကလေး
ငယ်ကို တွေ့ခဲ့လျှင် ထိုကလေးငယ်လေး
ကို (လိုက်ရှာသော လူကြီးများက)
တိဗက်ဘုန်းကြီးအဖြစ် ဝင်စားသည်ဟု
အသိအမှတ်ပြု၍ အဆောင်အယောင်

များ အပ်နှံ၍ စတင်ကိုးကွယ်ကြသည်။
တိဗက်ဒေသမှ လူများနှင့် တိဗက်လား
မားဘုန်းကြီးများသည် ကွယ်လွန်သွား
လျှင် ခြေမြင်သင်္ဃုလင်ခြင်း၊ မီးသင်္ဃုလင်
ခြင်းများကို မပြုလုပ်ကြဘဲ လူသေ
ကောင် အလောင်းများကို လဒ (ငှက်)
အစာကျွေးလေ့ရှိကြောင်းကို သိရပါ
သည်။

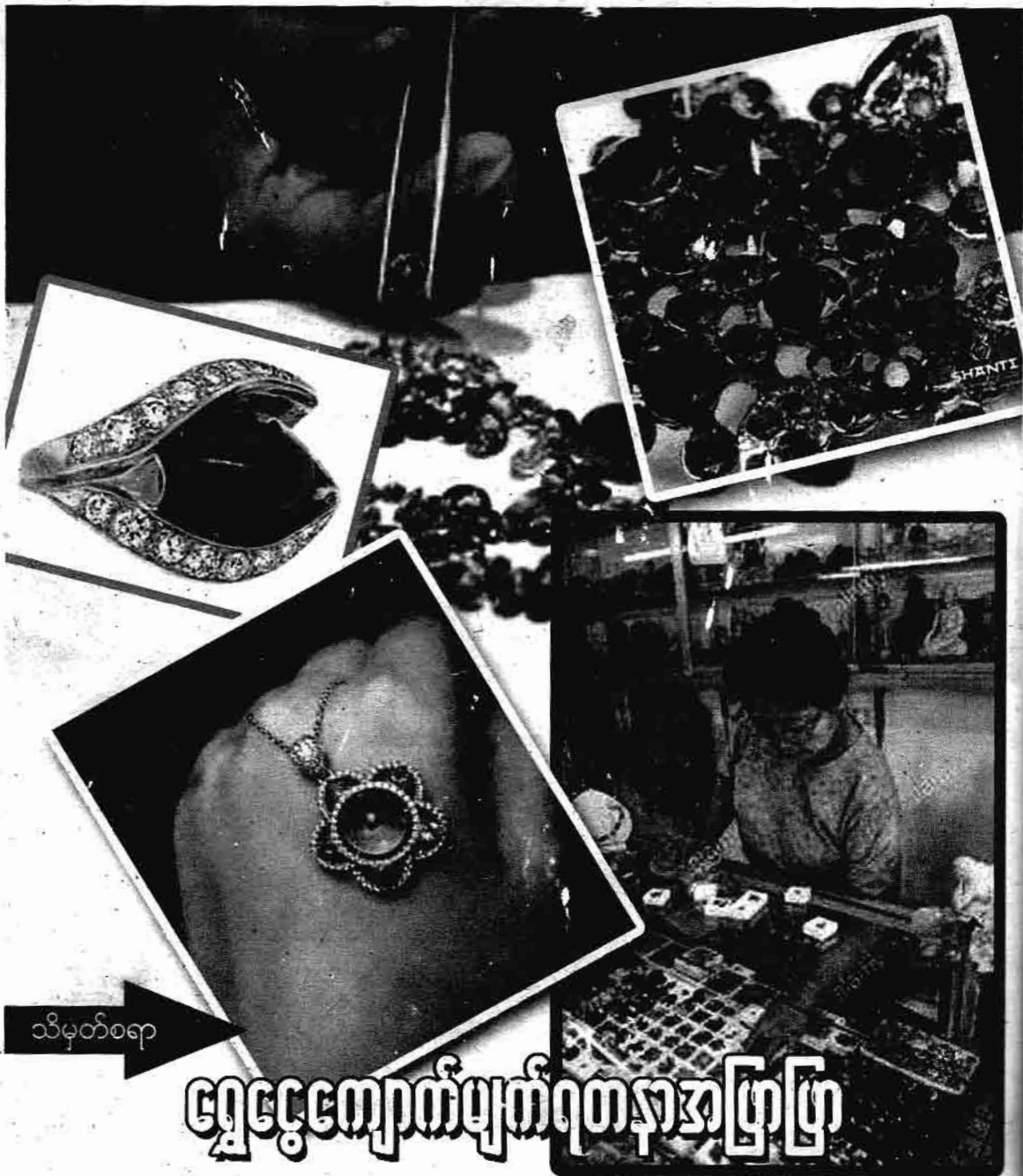
နေဂျူလိုင်းဝင်း AGRIEP

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

သိမှတ်စရာ

ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာအဖြစ်

ဝေယံဘုန်းခိုင်အောင်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နတ်ဝရတ်ကိုးပါး

- ၁။ စိန်
- ၂။ နီလာ
- ၃။ ဂေါ်မတ်
- ၄။ မြ
- ၅။ ပုလဲ
- ၆။ ကြောင်
- ၇။ သန္တာ
- ၈။ ဥဿဗယား
- ၉။ ပတ္တမြား
- ဤရတနာကိုးမျိုးဖြင့် နတ်ရတ်
- ဆန်စွပ်ပြုလုပ်၍ ဝတ်ဆင်သော်
- အလှကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍
- အောင်းကျိုးချမ်းသာ ပြည့်ဝနိုင်ပေသည်။

နတ်မျက်ရတနာဆယ်ပါး

- ၁။ သင်္ခါ ... ခရသင်း
- ၂။ ပဝိဋ္ဌ ... သန္တာ
- ၃။ မုတ္တာ ... ပုလဲ
- ၄။ ငွေ ... မြ
- ၅။ သီလာ ... ကျောက်သလင်း

- ၆။ ဟောမ ... ရွှေ
- ၇။ ရတေ ... ငွေ
- ၈။ ဝေဠုရိယ ... ကြောင်
- ၉။ လောဟိတကံ ... ပတ္တမြား
- ၁၀။ မဿာရဂဏ္ဌ ... ပတ္တမြား
- ၁၁။ နိတုံ
- ၁၂။ ကာလီ
- ၁၃။ ဇမ္ဗူရာဇ်
- ၁၄။ သာတကုမ္ဘ
- ၁၅။ မာရိတ
- ၁၆။ ယုတ္တက
- ၁၇။ ဒသဝိန္ဒ
- ၁၈။ မဂ္ဂဋ
- ၁၉။ ဩက္ကရပုန္ဒ
- “ပတ္တမြား ဆန်ကျိုး အဘိုး
- မဖြတ်နိုင်” ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ၏။
- ပတ္တမြားအမျိုးအစား (၆) မျိုး ခွဲခြား၍
- ထားပေသည်။

- ၁။ စိဝရက္ခ
- ယုန်သွေးကဲ့သို့ ရဲရဲနီသော
- အဆင်းရှိသည်။ အတွင်း၌ ကြာပွင့်ခံ
- သည်။
- ၂။ ဂေါမုလာ
- ခရားပွင့်ကဲ့သို့သော အဆင်းရှိ
- သည်။ အတွင်း၌ ကြာပွင့်ခံသည်။
- ၃။ ကွမ်းပြင်ရေ
- တောက်ပသော ရောင်ခြည်
- လင်းသည်။
- ၄။ ဇောလီ
- အရောင် ခပ်မွဲမွဲရှိသည်။
- ၅။ မသင်္ခါ
- သစ်ကဲ့သို့ အရောင်အဆင်းရှိ
- ၏။
- ၆။ သီဟိုဠ်ရည်
- အရောင်အဆင်းမှာ အထက်
- ဖော်ပြပါ ပတ္တမြားများကဲ့သို့ အရောင်
- အဆင်းရှိ၏။
- ပုလဲအမျိုးအစား (၅) မျိုး
- တိတိ ရှိ၏။
- ၁။ ပုလဲ

ပုလဲနီ	ရှိမ်း	ဆောင်ရန်မသင့်သည်။ ရှောင်ရမည့်
ပုလဲဖြူ	၁။ နီလာ	မြကျောက်အမျိုးအစားများ
ပုလဲဝါ	၂။ ကနုနီလာ	၁။ သုပါသာဇော ... ကျောက်
ပုလဲရှုပ်	၃။ ဂနုနီလာ	ဖြုန်းများ ရောနှောပါဝင်
ထူးခြားဆန်းပြားစွာ တွေ့ရှိနိုင်	၄။ ဥပနီလာ	နေသည် မြကျောက်ကို
ပုလဲ (ဂ) မျိုးတိတိ ရှိမ်း	ထူးခြားသည့် စွမ်းအင်ရှိသည့်	ဝတ်ဆင်ခဲ့ပါမူ ဝတ်ဆင်သူ၏
ဝေဠု ... ဝါး၌ ဖြစ်သောပုလဲ	ကျောက်မျက်ရှင် (ဂ) မျိုးတိတိ ရှိမ်း	အကျိုးစီးပွားကို ပျက်စီးစေ
မစ္ဆသီသ ... ငါး၏	၁။ စိန်	တတ်၏။
ဦးခေါင်း၌ ဖြစ်သောပုလဲ	၂။ မြ	၂။ ဝိတ္ထယံ ... အရောင်အဆင်းမဲ့
သင်္ခါ ... ခရသင်း၌	၃။ ပတ္တမြား	သော မြကျောက်အမျိုးအစား
ဖြစ်သောပုလဲ	၄။ နီလာ	ကို မဝတ်ဆင် သင့်။ အကျိုး
သိပ္ပံ ... ယောက်သွား၌	၅။ ဥဿဇရား	စီးပွား မြေရပ်။
ဖြစ်သော ပုလဲ	၆။ မသာ ရကန်	၃။ ငွေရံ ... ကြမ်းတမ်းပြီး
ဘုတ် သီသ ... မြွေဦးခေါင်း၌	၇။ ဂေါ်မတ်	အရောင် အဆင်းကင်းမဲ့သော
ဖြစ်သောပုလဲ	၈။ ပြယိုးယား	မြကျောက်ကို ဆောင်ခဲ့မိပါမူ
ဟတ္ထိကုဗ္ဗ ... ဆင်ဦးကင်း၌	မြကျောက်သည် စွဲမက်နှစ်လို	သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ဘေး
ဖြစ် သောပုလဲ	ဖွယ် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်၏။	မီးဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့် တွေ့
ရေဟဒိဋ္ဌ ... ဝက်စွယ်၌	မြကျောက်နှင့် ပတ်သက်၍	ကြုံရ၏။
ဖြစ်တည် သည့် ပုလဲ	ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် အမျိုးအစား	၄။ အသိနိဗ္ဗံ ... အရောင်အဆင်း
ဝဠာဟက ... တိမ်တိုက်၌	ခွဲခြားထား၏။	မရှိ၊ ညက်ညောမူမရှိ၊ မှု
ဖြစ် တည်သည့် ပုလဲ	ယင်းအချက်အလက်များမှာ	ခြောက်သော အဆင်း နှ့်
ဘနှင့် ပတ်သက်၍ (ဂ) မျိုးတိတိ	အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။	သည့် မြကျောက်ကို ဝတ်ဆင်

ရမည်	ထားခဲ့ပါမူ အဖျားအနာ	ရင်ခိုင်းကြံတွေ့ရတတ်သည်။	မြကျောက်
	ဝေဒနာထူတတ်၏။		
ကျောက်	ကဏ္ဍရာ ယုတ် ... ကြမ်း	ဆောင်ရန်၊ ဝတ်ရန် သင့်တော်သော	မြကျောက်တို့တွင် ရှိတတ်သော၊ အထူး
ပါဝင်	တမ်း၍၊ မြတ်ထနေသော	မင်္ဂလာရှိသည့် မြကျောက်အမျိုးအစား (၅)	ထူးသော အရောင်အဆင်းကား (ဂ) မျိုး
က်ကို	မြကျောက်ကို ဆောင်ထား	မျိုး ရှိ၏။	တိတိ ရှိပေသည်။
င်သူ၏	မိခဲ့ပါမူ၊ မိမိ၏ သားသမီး	ယင်းတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း	၁။ စာသပက္ခသမာ ... ငှက်ခါး
က်စီးစေ	များအရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး	ဖြစ်သည်။	ငှက်ခါး အတောင်မှ အရောင်
	အမြဲမပြတ် ပူပင် ကြောင့်ကြ	၁။ အရေထူကပ် ... ဝတ်မှုန်	နှင့် တူညီသော မြကျောက်။
ဆင်းမဲ့	စိုးရိမ်သောက ရောက်ရတတ်	အလွင့်ကင်းသော မြကျောက်	(ငှက်ခါးတောင် မြကျောက်)
အစား	ပေသည်။	၂။ ရုက္ခဝိနိဗ္ဗာန် ... ခြောက်သွေ့	၂။ ပရိကဏ္ဍနိကာ ... ပြေပြစ်
အကျိုး	သပိဋကော ... အနာအဆာရှိ	ခြင်း ကင်းသော၊ စိမ်းပြသော	ညီညွတ်သည့် အစိမ်းရောင်
	သော မြကျောက်ကို ဝတ်ဆင်	အရောင်အသွေး ရှိသော	အဆင်းရှိသော မြကျောက်။
တမ်းပြီး	ထားခဲ့ပါမူ ဓားနှင့်ပတ်သက်၍	မြကျောက်	၃။ သေဝါလသန္နိကာ ...
မဲ့သော	ထိခိုက်သော အန္တရာယ်ကို	၃။ အရကေ ... မြူမှုန်၊	မှော်ပင်၏ အဆင်သဏ္ဌာန်နှင့်
ခဲ့မိပါမူ	ဖြစ်စေနိုင်၏။	မြူမှေးများဖြင့် မှေးမှိန်ခြင်း	တူညီသော မြကျောက်
ဘေး	ကမ္ဘာသဝဏ္ဏံ ... အဖြူ	ကင်းစင်နေသော မြကျောက်။	၄။ ဗရိဟိ ပုစ္ဆသမာတာ ...
တွေ့	အစက်အပြောက် အကြားများ	၄။ သိနိန္ဒ ... ပြေပြစ်၊	စိမ်းပြသော ဒေါင်းမြီး၏
	ပါရှိသော မြကျောက်ကို	ညက်ညောခြင်း ရှိလှသော	အရောင်အဆင်းနှင့် တူညီ
ဆင်း	မဆောင်လေနှင့်၊ အဖြူရောင်	မြကျောက်။	သော မြကျောက်။
ရှိ၊ မို့	အစက်အပြောက်များပါသော	၅။ ရာဂဗဟုလံ ... လိုချင်	၅။ ခဏ္ဍေတဝိဋ္ဌသင်္ကာသာ ...
း ရှိ	မြကျောက်ကို ဆောင်ခဲ့မိပါမူ	နှစ်သက် တပ်မက်ဖွယ်ရာ	ပိုးစုန်းကြူ၏ ကျောကုန်းတွင်
က်ဆင်	အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့်	စွမ်းအင် အပြည့်အဝ ရှိသော	ရှိသော အရောင်အဆင်းနှင့်

တူညီသော မြကျောက်။

ကုက္ကိုပင်၏ အရောင်အဆင်း

“ကျောက်မျက်ရတနာသိမှတ်စရာ”

နဝသန္ဓလသသန္ဓယာ ...

နှင့် တူညီသော မြကျောက်။

ဗဟုသုတအထွေထွေ ရနိုင်ကြပါစေ။

မြက်သားမွေးတို့၏ အရောင်

ဗာသကီရသမာ ...

အဆင်းနှင့် တူညီသော

ကျေးငှက်၏ အရောင်အဆင်း

ဝေယံဘုန်းနိုင်အောင်

မြကျောက်။

နှင့် တူညီသော မြကျောက်။

*ကျမ်းကိုး ... မြန်မာ့လက်စွဲ (၁၉၇၅

သီရိသကုသုမောပမာ ...

ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အတွက်ကျန်းမာရေး

ပိုက်နာ ပိုက်အောင်မြင်

ဒေါက်တာပွင့်သန့်(ဆေး-၂)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပြည်သူများကြားတွင် လွဲမှား
 မှားယွင်းမှုများအယူအဆအယူအဆများ
 နှစ်နှစ်အောင်လျှင် နှိပ်နယ်ခြင်း။
 ရေခဲနွေးအိတ်ကပ်ခြင်း။
 နှင်းနှင့် ဝမ်းချွမ်းခြင်းတို့အပါအဝင်
 နည်း။
 များသောအားဖြင့် မခံမရပ်နိုင်
 ဝေဖန် ဗိုက်နာဗိုက်အောင်လျှင်
 နှင်းရင်းမှန်းကို မစူးစမ်းဘဲ
 မည်ထင်သည်များကို မဆင်
 လုပ်တတ်ကြသည်။ ယင်းသို့
 ခြင်းသည်။ အသက်အန္တရာယ်
 ခေါ်ခြင်းနှင့် တူလှသည်။
 အာအတက်ရောင်ခြင်းမျိုးတွင်
 နှိပ်ခြင်း။ ဝမ်းနုတ်ဆေးကျွေးခြင်း
 နှင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပြီး အူ
 ကပ်ပြသွား၍ အစာဟောင်း
 ကြီးများ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့
 အသက်ဆုံးရှုံးစေနိုင်သော
 နှင်း အမြှေးရောင်ခြင်း (Peri

ကျခြင်းကြောင့် ဗိုက်နာသောအခါ
 နှိပ်နယ်ခြင်းဖြင့် အူလိမ်ခြင်း၊ အူခေါက်
 ခြင်းတို့ ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ခြင်းအမျိုးမျိုး

ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်ခြင်း
 ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းရင်းများပြား
 လှသကဲ့သို့ ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်ခြင်း၏
 ခံစားရပုံမှာလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြစ်
 ပေသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆက်
 တိုက် မျှင်းပြီး ဗိုက်နာတတ်ကြလျှင်
 ရုတ်တရက် ချက်ချင်းအလွန်အမင်း
 ပြင်းထန်စွာ ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်လာတတ်
 သည်။ အချို့မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ
 မျှင်း၍ နာနေရာမှ ဖြုန်းခနဲအလွန်အမင်း
 ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်လာတတ်သည်။
 အချို့တွင် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း
 ဗိုက်အရမ်းနာလိုက် လုံးဝပျောက်သွား
 လိုက် စသည်ဖြင့် ခဏခဏဖြစ်နေတတ်
 သည်။

ဗိုက်နာခြင်းအကြောင်းရင်းများ

ဗိုက်နာခြင်းမှာ အပြောလွယ်
 သလောက် အကြောင်းရင်းရှာရသည်မှာ
 မလွယ်ကူလှပေ။ ဝမ်းချုပ်ခြင်းကဲ့သို့
 အလွန် အန္တရာယ် မပေးလှသည့်
 ဗိုက်နာခြင်းမျိုး ရှိသကဲ့သို့ အသက်
 အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ် လှသော အူပေါက်
 ခြင်းတို့လည်း ရှိပေ သည်။

သန်ကောင်ရောဂါ၊ အစာအိမ်
 ရောဂါ၊ တိုက်ဖျက်ခေါ် အူရောင်ငန်းဖျား
 ရောဂါ၊ အထက်လှန် အောက်လှေ
 ရောဂါ၊ အစာအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ အသည်း
 ရောင်ခြင်း၊ အူကျခြင်းနှင့် ဝမ်းချုပ်ခြင်း
 တို့ကြောင့် ဗိုက်နာခြင်းခံစား ရတတ်
 သည်။ အာခေါင်မှ ပယ်ရောင်လျှင်လည်း
 အူလမ်းကြောင်းရှိ အကျိတ်များရောင်ပြီး
 ဗိုက်နာစေ တတ်သည်။

ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ
 ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ခြင်းများမှာ ဝမ်းဗိုက်
 တွင်းရောဂါများနှင့် ဝမ်းဗိုက်ပြင်း
 ရောဂါများကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။
 ဝမ်းဗိုက်တွင်းရောဂါများမှ အူအတက်

သည်းခြေအိတ် (Pumcreus) နှင့်
 စသည်ကို ရောင်မြ
 တိုက်ဖျက်ရောဂါ
 အစာလမ်းကြောင်း
 အူပေါက်ခြင်းတို့ဖြ
 ထို့ပြင်
 သည်းခြေကျောက်
 သော အခါ အစာ
 အူလမ်းကြောင်းကပ်
 သောအခါနှင့်
 နှင်းလုံး (Ectop
 နှင်းလုံး
 ကြောင့် သည်း
 ကျက်တည်ခြင်းတ
 နှင်း
 နှင်းလုံးအကျ
 သည်းခြေရောင်ခြင်း
 အလျောက်
 aneous pr
 ရောင်ခြင်း
 နှင်းလုံး

ပြည်သူများကြားတွင် လွဲမှားသော ကျန်းမာရေးအယူအဆငစ်ခုမှာ ဗိုက်နာဗိုက်အောင်လျှင် နှိပ်နယ်ခြင်း၊ နင်းခြင်း၊ ရေခွေးအိတ်ကပ်ခြင်း၊ ဝမ်းနုတ်ခြင်းနှင့် ဝမ်းချုပ်ခြင်းတို့အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

များသောအားဖြင့် မခံမရပ်နိုင် (သို့) မကြာခဏ ဗိုက်နာဗိုက်အောင်လျှင် အကြောင်းရင်းမှန်းကို မစူးစမ်းဘဲ သက်သာမည်ထင်သည်များကို မဆင်မခြင် ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ကြခြင်းသည် အသက်အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းနှင့် တူလှသည်။ ရုတ်တရက် အူအတက်ရောင်ခြင်းမျိုးတွင် နှိပ်ခြင်း၊ နယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးကျွေးခြင်းဖြင့် အူပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပြီး အူအတက်ပေါက်ပြသွား၍ အစာဟောင်းအညစ်အကြေးများ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ ပျံ့နှံ့ကာ အသက်ဆုံးရှုံးစေနိုင်သော ဝမ်းဗိုက်တွင်း အမြှေးရောင်ခြင်း (Peritonitis) ဖြစ်နိုင်သည်။ ယင်းအပြင် အူ

ကျခြင်းကြောင့် ဗိုက်နာသောအခါ နှိပ်နယ်ခြင်းဖြင့် အူလိမ်ခြင်း၊ အူခေါက်ခြင်းတို့ ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင်ခြင်းအမျိုးမျိုး

ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းရင်းများပြားလှသကဲ့သို့ ဗိုက်နာဗိုက်အောင်ခြင်း၏ ခံစားရပုံမှာလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက် မျှင်းပြီး ဗိုက်နာတတ်ကြလျှင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းအလွန်အမင်း ပြင်းထန်စွာ ဗိုက်နာဗိုက်အောင်လာတတ်သည်။ အချို့မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မျှင်း၍ နာနေရာမှ ဖြုန်းခနဲအလွန်အမင်း ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင်လာတတ်သည်။ အချို့တွင် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ဗိုက်အရမ်းနာလိုက် လုံးဝပျောက်သွားလိုက် စသည်ဖြင့် ခဏခဏဖြစ်နေတတ်သည်။

ဗိုက်နာခြင်းအကြောင်းရင်းများ

ဗိုက်နာခြင်းမှာ အပြောလွယ်သလောက် အကြောင်းရင်းရှာရသည်မလွယ်ကူလှပေ။ ဝမ်းချုပ်ခြင်းကဲ့သို့ အလွန် အန္တရာယ် မပေးလှသည့် ဗိုက်နာခြင်းမျိုး ရှိသကဲ့သို့ အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ် လှသော အူပေါက်ခြင်းတို့လည်း ရှိပေ သည်။

သန်ကောင်ရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ တိုက်ဖွိုက်ခေါ် အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ၊ အထက်လှန် အောက်လှေ့ရောဂါ၊ အစာအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ အသည်းရောင်ခြင်း၊ အူကျခြင်းနှင့် ဝမ်းချုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဗိုက်နာခြင်းခံစား ရတတ်သည်။ အာခေါင်မှ ယဝီရောင်လျှင်လည်း အူလမ်းကြောင်းရှိ အကျိတ်များရောင်ပြီး ဗိုက်နာစေ တတ်သည်။

ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင်ခြင်းများမှာ ဝမ်းဗိုက်တွင်းရောဂါများနှင့် ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပရောဂါများကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင်းရောဂါများမှ အူအတက်၊

သည်းခြေအိတ်၊ သည်းခြေပွန်၊ ပန်ကရိယ (Pumcreus) နှင့် အူအတွင်း အမြှေးပါး ထည်ကို ရောင်ခြင်း အစာအိမ် ရောဂါ ဆိုက်ဖိုက်ရောဂါတို့ ကြောင့်ဖြစ်သော အစာလမ်းကြောင်း အတွင်း အနာများမှ အူပေါက်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သန်ကောင်များ၊ သည်းခြေကျောက်များ၊ ဝမ်းအလွန်ချုပ်သော အခါ အစာဟောင်း၊ မစင်လုံးများ၊ အူလမ်းကြောင်းကင်ဆာ၊ အူပေါက်ခြင်း၊ နှုတ်ဖျားသောလုံးနှင့် အူတွင်း၌တည်သော သန္ဓေလုံး (Ectopr pregnanuy) တို့ အူပေါက်၍ သွေးထွက်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်းနှင့် သည်းခြေလမ်းကြောင်း၌ ကျောက်တည်ခြင်းတို့လည်း ပါဝင်ကြသည်။

နုလုံးအကာမြှေးရောင်ခြင်း၊ အဆုတ်မြှေးရောင်ခြင်း၊ အဆုတ်အတွင်း အလိုအလျောက်လေအိတ်ဖြစ်ခြင်း (spontaneous pneumothorux) အဆုတ်ရောင်ခြင်း ကျောရိုး တီဘီရောဂါ၊ ကျောရိုးရောင်ခြင်း သွေးအတွင်း ယူရီး

ယားဓာတ်များခြင်း (Urwmla) ၊ ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ကာလသားရောဂါတို့ တွင်လည်း ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်ခြင်း ခံစားရတတ်သည်။

ထို့ပြင် ခဏခဏ ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်သည်ဆိုပြီး အကြောင်းရင်းကို လည်း ရှာမရသော လူနာမျိုးတွင်မူ (Hysteria) ခေါ် စိတ်ဝေဒနာမျိုးကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အခြစ်များသော ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်ခြင်း

ယင်းကဲ့သို့ ဗိုက်နာခြင်း အကြောင်းရင်း အမျိုးမျိုးတွင် ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ အစာအိမ် ရောဂါ၊ သန်ကောင်စွဲခြင်း၊ အူအတက် ရောင်ခြင်း၊ စသည်တို့သည် အများဆုံး ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိလေသည်။

ဝမ်းမုန်မုန်သွားနေကျ လူ တစ်ဦးတွင် သုံးရက်ခန့် ဝမ်းမသွားလျှင် (သို့) ဝမ်းမုန်သော်လည်း နေ့စဉ်ဝမ်းသွား သင့်သလောက် မသွားပါက အူမကြီး အတွင်း၌ ဝမ်းအနည်းငယ်စီ ကျန်ပြီး

ရက်ကြာလာသောအခါ အူမကြီးအတွင်း အစာဟောင်းများဖြင့် ပြည့်ကျပ်ကာ ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်ခြင်း ခံစားရတတ် သည်။ ဝမ်းဗိုက်သက်ဝဲဘက် အောက် ဝိုင်းကိုလက်ဖြင့် အသာအယာ စမ်း ကြည့်ပါက ရှည်မျောမျော၊ မာကျော ကျော အရာအချို့ကို စမ်းကြည့်မိမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဗိုက်နာခြင်းမျိုးတွင် သာ ဝမ်းနုတ်ခြင်း၊ ဝမ်းချူခြင်းတို့ လိုအပ်၍ ဝမ်းချူခြင်းက ဝမ်းနုတ်ခြင်း ထက် ပို၍ထိရောက်စွာ သက်သာစေ သည်။ ဝမ်းမချုပ်စေရန် ဟင်းသီး ဟင်းရွက် အများအပြားစားပြီး ရေ များများ သောက်ကာ နေ့စဉ်အိမ်သာ မှန်မှန် ထိုင်သော အကျင့်၊ ဝမ်းမုန်မုန် သွားသော အကျင့်ကို ဖြစ်စေသင့်ပါသည်။

အစာအမျိုးမျိုးကိုစားပြီးတွင် ပြင်းထန်စွာ မကြာခဏ အော့အန်ခြင်း မျိုးသည် အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၏ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ စားလိုက်သော အစာတွင် အဆိပ်အတောင့်ဖြစ်စေသည်။

ရောဂါပိုးမွှားများ ပါဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး လတ်ဆတ် တဲ့ အစာစားရမည်။

ပြည်သူတို့ကြားတွင် လေနာ ရောဂါဟု နားလည်ကြသော အစာအိမ် ရောဂါသည် အိတ်ချိုလိုရီ (H.Pylori) ဂက် လီ ခီးယားပိုးကြောင့် ဖြစ်ပြီး လူအချင်းချင်း ကူစက်နိုင်တာ အစာစား လိုက်ပါက ဗိုက်ပိုနာခြင်း၊ မစားပါက ဗိုက်နာခြင်း၊ ပိုသက်သာသွားခြင်းမျိုး ရှိတတ်သည်။ အစာအိမ်မှန်ပြောင်း ကြည့်ကာ အသားစ ယူ၍ ပိုးမွှား ကြည့်ပါက (H .Pylori) ပိုဟာစားဆေး အမောက်ဆလင် (Amo xitkm 500mg) မက်ထရို (meproni dagole) ရင် နာယ်သယ်ဒင်း (Runatidine isomg ၊ အင်ဒိုင်းပလက် (Engyme plusl Entacid Plus) ကို တစ်နေ့ (၂) ကြိမ်နှင့် လနှင့်ချီစားသုံးပေးရင် ပျောက် ကင်းသွားနိုင်သည်။ မကုသရင် အစာ အိမ်ကင်ဆာထိဖြစ်နိုင်သည်။

သန်ကောင်စွဲ ရောဂါသည်

ကလေးများတွင် အဖြစ်များသော်လည်း အရွယ်မရွေးဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်နှစ်လျှင် မိုးဦးနှင့် မိုးနောင်း (၂)ကြိမ်မှာ လူတိုင်း သံချဆေးစားပေးသင့်သည်။ သန်တိုးခြင်း ဖြင့် မကြာခဏပြင်းထန်စွာ ဗိုက်နာလိုက် အလိုလိုသက်သာလိုက်၊ ပြန်နာလိုက်ဖြစ် တတ်သည်။ သန်ရှိတိုင်း သန်အရမ်း မချသင့်။ အချို့သံချဆေးတွင် အဆိပ်ဖြစ် စေသကဲ့သို့ မစို့မပို့ စားပါကလည်း သန်အလုံးမထိခိုက်ပဲ သန်ကောင်များ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ အူပိတ်ဆိုခြင်း ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် ဆရာဝန်၊ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းနားလည်သူများနှင့် စနစ်တကျ သန်ချရန် လိုအပ်သည်။ ယခုအခါ

အရည်ဖျော်ပြီး ထွက်လာပါပြီ။ သန်ကောင် အကောင်လိုက်မထွက်တော့ ပါ။ *တစ်ကိုယ်ရေသန်ရှင်းရေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးတို့ကို ဂရု တစိုက် လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ် သည်။

အူအတက်ရောင်ခြင်းသည် ဝမ်းချုပ်ခံလေ့ရှိသူများတွင် အဖြစ်များပြီး ပထမ ချက်တပိုက်မှ စနာပြီး ကိုယ် အနည်းငယ်ပူခြင်း၊ ပျို့အန်ခြင်း၊ ဝမ်းချုပ် ခြင်းတို့ဖြစ်ပြီးနောက် ဝမ်းဗိုက် ညာ ဘက်အောက်ပိုင်းတွင်ပါ နာလေ့ရှိ သည်။ များသောအားဖြင့် အူအတက် ရောင်ခြင်းကို ခွဲစိတ်ကုသရလေ့ရှိ သည်။

ပါပြီး အစာအိမ်အနာ၊ အစာအိမ်
ရောဂါ မဖြစ်ရအောင် အချိန်မှန်မှန်
ရုံးနှင့် အစာစားခြင်း၊ အပူအစပ်လျော့စားခြင်း၊
ဂရုအရက်ဘီယာရှောင်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်
ပိုအိမ် ဖြတ်ခြင်း၊ ပူပင်သောကနည်းစေခြင်း၊
စိတ်ဖိစီးမှုလျော့ခြင်း စသည်တို့ဖြင့်
သည် ယင်းအစာအိမ်အနာကို ကြိုတင်
ရှောင်ကြားကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်လျှင်

ဗိုက်အောင့် ဗိုက်နာခြင်းကို
လျှင် ခံစားရလျှင် သတိပြုသင့်သော အဖိုးတန်
အချက်အလက်များမှာ အောက်ပါ
အတိုင်းဖြစ်သည်။

- (၁) ဗိုက်နာလျှင် ဝမ်းနုတ်ဆေးစား
ခြင်း၊ ဝမ်းချူခြင်း၊ ရေခွေး
အိတ်ကပ်ခြင်း၊ ရေခွေးပုလင်း
ကပ်ခြင်းတို့ မပြုလုပ်သင့်ပါ။
- (၂) လက်ဖြင့်နှိပ်နယ်ခြင်း၊ နင်း
ခြင်းတို့ လုံးဝမလုပ်သင့်ပါ။
- (၃) ပြင်းထန်သော လေဆေး၊
ဗိုက်နာ ပျောက်ဆေး၊ သံချ

ဆေး၊ ဆော်ဒါစသည် တို့
အရမ်းမစားသင့်ပါ။

- (၄) ဗိုက်နာနေစဉ် မည်သည့်
အစားအစာမျှ မစားသင့်ပါ။
ရေကိုပင် အာစွတ်ရုံ သောက်
သုံးရန် လိုပြီး မိသားစု
ဆရာဝန်နှင့် ပြသသင့်သည်။

- (၅) ဗိုက်နာနေစဉ် လဲလျောင်း၍
ငြိမ်သက်စွာ အနားယူနေရ
မည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မနေ
ရပါ။

- (၆) နာရီဝက်ခန့် ကြာသည်အထိ
ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်ခြင်း
မသက်သာလျှင် မိသားစု
ဆရာဝန်ထံပြသဖို့ လိုပေ
သည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း
ပြင်းထန်စွာ ဗိုက်နာခြင်း
မျိုးတွင်မူ နီးစပ်ရာ ဆရာဝန်
ဆေးခန်းသို့ အမြန်ဆုံးပြကာ
ကုသမှုခံယူရန် လိုအပ်ပါ
သည်။

ပြည်သူများအနေဖြင့် ဗိုက်နာ

ဗိုက်အောင့်ခြင်းခံစားရပါက ယင်းအချက်
အလက်များကို သတိပြုလိုက်နာဆောင်
ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် မိမိ၏ ရောဂါဝေဒနာ
ကို သက်သာစေနိုင်မည်သာမက
ရောဂါရှာဖွေကုသရသည့် ဆရာဝန်ကို
လည်း ကူညီရာရောက်မည် ဖြစ်ပါ
သည်။

ယနေ့ (H.Pylori) သို့ကြောင့်

အစာအိမ်နာ၊ အစာအိမ်ကင်ဆာဖြစ်စေ
ကြောင်းသိရှိရပြီးနောက်တွင် အစာအိမ်
အနာအား ခွဲစိတ်ကုသခြင်းထက်
အမောက်ဆလင် သက်ထရိုရင်နယ်
သဒင်း၊ အင်ဆာသစ် ပလင်တို့လို ဆေး
(၄)မျိုး လန့်ချီကျွေးခြင်း ပိုမိုအစွမ်းထက်
သော အီသိုပလင်းဂိုး (Esoparagdc)
ကျွေးခြင်းများနှင့် ရောဂါနှင့်ဆေး
တိုက်ရိုက်တွေ့ရှိကုသနိုင်ကာ ခွဲစိတ်ခြင်း
မှ လွတ်မြောက်လာနိုင်ပါပြီ။

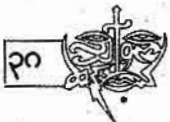
ဒေါက်တာလွင်သန့်

သောတပန်ဆွားသော

မီးထဲက ကြွဖြူထပ်ပွင့်

ဌေးအောင် (တိုင်းရင်းဆေး)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

နဖူးပေါ်က ဇာလာသည့် ချွေး
စေးများကို လက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။
လှည်းတစ်စီးတိုက်လောက် ရှိနေသည့်
ထင်းချောင်းများကို ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်
လိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မောဟိုက်
သွားသည်။ လက်ထဲ၌ ရှိနေသော
ထင်းခွဲပေါက်ဆိန်ကို ဘေးသို့ အသာချ
ထားကာ အမောဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် အရှေ့ဘက်မှ
တိုက်ခတ်လိုက်သော လေပြေလေညှင်း
အေးကြောင့် ကိုဒါသ အမောပြေ
ဆန်းဆန်းသွားသည်။

ရိုးတံကြဲကြဲ သစ်ကိုင်းထက်
မီရီ ဂျိုးငှက်ကလေးတို့၏ အော်မြည်သံ
ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားလိုက်တာ
ဒီသ ခံစားနေမိသည်။

ဒီနေ့ဦးနုဆိုရင် မဟာဘောဂ
ငွေကြီး မိသားစုထဲမှာ အိမ်ဖော်လုပ်
အဖြစ်နဲ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ (၃) နှစ်
ပြောက်ခဲ့သလို ကိုဒါသရဲ့ နှလုံးသား
သမုဒယသံယောဇဉ် အမျှင်

အတန်းလေးများကလည်း သူ့အပေါ်မှာ
ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လို့ နေခဲ့သည်မှာလည်း
ဒီနေ့ဦးနုဆို သုံးနှစ်တိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဘဝချင်းက မိုးနဲ့မြေလွှာလို
ကွာခြားပါတယ်။ ကိုဒါသက အိမ်စေ
မမပဇာစာရီက အိမ်ကြီးရှင်သခင်မ
အဝေးကြီးပါ။ တော်တော်ဝေးပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ လူချင်းကတော့ နီးနီးလေးရယ်
ပါ။ အသဲနှလုံးချင်းက နီးကပ်ပါသည်။

ကိုဒါသရဲ့ ဘဝသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး
သော မိဘများမှ မွေးဖွားကြီးပြင်း
လူဖြစ်လာခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ပါ။

လယ်ကူလီလုပ်သားဘဝ၊
အိမ်စေလုပ်သားဘဝတို့ဖြင့် အသက်
မွေးဝမ်းကြောင်းနေရာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေ
သည်။

“အမောင်ဒါသ”
တို့ ... ဒီကနေ ထွက်သွား
ကြမယ်။

“ဟာ” မမပဇာစာရီ ဖြစ်ပါ
မလားဗျာ။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။

မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတာ။ တို့တစ်တွေ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြ
တယ်။ အဲဒီအချစ်တွေဟာ ဘဝအတွက်
ခွန်အားတွေပဲ မဟုတ်လား အမောင်
ဒါသ။

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း။
ပညာရှိခြင်း၊ ရပ်ဆိုင်းခြင်း၊ ရပ်လှခြင်း။
ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း၊ ပြေပြစ်ခြင်းဆိုတဲ့
အရာတွေပေါ်မှာ အချစ်ဟာ အခြေမခံ
ဘူး။ မည်သို့ပင် ရှိစေကာမူ ရင်ထဲ၊
အသဲထဲက မင်းကိုငါ့ချစ်လိုက်တာဆိုတဲ့
စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုပေါ်မှာသာ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာက အခြေခံထားတယ်လို့ မမ
ယူဆမိပါတယ် အမောင်ရယ်။

အမောင်ဒါသ ကြောက်ရွံ့တဲ့
တို့ရဲ့ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု
လုံးနဲ့ ဝေးရာကို သွားကြမယ်လေ။

မမပဇာစာရီ၏ စကားတို့
သည် ကိုဒါသအတွက် အလွန်မှ
ခွန်အားရှိသော စကားများဖြစ်ပေသည်။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် နောင်ဖွဲ့ကာ
တည်ဆောက်ကြမည့် ဘဝအချစ်နဲ့

အိမ်ထောင်ရေးသည် လွန်စွာမှ ကောင်း
ပေစွတကားဟု ကိုဒါက နားလည်ခံစား
မိသည်။ ကိုဒါသနဲ့ မမပဏ္ဍာစာရီတို့သည်
တစ်နေ့သော ဆည်းဆာအချိန်ကာလ
တစ်ခုတွင် မြစ်ချောင်းအသွယ်သွယ်၊
တောတောင်အရပ်ရပ်တို့ကို ဖြတ်သန်း
ကာ ကေတုမတီမြို့ငယ်လေးတစ်ခုသို့
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုမြို့ငယ်လေးတွင် ကြုံရာ
ဆုံရာ အလုပ်အကိုင်လေးများကို
ကိုဒါသ် အလုပ်လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးကာ
သူဌေးသမီး ပဏ္ဍာစာရီကို ကောင်းစွာ
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြခြင်းဖြင့် သားလေး
တစ်ဦးကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ သားဦး
လေး မွေးဖွားလာသဖြင့် လင်မယားနှစ်
ယောက် ပျော်ရွှင်၍မဆုံး ဝမ်းသာ
ကြည်နူးကြလေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာလေ ကျွန်တော်
သားလေးကို အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံး
အတွယ်တာဆုံး သားလေးကြီးလာရင်
မဟာပညာရှိကြီးဖြစ်အောင် သူ့အဘိုး
လို သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ကျွန်တော်နဲ့

မမတို့က ပြုစုပျိုးထောင် ယဉ်သင်ကြား
ပေးကြရမယ် မမပဏ္ဍာစာရီရေးနော်။
ပြောတတ်လိုက်တာ အမောင်ဒါသရယ်
ဟု ပြောဆိုရယ်မော ဘဝ၏အမောကို
သားဦးရတနာဖြင့် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ကြ
လေသတည်း။

တစ်ခုသော ဆိပ်ခံတံတား
ကြီး ဘေးတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော
ကုန်တင်လှေကြီး၏ ဝမ်းမိုက်အတွင်းမှ
ကုန်ပစ္စည်းများကို ကိုဒါသနဲ့ အလုပ်
သမားများသည် ကုန်းပေါ်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်
ကြီးအဖျားသို့ သယ်ယူကာ နေရာချ၍
လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေကြလေ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် လှေကုန်သည်
ကြီး ရောက်ရှိလာပြီး ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်
နဲ့ တွေ့ဆုံကြကာ ရေခွေးကြမ်းသောက်
ကြရင်း ကုန်ဈေးနှုန်းအတက်အကျ
အကြောင်း ကုန်ပစ္စည်းများ၏ ဒီနှစ်
အတွင်း ဈေးနှုန်းများ တက်လာရခြင်း
အစရှိသော အလာပ၊ သလာပ စကား
များဖြင့် ဝိုင်းပွဲပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ဒါနဲ့ ကုန်သည်ကြီး သတင်း

တစ်ခု ကြားပြီးပြီလား”
သာဂရမြို့က သူဌေးကြီး
မဟာဘောဂရဲ့ သမီးလေးက သူ့အိမ်က
အိမ်စေကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့
လိုက်ပြေးသွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လံရှာ
ဖွေနေကြတယ်။ သူဌေးကတော်ကြီး
ကတော့ ရူးမတတ် ခံစားနေရပြီး
နေ့တိုင်း ငိုနေလေရဲ့။ သူဌေးကြီးကတော့
ယမ်းပုံမီးကျ ခေါသပေါက်ကွဲပြီး သူ
တပည့်တွေကို ရှာဖွေခိုင်းထားတယ်။
အိမ်စေကောင်ကို တွေ့တဲ့နေရာမှာတင်
ရိုက်သတ်ခဲ့ကြတဲ့။ သမီးမိုက်ကိုလည်း
ကောင်းကောင်းဆုံးမရဦးမယ်လို့ ပြောဆို
ကြိမ်းမောင်းနေတယ်ဗျာ။

“ဟာ”

ကိုဒါသ် အံ့သြလန့်ဖျန်သွား
သည်။ ကုန်သည်များ ပြောဆိုနေကြ
သည်မှာ သူ၏ အကြောင်းတွေပါလား
ဟု သိလိုက်ရသည်။ ရင်တွေခန့်လာ
သည်။ ခေါင်းလည်း မူးလာသည်။ မဖြစ်
ချေဘူး အိမ်အမြန်ပြန်မှ ဖြစ်မည်။
ကြောက်လန့်တကြား စိုးရိမ်တကြီး

အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက် တင်စားရလောက်သော ဘုရင်မင်းမြတ် ထင်းရှာပေးပါ။ မီးပုံတစ်ခု စီစဉ်ပါ။

ဘော့ အမောင် အစောကြီးပြန်လာ တို့၏ မင်းအဆက်ဆက် ထီးစိုက်နန်း ကိုဒါသသည် တောအုပ်အတွင်းသို့

သလားဟု သူ့ရဲဇနီးက စီးကြိုမေးလိုက် စိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်ရောက်ကာ ထင်းခြောက်များကို

သည်။ ကိုဒါသသည် ဇနီးဖြစ်သူအား ကိုဒါသနှင့် မပဏ္ဍာစာရီတို့ လိုက်လံကောက်ယူနေတော့သည်။

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ကြားခဲ့သူ သတင်း သည် (၂) ဦးသား တိုင်ပင်ပြီး သားကြီး ရှေ့လက်တစ်ကမ်းလောက်တွင် မိုး

အားများကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဒါဆို လေးကို လက်ဆွဲကာ သူတို့၏ဘဝ ကလည်း မိုက်မှောင်နေ၍ လှမ်းမြင်နေရ

နှင့် တို့တစ်တွေ ဒီမြို့က ပြောင်းမဖြစ် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု၊ မိဘများ၏ သော သစ်ကိုင်းခြောက်ကွေးကွေးတစ်ခု

ဘော့မယ်။ တော်ကြာ သိသွားရင် လိုက် အနှောင့်အယှက်တို့မှ လွတ်ကင်းရန် ကို လှမ်းကောက်ယူလိုက်သည်။

သကြလိမ့်မယ်။ ဤသို့နှင့် ကိုဒါသနဲ့ လှည်းလမ်းခရီးဖြင့် တောတောင်အရပ် လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ သစ်ကိုင်း

မပဏ္ဍာတို့ဟာ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ တစ်ရွာ ရပ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခရီးဆက်လက် ခြောက်မဟုတ်ဘဲ မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်နေ

ပြီးတစ်ရွာ ပြောင်းရွှေ့နေကြထိုင်ကြ။ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့သည်။ သည်ကို တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သိရှိချိန်တွင်

သင်းကာလ အနည်းငယ်ကြာသော် နေဝင်မိုးချုပ် ညဘက်သို့ တော့ နောက်ကျသွားပါသည်။ ထိုမြွေက

ဆက်ထပ်ကိုယ်ဝန်တစ်ခု ဆောင်ခဲ့ရ ရောက်သောအခါတွင် ခေတ္တရပ်နားကာ ကိုဒါသလက်ကို ကိုက်လိုက်သဖြင့်

ဖြစ်လေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ တစ်ညအိပ်စက် အနားယူကြရန် အဆိပ်များ တက်လာကာ လဲကျသေ

သတ္တိမြို့တော်ကြီးကို အရောက်သွား ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဆုံး သွားခဲ့ရပါသည်။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့

ဖြစ်မယ်။ ဟိုရောက်ရင် တို့စုဆောင်း ကိုယ်ဝန်ရင်းမာနေပြီး မွေးဖွားရန် အချိန် ကိုဒါသ။ အချိန်အတော် ကြာသည့်အထိ

တော့ ငွေကြေးတွေနဲ့ ကုန်ရောင်း ကျရောက်လာသဖြင့် မပဏ္ဍာခင်ဗျာ တောထဲမှ ကိုဒါသ ပြန်မရောက်လာ၍

နယ် လုပ်ကြမယ်။ အဲဒီ သာသတ္တိ မီးဖွားလိုခြင်းဝေဒနာ ခံစားရကာ မကြာ လိုက်လံရှာဖွေကြသောအခါ မြွေဆိပ်

မြို့တော်ကြီးဟာ နတ်ပြည်တမျှ ခင်ပင် သဘာဝအတိုင်း မီးဖွားခဲ့ရပြန် တက်၍ သေဆုံးနေသော လင်တော်

နတ်စွာ စည်ကားပြီး ရောင်းခြင်းဝယ် လေသည်။ မိုးအနည်းငယ် ရွာသွန်းလိုက် မောင် ကိုဒါသကို မီးဖွားပြီးစ မပဏ္ဍာ

ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ လွန်စွာ သဖြင့် မပဏ္ဍာမှာ ချမ်းတုံလာလေသည်။ တွေ့မြင်စို့ရသော အခါတွင်

များသော ရွှေမြို့တော်ကြီးဟုပင် အမောင်ကိုဒါသ မီးလှုံရန်အတွက် ရတ်တရက် မူးမိုက်ပြီး ကိုဒါသ

အလောင်းဘေးသို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

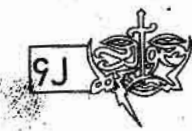
ထိုစဉ် ခရီးသွားများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ မပဏ္ဍာစာရီအား ဆေးများကုသပေးကာ ကိုဒါသ၏ အလောင်းအား တောတွင်း၌ပင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဒါသကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် အမိအဖတို့ရှိရာ မိမိမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခတ်လိုက်သော မြေငလျင်ဒဏ်ကြောင့် မိဘတို့၏ ကိုယ်ဝန်ထမ်းအား ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့အား ဖြစ်စေ ပြုကျကာ မိဘဆွေမျိုးများပါ သေဆုံးကုန်ကျပြန်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်ရင်ဆိုးများကို မိမိရင်ထဲ၊ အသံထဲ စွဲမြဲကာ ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒတို့ဖြင့် ခံစားနေရပါတော့သည်။

အဖေတူတဲ့သားလေး နီတြကြာလေးကို အနီးဖြင့် ထွေးကာ ရင်ခွင်ပိုက် သားကြီးကို လက်ကဆွဲလို့ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးများရှိရာ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ပဏ္ဍာစာရီ၊ မိသားစု ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့

သည်။ ခရီးအတန်ကြာခန့် ရောက်ရှိသောအခါ ရေ၌ တောင်ကျရေဆင်းသော ချောင်းတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ထိုချောင်းကို သားအမိသုံးယောက် ဖြတ်သွားရပေမည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်လျှင် လှည်းယာဉ်စီး၍ မြို့သို့ အရောက်သွားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ချောင်း၏ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ကြလေသောအခါ ရေများမှာ အနည်းငယ် တက်စပြုနေသည်ကို ပဏ္ဍာစာရီမြင်တွေ့ရပြီး အငယ်ဆုံးကလေးငယ်ကို အနီးဖြင့် ထွေးကာ ရင်ခွင်၌ ပိုက်ပြီး သားကြီးလေးကို ကမ်းစပ်မှာ ထားခဲ့ကာ သီးအလယ်လောက် ချိနေသော ချောင်းရေကို ဖြတ်ကူးကာ တစ်ဖက်ကမ်းကုန်းမြင့်လေးပေါ်၌ ကလေးငယ်လေးကို အသာအယာလေး တင်ထားခဲ့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားကြီးရှိရာသို့ တစ်ခေါက်သွားရပြန်ပါသည်။ ချောင်းအလယ်သို့ အရောက်တွင် မထင်မှတ်သော အဖြစ်တစ်ခု တအံ့တဩဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရသော ပဏ္ဍာစာရီ တောင်

ကုန်းပေါ်ရှိ အနီးဖြင့် ထွေးထားသော ကလေးငယ်အား ကောင်းကင်မှ ဖုံးထိုးငှင်းလာသော စွန်ငှက်ကြီးက သားတစ်အဖြစ်နဲ့ ကုတ်ချီကာ ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ပဏ္ဍာစာရီ ကုန်းပေါ်သို့ အမြန်ပြေးတက်လာကာ စွန်ငှက်ကြီးအား အော်ဟစ်ကာ နီးစပ်ရာ ရွံ့ခဲ့တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြောက်လှစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် တောင်ကျချောင်းရေများ ဒလဟော စီးဆင်းလာသောတော့သည်။ ဒါကြောင့် သားရေ ဒီဇာနေ အမေလာခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မိခင်က ၎င်း၏ ဆီမည်ဟု ထင်ခဲ့နေရသည်။ ကလေးကို သုတ်ချီသွားသော ငှက်ကိုလည်း ငါးရူးရူးဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ခြောက်လှန့်နေစဉ် တစ်ဖက်မှ သားကြီးမှာ သူ့ကို မိခင်က လှမ်းခေါ်သည် ထင်မှတ်၍ ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်ရာ ရေစီးနဲ့အတူ နစ်မြုပ်မျောပါ ပျောက်ကွယ်သွားသောတော့သည်။ စွန်ငှက်ကြီးမှာ တောအုပ်ကြီးပေါ်သို့ ပျံသန်းပျောက်ကွယ်သွားသော

လည်း
 ဤကမ္ဘာ မဟာပထဝီမြေကြီး
 ခြားရဟုတ်ကဲ့သို့ လည်ပတ်သွား
 ပဋာစာရီ ခံစားလိုကရသည်။
 လောကလုံးကို သူ ဘာကိုမှ မသိ
 မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျကာ
 သွားလေတော့သည်။ ဟောင်း
 စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်သော အဝတ်တို့
 စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဈေးများ၊
 များ ဟိုဝင်ဒီထွက် ဆာလောင်
 နှစ်သိပ်ခြင်းကို ဖြည့်ဖို့ တောင်းရမ်း
 သောက်နေရသော မိန်းမတစ်ယောက်
 သူတစ်ယောက်ပမာ လှည့်လည်
 သွားလာရင်း သူမ၏ ဘဝသည်
 မိမိမက်တစ်ခုလို မက်နေရသော
 အိပ်ပျော်နေသူ တစ်ယောက်အလား။
 အဆိုဘာကိုမှ မတွေးချင်တော့ပါဘူး။
 ဆွေးတောစဉ်းစားတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ
 အောင်းတာမရှိဘူး။ မိဘတွေ၊ ဆွေမျိုး
 ဆွေ သေကုန်ကြပြီ။ အိမ်ပြိုလို့ လင်သေ
 ပြီး သားတွေသေပြီ။ တစ်ယောက်တည်း
 လောကကြီးထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော

ဘဝ ဖိုက်ဆာရင် တောင်းပြီးစားတယ်။
 မိုးချုပ်လို့ အိပ်ချင်ရင် လမ်းဘေးဈေး
 ဆိုင်တွေပေါ် ဇရပ်ပျက်တွေပေါ်မှာ အိပ်
 ခဲ့ရတယ်။
 ငိုချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ငိုပစ်လိုက်
 တယ်။ အော်ဟစ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် အော်
 ဟစ်လိုက် ဦးတည်ရာမဲ့ ရှည်ရှည်ချွန်
 မရှိ သွားချင်သလို လျှောက်သွားနေ
 တယ်။ “ရှင်” ကျွန်မနာမည်က ပဋာ
 စာရီပါတဲ့။ မြို့နေသွားလာနေသူများ
 ကတော့ အရူးမလေးတစ်ယောက်လို့
 သာ သိနေကြပါသည်။ လူတချို့က
 မုန့်လေး၊ ဝိုက်ဆံလေး အနည်းငယ်
 ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြသည်။ ခွေးတွေက
 ဟောင်း၊ ကလေးတွေက လှောင်နေကြ
 သည်။ အရူးမကြီး လာနေပြီတဲ့၊
 ဟဲ့ဟဲ့ ကလေးမလေး မင်း
 လည်းကွယ် တယ်ဒုက္ခကြီးပါလား။
 မင်းရဲ့ ပူပန်မှုတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ
 ငြိမ်းအေးသွားအောင် ဟိုရှေ့က လေတဝန်
 ကျောင်းတော်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
 တရားဟောတော်မူနေတယ်။ ကြံကြံ

တုန်းလေး တရားနာသွားလိုက်ပါ
 မိန်းကလေး။
 ကရုဏာရှင် ဥပသကာ
 ဦးလေးကြီး၏ ညွှန်ပြမှုကြောင့် ပဋာစာရီ
 သည် ချိုတဲ့သော အားအင်နှင့်
 ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဟိုယိုင်သည်ယိုင်နဲ့
 အသွယ်သွယ် စုတ်ပြတ်နေသော
 အဝတ်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ တရားပလ္လင်
 ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပါပြီ။
 တရားနာ ပရိသတ်ထဲမှ
 အမြင်မတော်သူများက ခြုံထည်များ၊
 သဘာကစောင်များနဲ့ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်
 ကြပါသည်။
 တရားပွဲတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်
 ငြိမ်သက်လို့ဖြင့် ရှိနေပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ
 ဘုရားရှင်သည် ပဋာစာရီအား ကြီးမား
 သော မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် ကြည့်
 ကာ ချစ်သမီး ပဋာစာရီ သင့်တင့်
 လျှောက်ပတ်သော နေရာယူ၍ တရား
 တော်ကို သတိထားကာ နာယူမှတ်သား
 လော့။ ချစ်သမီး ပဋာစာရီ အသင်
 ဘယ်ကလာသလဲ မသိပါဘုရား။ အသင်

ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မသိပါဘုရား။

အနတ္တ ဖြစ်ပြီးပျက်တာမို့လို့ ခန္ဓာသစ္စာ

ရေးဘဝသံသရာမှ ပခုမုတ္တိ

ချစ်သမီး အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ

တရားပေါ့ ချစ်သမီး ပဠာစာရီ။

ဘုရားရှင်ထံတွင် ပြုလာခဲ့သော ပဠာ

တည်းဟူသော တရားနှစ်ပါးသည် မသိ

ဒါကြောင့် တွယ်တာစရာ၊

စာရီနှင့် ကောင်းမှုပါရမီ၊ ကုသိုလ်ကံတို့

ခြင်းတရားကို အကြောင်းခံပေသည်။

နှစ်သက်စရာ၊ မက်မောစရာ၊ ချစ်စရာ

၏ အဟုန်ကြောင့် သောတာပတ္တိ

အဝိဇ္ဇာတရားသည် မသိခြင်း၊ တဏှာ

ဆိုတာတွေဟာ အဝိဇ္ဇာတရားက

မဂ်ဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကာ ပဠာစာရီ

တရားသည် လိုချင်တပ်မက်ခြင်းကို

ဖုံးလွှမ်းထားလို့ အမှန်ကို ဝိပဿနာ

၏ ဘဝသံသရာခရီးဇာတ်သည် ဤတွင်

ဖြစ်စေသည်။ မသိလို့ လိုခြင်း၊ လိုချင်လို့

မဂ်ဉာဏ်နဲ့ မကြည့်နိုင်လို့ ခန္ဓာဒုက္ခ

ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်လေပါတော့

ပြုလုပ်။ ပြုလုပ်တော့ ရရှိ။ ရရှိတော့

သစ္စာတရားကို သတ္တဝါတွေ မသိနိုင်ခဲ့

သတည်း။

ခန္ဓာရဲ့ ဒုက္ခကြီးကို ခံရလေတာပေါ့၊

တာပဲ။ ချစ်သမီး ပဠာစာရီ ရုပ်၊ နာမ်၊

ဌေးအောင်သင်

ချစ်သမီး။ ခန္ဓာရလာပြီဆိုတော့ အိုမယ်၊

ခန္ဓာ ဖြစ်ပျက်မှုကို သတိပြု၊ ဉာဏ်နဲ့

နာမယ်၊ သေရမယ်ပေါ့။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊

ဆင်ခြင်လော။

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

မားတံဆိပ်

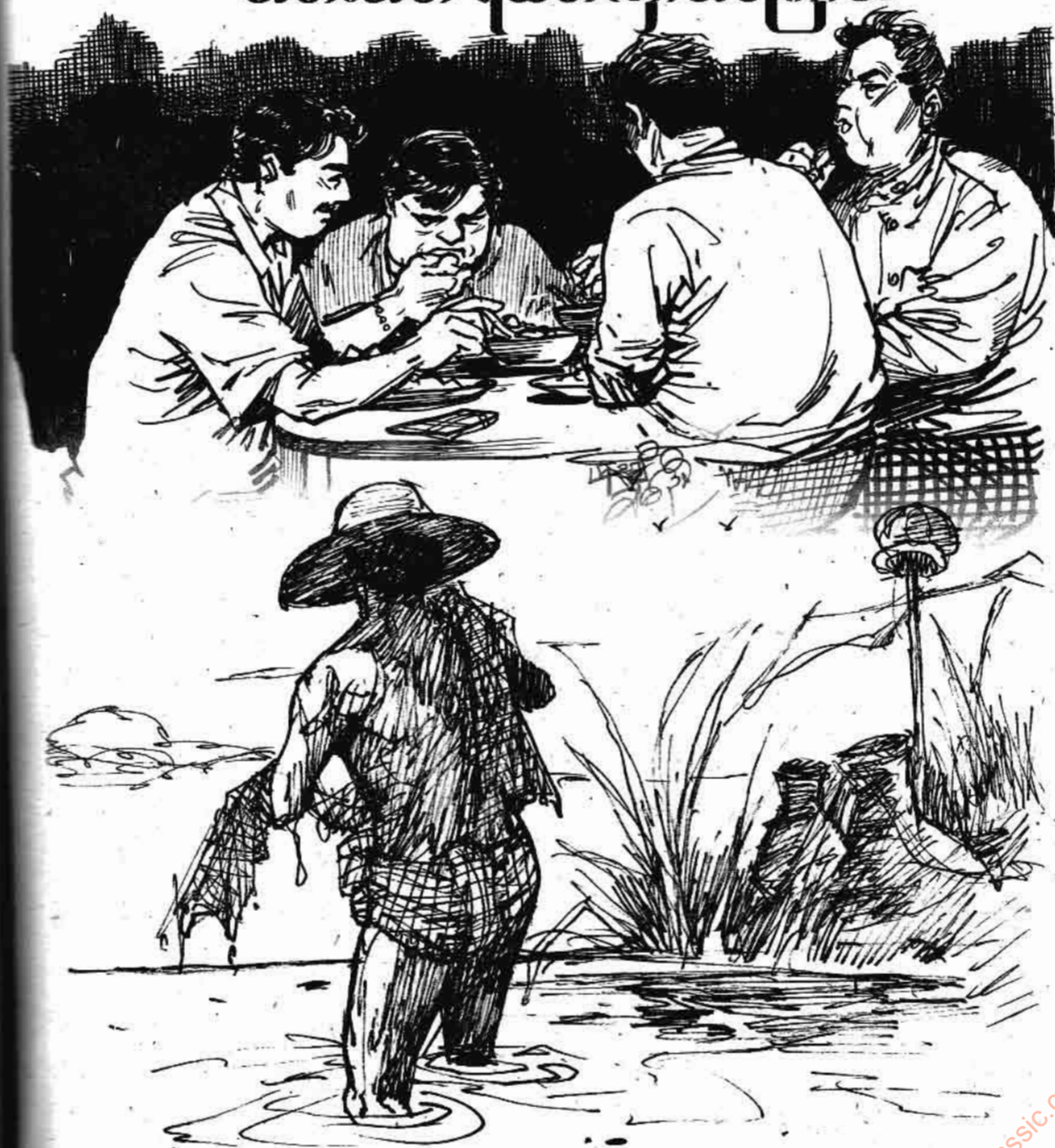
ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်ရင်းဆေးဝါးဇာတိမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ကောသလမင်းလို စားမယ်ဆိုရင်

ရွှေမျှင်သန်း

အစားအစာ ရသတဏှာအကြောင်း

ငါဘုရားပင်လျှင်
အချိန်တန်တော့
သပိတ်ပိုက်ခါ
ဆာနာရောဂါအတွက်
ဆွမ်းခံထွက်တော်မူရ၏။

ရောဂါအဖုံဖုံ အလုံးစုံတည်း
မှား

ထမင်းဆာတဲ့ရောဂါ သို့
မဟုတ် အစာမစားရသေးတဲ့ရောဂါသည်
အဘယ်ရောဂါနဲ့မှ မတူသလို ဘယ်
ဆေးဝါးကို စားလို့မှလည်း မပျောက်ပါ
ပေ။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓကပင် ...

ငါဘုရားပင်လျှင် အချိန်တန်
တော့ သပိတ်ပိုက်ခါ ဆာနာရောဂါ
အတွက် ဆွမ်းခံထွက်တော်မူရ၏။

ထိုသို့ ဗုဒ္ဓက မိန့်ဆိုထားပါ
သည်။ ဒါကတော့ သာမန်မျှ ဖြစ်သိ
အစား ရသတဏှာ၏ ဆာနာသာ ဖြစ်ပါ

၏။ အမှန်တကယ်လည်း လူတွေ၊
သတ္တဝါတွေအတွက် ရုပ်အာဟာရစောင့်
သည်ဆိုသော စကားအရ ထမင်းဆာလာ
ပါလျှင် အစားအာဟာရတစ်ခုခုကို

စားလိုက်ရမှ ၎င်းဆာနာ ပျောက်သွား
တော့သလိုပါ။ ထိုအခါ သင့်တင့်မျှတ
စွာ စားဖို့လည်း လိုပါ၏။ ဒါမှလည်း
ကျန်းမာခြင်းသုခနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်မည်ဖြစ်
၏။

ထိုစဉ် လူတချို့ကတော့
အစားအစာကို ရသတဏှာလို သဘော

ထားကာ လိုအပ်တာထက် ပိုမို၍ စားသူ
တွေရှိသလို ရှိလျှင်ရှိသလို စားသူ
အစားကြီးသူ၊ အစားမက်မောသူတွေ
ရှိနေလျက်ပါ။ ယခုလည်း ရှိသလို
ရှေးတုန်းကလည်း ရှိခဲ့ဖူးလေ၏။
(ရှေးတုန်းက)

အဘယ်မျှ အစားကြီးပါသလဲ
ဆိုလျှင် ထမင်းစားတဲ့အခါ မထနိုင်
အောင် စားလို့ လူတစ်ယောက်လည်း
ဆွဲထူပေးမှ ထနိုင်သတဲ့။ တစ်ကြိမ်တော့

ထမင်းစားပြီးတာနှင့် ထမင်းခံဘေးမှာ
ပင် တုံးလုံးလဲ့ပြီး အိပ်လိုက်တော့သတဲ့။
တချို့ကဆို ဝတ်ထားတဲ့ပုဆိုးကို ထမင်း
စားရင်း ဗိုက်တင်းလာလို့ ချွတ်လျှော့
ထားရသတဲ့။ ထိုအခါ ...

သတ္တဝါတွေအထဲမှာပင် ခြင်
များ ကြမ်းပိုးများပင် လူသွေးကို သူတို့
စိတ်ကြိုက် စုပ်ယူရတဲ့အခါ သူတို့ ဗိုက်
ပြည့်ပြီး မပြန်နိုင်၊ မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ
တာကို တစ်ဖန်တစ်ခါ တွေ့မိကြပါလိမ့်
မည်။

တစ်ဖန် အစားကြီးသူ လူတစ်
ယောက်၏ သတင်းကို စာရေးသူ
ကြားမိလိုက်သေး၏။ သူ့ကို တစ်နေ့
ထမင်းတစ်နပ်ပဲ ကျွေးပါ။ ခိုင်းချင်တာ
မရှိဟု ဆိုတာတောင်မှ လူတွေက
သူ့စားအားနှင့် လုပ်အား မမျှသဖြင့်
နစ်နာသွားခိုင်းမည်သူ မရှိ၍ သူ့မမျှ
လေလင် စားနေရသတဲ့။ ပြီးတော့
သူ့ကျန်းမာ ကောသလဘုရင်ကြီးပင်
သစ်စိတ်နဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင်
သစ်စိတ် ဆိတ်တစ်ကောင်စာ

ဟင်းလျာကို ကုန်အောင် စားနိုင်သတဲ့။
နောက် စုစကောပုဏ္ဏား လှူတာအကုန်
စားလို့ ဗိုက်ကားပြီး သေသည်ဆို၏။
သူတို့တွေကတော့ အစားကြီး
တဲ့သူတွေဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုအခါ
အစားမကြီးသော်လည်း အစားရသ
တဏှာကို မက်မော၍ ကောင်းရာမှ
ဆိုးရာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားသော
ဇာတ်တစ်ပုဒ်လည်း ဘုရားရှင်လက်ထက်
တော်က ရှိနေသေး၏။ အဲဒါကတော့
ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်
မှာ သီတင်းသုံးနေစဉ် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး
သားဖြစ်သူ တိဿသည် ဘုရားရှင်
တရားဟောနေတဲ့ နေရာကို လာ၍
တရားနာရင်းက ဘုရားရှင်၏ တရား
တော်ကို သဘောကျ၍ သဒ္ဓါတရားတွေ
တက်ပြီး လူ့ဘောင်လောကထဲမှာ မနေ
တော့ဘဲ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်တော့
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဘုရားထံသွား၍
တပည့်တော် သာသနာ့ဘောင်
ကို ဝင်ချင်ပါတယ် ဘုရား။
ထိုသို့ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်

ထားတဲ့ အခါ ဘုရားရှင်ကလည်း
ပြန်လည်၍ပင်။
သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်လိုသူ
များသည် မိဘ၏ ခွင့်လွှတ်ပြုချက်ရမှ
ဝင်ခွင့်ရတယ် တကတော်။
ယင်းသို့ မြတ်ဘုရားက မိဘ
ခွင့်ပြုချက်ရမှ သာသနာ့ဘောင်တွင်
ရဟန်းခွင့် ပေးသည်ဆို တဲ့အတွက်
ကြောင့် သူဌေးသားကလည်း သူ၏ မိဘ
များထံ ပြန်လည်၍ ရဟန်းပြုခွင့်
တောင်းလေတော့၏။ သူ၏ တောင်းပံ့
မှာလည်း ...
အဖေ၊ အမေတို့ ခင်ဗျာ
ကျွန်တော်ကို သာသနာ့ဘောင်ကို
ဝင်ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် သာသနာ့
ဘောင်မှာသာ ရဟန်းအဖြစ်နှင့် နေပါရ
စေတော့။
ထိုသို့ မိဘနှစ်ပါးကို
ပြောကြားပေးမယ့်လည်း မိဘနှစ်ပါးမှ
တစ်ပါးဖြစ်သူ အမေက ပြောလာသည်
မှာ ...
ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သားရယ်။

အဲဒါ အဖေတို့မှာ သားသမီးဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လေ။ အမေ တို့ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သားမရှိရင် အမွေ ခံ အဆက်ပြတ်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သားက အစားကောင်း၊ အသောက် ကောင်းတွေ ကြိုက်တဲ့သူ။ ရဟန်းဘဝ ဆိုတာက သူများလောင်းလှူသမျှကို မကောင်းလည်းစား၊ ကောင်းလည်းစား စားနေကြတဲ့သူတွေလေ။ ဒီတော့ အဲဒီ အချက်ကလည်း သားနဲ့ မကိုက်ညီပါ ဘူးကွယ်။

ထိုသို့ အမေဖြစ်တဲ့သူက သားဖြစ်သူ တိဿကို တစ်ဖက်ကလည်း ခွင့်မပြုချင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း သားစိတ်ပျက်အောင် စကားနှစ်ခွ ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဒါပေတဲ့ သား ဖြစ်သူကတော့ သူ့စကား မအောင်မြင် တဲ့အတွက် အမေဖြစ်သူကို ဆန္ဒတွေ ပြပါတော့၏။ သူ့ခုံမင်နှစ်သက်သော အစားအစာတို့ကိုပင် မစားတော့ဘဲ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားခြင်းနှင့်အတူ ရေပင် မသောက်တော့ဘဲ သူ၏

အိမ်ခန်းအတွင်းတွင် ခိုအောင်းနေလိုက် လေ၏။
ဒီတော့လည်း မိဘနှစ်ပါးတို့ မှာ ရဟန်းဝတ်နဲ့ကမှ တွေ့မြင်နိုင်သေး သည်။ မတော်လို့ အသက်သေသွားပါ လျှင် သားနှင့် မတွေ့ရတော့မည်အဖြစ် မျိုးမို့ လက်လျှော့ပေးကာ ရဟန်းဝတ် ခွင့် ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တိဿကလည်း မိဘ နှစ်ပါး၏ ခွင့်ပြုချက်ရတာနှင့်အတူ မြတ် ဘုရားရှိရာ လောဝန်ကျောင်းတော်သွား ပြီး မြင့်ဘုရားကို ပန်ကြားကာ သင်္ကန်း ဝတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားလိုက်တဲ့ အတွက် မြတ်ဘုရားကလည်း တိဿကို ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် သင်္ကန်း ဝတ်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ သင်္ကန်းဝတ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရောက် ပြန်တော့လည်း ရှင်တိဿရဟန်းသည် အဓိအဓအိမ်သို့ပင် မသွားတော့ဘဲ မြတ် ဘုရားကျောင်းတော်မှာသာ တရား ဘာဝနာ ပွားများလိုက်၊ ဆွမ်းခံစားလိုက် ဖြင့်ပင် နေလေတော့၏။

ဒီတော့ မိဘနှစ်ပါးမှာ သားကို အောင်းမေးသတိရတဲ့အတွက် ငိုယိုမှုတွေ ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ တစ်နေ့ မှာတော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကြီး ဖြို့လုံးကျွတ် ဆင်နွှဲကြပါတော့၏။ ထိုစဉ် အမေလုပ်တဲ့သူက သားဝတ်တဲ့ အဝတ်တွေကို သေတ္တာထဲက ထုတ်ကာ ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး သားကို သတိရစွာ ဖြင့် သူ၏ နှုတ်မှလည်း ...

ဪ ... ငါ့သားလေး ခါတိုင်း ပွဲသဘင်တွေဆိုရင် ဒီအဝတ် ကလေးဝတ်ပြီး ပွဲလမ်းသဘင်ကို သွား တယ်။ အခုတော့ ဂေါတမဘုရားနောက် လိုက်သွားပြီး ဂေါတမဝတ်သလို ဝတ် ကာ ဘယ်လိုများ နေထိုင်စားသောက် နေပါလိမ့်။

ထိုသို့ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သား၏ အဝတ်ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း တွေးရင်း မျက်ရည်ကျနေစဉ်မှာ အမျိုး သမီး ဧည့်သည်တစ်ဦးက ရောက်လာ၍ လေတော့၏။ သူမသည် အလွန်ချောမေ လှပသူဖြစ်၍ သူ့ကို ဘုရင်က တိုင်ကြား

...အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု
 ...ပြည်တန်ဆာမပင် ဖြစ်ပေ
 ...တော့ ရေးတုန်းက
 ...ဟောလှပသူများသည် တစ်ခါ
 ...ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသူ
 ...ဖြစ်ခဲ့၍ ထိုသို့ တိုင်းပြည်ရှိ
 ...သက်တမ်းအကြောင်း အဖြေဖျော်ခံအဖြစ်
 ...အပ်ခြင်းကို ခံကြရလေ၏။
 ...ထိုစဉ် ၎င်းမိန်းကလေးကပင်
 ...ကတော်ကြီး ငိုနေတာကို တွေ့တဲ့
 ...အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ
 ...သူဌေးကတော်ကြီးကလည်း
 ...ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ဒီတော့
 ...ကြောင်းကို သိလိုက်ရသော
 ...ည်မိန်းကလေးက သူ့ကိုယ်သူ
 ...စဉ်းစားကာ သူဌေးကတော်
 ...တောင်ဆိုမှတစ်ခု ပြုလေသည်။
 ...တောင်ဆိုမှ အကြံပြုမှုကတော့
 ...
 ...ဒီမယ် သူဌေးကတော်ကြီး
 ...သူဌေးကတော်ကြီးကို တစ်ခု

ပြောပါရအေး။ အကယ်၍ သူဌေးကတော်
 ကြီးရဲသား ရှင်ရဟန်းကို လူ့ဘဝနဲ့ အိမ်
 ပြန်ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည်ဆို
 ပါလျှင် အကျွန်ုပ်မကို ဘယ်လို အခွင့်
 အရေးပေးမလဲ။
 ထိုသို့ ဆွဲသည်မိန်းကလေး
 က ပြောဆိုလိုက်တဲ့အခါမှာလည်း
 သူဌေးကတော်ကြီးသည် သားဖြစ်သူကို
 လူဝတ်ကြောင်ဖြင့်သာ လူ့ဘောင်မှာ
 မြင်တွေ့လိုတာကြောင့် သူဌေးကတော်
 ကြီး ပြန်လည်၍ မိန်းကလေးဖြစ်သူကို
 ပြောဆိုလိုက်တာကလည်း ...
 အေး ... မိန်းကလေးကသာ
 အဒေါ်သားကို ရှင်ရဟန်းကနေ လူဝတ်
 ကြောင်အဖြစ်ကို ရောက်အောင်
 စွမ်းဆောင်ပေးလိုကတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့
 ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ပိုင်ဆိုင်မှုအခွင့်အရေး
 သားနှင့်အတူ ပေးမည်။
 ဆိုလိုတာကတော့ သားနှင့်
 လက်ထပ်လိုက လက်ထပ်ပေးမည်ဟု
 ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအခါ
 ဆွဲသည်မိန်းကလေးကလည်း သဘော

ကျသွားလေ၏။ ဒါပေတဲ့ မိန်းကလေး
 သည် သူဌေးကတော်ကြီး၏သား ရှင်
 ရဟန်း၊ လူ့ဘောင်တွင် ကြိုက်တတ်၊
 စားတတ်သော အစားအစာများကိုတော့
 မေးမြန်းသွားလေ၏။
 ဤသို့နှင့် ပြည်တန်ဆာ
 မိန်းကလေးသည် သူ၏အိမ်ကို ရောက်
 သည်နှင့်အတူ သူဌေးကတော်ကြီး၏
 သားဖြစ်သူ ရှင်ရဟန်းကို သိရှိသူတစ်ဦး
 ကို ခေါ်၍ ရှင်ရဟန်း နေထိုင်သတင်း
 သုံးရာ မြတ်ဘုရားကျောင်းတော်သို့
 သွားပြီး ရှင်ရဟန်း၏ ပုံသွင်အနေ
 အထားကို အမှတ်မဲ့လိုက်ပြီး အပြဲခိုင်း
 ၏။
 ထို့အတူ ၎င်းရှင်ရဟန်းသည်
 ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်အရပ်တွေကို ဆွမ်းခံ
 ကြွလေ့ရှိသလဲဆိုတာကိုပါ အသေးစိတ်
 လေ့လာပြီးလျှင် မိန်းကလေးသည် ရှင်
 ရဟန်း ဆွမ်းခံကြွသော လမ်းကို
 သိသည်နှင့် ၎င်းလမ်းမှ အိမ်တစ်လုံးကို
 ငှားနေလိုက်ပြီး ထိုမှစ၍ ရှင်ရဟန်း
 ကြိုက်တတ်သော ဆွမ်းဟင်းလျာနှင့်

အချို့အချဉ် ဆိုတာတွေကို စတင်၍ ရှင်ရဟန်းကို လောင်းလှူပါတော့၏။

ထိုအခါမှာလည်း အစက ဆွမ်းခံ၍ရသော ဆွမ်းဟင်းလျာများဖြင့်သာ ဘုဉ်းပေးလေ့ရှိသူ ရှင်ရဟန်း ဆွမ်းဒကာအမတွေအိမ်မှာ ဆွမ်းစားပင့်လျှင်ပင် ဆွမ်းစားသွားလေ့မရှိသော ထိုရဟန်းသည် နောက်တော့ ရသတဏှာ၏ ဆွဲဆောင်မှုနှင့်တကွ မိန်းမတစ်ဦး၏ မာယာပရိယာယ် အသွယ်သွယ်တို့ကြောင့်ပင် ၎င်းမိန်းကလေးအိမ်က ဆွမ်းစားပင့်လျှင် ဆွမ်းစားကြွခြင်း၊ အလည်ကြွခြင်းများနှင့်အတူ ကုန်ကုန်ပြောရပါလျှင် နောက်ဆုံးတွင် လူထွက်၍ ၎င်းမိန်းမနှင့် ရောယှက်ကာ မိဘအိမ်ကို ပြန်လည် ရောက်သွားပါလေတော့၏။

ထိုစဉ်အခါမှာတော့ ၎င်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရဟန်းများက ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ကြားတော်မူကြလေ၏။ တိဿရဟန်းသည် ရသတဏှာအတွက် ထူထွက်၍ သွားတယ်

ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တင်လျှောက်ကြလေရာ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားက ပြန်လည်၍ပင် မိန့်ကြားပြန်တာက ...

ရဟန်းတို့ သူဌေးသားတိဿသည် ယခုဘဝမှပင် ရသတဏှာကို မက်မောခဲ့မင်သည်မဟုတ်။ ဟိုဘဝကပင် (ဝါတမိဂ)ဆိုတဲ့ သမင်မျိုးနွယ်ထဲမှာ သမင်ဖြစ်ခဲ့ရ၍ အစားအတွက်နှင့် လူတို့၏ လက်တွင်းကို ရောက်ခဲ့ရ၏။

ဤသို့ ဗုဒ္ဓက မိန့်ဆိုသောအခါ ရဟန်းများက ၎င်းအကြောင်းကို သိလိုတာမို့ မေးလျှောက်ကြလေသည်။

အရှင်မြတ်ဘုရား အဲဒီသမင်အကြောင်းကို ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားပေးတော်မူပါ ဘုရား။

ထိုသို့ လျှောက်ကြားတဲ့အတွက် မြတ်ဘုရားက ဆက်၍ မိန့်ကြားပါ၏။

ရှေးအခါက ဝါတမိဂဆိုသော သမင်မျိုးထဲမှာ ယခု သူဌေးသားတိဿရဟန်းသည် သမင်တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ၎င်းသမင်မှာသည် လူတွေကို

သိပ်ပြီးတော့ ကြောက်တတ်ကြလေ၏။ လူရိပ်၊ လူခြေနှင့် လူသံသုသံများကို တွေ့လျှင် ကြားလျှင်ပင် သူတို့တွေ ခုန်ရက်လောက် ကြောက်၍ ထိုနေရာကို မလာပေ။ အကြောက်ပြေမှသာ ပြန်လာတတ်လေ့ ရှိပေ၏။

ထိုအခါ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံသော နေရာမျိုးဆိုလျှင် သူတို့တစ်သက် ၎င်းနေရာကို မလာကြတော့ပေ။ ထိုမျှ အကြောက်တရားကြီးမားတတ်သော သမင်များဖြစ်သည့်သော် အစားအစာရသတဏှာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝါတမိဂသမင်သည် ၎င်းအခါကပင် ဘုရင်နန်းတော်အတွင်းအထိ ရောက်အောင် ဝင်ခဲ့မိ၍ လူတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရလေ၏။

ဖြစ်ပုံက ဘုရင်တစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်သော နန်းတော်ဥယျာဉ်အတွင်းမှာ ဥယျာဉ်များဖြစ်သူက သစ်ပင်ပန်းများနှင့်အတူ မြက်များကိုပါ စိုက်ပျိုးပြုပြင်ထားမှုကြောင့် ဥယျာဉ်တစ်ခုခု စိမ်းလန်း၍ စိုပြေနေလေ၏။

ထိုစဉ် တစ်နေ့မှာတော့
 တစ်မိတ်သီရိတန်းတစ်လံ သမင်ပျို
 သည် စားကျက်လွန်၍ မြက်များကို
 ခင်ရောက်ကာ စားနေလေ၏။ ထိုအခိုက်
 ဥယျာဉ်များကို မြင်သဖြင့် လှစ်ခနဲဆို
 ကြိုးတည်း ပြန်ပြေးသွားလေ၏။
 ထိုအခါ သူ ကြောက်စိတ်ပြေသောနေ့
 တော့ ပြန်လည်၍ ဥယျာဉ်များအလစ်
 ပြီး မြက်နုများ၊ သစ်ရွက်နုများကို
 ခင်ရောက်ကာ စားနေပြန်လေ၏။
 ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဥယျာဉ်များ
 သည် သတိထားကာ သမင်မမြင်တွေ့
 ရန် တစ်နေရာကနေပြီး သမင်ကို
 ကွယ်၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအတူ
 သမင်သည် မြက်များကို စားပြီး
 ထွက်သွားသည်နှင့် ဥယျာဉ်များသည်
 ဘုရင်ဖြစ်သူကို ပြန်လည်၍
 လျှောက်တာက ...

အရှင်မင်းကြီးဘုရား ထူးခြား
 သမင်ဖွဲ့တစ်ကောင်သည် အရှင်
 နတ်ထံမှ မြက်များ၊ သစ်ရွက်နုများ
 ခင်ရောက်စားနေတာ တွေ့ရှိရ

ကြောင်းပါ ဘုရား။
 ထိုအခါ ဘုရင်ဖြစ်သူကလည်း
 အဲဒါဖြင့် အဲဒီသမင်ကို
 မောင်မင်း ယဉ်ပါးအောင်လုပ်ပြီး နန်း
 တော်အတွင်းကို ရောက်အောင်
 ခေါ်ဆောင်လိုရာ မရနိုင်ဘူးလား။
 ထိုစဉ် ဥယျာဉ်များကလည်း
 ပြန်လည်၍ပင် ...

လွယ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား။
 နန်းတော်တွင်း ရောက်အောင်
 ကျွန်တော်မျိုး ကြံဆောင်ပေးပါမည်
 အရှင်မင်းကြီးကသာ ပျားရည်ကို အလုံ
 အလောက် ပေးတော်မူပါ။

ထိုသို့ ဥယျာဉ်များက ပျားရည်
 တောင်းတဲ့အတွက် ဘုရင်ဖြစ်သူကလည်း
 အိမ်း ... ဒါဖြင့် မောင်မင်း
 ကို ပျားဖွတ်သမားထံမှာ ပျားရည်မှာဝယ်
 ပေးမည်။ မောင်မင်း လုပ်စရာရှိတာသာ
 ဆက်လုပ်ပေတော့။

ဤသို့ဖြင့် ပျားရည်များရသော
 နေ့ကစပြီး ဥယျာဉ်များသည် မြက်ဖျား
 သစ်ရွက်ညွန့်အဖျားများကို ပျားရည်

ပက်ဖျန်းထားလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက်
 ဝါရမိတ သမင်အလာကို တစ်နေရာက
 နေ ချောင်းမြောင်း၍ ကြည့်ရနေတဲ့အခါ
 သမင်သည် နေ့ဉ့်ရက်ဆက်ဆံတာလို
 လာရောက်ကာ ချိုမြသော မြက်ဖျား
 သစ်ရွက်ဖျားများကို စားနေတာ တွေ့နေ
 ရ၏။

ထိုအခါ နောက်တစ်ဆင့်
 တက်၍ လူရိပ်လူယောင်ကို ပြသော်
 လည်း လူကို အင်မတန်ကြောက်ရှာ
 သော သမင်သည် ထိုနေ့တွင် ထွက်ပြေး
 သော်လည်း နောက်နေ့အခါ စားချိန်
 တွင် ပြန်လည်၍ အစာလာစားမြဲဖြစ်နေ
 တာကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစဉ် လူရိပ်
 လူရောင်ကို ပြသော်လည်း ထွက်ပြေးခြင်း
 မရှိတော့ကဘဲ ရသတဏှာ၏ အစား
 ရမက်စောဖြင့် သူတွင် ကျရောက်နိုင်
 မည့် အန္တရာယ်များကိုပင် မတွေးတော
 တော့ဘဲ အစာကိုသာ ဆက်လက်စားနေ
 လေတော့၏။

ဤသို့နှင့် ဥယျာဉ်များကလည်း
 နေ့တိုင်းပင် ယဉ်ပါးအောင်လုပ်၍

နန်းတော်တွင်းအထိ မြက်ညွန့် သစ်ရွက်
ညွန့်များကို ပျားရည်လူး၍ မျှားခေါ်ခြင်း
ပြုသဖြင့် ဝါတမိဂသမင်သည် နန်းတွင်း
အရောက်တွင် နန်းတော်၏ တံခါးများ
ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သဖြင့် နန်းတော်
အတွင်း အဖမ်းခံလိုက်ရလေတော့၏။
ဒီတောကမှ ဟိုပြေး ဒီပြေး ထွက်ပေါက်
က မရှိတော့ပြီဖြစ်လို့ အသားတွေ
ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်၍ နေပါလေတော့၏။ ထိုအခါ
ဘုရင်ကြီးကပင် ဥယျာဉ်မှူးကို ...

အေး တကယ် လူ

ကြောက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါ သမင်တောင်
မှ အစားရသတဏှာကို မခွာနိုင်သည့်
အတွက်ကြောင့် လူတွေလက်ထဲကို
ရောက်ရပါလား။ အေး ထို့အတူ မခွာ
နိုင်သော တဏှာမှန်သမျှလည်း ရသ
တဏှာနည်းတူ ကောင်းကျိုးမပြုသည်
သာ များပေတော့၏။

ထိုသို့ပင် ဘုရင်ဖြစ်သူက
ဥယျာဉ်မှူးကို မိန့်ဆိုလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် သမင်ကိုပါ ပြန်လွှတ်ပေး

လိုက်လေ၏။
၎င်းဇာတ်ကို ပေါင်းသောအခါ
တွင် သူဌေးသားတိဿရဟန်းသည်
ရှေးအခါက ဝါတမိဂသမင်မျိုးမှာ သမင်
တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့သလို ပြည့်တန်ဆာမ
သည်လည်း ယောက်ျားတစ်ဖြစ်လဲနှင့်
ဥယျာဉ်မှူးဖြစ်ခဲ့ရ၍ ဗာရာဏသီဘုရင်
ကတော့ မြတ်ဘုရားကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ဖူး
သည်ဟု ရဟန်းများကို မြတ်ဘုရားက
ဟောကြားခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။ (ဝါတိ
မိဂ) ဇာတ် (၅၅၀)

အမှန်တော့ ရသတဏှာ

အစားအစာနှင့် ပတ်သက်ပါလျှင် ရှိလို့
စားသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသော်လည်း မရရ
အောင် ရှာဖွေစားသည်ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်
ပြီး စားသောက်ကြဖို့ လိုပါ၏။ (တန်ဆေး
လွန်ဘေး)ဆိုသော စကားအရ အတန်
အသင့်သာ ချင့်ချိန်စားသင့်ပါသည်။
(အသွားမတော်တစ်လှမ်း အစားမတော်
တစ်လှတ်ဆိုသော) စကားလည်း ရှိနေ
ပြန်၏

ပြီးတော့ မနက်ဘက်တွင်

ဘုရင်ကြီးလိုစား။ ညနေဘက်တွင်
သူတောင်းစားလို စားဆိုသော စကား
တစ်ရလည်း ရှိနေသေး၏။ တစ်ဖန်
စာရေးသူ၏ ဆရာတော်ကြီးရှိစဉ်က
ပြောခဲ့ဖူးသေး၏။ အစာစားရင် ရေစာ
ချွန်စားပါတဲ့။ ဆိုလိုတာက အစားလို
ပျော့တင်းအောင် စားပြီးတဲ့အခါ ရေ
ပါ ထပ်ဆင့်သောက်လိုက်လျှင် ဦး
ဗိုက်တင်းကျပ်သွားစေတာမို့။ ရေ
ချွန်စားပါဟူသော ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏။
(အစားလျှော့စားစေလို၍ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အစားအစာ

လျှော့စားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နိဗ္ဗာန်

တစ်နေ့သောအခါ ကောသလ

မင်းကြီးသည် ပွဲတော်တည်းဟူသော
ပြီးချင်း ဘုရားရှင်ထံသို့ သွား
များသောအားဖြင့်တော့ ပွဲတော်တည်း
လျှင် နန်းတော်တွင် ခဏအနားယူ
သာ ဘုရားရှင်ထံကို ချစ်
သွားလေ့ရှိ၏။ ထိုနေ့မှာတော့
တည်ပြီးတာနှင့် ဘုရားရှင်ထံ

ဘုရားရှင်အနည်း၌ ကောသလမင်း စိုက်
လေးသောကြောင့် အသက်ရှူပြင်းပြင်း
ဖြင့် တအင်းအင်း အသံမည်ကာ မအိ
သောကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချင်းအရာကို ကြိုတင်၍
သိမြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်က
ကာသလဘုရင်ကို သတိပေးဆုံးမတော်
မူသောအားဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို
ဆိုဆို၍ ပြတော်မူလေသည်။ ၎င်းမှာ-
မနုဿ သဒါ သတိမတော။
တ္ထတနတောလန္ဒဘောနေ။

ဓာနကဿ ဘဝန္တိ ဝေဒနာ
သထိကံဇီရတိ အာယုပါလယ်။
(ဤမှာပြန်) အရာရာ၌ အခါခပ်သိမ်း
သတိနှင့် ပြည့်စုံ၍ မိမိရရှိလာသော
သွယ်၊ သောက်ဖွယ် အသွယ်သွယ်ကို
(ဆန်ဆေးလွန်ဘေး) တွေး၍အတိုင်း
အညှပ်မာဏကို သိလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်
အထူးသဖြင့် အစာနှင့်စပ်သော
ဝေဒနာတို့သည် အဖြစ်နည်းကုန်
အထူးပဖြင့် အသက်ကို ကြာရှည်
စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်သဖြင့်

တဖြည်းဖြည်း အိုမင်းရင့်ရော်ရ၏။
ထိုသို့ ဘုရားရှင်က ၎င်းဂါထာ
ကို ရွတ်ဆိုတော်မူချိန်၌ (သုဒဿန)
အမည်ရှိသော ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်
သံလျှက်ကိုင်သည်လည်း ဘုရင်အနည်း
မှာ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကောသလ
ကပင် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်ကို ...

အမောင် သုဒဿန ငါ
တိုက်တွန်းပါ၏။ ယခု ဘုရားရှင် ဟော
တော်မူသော ဂါထာတော်ကို အမောင်
ဘုရားရှင်ထံ သင်ယူ၍ ငါဘုရင်ပွဲတော်
တည်တိုင်း ရွတ်ဆို၍ သတိပေးစေလော့။
သင့်အားလည်း တစ်နေ့ လစာရိက္ခာ
ကျပ်တစ်ရာ ထပ်၍ပေးမည်။

ကောင်းပါပြီ အရှင်မြတ်ဘုရား။
ကောသလဘုရင်၏ အမိန့်ကို
ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်သူကလည်း လက်ခံ
လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်ပွဲတော်
တည်တိုင်း သုဒဿနကလည်း ဘုရားထံ
သင်ကြားထားသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို
ပေးလေသည်။ ထိုစဉ်အစက ဆံတစ်ဝတ်
ချက်နှင့် ဆိတ်တစ်ကောင် ချက်

ဟင်းလျှာကုန်သော ဘုရင်ကြီးကောသလ
သည် ထမင်းတစ်နပ်ကို ထမင်းတစ်လုတ်
ကျ လျှော့စား၍ (ဆံတစ်လယ်ချက်မျှ
ထမင်းနှင့်ဟင်း အနည်းငယ်မျှသာ
စားသောအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့
၏။

ဒီတော့မှ သုဒဿနကလည်း
ဂါထာကို ဆက်မရွတ်တော့ပေ။ ထိုအခါ
ကောသလမင်းကလည်း သူ့ကိုယ်သူ
သုံးသပ်၍ ကြည့်သောအခါ အလွန်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေသလို ကြည့်ပျော်
ရှုပျော်ဖြင့် အချိုးအဆစ်တွေ ပြေပြစ်နေ
တာကို သူ့ကိုယ်သူ သုံးသပ်မိလေ၏။

ဒါကြောင့် သတ္တဝါများ၏
အကျိုးကို သိတော်မူသော ဘုရားရှင်
အတွက် ငါသည် ပစ္စုပ္ပန်တမလွန်နှစ်တန်
သော အကျိုးကို သယ်ဝိုးဆောင်ရွက်ပါ
တော့မည်ဟု ဘုရင်ကောသလသည်
ဤသို့ပင် သူ၏ နှုတ်မှ မြွက်ဆို၍ မြတ်
ဘုရားကို ဆက်လက်၍ ကြည်ညိုသွား
ပါလေတော့၏။

သရဖူသန်းအောင် (မော်ကျွန်း)

၂၀၁၇ ဩဂုတ်လ အတွင်း သဏ္ဌာနဝေဒ

ဟောတတည်း

သဏ္ဌာနဝေဒဆရာကြီး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

အမြဲအစဉ် နုပျိုသောစိတ်၊
 အများသူငါ ခင်မင်စေလိုသောစိတ်၊
 အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို မလိုလားသော
 ဆန္ဒ၊ ထိုစိတ်ကို ဆန္ဒတွေ ကဲမိုးလွှမ်းမုံ
 နုသည်အတွက် ကောင်းသထက်
 ကောင်း၊ လှသည်ထက်လှအောင်
 ဦးပမ်းအားထုတ်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်
 ခွန်ရတတ်တယ်။ လှအောင်ပြင်တဲ့
 အတွက် လှပါတယ်ဆိုပေမယ့် မရင့်မအို
 အည့် နုပျိုဖို့ကား မရကြောင်း သိသင့်ပြီး
 အခုလအခါသမယမှာ သွားလာလှုပ်ရှား
 အမည် ကိစ္စများမယ်။ ငွေဆိုတာ
 အလွယ်လွယ်ဝင်မယ်။ အထွက်နည်း
 အဝင်များတဲ့အတွက် ပိုလျှံတဲ့အနေမျိုး
 ခြစ်မယ်။ ထပ်ဆင့်ပြီး ကံထူးတာက
 ဘက်ဝတ်လက်စား အတွင်းပစ္စည်းဝင်
 အယ်၊ လျှာရမယ်။ အကျွေးအမွှေးပြုရမယ်။
 နုနုကျော့ကျော့၊ ခေါင်းမော့မော့နဲ့
 အဝဝ အဆင်ပြေမယ်။ အကောင်းတွေ
 အပြည့်လာတာမို့ အကြင်နာပိုသူလည်း
 အတတ်တတ်တယ်။ နောက်တစ်ချက်တော့

ဗာဟိရအာလုပ်တွေ နောင်နေးမယ်။
 အတိုက်အခံ တွေ့မယ်။ မပြေပြစ်တဲ့
 မိတ်ဆွေတွေ့မယ်။ ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့ သူ
 တွေ့မယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရှုပ်ထွေးမှုရှိ
 မယ်။

အကျိုးပေးကဏ္ဍန်း

၅၅ ၅ ၁

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

သူတစ်ပါးအကြောင်း ငဲ့စောင်း
 တွေးတောရင် စိတ်မောရတတ်တယ်။
 သူတစ်ပါးအဖြစ် အပြင်မြင်ရင်လည်း
 ရင်တွင်းမှာ တပူပင်ပင် နောက်ကျိတဲ့
 ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ကိုယ့်
 အတွက်၊ သူတစ်ပါးအတွက် စိတ်မော
 ပူပင် မငြိငြင်ဘဲ ဘာဝနာတစ်ခု
 ဖြည့်ဆည်းနေရင် အေးချမ်းမှုရမယ်။
 အခုလ အခါသမယမှာတော့ လိုချင်
 တောင့်တတဲ့အတိုင်း နေရေးထိုင်ရေး
 အိုးအိမ်နေရာ အဆင်ပြေမယ်။ စီးပွား
 တိုးမယ်။ အခြံအရံကောင်းတွေ
 တွေ့မယ်။ ရှေးဘဝပြုထားတဲ့ ကောင်းမှု

အကျိုးခံစားရမယ်။ ထိဆု (သို့မဟုတ်)
 အမွေကောင်း၊ လက်ဆောင်ကောင်းတွေ
 ရမယ်။ ငွေကြေး ကျောက်မျက်ရတနာ
 ဆင်မြန်းရမယ်။ ပျော်ရွှင်မယ်။ ကျန်းမာ
 မယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြောကြမ်းတာကြောင့်
 ဒေါသပွားတတ်တယ်။ သူတစ်ပါး ငြိငြင်
 တတ်တယ်။ အမှောင်ကျတတ်တဲ့ မာန
 စိတ်ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ရတတ်တယ်။
 ပြသင့်ပြုထိုက်တာ မပြုဘဲ အချိန်ဆွဲမိ
 လို့ လွဲချော်တတ်တယ်။ လက်အောက်
 ငယ်သား ရန်ပွားတတ်တယ်။

အကျိုးပေးကဏ္ဍန်း

၄၊ ၁၊ ၂

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

အချစ်သာပဓာန၊ မေတ္တာသာ
 လျှင် ထာဝရဆိုသလို အဖော်ကောင်း၊
 ခင်ပွန်းကောင်းနဲ့ ပျော်ရွှင်ရတယ်။
 သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းပြီး ပင်ပန်းတာ
 ကို လျစ်လျူရှုရတဲ့ သဘာဝတရားနဲ့
 ရင်ဆိုင်ရမယ်။ အခုအခါသမယမှာတော့
 ဆိုင်၊ အရောင်းအဝယ်၊ စက်မှုလုပ်ငန်း

ထူးထူးထွေထွေ အောင်မြင်မယ်။

ဗုဒ္ဓဟူသောသမီးများအတွက်

တွေ့မယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ ကျန်းမာရေး

အတိုက်အခံတွေကိုလည်း အောင်မြင်

အများနှင့်မတူ ရဲဝံ့သူ၊

အနောင်အယုက် ပေါ်မယ်။

တယ်။ ပွေးချင်းဆွေမျိုး အကျိုးပြုမယ်။

ပြတ်သားသူ၊ အမှန်တရား လက်ကိုင်

အကျိုးပေးကံစာနား

မည်မျှမက ခြံမြေ အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်

ထားသူလို အထင်အမြင်ရှိပေမယ့် ယခု

၂၆၄

ဥစ္စာ တိုးမယ်။ အခြံအရံ ပေါ်မယ်။

တမူခြားနားပြီး နာကျည်းရာတွေ ကြုံရ

လူမျိုးကွဲ၊ လူမျိုးခြား ငွေရင်ကြေးရင်

အစွမ်းအား၊ အကောင်းဆုံးကတော့

ကံသပတေးသောသမီးများအတွက်

မစမယ်။ ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်တာမို့

ကောင်သည်ဆိုးသည် ဝေဖန်ပြောကြား

အပြင်လောက (သို့မဟုတ်)

မြင်မားတဲ့အရာကို အောင်မြင်စွာ ရှိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ အမိန့်အရ အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

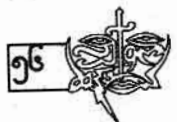
အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

ထူးထူးထွေထွေ အောင်မြင်မယ်။
 အတိုက်အခံတွေကိုလည်း အောင်မြင်
 တယ်။ မွေးချင်းဆွေမျိုး အကျိုးပြုမယ်။
 မည်မျှမက ခြံမြေ၊ အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်
 ဥစ္စာ တိုးမယ်။ အခြံအရံ ပေါမယ်။
 လူမျိုးကွဲ၊ လူမျိုးခြား ငွေရှင်ကြေးရှင်
 မစမယ်။ ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်တာမို့
 မြင့်မားတဲ့နေရာကို ရောက်မယ်။ သတိ
 ထားရမှာက ကျောသားရင်သား မခွဲခြား
 ဘဲ ဆက်ဆံရတဲ့ သားသမီးအတွက်
 ယုံမှားဖွယ် ဖြစ်ရတတ်တယ်။ ပြောမှား
 ဆိုမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ အစွပ်အစွဲ ခံရ
 တတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်
 ထန် တင်းတင်းမာမာ ပြင်းထန်တတ်တဲ့
 စိတ်ဆင်ရိုင်းကြောင့် အမှောင်ကျတတ်
 တယ်။ အပေးအယူ မမျှတတဲ့ ငွေကြေး
 ကိစ္စကြောင့် အရေးကြုံရတတ်တယ်။

အကျိုးပေးကဆန်း

၀၊ ၃၊ ၃။

ဗုဒ္ဓဟူသားသမီးများအတွက်

အများနှင့်မတူ ရဲဝံ့သူ၊
 ပြတ်သားသူ၊ အမှန်တရား လက်ကိုင်
 ထားသူလို အထင်အမြင်ရှိပေမယ့် ယခု
 တမူခြားနားပြီး နာကျည်းစရာတွေ ကြုံရ
 တတ်တယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့
 ကောင်းသည်ဆိုသည် ဝေဖန်ပြောကြား
 ခြင်း မပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရင် ကောင်း
 မယ်။ အခုလ အခါသမယမှာတော့
 မျိုးမတူဇာတ်ခြားတဲ့ လူမျိုးခြားမိတ်ဆွေ
 များရဲ့ အကူအညီရမယ်။ အပူဇော်ခံရ
 မယ်။ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်၊ ကိုယ့်ကံ
 တရားနဲ့ ထီ၊ အမွေ ရမယ်။ ငွေရေး
 ကြေးရေးကလည်း တိုးတက်ရမယ့်
 အချိန်အခါကာလ ရောက်တာမို့ မချ
 အဆင်ပြေမယ်။ လှူပါ၊ တန်းပါ၊
 ကျွေးမွေးပါ။ မိတ်ဆုံစားသောက်ပွဲ
 ကျင်းပပါ။ ကုသိုလ်ပြုပါ။ သားသမီး
 ပညာစီးပွား အဆင်ပြေမယ်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 အနှောင့်အယှက် ကြုံမယ်။ အပြိုင်
 အဆိုင် တွေ့မယ်။ စိတ်မမှန်တဲ့မိတ်ဆွေ

တွေ့မယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ ကျန်းမာ
 အနှောင့်အယှက် ပေါ်မယ်။

အကျိုးပေးကဆန်း

၂၊ ၆၊ ၄

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

အပြင်လောက (သို့မဟုတ်)
 ပတ်ဝန်းကျင် လောကီအသိုင်းအဝိုင်း
 အဆင်အမြင် လွဲမှားမှု သတင်းစကား
 အပြစ်သဖွယ် အမြစ်တွယ်ပြီး မြည်
 တောက်တီး ညည်းညူရတတ်သ
 အခုအခါသမယမှာတော့ ဖြစ်ပြီးသ
 မကျေနပ်ချက်တွေ ပြေငြိမ်းပြီး စည်း
 တုံးဖို့ ရှိတယ်။ ရာထူးဝင်ငွေ အဆေ
 အယောင် တိုးတက်မယ်။ အိုးအိမ်၊
 မြေ ဝင်မယ်။ ဆည်းပူးထားတဲ့ အတ
 ပညာ၊ အကြံအစည်တွေ ကြေ
 ထွန်းတောက်ကျော်ကြားမယ်။ အတို
 အခံဟူသမျှ အောင်မြင်ခန့်ညားမ
 ငွေကြေး စီးပွားနည်းပညာ အထေ
 အကူပေးမယ့် စီးပွားဘက်များ တွေ
 မယ်။ စီးပွားရေးတိုးချဲ့မှု အလုပ်အကိုင်

အောင်မြင်မှုကြောင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်တိုး
မယ်။ ပုန်းရှောင်လို့မရတဲ့ ပြဿနာက
ငွေကြေးအတွက် အထွက်ဖြစ်မယ်။
ဆုံးမ မသွန်သင်ဘဲ လျစ်လျူမရှုသင့်
တာက သားသမီး၊ မိသားစုကျန်းမာရေး၊
ဘယ်ဆယ်ထောက်ပံ့ရမယ့်လူ ဒါတွေ
အတွက် ဆောင်ရွက်ပါ။

အကျိုးပေးဂဏန်း

၁၊ ၀၊ ၀

သောကြာသားသမီးများအတွက်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ

နိုင်ရင်အချင်းချင်း ဖက်ပြိုင်ရတာက

အိမ်မျိုး သွန်သင်ကျွေးမွေး တပည့်လက်

တွေ မွေးပြီးမှ ပြေကြနာကြတာက

အိမ်မျိုး။ သည်လိုကိစ္စတွေအတွက်

ထက်မသာ ဖြစ်ရတတ်တယ်။ အခုလ

အသမယမှာတော့ အောက်လက်ငယ်

အခြံအရံအသစ် တပည့်အသစ်

တွေရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းတိုးတက်

သောက် ရတနာအမျိုးမျိုးလည်း

မယ်။ ကုသိုလ်အမျိုးမျိုးလည်း ပြုရ

မယ်။ ကျွေးမွေးပွဲ၊ မိတ်ဆုံပွဲတွေလည်း
ဆောင်ရွက်ရမယ်။ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်
များ စီးပွားရေးကောင်းမယ်။ အတတ်
ပညာ တိုးတက်မယ်။ စည်းစိမ်တိုးတက်
မယ်။ လူချစ်လူခင် ပေါ်မယ်။ အခြံအရံ
များမယ်။ နောက်တစ်ချက်က ရာထူး
စည်းစိမ် တိုးမယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း
ဖြစ်ပါက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နယ်ပယ်
ကျယ်ဝန်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆွေခင်ပွန်း
အနှောင့်အယှက်ပေးမယ်။ နှုတ်ကြီးတဲ့
လူ တွေမယ်။ လူလိမ်သူခိုးလည်း သတိ
ထား။ ငွေအပေးအယူ သတိမူပါ။

အကျိုးပေးဂဏန်း

၄၊ ၀၊ ၅

စနေသားသမီးများအတွက်

အိမ်တွင်းရေး၊ လူမှုရေး၊

စီးပွားရေး၊ သာရေးနာရေး ကိစ္စတွေ

ကိုယ့်အနီးအနားမှာ တမဟုတ်ချင်း

ပေါ်ပေါက်နေပေမယ့် မိမိနှင့် မဆိုင်သလို

သတင်းပိတ်ဆိုထားမှ တွေ့ကြုံရတတ်

တယ်။ လူအားလုံးက ကိုယ့်ကို လက်မခံ

တော့သလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အခုလ
အခါသမယမှာတော့ ခရီးသွားရတတ်
တယ်။ ခရီးသွားမှသာ အခစအရာရာ
ကြည့်နူးချမ်းမြေ့မှု ရှိမယ်။ အဝေးက
သတင်းစကား ကြားရမယ်။ ဆွေပရိသတ်
များမယ်။ လူချစ်လူခင် ပေါ်မယ်။ အကြံ
သစ်ပေါ်မယ်။ အစီအစဉ်အသစ်၊ အလုပ်
အသစ်တွေ ဆောင်ရွက်ရမယ်။ ရာထူး
စည်းစိမ်၊ ဝင်ငွေတိုးတက်မယ်။ အကြီး
အကဲ မစမယ်။ ကြိုတင်မှန်းထားတဲ့
လူမှုရေး စီးပွားရေးတွေ ထမြောက်မယ်။
သတိပြုရမှာက အတိုင်ပင်ခံ အပေါင်း
အဖော် စိတ်ပြောင်းတတ်တယ်။
သက်ကြီးဝါကြီးများ ချူချာတတ်တယ်။
ငွေအပေးအယူ လွဲချော်တတ်တယ်။
လူငယ်ကိစ္စ ကြုံမယ်။

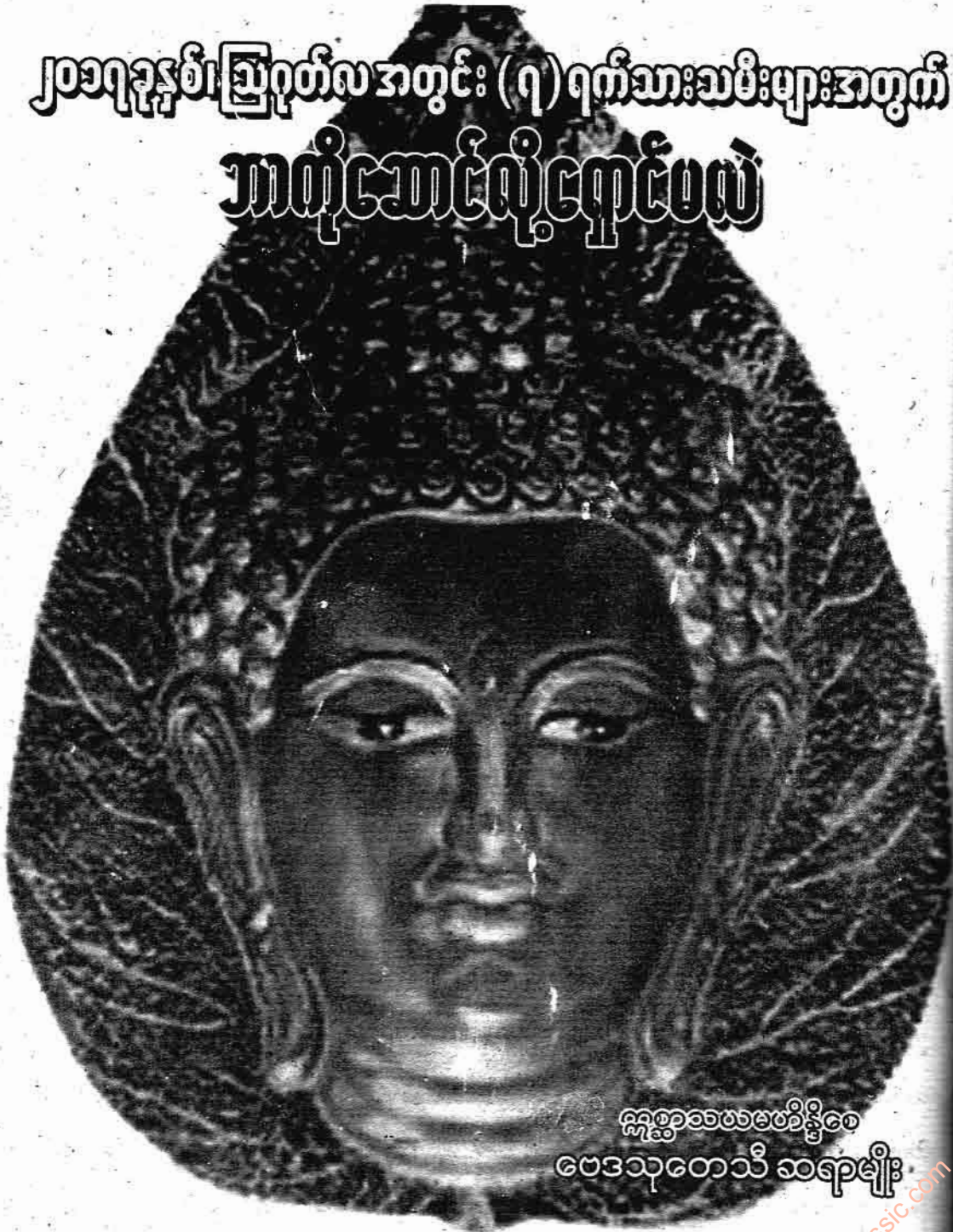
အကျိုးပေးဂဏန်း

၀၊ ၆၊ ၈

ဆရာကြီးမင်းယုနိုင်

၂၀၁၇ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်း (၇)ရက်သားသမီးများအတွက် ဘာထိုသောလုံ့လရှောင်ပလ္လံ

ဣန္ဒြေသယမဗ္ဗိန္ဒြေ
ပေဒသုတေသိ ဆရာမျိုး

သုတေသနသမီးများအတွက်

ကံဇာတာအလှည့်မပေးသေးပါ။

နလုံးလမ်းကြောင်း ကျွန်းခံနေသည်။
စိတ်စွမ်းအားမြင့်တင်မှုများ ပြုလုပ်ရန်လိုသည်။
အပြောလျော့၍ အလုပ် ကြိုးစားပါ။
“ဂမ္မဗုဒ္ဓဒေဝဂ”ဟူ၍ ပုတီး (၆) ပတ် စိပ်ပါ။

- မိတ်ဆွေများကို ထမင်းဖိတ် ကျွေးလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- နိမ့်တုံမြင့်တုံ အနေအထား ဖြစ်သည် ကံကြမ္မာကို ကြံကြံခံနိုင်ရန် လိုသည်။
- အပြောလျော့၍ အလုပ် ကြိုးစားပါ။
- ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်၍ အစုစပ်လုပ်ငန်းများ နှိမ်ကွပ်မည်။
- ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။
- မွေးနေ့တွင် ရွှေသင်္ကန်းကပ် လှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိ ပါသည်။
အကျိုးပေးဂဏန်း (၁)
လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့နိုင်သည်။
- အပြိုင်အဆိုင်များ အနိုင်ရရှိမည်။

- ဆိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်သည်။

- အနီရောင်ဆောင်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ကံဇာတာသင့်ပါသည်။
- ကြိုးစားသူများ ထိရောက်မည်။
- သောကြာသားသမီး အကူအညီရယူပါ။
- ကျန်းမာရေးကောင်းမည်။
- အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း “ဣရဇ္ဈာဂတ္ထရာဿာ”ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၃၊ ၂)
- ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်များ အောင်မြင်၍ ဝန်ထမ်းများ အခက်အခဲ ရှိမည်။
- မိသားစု မကြာခဏ စကားများနိုင်သည်။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၆၊ ၃)
လုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးချိန် တန်ပြီ။
အနောင်အယုက် အနည်းငယ် ရှိသော်လည်း နောက်ဆုံး အောင်မြင်မည်။
ရေလမ်းခရီးရှောင်ပါ။

- မိတ်ဆွေကောင်း မစမည်။
- မွေးနံ့ထောင့်တွင် အုန်းရည် လှူပေးပါ။
- စနေသာသနီများအတွက် လုပ်ငန်းသစ်များ မစတင်သင့်ပါ။
- နှလုံးလမ်းကြောင်း ကံ မကောင်းနိုင်သေးပါ။
- ကြားကြီး (၃) ကြား ရှောင်ပါ။
- ဘာသာရေး ဖိဖိစီးစီးလုပ်ရန် လိုသည်။
- ဝစီပိတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေးပါ။
- ကုမ္ပဏီသယဟိန္ဒူဇာတိ
- ဗေဒသုတေသီ ဆရာမို့

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

အမှတ်(၁၆၃)၊ ၃၄-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့လူ့ဘဝဆိုတာ

တိုးတိုး တွေ့ခဲ့ရတာပဲ

ဘုရားဖူးလာရင်း ဝင်ခဲ့တဲ့ သီလရှင်ဇရပ်

“ဒီမှာအပြန် အိပ်ရာခန်းတွေ

ကိုယ့်အသက် ခြောက်ဆယ် ငါးနှစ်မှာ သမီးသမက်၊ သားချွေးမတွေ နဲ့ မြေးမငါးယောက် ၊ မြေသည်းနှစ် ယောက်နဲ့ စီးပွားတွေလည်း အသင့် အတင့်ဖြစ်လို့ မုဆိုးမဘဝနဲ့ တရားအား ထုတ်ဖို့ ကျွန်မ တွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ထွက်လာတာက မုံရွာက သီလရှင်ဒေါ်ဓမ္မသီ ရှိရာသို့ ဖုန်းဆက် ထားတယ်။

“ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်မှာ မန္တလေးဘူတာကို လာကြပါ။ လှူစရာ ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်”

“ကြပါမယ်။ ဆရာလေးသုံးပါး နဲ့ လာကြမှာပါ”ဆိုတဲ့ ဖုန်းရမှ သမီး သမက်တွေက အိမ်ကကားနဲ့ ငါးပါး ငါးခြောက် လှူစရာတွေနဲ့ ရပ်တားလိုက် ပို့တာ မန္တလေးမှာ ဒေါ်ဓမ္မသီတို့ကို တွေ့တာပဲ။ သူမိတ်ဆွေတွေက ကားပိုင် နဲ့ လိုက်ပို့လို့ မုံရွာ၊ တောကျတဲ့ သီလရှင်ကျောင်းကြီးကို ရောက်တာပဲ။

ဟိုသုံးနှစ်က သားသမီးတွေနဲ့

ကို ဒီလောက်မကြီးသေးဘူး။ သီလရှင် ကလည်း အပါးနှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။

အခုတော့ သီလရှင်က ၄၂ ပါး ဇရပ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီးပဲ။ ရေတွင်းလည်း သုံးတွင်းတူးထားပြီး မော်တာတွေနဲ့ မောင်းကြတာ။ ကျောင်း မှာ မွှာစရိယအောင်တာသုံးပါး အကြီး အောင်တာကငါးပါး အလတ်အငယ်တွေ စာချပေးနေတာ ပျော်စရာကြီး။ မုံရွာနဲ့ မန္တလေးမှာ လူတွေကလည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငြုပ်ကြက်သွန် လစဉ်လှူနေကြ တာ။ ဟိုတုန်း ရန်ကုန်ကိုလာပြီး အောက်ပြေတောရွာတွေမှာ လိုက်ပြီး ငါးပါး ငါးခြောက်တွေ၊ ဆန်တွေ လိုက် ပြီး ဒေါ်ဓမ္မသီက အလှူခံတာ။ အဲဒီ ရွာမှာ ဆန်တွေရောင်းပြီးမှ ရန်ကုန်ကို သင်္ဘောကြီးစီးပြီး ပြန်တာ။

“ကျွန်မနဲ့ အသက်တူတူ ခြောက်ဆယ်ရှိနေတဲ့ ဒေါ်ဓမ္မသီလည်း အသက်ကြီးလာတော့” ကျွန်မကို ...

ရှိတယ်။ ရေတွေလည်း ပေါ့လို့ အိပ်ခန်း ထဲမှာ ရေခဲသေတ္တာထိုင်တွေ လုပ်ထားတယ်။ လာလာ အိပ်ဖို့ အိပ်ခန်းပြင်ထားတယ်။ မြို့ပေါ်ဆေးခန်းတွေက ဆရာဝန်မလေး တွေက တစ်ပတ်တစ်ခါ လာလာပြီး တစ်ကျောင်းလုံးက ဆရာကြီး၊ ဆရာ လေးတွေ ကြည့်ရှုပေး။ ဒီမှာနေပြီး တရားနဲ့နေ” ဆိုပြီး အိပ်ရာခန်းကို လိုက်ပြတယ်။ ရန်ကုန်က အိပ်ရာခန်း အတိုင်းပဲ။

ကျွန်မလည်း တစ်ဝါတွင်း လောက်တော့နေမယ်။ လှူစရာ ပိုက်ဆံ ပါတာလည်း လှူမယ်ပေါ့။ ကျွန်မပါလာ တဲ့ ငါးပိကောင်တွေကြော်၊ ငါးခြောက် တွေ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ချက်၊ ဆူးပုတ်ကလေး နဲ့ ကင်းပုံညွန့်၊ ပြည်ပန်းညိုရွက်တွေ ကျွန်မမှာပါတဲ့ ပုစွန်ခြောက်နဲ့ ဟင်းချို ချက်တာ ထမင်းစားလို့ ခြိန်လိုက်ကြ တာ။

ဇရပ်နောက်ဖက်က ခြေ အကျယ်ကြီးမှာလည်း စိုက်ထားတဲ့

တာ။ ခရမ်းသီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ကင်ပွန်းချဉ်
ပေါင်တွေ ဒန့်ဒလွန်ပင်၊ ဆူးပုတ်ပင်တွေ
နီတာ။ ရေတွင်းရေတွေနဲ့ လောင်းတာ။
အပင်တွေ သန်တာပေါ့။

“အဲဒီနေ့က ဆရာ ဒေါ်မေ့သီ
ဆရာလေးအကြီးဆယ်ပါး မြို့ထဲက
အိတ်လို ဆွမ်းစားသွားကြတော့ ကျွန်မ
ဆည်း ဖရပ်နောက်ဖက်ဆင်းပြီး အပင်
တွေ ကြည့်တာ။ အသက်နှစ်ဆယ်
သက် ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ကလေးမ
ပဲပုစွန်ချုံကပဲ ပုစွန်သီးတွေ ခူးနေ
တယ်။ ဘေးနားမှာ နှစ်နှစ်သမီးလောက်
ကလေးမလေးက ခြင်းလေးကိုင်ပြီး
အောက်ကလိုက်နေတယ်။ ဒါကိုမြင်တဲ့
ကျွန်မက ...

“အေးဟဲ့ ... ပဲပုစွန်သီး
များလို့က်တာ။ လာခူးကြပေါ့။
အတော့ အိမ်က ဝေးတယ်နော်။
ထွက်က လာခူးတာပေါ့” ဆိုလိုက်
တာ ...

“အဘွား ဒီကိုရောက်တာ
နီပြီနော်။ ဒီနေ့၊ ဒီကျောင်းက

“ဟိုသရက်ပင်ကြီးအောက်
မှာ ငါ့လှဲထားတယ်။
ည ‘ဂ’ နာရီဆို
ထမင်းစားပြီး
တို့ဘက်ခန်းတွေ
သွားတဲ့အချိန်မှာ
ထွက်ခဲ့ သိလား။
တို့ ဝဝကြီးချစ်ရအောင်
လာခဲ့နော်”

ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာလေးဆယ်ပါးကို
ဆွမ်းစားဖိတ်တာ သွားကြတယ်။ အဲဒါ
အဘွားကို ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြချင်
တယ်။ ဟိုနားမှာ အဘွားထိုင်ဖို့ ကျွန်မ
လုပ်ပေးမယ် အဘွား” ဆိုတာနဲ့ သူ
နေရာပေးတဲ့ ထင်းစင်နားကို လိုက်သွား
ပြီး ထိုင်မိတယ်။

xxx

“ကျွန်မအဖေက တရုတ်လူ
မျိုး။ အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့
ကျွန်မတို့နေတဲ့ တောရွာလေးမှာ
ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်တယ်။ ရွာရဲ့
တစ်ဖက်ကမ်းက ကရင်တွေကိုလည်း
လယ်ငါးကေ ဝယ်ပေးထားပြီး လုပ်ခိုင်း
တော့ စားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့
အဖေ ဝမ်းရောဂါနဲ့ ရွာထဲက လူတွေ
တော်တော်များလည်း သေသလို
သေသွားပြီး သိပ်မကြာခင် လယ်လုပ်တဲ့
ကရင်ရွာကလူတွေပါ ဓားတွေ၊ လှံတွေ
ကိုင်ပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်တွေ ဓားပြတိုက်တာ
နဲ့ ကျွန်မတို့အမေ ကလေးတွေခေါ်ပြီး

ထွက်ပြေးရတာ”

“ဟဲ့ ... နင့်ထက်ကြီးတဲ့ သား သမီးတွေ မရှိကြဘူးလား” လို့ ကျွန်မက မေးတော့ ...

“ဪ ... ရှိပါတယ်။ ကျွန်မထက်ကြီးတဲ့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က ရွာကပဲ။ သူတို့ကြိုက်ပြီး ယူလို့ အဖေ အမေက ပေးစားတာ။ တစ်ယောက်ကအပျို ကျွန်မက အပျို ပေါက်။ သားအငယ်ဆုံးလေးနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစု အမေအမျိုးတွေရှိတဲ့ ရွာကို လှေကူးပြီး ပြေးလာကြတာ။ ဆွေမျိုးတွေ အိမ်မှာ နေကြရင်း ရွာကအိမ်ကို ဖြတ်ယူဖို့ အမေနဲ့သမက် သွားကြတော့ အားပြတိုက်တဲ့လူတွေ အိမ်တွေဖျက်ယူ တာ တစ်ရွာလုံးကုန်တာပါပဲ”

“အဲဒီတော့ ဆွေမျိုးအိမ်က လက်ခံရဲ့လား။ ကျွန်မက မေးတော့”

“ဘယ်လက်ခံမလဲ။ ရှေးတုန်း က အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှ အဘိုးကြီးအမယ် နေတဲ့ အိမ်က ၄ ခန်း ၂ ထပ် သစ်အိမ် ကြီး။ အမေနဲ့ခင်လို့ အဲဒီမှာ ဟိုနှစ်ခန်း

က ငှားထားပြီး သူတို့က အပေါ်ထပ်မှာ နေတာ။ နောက်ဖေးမှာလည်း မြေ အကျယ်ကြီး သရက်ပင်၊ မရမ်းပင်တွေ နဲ့ ရေတွင်းလည်းရှိတယ်။ မြစ်က နည်း နည်းဝေးလို့ တွင်းရေသုံးကြတာ ကျွန်မ ပျော်တယ် အဘွားရယ်”

“အေးပေါ့ ပျော်စရာပေါ့” ကျွန်မ ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“အဲဒီမှာ ငှားနေကြတာ။ ဟိုဖက်အစွန်ခန်းက အဖေရယ်၊ အမေ ရယ်၊ သမီးကြီးအိမ်ထောင်သည်ရယ်၊ သားလူပျိုပေါက်တစ်ယောက်၊ သားတစ် နှစ်သားရယ် ရှိတယ်။ သူတို့သမက် လယ်သမား လယ်လုပ်ကျွေးတယ်။ ဒီဘက်အလယ်ခန်းက အဖေရယ်အမေ ရယ်၊ သမီးရယ်၊ သမီးအပျိုပေါက် ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူနေကြတာ”

“အဲဒီရွာရောက်တော့ ဘာ လုပ်စားကြလဲ” ကျွန်မကမေးတော့

“ဒီရွာက ကျွန်မတို့ မွေးခဲ့တဲ့ ရွာထက် ကြီးတော့ ကျွန်မအမေနဲ့ အစ်မတွေက စက်ချုပ်စားလို့ ထမင်း

စားရတယ်။ ကျွန်မက ဒီတော့ ထမင်းအတွက် အာဂျင်ရက်ကြိုက် ပာလယ်စိုက်တာ။ ရွယ်တူနဲ့ စကားတွေပြော ငယ်ငယ်တည်းလည်း က ဟိုရွာမှာ ဘုန်းကြီးလူထွက်ကြီးတွေ သင်တဲ့ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ကြတာပေါ့။ ခုတုန်းတော့ ငါးလေး ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေ တွေ ပေါတာ။ ကျွန်မ ဝယ်ချက်ဆန်ဆီ လည်း တစ်ပြည်ကုန်မှ ဝယ်နိုင်တာ။ သိသိ ကျွန်မတို့ငှားနေတဲ့ ခြံကြီးရဲ့ နောက်ထပ်ပြီး လယ်ကွင်းတွေရှိတော့ ကန်စွန်းရွာထဲသေဝ် ဖလံတောင်ရေး လယ်ပဒုတွေ၊ ထွက်နှုန်း ကျွန်မ အလယ်ခန်းက သူငယ်ချင်းနဲ့ ဟိုဘက်ကလေး ခေါင်းရင်းခန်းက ကလေးအမေနဲ့ ခြံကြီးကြည့် တာပဲ။ အဲဒါ နောက်ဖေးရေတွင်းကလေး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အဝတ်တွေ ရင်း တွင်းထဲကရေကို နှစ်ပုံးသုံးပုံးဆွတ် ခပ်နေတုန်း အဲဒီ ခေါင်းရင်းခန်းက လူပျိုပေါက်က ခပ်ပေးသွား။ တစ် ကျွန်မကို စတဲ့အနေနဲ့ ရေတစ်ပုံး ကျွန်မ ခပ်လောင်းသွားတယ်။ လူရှင်းတဲ့ ပေါ့။ တစ်နေ့မှာ နောက်ဖေးမှာ ထူထောင် တုန်း သူက လက်ဝါးလောက်နီးနီး

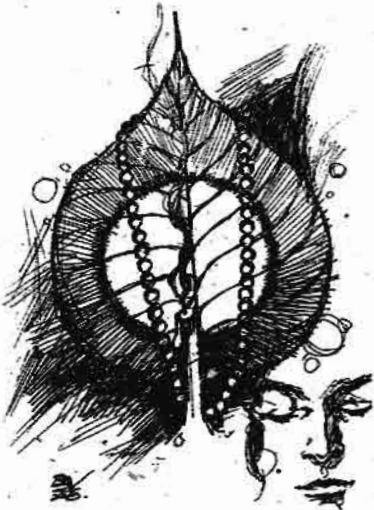
င်း ကျွဲခေါက်ကလေးလာ ပေးပြီး သူထွက်
က သွားတော့ ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်တာ
ည်း နည်းစားစားခေါ်ရမှာပေါ့။

တွေ “နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တာပဲ။ ငါ
ပေါ့ ချစ်တဲ့ နင့်”တဲ့ အဲဒီက နှစ်ရက်ကြာ
လေး ဆော့ လူလစ်တဲ့ ရေတွင်းနားမှာ သူက-
န့်ဆို “စာဖတ်ရရဲလား။ ငါလေ နင့်
တာပဲ။ သိပ်ချစ်တာ မအောင်နိုင်တော့ဘူး”
က်က ပြီး ကျွန်မပခုံးကို ဖက်လို့ လူတွေ
ရွက်သောင် ကျွန်မ ပြေးရတယ်။ လယ်စပ်
က်နဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဟင်းရွက်
တည်း ဆော့လည်း သူ လိုက်လာပြီး ချစ်တဲ့
နုကြီးကြောင်းတွေပြောတော့ ကျွန်မလည်း
ည်း ဆော့တာပေါ့။

တွေ “အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့လေ။
သုံးသပ်တွေပဲကိုး” ကျွန်မဆိုမိတယ်။ သူ
ခန်း ဆက်ပြောတာပဲ။

တစ် နေ့ခင်းမှာ လူလစ်တုန်း
တစ် ကျွန်မနားလာပြီး ...

တဲ့အခါ “ဟိုသရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ
လှူထားတယ်။ ည ၇ နာရီဆို ထမင်း
ကန်ပြီး တို့ဘက်ခန်းတွေ သွားတဲ့အချိန်

မှာ ထွက်ခဲ့သိလား။ တို့ ဝဝကြီးချစ်ရ
အောင် လာခဲ့နော်”လို့ ပြောသွားတယ်။
ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မအမေတွေ၊ အစ်မ
တွေ ထမင်းစားပြီး စက်ချုပ်နေရင်
ကျွန်မက အလယ်ခန်းက ရွယ်တူနဲ့
စကားပြောကြနေရင်း အိမ်ကလူတွေ
မသိကြဘူး။ သူ့အစ်မကလေးအမေနဲ့
လည်း ခင်ခင်မင်မင် စကားပြောကြတာ။
သူသိလို့ ကျွန်မကိုခေါ်တာ။ ကျွန်မလည်း
စားသောက်ပြီး အိမ်က အမေ၊ အစ်မ
တွေ မသိအောင် နောက်ဖေးက သရက်
ပင်ကြီးအောက် သွားတာပေါ့။ လက
ထွက်စဉ် မလင်းပေမယ့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်တော့ မြင်ရတယ်။ သရက်
ပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ သူက
ကျွန်မတို့ဆီးဖက် သူ့ပုဆိုးချွတ်ခင်းထား
တဲ့ အပေါ်ကို လှဲချပြီး ကျွန်မကို
ပွေထားရင်း ကျွန်မကိုယ်ပေါ် ခွစီးထား
လိုက်တာ။ ကျွန်မလည်း စိတ်မဆိုးမိဘဲ
သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားတုန်း အိမ်ဘက်ဆီ
က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတာသိ
တော့ ကျွန်မလည်း ကုန်းထပြီး လှဲချ

ကို ကဗျာကယာဆွဲဝတ်၊ သူလည်း သူ
ပုဆိုးကို ပြန်ကောက်ဝတ်။ ကျွန်မလည်း
အိမ်ဆီ ပြေးခဲ့တာ”

“လာတဲ့လူက ဘယ်သူမှန်း
သိလား” ကျွန်မမေးတော့ ...

“သူ့အစ်မပါ။ လရောင်နဲ့မြင်
ရတယ်။ ဘာပြောတယ်တော့ မသိဘူး။
နောက်သုံးရက်ပဲ ကြာတယ်။ သူတို့အိမ်
ကို မကြာခဏလာတဲ့ သူ့ယောက်မ
လယ်ထဲမှာနေတယ်။ သူလာရင် သူတို့
အိမ်က အလုပ်တွေ လုပ်ပေးတယ်။
စားစရာတွေရှိရင်လည်း ယူလာတယ်။
အဝတ်တွေလျှော်ပေးတယ်။ ကျွန်မထက်
တစ်နှစ်ကြီးတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့လည်း
ခင်ကြတယ်။ အဲဒီယောက်မနဲ့ သူ့မောင်
နဲ့ သူတို့အိမ်မှာပဲ လက်ထပ်လိုက်တယ်။
အဲဒီယောက်မက အဖေပဲရှိတယ် အမေ
မရှိတော့။ ကန်တော့ပွဲတစ်လုံးနဲ့ သွား
ကန်လော့ကြတယ်။ ဘာမှလဲ မကျွေးနိုင်
ပါဘူး”

“ဒီတော့ နှင့်စိတ်ထဲ ဘယ်လို
နေလဲ ကျွန်မမေးတော့ ...

“ဘယ်လိုမှမနေဘူး အဘွား
ရယ်။ သူ့မှာ ဘာအားကိုးစရာရှိတာလဲ
မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းပညာလည်း
မူလတန်းကျောင်းတွေ တက်ခဲ့ရတာ။
အားကိုးစရာလင်သို့လည်း မသတ်မှတ်
ဘဲ ကျွန်မ မလိမ္မာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ နေပါ
စေပေါ့။ သူ့မိန်းမနဲ့ ခင်မင်တဲ့လူတွေမို့
ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမထားတော့ဘဲ
နေတာကို ကျွန်မအမေတွေ၊ အစ်မတွေ
ရဲ့ စက်ချုပ်ခကိုတော့ ကျွန်မက ချုပ်ပြီး
သား အထည်တွေ သွားသွားပို့၊ ချုပ်ခ
ပိုက်ဆံပြန်ယူ။ ဆန်နှစ်ပြည်လောက်၊
ဆီတစ်ဆယ်သားလောက် ဝယ်ခဲ့ပြီး
အိမ်မှာ ကျွန်မပဲ ထမင်းဟင်းချက်နေတာ။
အဲဒါ အဲဒီခိုင့်က ဆန်အိတ်တွေ၊ ဆီပုံး
တွေနဲ့ ကုန်ခြောက်အစုံနဲ့ ချုပ်ထည်
အင်္ကျီတွေ ရောင်းတာ။ အိမ်အကြီးကြီး
နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနဲ့ လူတေ့ကလည်း
အများကြီးပဲ။

အဲဒါ အဲဒီအိမ်ကြီးက အစ်မ
ကြီးက မွေးတဲ့ သားကြီး ၁၈ နှစ်သား
က ကျွန်မကို ကြိုက်ပြီး သူ့အမေရယ်၊

အအေးကြီး ၃၅ နှစ်ရယ်၊ အိမ်လာပြီး နှစ်ယောက်
ကျွန်မအမေနဲ့ လာပြီး စကားပြောကြ
တယ်။
“သူ့မှာ သားချည်း သုံးယောက်
မွေးတာ။ အခု သားချည်းမွေးထားတဲ့
ချွေးမလေးလိုချင်တယ်။ ရှင့်သမီးတွေ
ကို ကျွန်မသားကြီးက ကြိုက်လို့ ပေးတာ
ပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာတော့ ကျွန်မ
ဒီညီမရယ်၊ သူ့ထက်ငယ်ညီမ အသက်
၃၀ ရယ်ပဲ ရှိလို့ ရှင့်သမီးကို ချစ်ကြ
တယ်။ အိမ်မှာ ဈေးကူရောင်း၊ ဒီညီမတွေ
အပျိုကြီးတွေနဲ့ ထမင်းဝိုင်းချက်တွေ၊
ကျွန်မတို့ ကျကျနန၊ မင်္ဂလာဆောင်
မယ်” လာပြောတာနဲ့ ကျွန်မအမေ
ကလည်း လက်ခံတာပေါ့။ အမေ
လက်ခံတာနဲ့ သူတို့ ရန်ကုန်သွား
ဖိတ်စာတွေ ရိုက်ကြ၊ ကျွန်းခုတ်
ကုလားထိုင်အစုံတွေ ရန်ကုန်သွား
သွားဝယ်ကြတယ်။ ရန်ကုန်သွားတာ
က နှစ်ရက်တစ်ခါ ဆိုက်တာ
ရန်ကုန်က ကိတ်မှန်တွေ ဝယ်
အဲဒီညနေမှာ ကျွန်မကို အမေနဲ့

ကို ကပျာကယာဆွဲဝတ်၊ သူလည်း သူ
ပုဆိုးကို ပြန်ကောက်ဝတ်။ ကျွန်မလည်း
အိမ်ဆီ ပြေးခဲ့တာ”

“လာတဲ့လူက ဘယ်သူမှန်း
သိလား” ကျွန်မမေးတော့ ...

“သူ့အစ်မပါ။ လရောင်နဲ့မြင်
ရတယ်။ ဘာပြောတယ်တော့ မသိဘူး။
နောက်သုံးရက်ပဲ ကြာတယ်။ သူတို့အိမ်
ကို မကြာခဏလာတဲ့ သူ့ယောက်မ
လယ်ထဲမှာနေတယ်။ သူလာရင် သူတို့
အိမ်က အလုပ်တွေ လုပ်ပေးတယ်။
စားစရာတွေရှိရင်လည်း ယူလာတယ်။
အဝတ်တွေလျှော်ပေးတယ်။ ကျွန်မထက်
တစ်နှစ်ကြီးတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့လည်း
ခင်ကြတယ်။ အဲဒီယောက်မနဲ့ သူ့မောင်
နဲ့ သူတို့အိမ်မှာပဲ လက်ထပ်လိုက်တယ်။
အဲဒီယောက်မက အဖေပဲရှိတယ် အမေ
မရှိတော့။ ကန်တော့ပွဲတစ်လုံးနဲ့ သွား
ကန်လော့ကြတယ်။ ဘာမှလဲ မကျွေးမိုင်
ပါဘူး။”

“ဒီတော့ နှင့်စိတ်ထဲ ဘယ်လို
နေလဲ” ကျွန်မမေးတော့ ...

“ဘယ်လိုမှမနေဘူး အဘွား
ရယ်။ သူ့မှာ ဘာအားကိုးစရာရှိတာလဲ
မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းပညာလည်း

မူလတန်းကျောင်းတွေ တက်ခဲ့ရတာ။
အားကိုးစရာလင်လို့လည်း မသတ်မှတ်
ဘဲ ကျွန်မ မလိမ္မာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ နေပါ
စေပေါ့။ သူမိန်းမနဲ့ ခင်မင်တဲ့လူတွေမို့
ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမထားတော့ဘဲ
နေတာကို ကျွန်မအမေတွေ၊ အစ်မတွေ
ရဲ့ စက်ချုပ်ခကိုတော့ ကျွန်မက ချုပ်ပြီး
သား အထည်တွေ သွားသွားပို့။ ချုပ်ခ
ပိုက်ဆံပြန်ယူ။ ဆန်နှစ်ပြည်လောက်၊
ဆီတစ်ဆယ်သားလောက် ဝယ်ခဲ့ပြီး
အိမ်မှာ ကျွန်မပဲ ထမင်းဟင်းချက်နေတာ။
အဲဒါ အဲဒီဆိုင်က ဆန်အိတ်တွေ၊ ဆီပုံး
တွေနဲ့ ကုန်ခြောက်အစုံနဲ့ ချုပ်ထည်
အင်္ကျီတွေ ရောင်းတာ။ အိမ်အကြီးကြီး
နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနဲ့ လူတော်ကလည်း
အများကြီးပါ။

အဲဒါ အဲဒီအိမ်ကြီးက အစ်မ
ကြီးက မွေးတဲ့ သားကြီး ၁၈ နှစ်သား
က ကျွန်မကို ကြိုက်ပြီး သူ့အမေရယ်၊

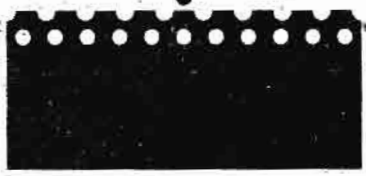
အဒေါ်ကြီး ၃၅ နှစ်ရယ်၊ အိမ်လာ
ကျွန်မအမေနဲ့ လာပြီး စကားပြော
တယ်။

“သူ့မှာ သားချည်း သုံးယောက်
မွေးတာ။ အခု သားချည်းမွေးထား
ချွေးမလေးလိုချင်တယ်။ ရှင့်သမီးတွေ
ကို ကျွန်မသားကြီးက ကြိုက်လို့ ပေး
ပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာတော့ ကျွန်
ဒီညီမရယ်၊ သူ့ထက်ငယ်ညီမ အသား
၃၀ ရယ်ပဲ ရှိလို့ ရှင့်သမီးကို ချစ်ကြ
တယ်။ အိမ်မှာ ဈေးကူရောင်း။ ဒီညီ
အပျိုကြီးတွေနဲ့ ထမင်းဝိုင်းချက်တွေ
ကျွန်မတို့ ကျကျနန၊ မင်္ဂလာဆောင်
မယ်” လာပြောတာနဲ့ ကျွန်မအ
ကလည်း လက်ခံတာပေါ့။ အမေ
လက်ခံတာနဲ့ သူတို့ ရန်ကုန်သွား
ဖိတ်စာတွေ ရိုက်ကြ၊ ကျွန်းခုထ
ကုလားထိုင်အစုံတွေ ရန်ကုန်သွား
သွားဝယ်ကြတယ်။ ရန်ကုန်သွား
က နှစ်ရက်တစ်ခါ ဆိုက်တာ
ရန်ကုန်က ကိတ်မုန့်တွေ ဝယ်
အဲဒီညနေမှာ ကျွန်မကို အမေနဲ့ အ

...စစ်ယောက်နဲ့ အရပ်လူကြီးတွေ
 ...တောင်းကြတယ်။ ကျွန်မအမေက
 ...မကင်း ကျိုးပြီး ညှပ်ခါပြီး အဲဒီည
 ...သွားပြီး သူတို့အိမ်ကြီး အခန်းတစ်
 ...မှာ အိပ်ပြီး မနက်ကျတော့ အမျိုး
 ...ကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို
 ...ထုံး ထုံးပေး မျက်နှာအလှပြင်၊
 ...ချည်နဲ့ ပိုးအင်္ကျီနဲ့ ရွှေဘယ်ကံတွေ
 ...ကောက်တွေနဲ့ ဆင်ပြီး တစ်ရွာလုံး
 ...မင်္ဂလာဆောင်တာ။ ကျွန်မတို့
 ...နဲ့ အိမ်က အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး
 ...ကြီးရော၊ သူ့အစ်မရော လာကြ
 ...ပြောလို့မပြီးသေးဘူး အဘွားရယ်
 ...ကြတာလေ”
 “အေး ... ဟုတ်တာပေါ့။
 ...သဘောကောင်းတော့ ကံကောင်း
 ...ကျွန်မက ဝမ်းသာပြောတော့။
 “နားထောင်ဦးအဘွားရေ။
 ...လည်း ဒီအိမ်ရောက်လာတော့
 ...ချောင်ဝင်ပြီး အဒေါ်အပျိုအကြီး
 ...တော့။ ဈေးဆိုင်လည်းမ နက် ၆
 ...လုံးထကြသလို ကျွန်မလည်း

“ကဲ . . . ပြန်ပြန်ပြော။
 ဒီပိုက်က
 ဘယ်ကပါလာတာလဲ။
 ရှက်လိုက်တာဟယ်။
 ငါတော့ သေချင်တာပဲ”
 အဒေါ်အငယ်က
 ပြောတော့ ...

ဈေးဆိုင်ပိုင်းဖွင့် အဒေါ်အငယ်အပျိုကြီး
 ကတော့ ဖီးလိမ်းဝတ်စားပြီး ဈေးဆိုင်
 ထိုင်။ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ သူ့အမေက
 ကုန်ခြောက်ပေ့ ချိန်တွယ်ရောင်း။
 အဒေါ်အပျိုအကြီးနဲ့ ကျွန်မက ရွာမှာ
 ဘုန်းကြီးကျောင်းဆယ်ကျောင်းရှိတာ
 ဆွမ်းဟင်းလောင်းတော့ ဟင်းနှစ်မျိုး
 လောက် အိုးကြီးနဲ့ချက်။ ကျွန်မကလည်း
 ကိုယ့်အိမ်မှာ ဟင်းချက်သလို ဆီနည်း
 နည်း ငြုပ်ကြက်သွန်နည်းနည်း မဟုတ်
 ဘဲ ချက်ရတော့ ယောက္ခထီးကြီးက။
 “ငါ့ချွေးမလေးရောက်လာမှ
 ထမင်းမြိန်တယ်ဟေ့။ ငါးပိတို့စရာတွေ
 ပြင်ထားတာကိုက စားချင်စရာ” ဒီလို
 ပြောတယ်။ ကျွန်မကလည်း တစ်အိမ်
 လုံးလူတွေရဲ့ အဝတ်တွေလျှော်၊ မီးပူ
 တိုက်တာပဲ။ ကျွန်မအမေအိမ်ကိုတော့
 ငါးရက်တစ်ခါလောက် လင်မယားနှစ်
 ယောက် သွားရတယ်။ အဲဒီကနေပြီး
 ဆယ်ရက်လောက် ကြာတယ်။ ကျွန်မ
 ခေါင်းထဲက မူးပြီး အိပ်ရာက မထချင်
 ဘူး။ အတင်းထပြီး ညကချက်ထားတဲ့

ဟင်းအိုးဆေးတာ။ ကျွန်မ “အန်” ရော။
 ဒီနောက်လည်း ဟင်းနဲ့တွေ့တိုင်း
 “အန်” တာ။ ခပ်ပွန်းသည်နဲ့ ယောက္ခမ
 တွေ၊ အခေါ်တွေလည်း ရွာထဲရှိတဲ့
 သင်္ဘောသီးတွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ
 ဝယ်ကျွေး။ ကျွန်မလည်း အစားမြင်တိုင်း
 “အန်” နေတော့ တောက ရှေးဝယ်လာ
 တဲ့ အခေါ်ကြီးက တောမှာ သားဖွား
 ဆရာမတဲ့။ သူက ...

“ငါ စမ်းကြည့်ပါဦးမယ်ဟယ်”
 ဆိုပြီး စမ်းကြည့်တော့ ...

“နင်တို့ချွေးမ ကလေးရှိတာ
 ဟဲ့။ နှစ်လလောက်တော့ ရှိနေပြီ” ဆိုပြီး
 ပြန်သွားရော။ အားလုံးလန့်ဖြတ်ပြီး
 ကျွန်မယောက္ခမက ၄၅ နှစ်၊ အခေါ်
 အပျိုကြီးအကြီးက ၃၅ နှစ်၊ အခေါ်အပျို
 ကြီးအငယ်က ၃၀ တို့က တရောင်ခေါ်
 သွားပြီး ...

“ကဲ ... ကဲ တို့သားက
 နင်နဲ့ ဘယ်နေက လာအိပ်လဲ ယောက္ခမ
 ကဆို ...

“တစ်ခါမှ ငါတို့နဲ့ မတွေ့သေး

ပါဘူး” အခေါ်အပျိုကဆို ...
 “ကဲ ... မြန်မြန်ပြော။
 ဒီဗိုက်က ဘယ်ကပါလာတာလဲ။
 ရှက်လိုက်တာဟယ်။ ငါတော့ သေချင်
 တာပဲ” အခေါ်အငယ်ကပြောတော့
 “ကျွန်မ ဖုံးမနေတော့ဘဲ
 အမှန်အတိုင်းပဲ ကျွန်မတို့ငှားနေတဲ့
 အိမ်ခန်းက သူငယ်နဲ့ ကြိုက်ပြီး ချိန်းတွေ
 တဲ့ညမှာ လင်မယားအဖြစ် ပြုလုပ်တာ
 တော့ တစ်ခါပဲ ခံရပါတယ်” ဆိုလိုက်
 ရော ...

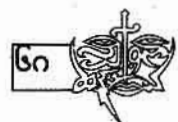
“အင်း ... အင်း အမှန်
 တရားကို ပြောပြမှပေါ့” ကျွန်မ ပြော
 လိုက်မိတယ်။

“ဟင်း ... တို့က လာစေ့စပ်
 တော့ ညီး ဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့မပြောလဲ
 ဟင်” တဲ့ ယောက္ခမက ဆိုတယ်။ အခေါ်
 အပျိုကြီးအကြီးက ...

“ကဲ...ကဲ ညီးကြိုက်လိုက်
 တဲ့လူကို သွားရှာပြီး လင်ကောင်ဖော်
 တော့ အခုသွား” ဆိုတော့ ...

“သူ့အစ်မက သူ့ယောက်ျားရဲ့

ညီမနဲ့ ပေးလိုက်ပြီ” လို့ ပြောတော့
 “အို ... ဘာမှပြောနေ
 နင်အမှန်ကို သွားခေါ် တို့ပြန်အပ်မယ်
 တဲ့။ အခေါ်နှစ်ယောက်ကလည်း ...
 “ဟုတ်တယ် သွားခေါ် တို့
 နဲ့တော့ ဒီညကစပြီး မအိပ်နဲ့တော့။ ဒီ
 ထဲမှာ အိပ်” ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မ
 ချောင်မှာ အိပ်ရတယ်။ ဪ
 အဲဒီမဖြစ်ခင် သုံးရက်လောက်
 ဒီကျောင်းက ဆရာကြီးမနေ
 ရောက်လာပြီး အလှူခံတာ။ ဒီက
 မင်္ဂလာဆောင်ပြီး စရောက်လာ
 ဆရာကြီးက ကျွန်မကို ချစ်လိုက်
 ဟင်းချက်လည်းကောင်း၊ ဆရာ
 အဝတ်တွေ လျှော်ပေးတာလေး
 ဆရာကြီးလည်း ဒီအကြောင်းတွေ
 သိရက်နေရင် ပြန်တော့မယ်တဲ့။
 စဉ်းစားတာ အမေ့ဆီပြန်ရင် အ
 လက်ခံရမှာပဲ။ ရွာလေး သေးသေး
 မှာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်း
 အမေ့ဆီမဟာ လူအများရှေး
 ပါမလား။ ပြီး အကြီးအကျယ်

ဆောင်တာ။ တစ်နယ်လုံး ဒီတစ်ခါပဲ”
 “ဆို လူတိုင်းက ပြောနေကြတာ။ ကျွန်မ
 မိမိ ဆရာရင် အေးမှာပဲလို့ တွေးပြီး ကျွန်မ
 ... ဘွဲ့မှာ နှစ်ညတစ်ခါ ရန်ကုန်သင်္ဘော
 ... ကြီး ဆိုက်ဖို့ သံဆိပ်ခံကြီး လုပ်ထား
 ... က ရှိတယ်။ အဲဒီဆိပ်ခံကြီးပေါ်က
 ... ကြီးနဲ့ ကြီးတပ်ပြီး ယောက်ျားတွေက
 ... ချီးကြတယ်။ မိန်းမတွေကတော့
 ... ကပဲ ချီးတာ။ ရေနောက်တာ
 ... ကျွန်မ အဲဒီကမ်းနားကို ရေမချိုး
 ... အိမ်မှာပဲ ရေထမ်းသမားဆီက
 ... အဲဒီမနက် ၅ နာရီလောက်
 ... ဆရာကြီးဒေါ်ဓမ္မသီက အဲဒီ
 ... ကြီးနဲ့ ပြန်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ
 ... ရယ်၊ သူ့အမေရယ်၊ သူ့အဒေါ်
 ... ရယ်၊ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ပြီး
 ... တော့ သင်္ဘောစီးမယ် လူတွေနဲ့
 ... ကျွန်မကိုဆင်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့
 ... ကတစ်ရံ ချွတ်ပြီး တွေ့တဲ့
 ... တင်ခဲ့ပြီး တွေ့တဲ့တဘက်ကြီး
 ... ချွတ်ပြီး ကွန်မသွားတာ။ သင်္ဘောကြီး
 ... ပေါ်ကို ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့

အဒေါ် တက်သွားတာမြင်တော့ ကျွန်မ
 ဆိပ်ခံကြီးပေါ် တက်သွားတော့ မနက်
 အစောကြီးဆိုတော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။
 ကျွန်မခန့်ချမယ့် နေရာက လှရှင်းတယ်။
 သင်္ဘောကြီးနဲ့လည်း ကွာနေတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ခန့်မချဘူး။ သင်္ဘော
 ကြီးကလည်း ခွာဖို့လုပ်နေလို့ ကျွန်မ
 ခင်ပွန်းနဲ့ အမေတွေ၊ အဒေါ်တွေလည်း
 တက်သွားတာမြင်လို့ ခွာစပြုနေတဲ့
 သင်္ဘောကြီးပေါ် ကျွန်မ ခုံတက်လိုက်ရော
 သင်္ဘောလည်း ခွာတာပဲ။ ကျွန်မ
 ဟိုကြည့် ကြည့်နေတုန်း ဆရာကြီး
 ဒေါ်ဓမ္မသီကို တွေ့ကို တွေ့တာနဲ့
 ကျွန်မ ဆရာကြီးပေါင်ပေါ် ထိုးအိပ်လိုက်
 ရော။ ဆရာကြီးကလည်း ဖက်ထား
 တယ်။ ကျွန်မ ရှိုက်ရှိုက်ပြီးဆိုတော့ ..
 “မငိုနဲ့ မငိုနဲ့ ဆရာကြီးနဲ့
 လိုက်ခဲ့တဲ့။ ကျွန်မက ရေထဲခန့်ချမလို့
 မချဘဲလို့ ဒီသင်္ဘောပေါ် တက်လာတာ။
 ဆရာကြီးရှာရောက်ရင် တစ်အိပ်အိပ်
 မှာ အခိုင်းအစေလုပ်ပါမယ်။ ပိုက်ဆံ
 မယူပါဘူး။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုလည်း

ဖျက်ချတဲ့လူတွေရင် ဖျက်ချပါမယ်ဆို
 တော့ ဆရာကြီးက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့
 ပိတ်ပြီး ...
 “မဖျက်ရဘူး။ ငရဲကြီးတယ်
 မပြောနဲ့။ ဆရာကြီးကျောင်းမှာ သီလရှင်
 အပါးသုံးဆယ်ကျော် ရှိတယ်။ ယောက်ျား
 သေသွားလို့ ခေါ်လာခဲ့တာလို့ ပြောမယ်။
 ယောက်ျားက သေသလိုပဲပေါ့။ ဘာမှ
 မပူနဲ့” ဆိုနေတုန်းပဲ။ သင်္ဘောက
 လက်မှတ်မဝယ်ရသေးတဲ့ ရှိသေးလာဆို
 တာ ကုလားက ဂလိုင်ခေါက်တော့
 ကျွန်မအမေ ဆင်လိုက်တဲ့ နားကပ်
 ကလေး ဖြုတ်မယ်လုပ်တော့ ဆရာကြီး
 က မဖြုတ်နဲ့။ ဒီမှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်”
 ဆိုပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ဒီသမီးလေး။
 မွေးလစေ့တော့ ဆရာကြီးက တောရွာ
 လေးမှာ သွားပြီး မွေးတော့။ မုဆိုးဖို
 အသက် ၄၀ က ဒီကလေးမကို သူယူ
 မယ်။ သူ့မှာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနဲ့
 လယ်ကေ ၃၀၊ နွား ၁၅ ကောင် ရှိပါ
 တယ်။ မုဆိုးမလေးကို သနားလို့ပါ
 ဆိုတယ်။ ကျွန်မက ဒီကလေးနှစ်နှစ်ရှိ

ရင် သီလရှင်လုပ်မှာမို့ လင်မယူပါဘူး ဆိုခဲ့တယ်။ ဒီက သုံးနှစ်ရှိမှ သီလရှင် လုပ်ရမယ်လို့ ဆရာကြီးက ပြောထား တယ်။ အဘွားလည်း ဒီမှာလာနေပါက အဘွားအဝတ်တွေ ကျွန်မလျှော်ပါ့မယ်။ ဟင်းလည်း ကျွန်မချက်တာ ဆရာကြီး က ကြိုက်လို့ ကျွန်မဟင်းချက်နော် အဘွား” ဆိုပြီး ကန်တော့လို့ ကျွန်မ လည်း သူဦးခေါ်လေးကိုင်ပြီး ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ပြီး ...

“အဘွား နက်ဖြန်ကာတော့ ပြန်ဦးမယ်ကွယ်” ဆိုတော့ ...

“ဟင် ... အဘွားရယ်” ဘာဖြစ်လို့ပြန်မှာလဲ” ဆိုတော့ ...

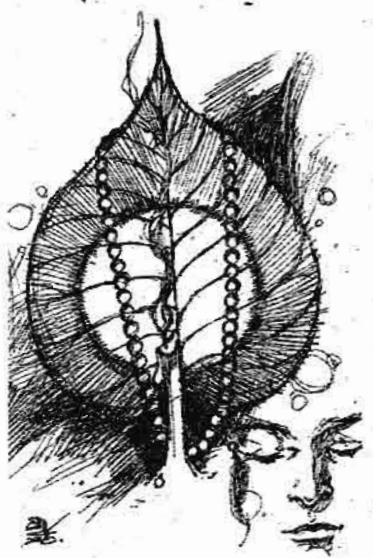
“အဘွားမှာ သားသမီးငါး ယောက်က မွေးတာ။ မြေးယောက်ျား လေးကလေးယောက်၊ မြေးမကရစ် ယောက်က ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ် မောင်ဝမ်းကွဲက သူမိန်းမသေသွားလို့ ၁၄ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်။ မြေးမတွေနဲ့ မြေးမ ဆယ်ယောက် အိမ်မှာ စားသောက်ဆိုင် အကြီးနဲ့ ကျောင်းနေတဲ့လူက ကျောင်း

သွား။ အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေ ဈေးရောင်း။ အိမ်မှာ ရွယ်တူယောက်ျား။ ရွယ်တူ မိန်းမတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ သူစားသောက် ဆိုင်က ကျောင်းလွှတ်တဲ့အချိန်မှ ဝယ်သူကျတော့ ကျောင်းသူတွေပါ ဈေးရောင်းတာ။ ကိုရီးယားရုပ်ရှင်ကား တွေ၊ အခွေတွေ ဝှားပြနေတော့ အဒီ တီဗွီတွေကလာတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ လာတဲ့ ကိုရီးယားကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူဟာ ချစ်သူချင်းက တစ်နေရာ မှာ သွားအိပ်ပြီး ယောက်ျားလေးက

နီငင်ခြားကျောင်းသွားတက်တော့ ဒီကျောင်သူမှာ ဗိုက်ထဲ ကလေးရှိတော့ မသိမသွာ ကျောင်းတက်ပြီး သူ့အမေက ဒီကလေးကို သူကလေးလုပ်တာမှ နှစ်ကားသုံးကားပဲ။ တစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဟိုယောက်ျားက မယူလို့ ကလေးဖျက်ချရင် သေတာတွေပူးတယ်။ အဲဒါတွေ အဘွား ပြန်ပြီး တရုန်းရုန်းနေ တဲ့ လူချင်း ပေးစားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိရင် ပေးစား။ အပျော်သဘောနဲ့ လာကူညီနေရင်လည်း ခပ်ဝေးဝေးနေကြ ပို့ အဘွား ပြန်ပြီး သမီးရဲဖြစ်ကြောင်း ပြောရမလားကွယ်”တဲ့။

“ပြောပြပါ ကျွန်မရဲဖြစ်ကြောင်း တွေ ပြောပြပါ အဘွား။ အဘွားပြန်လာ ပြီးတော့လည်း တရားနဲ့နေပါနော် အဘွား” ဟူ၍သာ ...။

တိုးတိုး

ဘဝအမောပြပို့

ဝင်းတင်(ရွှေရောင်ခြုံ)

ဆက်ရန်မရှိပါ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကြည့်နေကြတဲ့ ရွာသားတွေမှ မနည်း

“အဲဒီအချိန်တုန်းက အမှား

ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့

မနောပဲ။

အမှန်ကို ငါမဝေခွဲနိုင်ခဲ့ပဲ မင်းအဖေကို

ဘုရားပွဲက ထူးခြားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ

သရုပ်ဆောင်တွေကို ငေးနေ

သိပ်တိုက်နှိတာပါကွာ။ ငါတောင်းပန်ပါ

ဆိုတော့ ခါတိုင်းနှစ်တွေလို နာမည်ကြီး

ကြတဲ့ ရွာသားတွေရဲ့ အားပေးမှုကတော့

တယ်”

ဇာတ်အဖွဲ့တွေကို မငှားတော့ဘဲ

“အဲဒါလောက်တယ်”လို့ တွေးရင်း

လူဆိုးဖိုလ်အဖြစ် သရုပ်

ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲကလူတွေ စုပေါင်း

ကျွန်တော် ပြုံးမိလိုက်ပါတယ်။ ဇာတ်

ဆောင်တဲ့ လူရဲ့ အမူအရာက ပီပြင်လွန်း

စီစဉ်ထားတဲ့ အရပ်ဝတ်ကိုပဲ တင်ဆက်

တိုက်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် ရောက်လာ

တာကြောင့် ကျွန်တော်တောင် စိတ်

တော့မှာဖြစ်လို့ ထူးခြားနေတာပါ။

ချိန်မှာ ပြဇာတ်တိုက်တဲ့အချိန် ဖြစ်နေ

မကောင်းဖြစ်သွားရတယ်။ “ဪ နာ

ဒီကြားထဲ နာမည်ကြီးဇာတ်

တယ်။ ပြဇာတ်တိုက်တဲ့ အခန်းက

ခင်ဗျားက တောင်းပန်တယ်ပေါ့”

အဖွဲ့မှာ ပါဖူးတဲ့ ကိုယ့်ရွာသားကလည်း

လူဆိုးဖိုလ်” နဲ့ “မင်းသား” တို့ တွေ့ကြ

မစိုးမခန့်ရယ်ရင်း ပြောလိုက်

ရွာကို အလည်ပြန်လာတာနဲ့ ကြုံသွား

တဲ့ အခန်းသရုပ်ဆောင်ကြရမယ့် ပုံစံနဲ့

တဲ့ မင်းသားပုံစံကလည်း အဝီပဲ။

တော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတယ်။

ပြောကြရမယ့် စကားလုံးတွေကို ဒါရိုက်

“တစ်ချိန်က ခင်ဗျားသင်

ရွာထဲက လူပျိုခေါင်းအိမ်မှာ

တာက ချပြအပြီးမှာ နှစ်ယောက်လုံးက။

လိုက်တဲ့ လူရဲ့သားက အခု ခင်ဗျား

ဇာတ်တိုက်နေတာလည်း ဆယ်ရက်

“အိုကေ”လို့ ပြောကြတာနဲ့

ပြန်သတ်တော့မှာလေ။ လောကကြီး

လောက် ရှိပြီ။ ရွာဘုရားပွဲအတွက်

ဒါရိုက်တာက သရုပ်ဆောင်ကြဖို့

ပုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်နဲ့ ခုတော့

ဇာတ်တိုက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြား

အချက်ပြလိုက်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

သံသရာတစ်ဖက် ပြန်လည်ပြီပေါ့ဗျာ

ပေမယ့် တစ်ခါမှ ကျွန်တော် သွား

ဒါရိုက်တာအချက်ပြ အပြီးမှာ လူဆိုး

ဟား...ဟား...ဟား”

မကြည့်ဖူးသေးဘူး။ ဒီနေ့တော့ အလုပ်

ဖိုလ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့လူက

မင်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်

လည်း နည်းနည်းပါးတာနဲ့ သွားလေ့လာ

သေတ္တာတစ်လုံးကို ကျောဖိုထိုင်ရင်း

တဲ့ သူက ပြောရမယ့်စကားတွေကို

ဦးမယ်ဆိုပြီး ဇာတ်တိုက်တဲ့ အိမ်ကို

မင်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေသူကို

အမူအရာပါးနဲ့ ပြောလို့အပြီးမှာ။

ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရောက်

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်ပါ

တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်လို့

သွားတဲ့အချိန်မှာ ဇာတ်တိုက်တာကို

တယ်။

တာများ အသက်ပါလွန်းလို့ ဇာတ်တို

www.burmeseclassic.com

ဘာကို ကြည့်နေကြတဲ့ ပရိသတ်
 သက်ခင်သံဆို ညံသွားတာပဲ။ ကိုယ့်ရွာ
 သားတွေ သရုပ်ဆောင်နေတာကို မေ့ပြီး
 အကယ်အဖြစ်လို ကျွန်တော် ခံစားလို့
 ခိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်း။ မြို့ဆို
 ဘုရားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူကို ဒေါ်ကြီး
 အကြီး ပြောချလိုက်တဲ့ မင်းသားစကား
 ဆွဲကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ
 ဆွဲ ပျောက်ပြီး ရုတ်တရက် ကြောင်
 ဆွဲမိတယ်ဗျ။ အဲဒီလို ဘာကြောင့်
 ဆွဲသွားရတာလဲဆိုတော့။

အင်း . . . အဝီအပြင်

သရုပ်ဆောင်ရင်း ပြောချလိုက်တဲ့
 မင်းသားရဲ့ ပြောစကားတွေကြောင့်ပေါ့။
 နားထောင်ကြည့်ပါလား။
 “ခင်ဗျားကြီးအလှည့်ကျတော့
 ကြောက်ရမှာ သေသလား” တဲ့။ မင်းသား
 လုပ်သူရဲ့ စကားဝါကျ အမှားကြောင့်
 ကြည့်နေကြတဲ့က ပရိသတ်တွေဆိုတာ
 ရယ်လိုက်ကြတာမှ ညံသွားတာပဲ။ အဲဒီ
 လို မပြုဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်နေကြတဲ့
 အချိန်မှာ လူဆိုဆိုလဲအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
 နေတဲ့သူက ဒါရိုက်တာကို လှမ်းမေး
 လိုက်တဲ့ မေးခွန်းလေးကြောင့် ပရိသတ်

တွေအားလုံး ပတ်တုတ်လို့မရအောင်
 ရယ်သံ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့။

ဒါရိုက်တာကို လှမ်းမေးလိုက်
 တဲ့ လူဆိုဆိုလဲလုပ်သူရဲ့ မေးခွန်းလေးက။
 “ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရ
 မှာလဲ ဆရာ” တဲ့။

xxx

ရယ်မောခြင်းဖြင့် အားလုံးပျော်ရွှင်နိုင်ပါ
 စေဟု ဆုတောင်းရင်း . . .

ဝင်းတင် (ရွှေရောင်မြေ)

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/09 5172150

ဗဟုသုတရရှိစေဖို့

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

သမန်းကျား

လူစင်စစ်က ကျားဖြစ်သွား
တယ်ဆိုလျှင် ယုံကြည်မည်သူ အလွန်
ပင် ရှားမည်ထင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့
ဆက်သက်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၅၀
ဆောက်က အဲဒီခေတ်ကာလက နာမည်
ကြီး မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မြဝတီ၊
ခမ္ဘာ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းကြီးများမှာ
တောင်းပေးတချို့ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရပါ
တယ်။ သမန်းကျားအကြောင်း တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ ရေးတာလောက်ပဲ မှတ်မိပါ
တယ်။ စာရေးဆရာတစ်ဦးကတော့
ကျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝတ္ထုစာအုပ်
ရေးသားခဲ့တာ တွေ့ရပါတယ်။
ဆရာနာမည်တော့ မမှတ်မိတော့
ဦးမောင်ကြီးဆိုတဲ့ အထက်
ပြည် ရေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေး
နဲ့နေရာတစ်ဦးက တာဝန်နဲ့
ချင်းတွင်း ထမန်သိရွာကြီးမှာ

လူက ရုပ်ခန္ဓာသဏ္ဌာန်
မပြောင်းဘဲ စိတ်ကပဲ
ကျားစိတ်ပေါက် ပြီးသွားတဲ့
ကျားမျိုး၊
သူကျားစိတ်ပေါက်တာက
နှစ်နာရီခန့်ပဲ ကြာပါတယ်။
လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရော၊
စိတ်ရော ကျားပုံသဏ္ဌာန်
ကျားဘဝ ရောက်သွားတဲ့
ကျားမျိုး။ သူက
ကျားဘဝမှာ ခုနစ်ရက်
နေလို့ရတယ်။

တစ်ညအိပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရွာလူကြီးအကူ
အညီနဲ့ လူကနေ ကျားဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့
အသွားအတံတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့
အကြောင်း၊ အသွားအိုက အသက်
အရွယ်ကြီး၍ အဲဒီလို ကျားအဖြစ်ပြောင်း
တာ မပြုလုပ်တော့တဲ့အကြောင်း ပြော
တာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါတယ်။
ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်
အသက် ၁၅ နှစ်လောက်က ကျွန်တော်
တို့ရွာကို ကျားရှာတဲ့အဖွဲ့ ရောက်လာ
ကြောင်း သူတို့ရှာတဲ့ကျားက လူကနေ
ကျားဘဝပြောင်းသူ အချိန်တန်၍ ပြန်
မရောက်လာတဲ့အတွက် နယ်ကျွံပြီး
ရောက်သွားသည်အထင်နဲ့ လာရှာကြတဲ့
အကြောင်း ကျွန်တော့်ဆွေမျိုး သက်ကြီး
ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တချို့ပြောတာ မှတ်သားခဲ့ဖူး
ပါတယ်။

ဒါနဲ့ သမန်းကျားအကြောင်း
သိချင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူညီ
ဟောပေးနေတဲ့ မဟာအနန္တတန်ခိုးရှင်

ကြီး “မာန်မာန်သား”ကို မေးကြည့်ပါ
တယ်။ တန်ခိုးရှင်ကြီး မာန်မာန်သားက
သူမသိကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့
အထက်ချင်းတွင်းဟုမ္မလင်းမြို့နယ်
ထမန်သီဒေသက ကွင်းပိုင်နတ်ကြီး
သိနိုင်မည်ထင်၍ ပင့်လိုက်ပါတယ်။
အဝါရောင်ဝတ်ရုံ ဝတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်း
မွှေးခပ်ကြကြ၊ ကတုံးနှင့် အသက် ၇၅
နှစ်အရွယ် အဘိုးအိုတစ်ဦး ကြွလာပါ
တယ်။ သူ့နာမည်မေးကြည့်တော့
နာမည်မရှိကြောင်း သူ့ရဲ့သက်တမ်းက
နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ရဲ့
ကွင်းပိုင်နယ်မြေက ထမန်သီကျေးရွာ
ကြီးရဲ့ မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်း လေးတိုင်၊
အနောက်ဘက်ကမ်း ခြောက်တိုင်၊ မြစ်
အထက်နဲ့အောက် ငါးတိုင်စီ ဒေသ
အတွင်းပိုင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။
(နှစ်ပိုင်-တစ်တိုင်)
ကျွန်ုပ်။ ။ ကွင်းပိုင်နတ်ကြီးခင်ဗျား။
ယခုလို့ ကြွလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်။ နတ်ကြီးက “သမန်းကျား”
အကြောင်း သိနိုင်မလား။ တစ်ချိန်က
နတ်ကြီးရဲ့ ဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ရှိခဲ့တယ်
လို့ ကျွန်တော် မှတ်သားမိလို့ ယခုလို့
မေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
နတ်ကြီး။ ။ သမန်းကျားအကြောင်း
အကုန်သိပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ ဒီလိုဆိုရင် သမန်းကျား
အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြပေးပါ
လား။
နတ်ကြီး။ ။ သမန်းကျားက လူကဖြစ်
တယ်လို့ ပြောကြတာ ဟုတ်ပါတယ်။
လူကနေ ကျားဖြစ်တာ ပုံစံသုံးမျိုးရှိပါ
တယ်။
- လူက ရုပ်ခန္ဓာသဏ္ဌာန်
မပြောင်းဘဲ စိတ်ကပဲ ကျားစိတ်ပေါက်
ပြီးသွားတဲ့ ကျားမျိုး သူကျားစိတ်ပေါက်
တာက နှစ်နာရီခန့်ပဲ ကြာပါတယ်။
- လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရော၊
စိတ်ရော ကျားပုံသဏ္ဌာန် ကျားဘဝ

ရောက်သွားတဲ့ ကျားမျိုး သူက ကျား
ဘဝမှာ ခုနစ်ရက်နေလို့ရတယ်။
ခန္ဓာကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော
ကျားဘဝပြောင်းသွားရာမှာ သုံးနာရီခန့်
သာ ပြောင်းလို့ရတဲ့ ကျားမျိုးဆိုပြီး ရှိပါ
တယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ လူက ဘယ်လိုကျားစိတ်
ပေါက်သွားတာလဲ။
နတ်ကြီး။ ။ လူက သားကောင်ရလိုတဲ့
အခါ ဥပမာ- ချေတို့၊ သမင်တို့ ရလိုတဲ့
အခါ ကျားစိတ်ဝင်နိုင်တဲ့သူ၊ ကျားစိတ်
ဝင်လိုတဲ့သူက ရွာအပြင်တောထဲထွက်
ဆွေမျိုးဖြစ်စေ ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်း
ဖြစ်စေ ခေါ်သွားရတယ်။ တောထဲ လူ
ကင်းရှင်းတဲ့ အခါ မတ်တတ်ရပ်
လက်အုပ်ချိပြီး စိတ်ကို ကျားဖြစ်ချင်
စိတ် စုစည်းပြီး အာရုံပြုပါတယ်။ ဆင်၊
မိနစ်ခန့် ကြာတဲ့အခါ စိတ်တွေဝေဝါဝါ
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်လာပါတယ်။
အသားတွေ၊ မျက်နှာတွေ နီလာ

မှက်စိလည်း နီလာတယ်။ နောက်	သူက မြေကြီးပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တယ်။	လာနိုင်တဲ့ ချေတို့၊ ဒရယ်တို့ကဲ့သို့သော
ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကို ချွတ်ပစ်	ခဏနေတော့ သူ့ရဲ့စိတ်က လူ့ရဲ့စိတ်	သားကောင်ကို ချီလာတာပါ။
ဘယ်။ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သွားတဲ့အခါ	ပြန်ဝင်လာတယ်။ သူ လူ့စိတ်ပြန်ပြောင်း	ကျွန်ုပ်။ ။ သူက တောထဲသွားတဲ့အခါ
ကျွမ်းသုံးခါလောက် ပစ်တယ်။ အဲဒီ	သွားတာကို သူ့ရဲ့ အမူအရာက မူလ	ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆူးတွေ၊ သစ်ခက်တွေနဲ့
နောက် တောထဲကို ဝင်သွားတယ်။	အမူအရာအတိုင်း ပြန်ပြောင်းသွားပြီး	ငြိလို့ ဒဏ်ရာတွေ၊ ဘာတွေ အပြန်မှာ
တောထဲမှာ တောကောင်လိုက်ရှာတယ်။	သစ်ပင်ပေါ်က လူကို သစ်ပင်ခြေရင်း	ပါမလာဘူးလား။
အဖော်ပါသွားတဲ့သူက သူ့ချွတ်ထားခဲ့တဲ့	လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆင်းခဲ့ဖို့ အမူအရာ	နတ်ကြီး။ ။ ပါလာပါတယ်။
အကျိုး လုံချည်တွေ ယူထားရတယ်။	နဲ့ ပြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အပင်ပေါ်က	ကျွန်ုပ်။ ။ သူက ကျားစိတ်နဲ့ တောထဲ
အဖော်လိုက်သွားတဲ့သူက ကျားဖြစ်ဖို့	လူက ဆင်းလာပြီး အဝတ်အစား	သားကောင်ရှာတဲ့ကိစ္စတွေ လူစိတ်ပြန်
လိုက်တဲ့ အရံပြု စိတ်စူးစိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ	လှမ်းပေးပါတယ်။ သူက အဝတ်အစား	ဝင်လာတော့ တောထဲ သားကောင်ရှာ
အဲဒီအခါမှာ သစ်ပင်ပေါ် တက်နေရတယ်။	တွေ ပြန်ဝတ်ပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့် ငြိမ်နေပါ	တဲ့အကြောင်းတွေ မှတ်မိသေးသလား။
ထဲက သူက တောထဲ တော်တော်ဝေးဝေး	တယ်။ ၁၅ မိနစ်ကြာတော့မှ စကားစ	နတ်ကြီး။ ။ လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။
ချင်းတို့အသက်သွားမှ သူ့ရဲ့အဝတ်အစားတွေ	ပြောပါတယ်။	ကျွန်ုပ်။ ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျား
လူ့သက်ယူပြီး သစ်ပင်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး	ကျွန်ုပ်။ ။ သူက သားကောင်တွေ၊ ဘာ	ဘဝ၊ ကျားစိတ် ပြောင်းသွားတဲ့ သမန်း
ဘုံရဲ့အသံနေရတယ်။ အချိန်နှစ်နာရီကြာလို့	တွေ ချီလာသလား။	ကျားအကြောင်း ပြောပါဦး။
ချင်တဲ့အရာဝင်စားသူ ပြန်လာတဲ့အခါ သစ်ပင်	နတ်ကြီး။ ။ ချီလာပါတယ်။ သူက ပါးစပ်	နတ်ကြီး။ ။ အဲဒီလူတွေက တစ်နှစ်ကို
ဆယ်စီက နေသူက နာမည်အော်ခေါ်ပြီး	နဲ့ ကိုက်ပြီး ယူလာတာပါ။	နှစ်ကြိမ် ကျားဘဝပြောင်းရတယ်။
ဝါပြီ။ သံပြုရတယ်။ သူက သစ်ပင်ပေါ်	ကျွန်ုပ်။ ။ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးတွေကို	မပြောင်းဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။
တယ်။ အကြည့်ပုံအခါ သူ့ရဲ့ အဝတ်အစား	ချီလာတာလဲ။	ကျွန်ုပ်။ ။ ဒီလိုဆို သူတို့က ဘယ်လို
သားကြီးတွေကို လှုပ်ယမ်းပြရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ	နတ်ကြီး။ ။ သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး သယ်	ကာလမျိုးတွေမှာ ကျားဘဝ ပြောင်းလဲလာ

ကြတာပါလဲ။

နတ်ကြီး။ နေအလွန်ပူတဲ့ ကဆုန်လ

မှာ တစ်ကြိမ်၊ အလွန်အေးတဲ့ ပြာသိုလ

မှာ တစ်ကြိမ် ပြောင်းတတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါပြောင်းလျှင် ခုနစ်ရက်လောက်

ပြောင်းတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ဘယ်လိုစိတ်ခံစားပြီး ဘယ်လို

ပြောင်းတတ်ကြတာပါလဲ။

နတ်ကြီး။ ကျားဘဝ ပြောင်းချင်တဲ့

အခါ ခေါင်းမူးသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီနောက် အသားတွေနီ၊ မျက်လုံးတွေ

ပါ နီလာပြီး လျှာက ထွက်လာတယ်။

အဲဒီနောက် ခန္ဓာကိုယ်က အဝတ်တွေ

ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွမ်း

သုံးလေးပတ်လောက် ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ခန္ဓာကိုယ်က အဝါရောင်နဲ့

အနက်ရောင် အစင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီနောက် ပြီးညောင်ရိုးနေရာက

လေးပေခန့်အရှည် ကျားမြီးပေါ်လာ

တယ်။

ကျွန်ုပ်။ အမွှေးတွေပါ လူခန္ဓာကိုယ်

က ထွက်လာသလား။

နတ်ကြီး။ ကျားကဲ့သို့ အမွှေးတွေပါ

ထွက်လာပါတယ်။ လူက ခန္ဓာကိုယ်ကို

နောက်ကျွမ်းလေးကြိမ် ပစ်ပြီးတဲ့အချိန်က

စပြီး ရှေ့လက်နှစ်ဖက်က လေးဖက်

ထောက်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ကျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကျား

ကြီးတွေလောက် ကြီးသလား။

နတ်ကြီး။ ကျားခန္ဓာကိုယ်လောက်တော့

မကြီးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ မူလခန္ဓာကိုယ်လောက်

နဲ့ပဲ ကျားဘဝပြောင်းသွားတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ အဲဒီလူက ကျားဘဝကျားပြောင်း

ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်တဲ့အခါ သူ့အိမ်မှာ ဖြစ်

တာလား။ လူသူဝေးတဲ့ တောထဲမှာ

ဖြစ်တာလား။

နတ်ကြီး။ ရွာထဲမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ

မရှိပါဘူး။ တောထဲမှာ ဗျိုင်းချေးပင်က

ပွင့်တဲ့ အဖြူရောင်အပွင့်လေးတွေရဲ့

ခပ်ရိုင်းရိုင်းမွှေးတဲ့အနံ့ ရှူမိတဲ့အခါ

ကျားဘဝပြောင်းလိုတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်

ပြီး ကျားဘဝ ပြောင်းသွားတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ဒီလို ကျားဘဝပြောင်းတဲ့အခါ

အဖော်အကူအညီ လိုပါသလား။

နတ်ကြီး။ အဖော်ရဲ့ အကူအညီ မလို

ပါဘူး။ သူတစ်ဦးတည်း ဆောင်ရွက်တာ

ပါ။ သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားကလည်း

ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့

အဝတ်အစား တောထဲမှာတွေ့ရင်လည်း

ဘယ်သူမှ မယူရဲပါဘူး။ ယူပြန်ရင်လည်း

အဲဒီ သူ့အဝတ်အစားနောက် ကျားက

လိုက်လာမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မတော်

တဆ တွေ့ရင်တောင် မယူဝံ့ကြပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ တောထဲမှာ ခုနစ်ရက်လောက်

ကြာတဲ့အခါ ကျားစိတ်က လူစိတ်

အလိုလို ပြန်ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီအခါ

မှာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာပါတယ်။

သူ့အဝတ်အစားကို မြင်လိုက်တော့

ခန္ဓာကိုယ်က ကျားသဏ္ဌာန်

တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ပြီး လူပြန်

လာပါတယ်။ အခြားလည်း တဖြည်းဖြည်း
ပျောက်သွားပါတယ်။ လူစိတ် ပြည့်ပြည့်
ဝဝ ပြောင်းဖို့ ရှေ့ကွမ်းသုံးပတ်လောက်
စစ်ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ သူ တောထဲက ပြန်လာ
တော့ သားကောင်တွေ ချီလာသေး
သလား။

နတ်ကြီး။ ။ သားကောင်တွေ ချီပြီး
သူလာတာ မရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ သူ ကျားဘဝပြောင်းသွားတာ
မသိသလား။

နတ်ကြီး။ ။ သူ ကျားဘဝပြောင်းချင်ခါ
တော့ ကျားဘဝပြောင်းမည်ဆိုတာ
မသိဘဲ။ လူဘဝပြန်ရောက်လာတော့
ကျားဘဝဘယ်သွားခဲ့တယ်၊ ဘာလုပ်
သမျှဆိုတာ မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ်။ ။ လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျား
ပြောင်းသွားရာမှာ သုံးနာရီခန့်သာ
လိုရတဲ့ သမန်းကျားအကြောင်း
မသိဘူး။

နတ်ကြီး။ ။ သူ ကျားဘဝပြောင်းလိုတဲ့
အခါ ဖြစ်တဲ့ပုံစံက တစ်မူထူးဆန်းတယ်။
သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အပြာရောင်ပြောင်း
သွားတယ်။ မနက် ၅ နာရီလောက်မှာ
အရောင်ပြောင်းတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
သူက တောထဲထွက်လာတယ်။ တောထဲ
ရောက် ၈၀ လောက်က တိမ်ကော
ပပျောက်သွားပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အခြားနိုင်ငံတွေမှာ သမန်း
ကျားလို လူကဖြစ်တဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေ ရှိပါ
သလား။

နတ်ကြီး။ ။ သမန်းကျားလို လူကဖြစ်
တာတော့ မရှိပါဘူး။ လူက မြေခွေးဖြစ်
တာ။ လူကနေ မျောက်ဖြစ်တာ ရှိပါ
တယ်။ လူကနေ မြေခွေးဖြစ်တာ
အိန္ဒိယနိုင်ငံ အရှေ့ပိုင်းဒေသတွေမှာ ရှိခဲ့
ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၈၀ လောက်ကပဲ
တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ လူက
နေ မျောက်ဖြစ်တာကတော့ တောင်
အမေရိကတိုက်မှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ

ဖြစ်စဉ်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၈၀
လောက်က တိမ်ကောပျောက်ကွယ်
သွားပါပြီ။

မနက်လေးနာရီမှာ ကျွန်ုပ်နဲ့
ကွင်းပိုင်နတ်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးနေစဉ်
အဝတ်အစား ဝတ်ရုံ အနက်နဲ့ အဝါ
လေးဆောင်ကွက်နဲ့ နတ်ကြီးတစ်ပါး
ကြွလာပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ နတ်ကြီးက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊
ဘယ်က ကြွလာတယ်၊ ဘာများပြော
ချင်တာရှိလို့ ကြွလာတာလဲ။

နတ်ကြီး။ ။ လူကနေ ကျားဖြစ်တဲ့
သမန်းကျားအကြောင်း ပြောချင်လို့
ကြွလာတာပါ။ ဘူတန်နိုင်ငံကနေပြီး
လာတာပါ။ ကျွန်ုပ်က တောင်စောင့်နတ်
ကြီးပါ။ အံသင်တို့နှစ်ဦး သမန်းကျား
အကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးနေတာသိ
လို့ လာတာပါ။ သမန်းကျားဖြစ်တဲ့ကိစ္စ
က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ တစ်ဦး
နဲ့တစ်ဦး လက်ဆင့်ကမ်း သင်ကြားလို့

တတ်မြောက်တဲ့ပညာ မဟုတ်ပါဘူး။
 မိသားစုဝင်ထဲက တစ်ယောက်တလေ
 ဖောက်ပြန်ဖြစ်တဲ့ဟာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
 မျိုးရိုးက ပါလာတဲ့ အတတ်ပညာပါ။
 သမန်းကျားဖြစ်တဲ့မျိုးရိုးလို့ ပြောလို့ရပါ
 တယ်။ အဲဒီမျိုးရိုးက အခုတော့ မရှိ
 တော့ပါဘူး။ တိမ်ကောသွားပါပြီ။
 ကျွန်ုပ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့်
 တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားတယ်ဆိုတာ
 သိပါသလား။
 နတ်ကြီး။ အဲဒါတော့ မသိပါဘူး။
 ကျွန်ုပ်။ အဲဒီလို ကျားဘဝပြောင်းတာ
 က ကာယကံရှင်က စိတ်ထဲမှာ ပြောင်း
 ချင်တဲကစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျှင် ပြောင်းလို့
 ရတဲ့ သဘောလား။
 နတ်ကြီး။ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်ကို
 နှစ်ကြိမ်လောက် ပြောင်းရတယ်။ ပြောင်း
 ချင်တဲ့အခါ စိတ်ထဲကိုက အလွန်ပြင်း
 ထန်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျားဘဝကို ပြောင်းချင်
 တာ။ မနေနိုင်တော့တဲ့အခါ တောထဲ

ထွက်ပြီး ကျားဘဝပြောင်းတာပါပဲ။
 ကျွန်ုပ်။ နတ်ကြီးက သမန်းကျားတွေ
 ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်ကြီးပါလား။
 နတ်ကြီး။ အုပ်ချုပ်တဲ့နတ်ကြီး မဟုတ်
 ပါဘူး။ သူတို့အကြောင်းကို သိလို့
 လာပြောတာပါ။
 ကျွန်ုပ်။ အဲဒီဘူတန်နိုင်ငံမှာရော အဲဒီ
 လို သမန်းကျားဖြစ်တဲ့သူတွေ ရှိပါ
 သလား။
 နတ်ကြီး။ ရှိပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်။ လူကနေ မြေခွေးဖြစ်တဲ့သူ
 ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။
 နတ်ကြီး။ ဟုတ်ပါတယ်။ လူကနေ
 မြေခွေးဖြစ်တာ ဘူတန်နိုင်ငံမှာလည်း

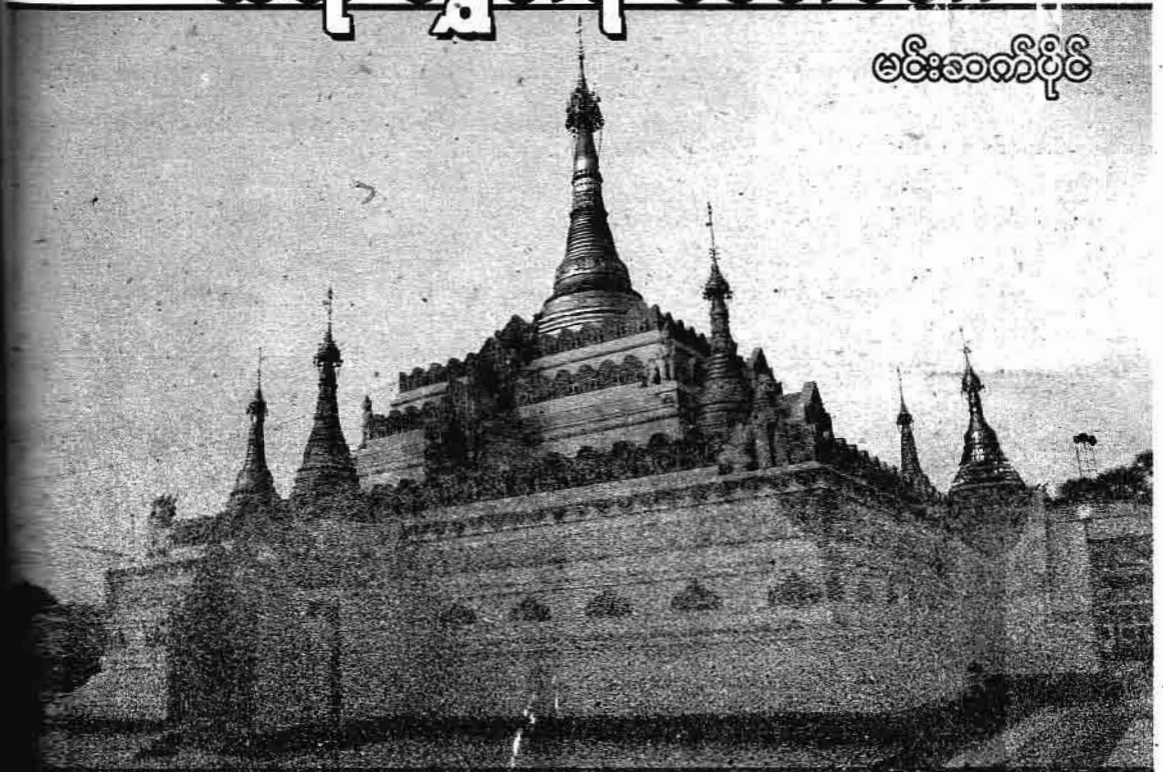
ရှိပါတယ်။ အိန္ဒိယမှာလည်း ရှိပါတယ်။
 မျောက်ဖြစ်တာတော့ မတွေ့မိပါဘူး။
 ကျွန်ုပ်။ ယခုရော လူကနေ ကျားဖြစ်
 တဲ့သူတွေ ရှိပါသေးသလား။
 နတ်ကြီး။ ယခု လူကနေ ကျားဖြစ်တဲ့
 သူ မရှိတော့ပါဘူး။ လူကနေ မြေခွေး
 ဖြစ်တာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။
 ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် မရှိ
 တော့၍ ဘူတန်နိုင်ငံက တောင်စောင့်
 နတ်ကြီးရော ကွင်းပိုင်နတ်ကြီးပါ ပြန်ပြော
 သွားကြပါပြီ။
 သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါ။
 ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)
 (ဤဆောင်းပါးပါ အယူအဆ
 များသည် စာရေးသူ၏ အယူအဆသာ
 ဖြစ်ပါသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 အာဘော်မဟုတ်ပါကြောင်း။

ထုံထုံ အအ မဖြစ်ကြရအောင်လို့

သထုံ ရွှေစာရီ ဝေတီဇော်

မင်းဆက်ပိုင်

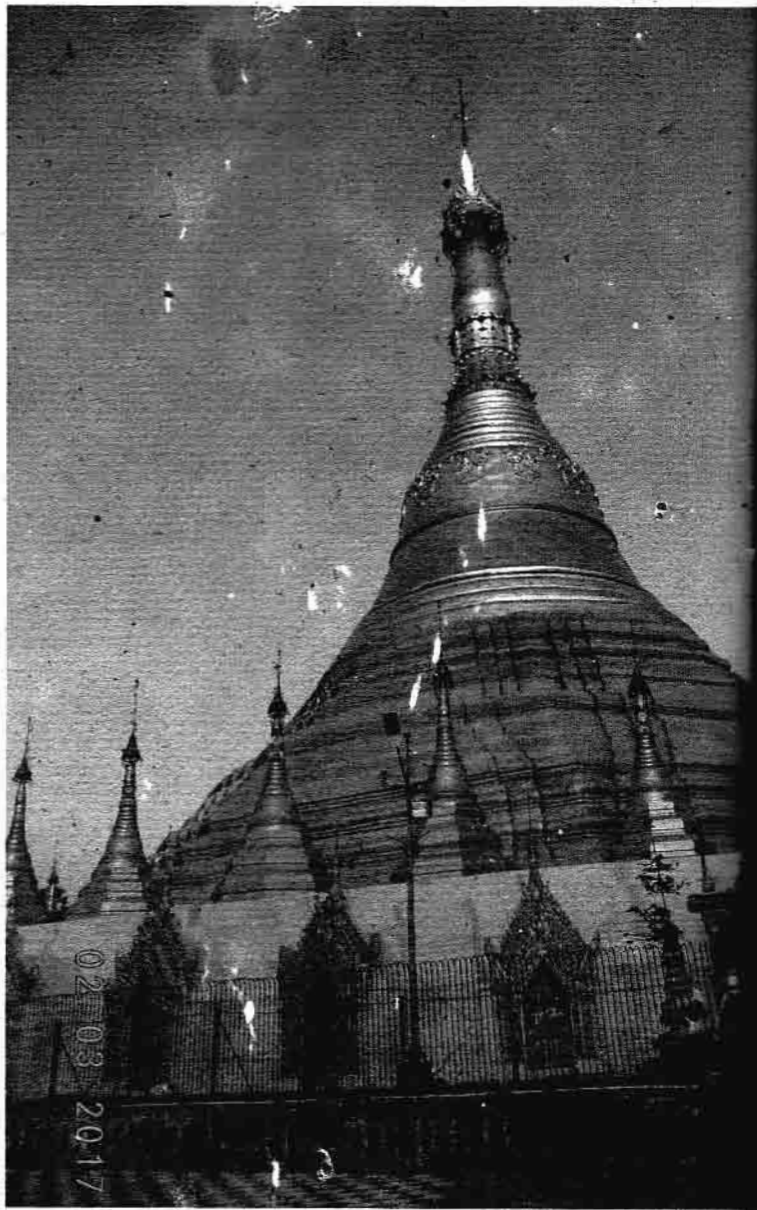
အဲမွန်ရေ ... ဒီတစ်ခါတော့
ငါ ဟာသတစ်ပုဒ်နဲ့ စပြောမယ်နော်။

လူတစ်ယောက် သူ့ငနီး
အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ဖို့
မိနီမားကတ်ထဲ ဝင်လာတယ်။ မားကတ်
ထဲမှာ မိန်းမသုံးပစ္စည်းတွေ များနေတာ
မို့ ဘာဝယ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ရှုပ်နေ
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကောင်တာမှရှိနေ
တဲ့ စာရေးမချောချောလေးကို မေးလိုက်
တယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုကူညီပါ
လား။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ငနီး
ခင်ဗျားဖြစ်ခရင် ဘာပစ္စည်းများ လိုချင်ပါ
သလဲ။

အဲဒီလိုမေးတော့ စာရေးမက
သူ့ကို မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ ကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်တယ်။

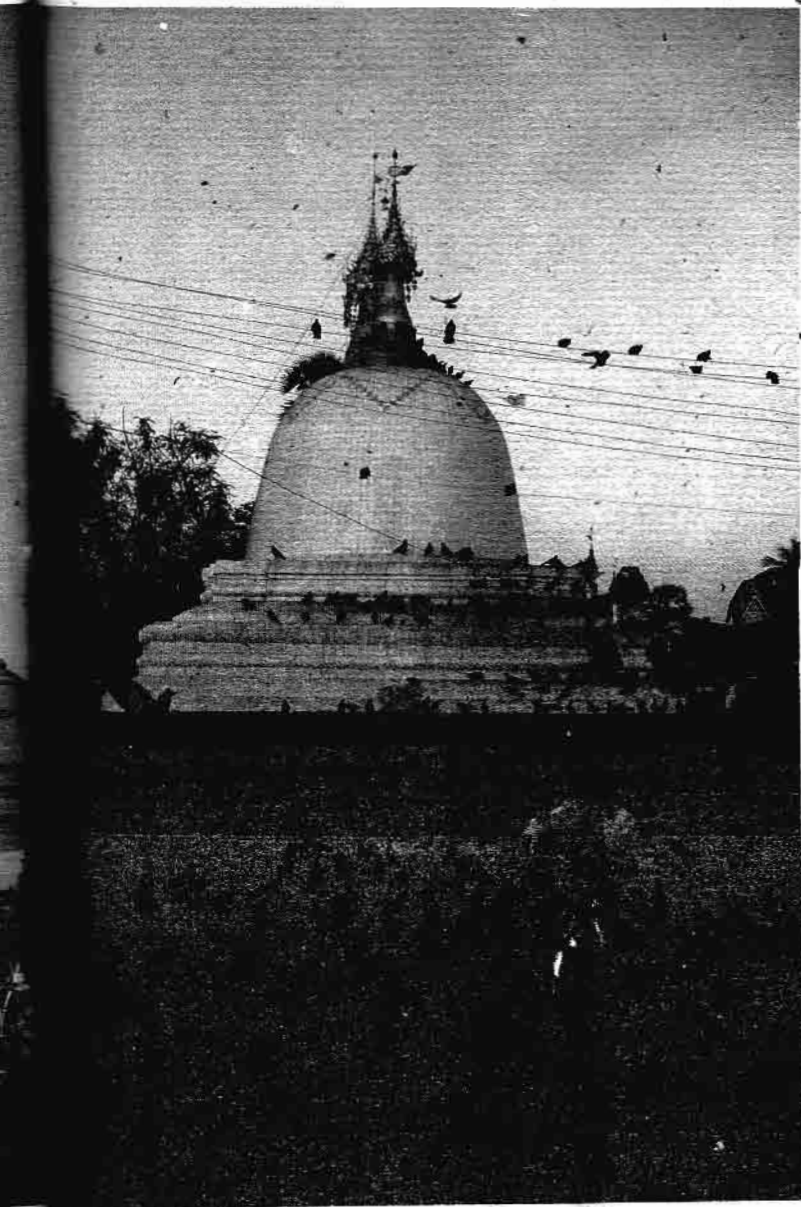
“နောက် ... ယောက်ျား”
အဲမွန်ရေ ... အဲဒီဟာသ
လေးကို ကြည့်ကရင်း ဘယ်ကိစ္စမဆို၊
ဘယ်အလုပ်မဆို ထုံထုံအအ မဖြစ်သင့်

ဘူး။ ထုံအနေရင် ကိုယ်မျှော်မှန်းထား
တာ ရည်မှန်းချက်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
သိထားရမယ်နော်။

ငါ ... စကားကြော
နေအိမ်ပြန်ပါပြီ။ ဒီတစ်ခါ ငါပြော
တာ သထုံရွှေစာရံဘုရားကို ရောက်

ဇနီး သီဟသူဓမ္မသီရိ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး
မိသားစု မတည်ကျင်းပတဲ့ သီတဂူတရား
ပွဲကို ဂူရောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားလို့ပဲ။

အဲဒါကြောင့် တရားနာ
လိုက်ပါကြမယ့် နက္ခဟအဖွဲ့ဝင် (၆၀) နဲ့
အတူ သံထုံကို ၂.၃.၂၀၁၇ နေ့မှာ
ရောက်ခဲ့တယ်လေ။

တရားပွဲက သံထုံမြို့နယ်မှာရှိ
တဲ့ ပေါ်တော်မူကျေးရွာ စန္ဒကူးကျောင်း
တိုက်ရှေ့မှာ လုပ်တာ။

နေ့လယ် ၁၂:၃၀ လောက်မှာ
ငါတို့အဖွဲ့ ပေါ်တော်မူကျေးရွာကို ရောက်
တယ်။ စတုဒီသာမဏ္ဍပ် (၂) ခုနဲ့
တရားပွဲလာကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်အားလုံး
ကို ထမင်းကျွေးနေတာကို တွေ့ရတယ်။
ငါတို့အဖွဲ့လည်း စိုက်ဆာဆာနဲ့ ဝင်ဟ်
လိုက်တာပေါ့။ ဟင်းတွေကလည်း စုံလို့။
ကြက်သား၊ ငါးပေါင်း၊ သီးစုံဟင်း၊ ငါးပိ
ကြော်၊ တို့စရာအစုံနဲ့ တကယ့်ကို
အားပါးတရ။

အလှူအမ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး
ကလည်း လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို

အကြောင်းပဲ။ လှိုင်မြို့နယ်၊ သာသနာ့နက္ခဟအသင်းရဲ့
ရွှေစာရံဘုရားကို ရောက်သွား ခုတ်ယူအကြိမ် စာပြန်ပွဲအောင်လက်မှတ်
က ၂၆.၂.၂၀၁၇ နေ့မှ ကျင်းပတဲ့ ပေးပွဲမှာ အလှူရှင်ဒေါက်တာဝင်းမြင့်နှင့်

ညွှတ်စကားပြောရတာ အသံတွေတောင် နှုတ်ဆက်ကြ၊ ပြုံးပြကြ။ တချို့က ဝင်လို။ တရားပွဲလာကြသူတွေများ လက်အုပ်ချီကရပ်ပြုကြနဲ့ မြင်ရတွေ့ရတာ ကလည်း အလှူရှင် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦးကို တကယ့်ကို ကြည်နူးစရာပါ အမွန်ရယ်။

ဒီနေရာမှ ငါပြောချင်တာက

အချို့မျက်နှာမြင်၊ ချစ်ခင်ကြသလို အချို့ မျက်နှာမြင်ရုံတင် မကဘူး။ နာမည်ကို မခေါ်ချင်လောက်အောင် မုန်းခံရတဲ့သူ တွေ ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်္ကေတ ဆရာတော်ရဲ့ နာမည်တောင် မခေါ်ရတာ ပုံပြင်ကို ကြားဖူးလား မသိဘူး။ ငါ ပြောပြမယ်နော်။

တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်ဘုရား နိမိတ်တစ်အိမ်မှာ နေ့ဆွမ်းစားတော် ငါးပိရည်ထဲမှာပါတဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းဆွမ်း သေးလေးကို စားမိလိုက်တယ်။ စပ်လိုက်တာ လွန်ရော။ ဆရာတော် ဆွမ်းစားနေရင်း နာရည်ပါ ကျလာတာ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဆရာတော်က မင်း ငရုတ်သီးစိမ်းက ဘာငရုတ်လို့ မေးတယ်။ ရွှေအပ်ငရုတ်ပေါ့။ ပြန်လျှောက်တဲ့အခါ မင်းတို့ ငရုတ် နောက်တစ်ခါ နာမည်ခေါ်ရမှာလို့ ကြောက်ရတဲ့ ရွှေထူးလို ဖြစ်နေ သိပြီး ပုံပြင်ကို ဟောတယ်။

ရွာတစ်ရွာမှာ အမေ့အသိမက
 ခြစ်သူ ရွှေထူးကို တစ်ခါပြီးတစ်ခါ
 သင့်စေအောင် ခိုင်းတယ်။ အလုပ်
 လုပ်ရလွန်းလို့ ရွှေထူးအများ နားချိန်
 ကစားချိန်မရ ဖြစ်နေတယ်။ ရက်
 ကြာလာတော့ ရွှေထူး သည်းမခံနိုင်
 ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ပယောဂဆရာဆီ
 ပြီး ပိပိနာမည် ခေါ်တာနဲ့ ဝမ်းသွား
 အောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။
 ယောဂဆရာကလည်း လုပ်ပေးလိုက်
 တယ်။ ပယောဂဆရာဆီ ပြန်လာတော့
 အမေက ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ခိုင်းဖို့
 ရွှေထူးကို ခေါ်လိုက်တာ ဝမ်းသွားရော။
 နောက်တစ်ခါ နှစ်ခါခေါ် နောက်တစ်ခါ
 ခေါ် ဝမ်းသွားရော။ အဲဒါနဲ့ သူ့အမေ
 အလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ရွာသူကြီးဆီ
 ရွှေထူးကို ခေါ်သွားတယ်။ အကြောင်းစုံ
 ပြောတယ်။ ရွာသူကြီးက မေးစမ်းမလို့
 ရွှေထူးလို့ခေါ်တာနဲ့ ဝမ်းသွားရော။
 နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ် နောက်တစ်ခါ
 ခေါ်သွားရော။ အဲဒါနဲ့ ရွာသူကြီးက
 ဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီ လွှတ်လိုက်

တယ်။ ဆရာတော်ဆီရောက်တော့
 အမေက အကျိုးအကြောင်း နှုတ်နဲ့
 မပြောရဲဘဲ ရွှေထူးနာမည်တပ်ပြီး စာရေး
 ပြလိုက်တယ်။ ဆရာတော်က စာကို
 ဖတ်လိုက်တယ်။ ရွှေထူးလည်း ရှိသေး
 တယ် ဝမ်းသွားရော။ နောက်တစ်ခါ
 ထပ်ဖတ် နောက်တစ်ခါ ဝမ်းသွားတော့
 “ပြန်တော့ဟဲ့ ငါ့မှာ နာမည်တောင်
 မခေါ်ရတော့ဘူး” ဆိုပြီး ကျောင်းကနေ
 မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီပုံပြင်လေးလို့ပဲ အမွန်ရေ
 အချို့က နာမည်မခေါ်ချင်လောက်အောင်
 အမုန်းခံရတဲ့သူတွေ ရှိတယ်။

အဲဒါကြောင့် ချမ်းမြေ့ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီးက စိတ်ပုပ်၊ နှုတ်ပုပ်၊
 အလုပ်ပုပ်လျှင် အများမုန်း၍ ဆင်းရဲ
 သည်။ စိတ်ဖြူ၊ နှုတ်ဖြူ၊ အလုပ်ဖြူလျှင်
 အများချစ်၍ ချမ်းသာသည်လို့ ဟောခဲ့
 တာပေါ့က။ အဲမွန်လည်း မှတ်ထားနော်။

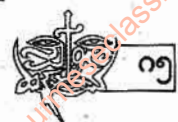
ငါတို့ နေ့လယ်စာ စားပြီး
 ပေါင်မြို့နယ်မှာ ရှိတဲ့က နွားလပိုတောင်
 ဆံတော်ရှင်စေတီကို ရောက်ကြတယ်။

အပြန်ခရီးမှာ ရွှေစာရံစေတီကို ဝင်တာ။
 ရွှေစာရံစေတီက ညနေခင်း နေခြည်
 အောက်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့
 သပ္ပာယ်လှိုက်တာ။

သာသနာအစ သထုံက။
 ဟုတ်တယ် အမွန်ရေ။ သထုံမှာ သူရိယ
 စန္ဒာမင်း အုပ်စိုးနေချိန် အိန္ဒိယမဇ္ဈိမ
 ဒေသ ရာဇဂြိုဟ်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ ပွင့်တော်
 မူတယ်လေ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို သူရိယစန္ဒာ
 မင်း ဖူးမြော်လိုစိတ် ပြင်းပြလွန်းလို့
 နန်းတော်ရှေ့ရင်ပြင်မှာ မြတ်စွာဘုရား
 ကြွလာစေလိုကြောင်း အဓိဋ္ဌာန်ဆု
 တောင်းပွဲ (၇) ရက်တိုင်တိုင် ခမ်းခမ်း
 နားနား ကျင်းပတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို မြတ်စွာ
 ဘုရား သိတော်မူတဲ့အခါ သထုံမြို့မှာ
 သာသနာတော် အခွန်ရှည်လိမ့်မယ်လို့
 ဆင်ခြင်မိပြီး ဒေသစာရီ ကြွချီလာတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကြားဖြတ်ပြောချင်
 တာလေး ရှိတယ်။ အဲမွန်ရေ အရင်က
 သထုံမြို့ကို သုဓမ္မမြို့လို့ ခေါ်တယ်။
 သုဓမ္မကို အသံဝဲဝဲနဲ့ မွန်လို့ ခေါ်လိုက်

တော့ သုခံဖြစ်သွားတယ်။ သုခံကနေ
သုထုံဖြစ်၊ သုထုံကနေ သထုံဖြစ်လာတာ
ပဲ။

ရွှေစာရီစေတီသမိုင်း ဆက်
ပြောမယ်နော်။ မြတ်စွာဘုရား သထုံမြို့
မှာ (၄) လ သီတင်းသုံးပြီး အိန္ဒိယကို
ပြန်ကြွမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
သူရိယစန္ဒာမင်း ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုကြွေး
တာပေါ့။ အရှင်ဘုရားကို အမြဲမပြတ်
ပူဇော်နိုင်အောင် ဓာတ်တော်များ ချီးမြှင့်

ခဲ့ပါလို့ လျှောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရား
က သွားတော်ဓာတ်မြတ်လေးဆူကို
ပေးခဲ့တယ်။ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်
ဆယ် ကွန့်မြူးနေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့
ဓာတ်တော်မြတ်ကို သူရိယစန္ဒာမင်း
ရိုသေစွာ ကန်တော့ပြီး ဓာတ်တော်ကို
စေတီတည်ဖို့ မြတ်စွာဘုရားထံ
ခွင့်တောင်းလျှောက်ထားတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုချက်နဲ့
သွားတော်မြတ်ကို ရွှေကြွတ်၊ ငွေကြွတ်၊

ပတ္တမြားကြွတ်များမှာ ဌာပနာထဲ
ပတ္တမြားကျောက်ဖျာ ပိတ်ပြီး ရွှေ
စေတီကို တည်ခဲ့တာပဲ။ စေတီသမိုင်း
မှာတော့ မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၄) ခုနှစ်
တပေါင်းလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လို့ ရေး
ထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်
ထင်ရှား ရှိစဉ်ကတည်းက တည်ခဲ့
စေတီဖြစ်တယ်။ အဲမှန်ရေ။

စေတီတော်ရဲ့ မူလအမည်
စိရံဣာတုစေတီလို့ ခေါ်တယ်။ ကာ

ညီကြာမြင့်စွာ အမွန်ရည်ပါစေသတည်းပေါ့။ အမွန်ရယ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
 နောင်ကြာလာတော့ ဤတုကို ဖျောက်
 နိုင်ပြီး စိရံစေတီလို့ ခေါ်တယ်။ နောင်အခါ
 နန်းမှာ မြတ်စွာဘုရားကို အထူးပြုပူဇော်လို
 ထိုင်း စိတ်နဲ့ အရှေ့က ရွှေထည်လိုက်
 ထားတဲ့ ရွှေစိရံစေတီ ဖြစ်လာတယ်။
 ခဲ့တော့ နောင်ကြာလာတော့ ရွှေစာရံစေတီ
 ထားတယ်။
 ညီအမွန်ရေ . . . ငါတို့အဖွဲ့
 ကတော့ မကွေးရွာ စတုမိသာမဏ္ဍပ်မှာ
 စောထမင်းစားပြီး သာသနာအာဇာ
 ရာန္တာထေရ် အရှင်သူမြတ်များကို
 တံတိုက် သီတဂူဓမ္မသဘင်မှာ တရား
 ခြယ်တယ်လေ။ တရားပွဲ ည (၇:၃၀)
 တယ်။
 တရားပွဲမှာ သီတဂူဆရာ
 ဘုရားကြီးက သာသနာအာဇာ သထုံ
 ကြောင်းကို ဟောပြောပြီး စကြာ
 နန်းမှာ ရှိနေတဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်။
 ဆက်ပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးကို
 တရားနာစေတယ်။ ညချမ်းအေး
 ကြည့်နူးဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

အမွန်ရယ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
 ဘာသာသာသနာ ရေရည်တည်တံ့နိုင်ဖို့
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အပေါင်း အစွမ်းရှိ
 သလောက် ဆောင်ရွက်ရမယ်လို့
 ဟောကြားခဲ့တယ်။ အလှူရှင် ခေါက်တာ
 ဝင်းမြင့်နှင့် ဇနီး သီဟသူဓမ္မသီရိ
 ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး မိသားစုက သီတဂူရေ
 အလှူတော်အတွက် ငွေကျပ် (၈၅၀)
 သိန်း လှူဒါန်းခဲ့တယ်လေ။
 အမွန်ရေ . . . ငါပြောချင်
 တာတွေ ဒီမှာ အဆုံးသတ်လိုက်တော့
 မယ်နော်။ ငါ အစမှာ ပြောခဲ့သလို
 တို့တတွေ ဘာပဲလုပ်လုပ် ထုံထုံအအ
 မဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ထုံအနေရင် ငါတို့
 ခံရမှာပဲ။ ငါတို့ အသိဉာဏ်ထက်ထက်နဲ့
 ကြိုးစားရမယ်။ ငါ အတွေးလေးတစ်ခုနဲ့
 ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ထားတယ်။ ဖတ်ကြည့်
 လိုက်နော် ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို “မနက်
 ဖြန် လပြည့်ည” လို့ အမည်ပေးထား
 တယ်။

* ကံကြမ္မာက
 တောင်ပုံတစ်ဖက်တပ်ပေးလိုက်တာ
 ကောင်းကင်မှာ လှိုင်းထန်သွားတယ်
 ပန်းပန်နေတဲ့ လမင်းလေး
 ပေါ့ . . . သီချင်းမဆိုနိုင်တော့ဘူး
 Date ကျော်ရင် ခက်ပြီ . . .
 ဟန်တစ်ခဲပြင်
 ရွှေစင်ဆယ်တင်း တန်သူမို့
 မျက်ရည်တော့ မကျစေနဲ့
 ပြကွဒိန်အသစ်မှာ
 မနက်ဖြန်ဟာ လပြည့်ည
 မင်းအတွက် အရေးကြီးတယ်
 ညဗွေးပန်းက ပွေးနေမှာ အသေချာ
 မင်းကကော ဘယ်လိုလဲ
 မောင်နေမြဲ မောင်နေဦးမှာလား။

မင်းဆက်ပိုင်

အောင်ပေါက်

မောင်စိုးကောင်း
ပေါက်ပွင့်သုတ်

ဦးစွာ လျှောက်ထားမှကောင်းမည်ဟု
တွေးမိလေသည်။

ကြားသောအခါတွင် ဆရာတော်က-

ဗန်းမော်ဆရာတော်သည်
တော်ရှိ မင်းပရိသတ်ကိုးကွယ်သော
ဆရာတော် ဖြစ်လာသည်။ မိဖုရားခေါင်
ဦးက ကျောင်းတိုက်ဆောက်လုပ်
အခန်းသည်မှ အစပြုကာ ဗန်းမော်
ဆရာတော်၏ ကျမ်းဂန်စာပေ ကျွမ်းကျင်
သူမှာ၊ ဟောပြောဆုံးမမှုတို့ကြောင့်
တွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားတို့၏
ညီညွတ်ပင့်ဖိတ်မှုကို မကြာခဏ ခံရ
သည်။ ဆရာတော်က အဟော
အပြောကောင်းဖြစ်သောကြောင့်
သဒ္ဒါကြည်ညိုလာကြပုံလည်း ရ၏။
နန်းတော်ထဲမှ မကြာခဏ
ဆွမ်းစားကပ်မှုကြောင့် သာမန်ရပ်သူ
ဆင်းရဲသားတိုင် ဆရာတော်ကို
ရန် ကြောက်ရွံ့ရှိသေလာကြဟန်
သည်။ တစ်ခါက ဆရာတော်ကို
လိုသော ဆွမ်းဒကာတစ်ဦးသည်
ဆရာ ထက်သန်မှုကြောင့် ဆရာ
ဆွမ်းစားကြွပါမလားဟု စိတ်
ဆင်ခြင်လျက် ဆရာတော်ကို

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်၏
ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာကာ အောက်ပါ
အတိုင်း လျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဘုရား ဒကာ၊ ဒကာမ
များက ဆွမ်းစားပင့်ရင် ဘယ်အိမ်မဆို
ဆွမ်းစားကြွတော်မူတယ် မဟုတ်လား
ဘုရား။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို
ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ချင်တဲ့အတွက် မဝံ့မရဲ
ဖြစ်နေမိပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရတာ
လဲ ဒကာ”

ဗန်းမော်ဆရာတော်ကလည်း
ဆွမ်းစားပင့်သည့် ဒကာ၏ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ
ပုံကို ရိပ်မိသွား၍ မေးလိုက်၏။

“မှန်လှပါ ဘုရား။ အရှင်ဘုရား
ကို မင်းတရားကြီးက ကိုးကွယ်နေတော့
တခြား ဒကာ၊ ဒကာမက ဖိတ်ရင်
ကြွပါ၊ ကြွပါမလားလို့ပါ ဘုရား”

ပင့်ဖိတ်သော ဒကာက
မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုပြောသံ

“မင်းတရားကြီးက ကိုးကွယ်
ပေမယ့် ဘုန်းကြီးကို မင်းတရားကြီးက
ပိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သာသနာက ပိုင်တာ
ပဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဆွမ်းကပ်မယ်ဆိုရင်
တော့ လိုက်ပြီး ဘုဉ်းပေးရမှာပေါ့။
လောက်ငုအောင်သာ ချက်ထား။
ဘုန်းကြီးက အစားကြီးလွယ်အတာ”ဟု
မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဗန်းမော်ဆရာ
တော်ပြောသည့် စကားကလည်း အမှန်
ပင်ဖြစ်သည်။

ဆွမ်းစားပင့်သော ဒကာမှာ
ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားတော်မူ
ခြင်းကို ကြားသောအခါ ဝမ်းသာသွား
လေသည်။ ဗန်းမော်ဆရာတော်မှာ
မင်းတုန်းမင်း၏ မိဖုရားကြီးက ကျောင်း
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ကိုးကွယ်သော
ကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမကို ခွဲခြား၍
ကြွမည်ဟု ယူဆမိ၍ မဝံ့မရဲဖြစ်နေရာ
ဆရာတော်က အယုတ်အလတ် အမြတ်
ခွဲခြားခြင်း မရှိသည်ကို သိရှိရ၍ ဝမ်းသာ
သွားကာ ဆွမ်းစားကြွပါရန် ပင့်ဖိတ်၍

ပြန်ခဲ့လေသည်။

မင်းထံမှ ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခြင်းခံရသော ဆရာတော်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မာန်မာန်မရှိ။ အယုတ် အလတ်အမြတ် မခွဲဘဲ ဆွမ်းစားလိုက် သည်ကို သိရသောကြောင့် ဆွမ်းစားကြ မည့်နေ့တွင် ကောင်းမွန်စွာ စီရင်ချက် ပြုတ်ထားခဲ့လေတော့၏။

ဗန်းမော်ဆရာတော်သည် လည်း မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ပင့်ဖိတ် သော နေ့၌ ဆွမ်းစားကြတော်မူလာ သည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများမှာ ထိုနေ့က ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ အကြိုက်ပင် ချဉ်ပေါင်ကို ဝက်သားနှင့် ချက်ထား၏။ ဗန်းမော်ဆရာတော် ဆွမ်းစားကြလာ သောအခါတွင် အခြားဟင်းရံများ စုံစုံ လင်လင်နှင့်ပင် ချဉ်ပေါင်ရွက်နှင့် ဝက်သားကို ရောချက်ထားသည့်ဟင်းကို ဆွမ်းစိုင်းအလယ်တွင် ထည့်၍ ကပ်လေ သည်။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်က ချဉ်ပေါ်ကို ဝက်သားနဲ့ ရောချက်တဲ့

ဟင်းကို ထည့်ထားပါတယ် ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါ့မလားလို့ နိုးခိုင်းမိပါတယ်”

ဆွမ်းဒကာ၏ လျှောက်ထား ချက်ကို ကြားသောအခါ ဗန်းမော်ဆရာ တော်က ပြုံးတော်မူလေသည်။

“အိမ်း . . . ဒကာရဲ့ ဆွမ်း ဟင်းနဲ့ ဒကာလျှောက်ထားတာ ပြန်ဖြေ ရရင်တော့ အညာက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ဖြေသလို အထက်ပေါက်ထက် အောက် ပေါက်က ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြေရတော့မှာပဲ”

ဗန်းမော် ဆရာတော် ၏ ထူးဆန်းသော မိန့်တော်မူသံကြောင့် ဆွမ်းဒကာနှင့် ဆွမ်းဒကာမများမှာ ပြုံးစိ စိဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။

ဗန်းမော်ဆရာတော် မိန့်ကြား သည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သောကြောင့် . . .

“အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတော် မူသည့် စကားကို ရှင်းလင်းဟောကြား တော်မူပါဦး ဘုရား”ဟု တောင်းပန်ကြ

လေတော့သည်။ ထိုအခါ ဗန်းမော်ဆရာတော် က အညာမှ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၏ ဆွမ်း ပုံဒုက္ခကို ဟောပြုလေတော့သည်။

“ဈေးတုန်းကပေါ့ကွယ် အညာအရပ်ဒေသက ရွာတစ်ရွာ ဒကာတစ်ဦးက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး အလွန် သဒ္ဓါကြည်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြည်ညိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်း ကျောင်းထိုင် အောင် ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောင် (ပုပ်လှူဒါန်းသတဲ့။ ကျောင်းဆောက်တဲ့ ပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း ဒီကိုယ်တော် ဆွမ်းဝတ္ထုများကို ဒီဒကာကြီးကပဲ နေ ယူတယ် ဆိုပါတော့”

ဗန်းမော်ဆရာတော်က အညာ အရပ်ဒေသမှ ဘုန်းတော်ကြီးအကြောင်း ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဆက်၍ မိန့် ပြောပြလေသည်။

ဆွမ်းဒကာသည် ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး၏ အာရုံဆွမ်းနှင့် နေ ကို ဆက်ကပ်ကာ ကျောင်းဒကာ သည် အမြဲလို ပေါက်ပွင့်သုတ်ဖြင့်

အလှူကြွေး ပြောပြနေလေသည်။
အညာအသေတွင် ပေါက်ပွင့်များက
ပေါက်ပွင့်များလှမ်း

“ဒီတော့ ကျောင်းအမကြီးက
ဆင်း နေ့စဉ်လိုပဲ ပေါက်ပွင့်သုပ်ကို
လေတော့ အညာက ဦးပဉ္စင်းဟာ
ခေါင်းမှာ ပေါက်ပွင့်သုပ်ကို မစားချင်
ဘဲ အောက်အောင် ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။
ပေါက်ပွင့်သုပ်နဲ့ ဝေးအောင် စီစဉ်
တော့တာပေါ့”

အညာအရပ်ရှိ ကျောင်းထိုင်
နေသည့် နေ့စဉ် ဘုန်းပေးရသော
ပွင့်သုပ်ကို မုန်း၍လာသောကြောင့်
အဲဒီ ငါးခြောက်များ ပေါများသော
အညာမှာ အောက်အသေသို့ ကြွလာ
သောအပြောင်းအလဲဖြစ်တော့မည်
သိလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအကား
များ မသိစေရန် တိတ်တဆိတ်
အောက်အရပ်အသေမှ ထွက်ခွာလာ
တော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုဦးပဉ္စင်း
အောက်ပြည်၊ အောက်ရွာသို့

ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

“အညာက ဘုန်းကြီးက
အောက်ပြည်က ရွာတစ်ရွာကို ရောက်
လာပါရောတဲ့။ ဟန်ကျပြီပေါ့။ အညာက
အကားကြီးကပ်တဲ့ ပေါက်ပွင့်သုပ်နဲ့တော့
ဝေးပြီဆိုပြီး ငွေကြေးအတန်အသင့်
ပြေလည်တဲ့ ဒကာမိသားစုတစ်စုနဲ့
တွေ့တယ်။ အဲဒီရွာလေးက ငါး ငါးပိ
ငါးခြောက်တွေ ထွက်တော့ ဒီဒကာမနဲ့
နေရင်တော့ ငါ ဟန်ကျပြီလို့ ထင်မိတာ
ကိုး။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ငါးပိလုပ်တဲ့ မိသားစုက
ဆောက်ပေးတဲ့ ကျောင်းလေးမှာပဲ
အညာက ဦးပဉ္စင်းက နေလိုက်ရော
ဆိုပါတော့”

ဗန်းမော်ဆရာတော်က တရား
ဟောကြားနေသည်ကို ဆွမ်းဒကာက
လည်း နားထောင်လျက်ရှိလေသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ဆွမ်းကပ်ဖို့အချိန်ကို
ရောက်လာရောဆိုပါတော့။ ကျောင်း
အမကြီးက အညာက ဦးပဉ္စင်းကို ဆွမ်း
ဟင်းကပ်ဖို့ စဉ်းစားတယ်။ အင်း တို့
ကိုးကွယ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းက အညာကကြွ

လာတဲ့ ဦးပဉ္စင်။ ဒီတော့ အောက်ပြည်
အောက်ရွာက ငါးပိတွေ၊ ငါးတွေနဲ့
ဟင်းချက်ကပ်ရင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး
ဟာ ဆွမ်းဟင်းတွေကို ညီလို ဘုဉ်းပေး
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒီလို စဉ်းစားမိတဲ့အခါ
အောက်ပြည်အောက်ရွာက ကျောင်း
ဒကာမကလည်း ငါးပိတွေ၊ ငါးတွေနဲ့
ဆွမ်းကပ်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဘုန်းတော်
ကြီးကြိုက်မယ့် ဆွမ်းဟင်းတွေကိုပဲ
ဆွမ်းကပ်ဖို့ စီစဉ်တော့သတဲ့။ ဒီဘုန်းကြီး
ဟာ အညာက ကြွလာတာ။ ဒီတော့
ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အညာစာတွေတော့
စားမှာ အမှန်ပဲဆိုပြီးတော့ ပေါက်ပွင့်သုပ်
ကို ကပ်ဖို့ စီစဉ်သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဆွမ်းကပ်ချိန်ရောက်တဲ့
အခါကျတော့ အောက်ပြည်က ငါးပိလုပ်
တဲ့ရွာမို့ ငါးပိတို့၊ ငါးတို့များ ဘုဉ်းပေးရ
မလားထင်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက
ပေါက်ပွင့်သုပ်နဲ့ တိုးရပြန်တာပေါ့။
ဒီတော့ အညာကဦးပဉ္စင်က မနေနိုင်
တော့ဘဲ ဖွင့်မေးရတော့သတဲ့။”

ဗန်းမော်ဆရာတော်က အညာ
ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် အောက်ပြည်အောက်
ရွာမှ ဒကာမကြီးတို့ အပြန်အလှန်
ပြောဆိုပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ
လေသည်။

“ဒကာမကြီး ဘုန်းကြီး ဒီရွာ
ကို ဘာလိုရောက်လာရသလဲဆိုတာ
သိရဲ့လား။”

“မသိပါဘုရား။”

“ပေါက်ပွင့်သုပ်ကြောင့်ပဲ
ဒကာမကြီးရဲ့။”

“ဘုရား။”

“ဦးပဉ္စင်က အညာတောရွာ

တစ်ရွာက ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပေါ့။

အဲဒီရွာက ကျောင်းအမကြီးက နေတိုင်း

ပေါက်ပွင့်သုပ်နဲ့ ဆွမ်းပို့လေ့ရှိလို့ ဒီရွာ

ကို ရောက်လာရတာပဲ ဒကာမကြီး။ ခု

ဒီရောက်တော့လည်း ဒကာမကြီး

ပေါက်ပွင့်သုပ်ပဲ ကပ်ပေတာကိုး။”

ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုသို့ ပြော

လိုက်တော့မှပင် အောက်ပြည်အောက်

ရွာမှ ဒကာမကြီးက သဘောပေါက်သွား

ကာ ...

ဒါဆိုလည်း တပည့်တော်

ပေါက်ပွင့်သုပ်ကို မကပ်ဘဲ တခြား

ဟင်း ကပ်ပါတော့မယ်ဘုရားလို့

မလားလို့ မျှော်လင့်နေတုန်း ဒကာမ

ပြောတာက ...

“အရှင်ဘုရား ဒါဆို ပေါက်

သုပ်အမျိုးမျိုး ဘုဉ်းပေးဖူးပြီဆို

ကျွမ်းကျင်နေမှာပေါ့ ဘုရား။ အ

ပေါက်နဲ့ အောက်ပေါက် ဘယ်ပေါက်

ဂိုကောင်းသလဲ ဘုရား။” လို့ ပြန်

သတဲ့။ ဒီတော့ အညာဦးပဉ္စင်က

လိုဖြေလဲဆိုတော့ ...

“ဒကာမကြီး အောက်

က ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု ဖြေ

ဒကာ၊ ဒကာမတွေလည်း တ

သဘောကျပြီး ရယ်ကြတော့သတဲ့။

ဗန်းမော်ဆရာတော်၏

အဆုံးတွင် ဒကာ၊ ဒကာမ

တဟားဟား ရယ်မောကြလေ

သည်။

မောင်နိုး

ဦးမှရသော သံဝေဂ

ကိုကိုလတ်(ဆုလ်ခြင်း)

ရှုစွဲတစ်ကောင်၏ ဖွဲ့စည်းမှု

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်မှာပင် “ရှင်ပေါ်”

ပါ။

မန္တလေးတိုင်းအတွင်းက တောင်သာနယ်၊ ပဲခင်းကျော်ရွာမှာနေပါတယ်။ ပဲခင်းကျော်ရွာက အရှေ့ပိုင်းနဲ့ အနောက်ပိုင်းဆိုပြီး နှစ်ပိုင်းခွဲထားပါတယ်။ ကျွန်တော်နေတာ ရွာအနောက်ပိုင်းက ကိုဝင်းမောင် ထန်းတောနဲ့ ကိုသောင်းအေး ထန်းတောအစပ်က မန်ကျည်းပင်အုံကြီးမှာ။

ကျွန်တော်တို့ ရှင်တွေမှာ ရိုးရိုးရှင်မျိုး၊ ရှင်ပျံမျိုးနဲ့ ရှင်ပေါ်မျိုးဆိုပြီး သာမန်အားဖြင့် သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

ရိုးရိုးရှင်မျိုးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မကြာခဏ မြင်တွေ့နေကြတဲ့ ရှင်တွေပါပဲ။ အရောင်ကတော့ မီးခိုးရောင်မှာ အနက်စင်းလေးတွေ ဖောက်ပြီး ပါပါတယ်။ အရွယ်က သာမန်မြင်နေကျ အရွယ်ပါပဲ။ ဒီမျိုးက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ အနှံ့အပြားမှာ ရှိကြပါတယ်။

ရှင်ပျံမျိုးကို တချို့အသံတွေမှာ ရှာပျံ(သုဉ်းပျံ)လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ နောက်က ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အရေပြားပါးပါးလေးနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဘေးတစ်လျှောက် ဆက်ထားတယ်။ သူတို့ တစ်နေရာကနေ အခြားတစ်နေရာကို ခုန်ကူးချင်ရင် အဲဒီနားတစ်ဝိုက်က အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးသစ်ကိုင်းဆီ တက်သွားတယ်။ အဲဒီသစ်ကိုင်းကနေ ခုန်ချလိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့ လက်တွေ၊ ခြေတွေကို ကားလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ကားလိုက်တဲ့အခါမှာ ရှေ့လက်နဲ့ နောက်ခြေတွေကို ဆက်ထားတဲ့ အရေပြားကြောင့် သူတို့ဟာ လေထဲမှာ နည်းနည်း “ဝဲ”ပြီး သွားလို့ရပါတယ်။ အဲဒီလို လေထဲ “ဝဲ”နေရင်း သူ့အပြီးနဲ့ ပဲထိန်ပြီး သူလိုရာအပင်ဆီ ရောက်အောင် သွားနိုင်တယ်။

သူတို့ရဲ့ အရောင်ကလည်း ရိုးရိုးရှင်အရောင်လိုပါပဲ။ “ရှင်ပျံ”မျိုးမှာ အငယ်မျိုးနဲ့ အကြီးမျိုး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အငယ်မျိုးက

ရိုးရိုးရှင်တွေထက် နည်းနည်းပိုငယ်တယ်။ တချို့ဆို အိမ်ကြွက်သာသာ လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ရှင်မျိုး အသေးမျိုးတွေက မန္တလေးတိုင်းအသံကြီး၊ မတ္တရာမြို့နယ်ထဲက ရှမ်းတောတို့၊ မြင်းစီးတို့၊ ကိုးလုံးပြန်တို့၊ ထန်းတောတို့ဆိုတဲ့ ရွာတွေက သစ်ခေါင်းဆွေတွေထဲမှာ အနေများကြပါတယ်။

ရှင်ပျံကြီးအမျိုးတွေကျတော့ ကြောင်ကြီးကြီးလောက်ကို ရှိတယ်။ သူတို့ကိုတော့ “သုဉ်းပျံ”လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီလို အကောင်မျိုးတွေကတော့ ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်ထဲက တောင်နီတို့၊ တောင်ခေါင်းတို့လို နေရာမျိုးတွေနဲ့ တောနက်ကြီးတွေထဲမှာ နေကြတယ်။ ခုတော့ တော်တော်ရှားသွားပါပြီ။ မျိုးတူသွားသလောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ “ငယ်”မျိုးထဲကပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ “ရှင်ပေါ်”လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က “သုဉ်းပျံ” တွေလောက် မကြီးဘူး။ ရိုးရိုးရှင်တွေထက်တော့ နှစ်ဆ

လောက် ကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ရင်အုပ်အရောင်တွေက နည်းနည်း
တယ်။ အပြီးကတော့ လှပလှပ။
ပြီး သိပ်လှတဲ့ အဲဒီအပြီးကြောင့်ပဲ
ကျွန်တော်တို့ “မျိုးပြုတ်” တော့မယ်ဗျာ။
ဟုတ်တယ်။
ဘယ်က ရွှေဉာဏ်တော်စူး
မက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နည်းပေးလမ်းပြ
လိုက်သလဲ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်
အဲဒီဖွားပြီးလှတဲ့ အပြီးကို
ကယ်သောတို့၊ ကားသောတို့မှာ
သေ”တွဲထားသတဲ့ဗျာ။ အဲဒီနောက်
တစ်ယောက်ကစ၊ တစ်ရာ ဖြစ်ပြီး
သိက်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှဉ့်ငပေါ
အဲဒီအပြီးကြောင့် သေကြတာတွေ
တစ်သောက်လဲပဲ။ ဒုတိယ
ကျွန်တော်တို့ “ငပေါ”မျိုးတွေလည်း
နည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ အများ
တော့ ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်က တော
သဂိတ်ကျင်းမြို့နယ်ထဲက
ရွာဘို့၊ ဒေါင်းပုန်းရွာတို့ဘက်
တော့တယ်။

ကျွန်တော် ဘိုးဘွားတွေ
ရေကြည်ရာ၊ မြက်နရာ ရှာကြရင်းနဲ့
ကျွန်တော်ကတော့ ဒီရွာမှာ လာပြီး
သောင်တင်နေတာပါ။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော်တို့ အကြိုက်ဆုံး
အစာလား။
နသဗု (နံသာပု) ငှက်ပျော
သီးမှည့်နဲ့ မာလကာသီးမှည့်တွေပေါ့။
အဲဒီ အသီးမှည့်တွေရဲ့ အနံ့
တွေများ ရလို့ကတော့ ကျုပ်တို့
ရောက်ရာအရပ်ကနေ ကဆုန်ပေါက်ပြီး
ပြေးလာကြတာပဲ။

တစ်ခါတလေ ခလုတ်များ ဗျာ”
တောင် တိုက်မိတယ်။
အရမ်းကြိုက်တာကိုးဗျာ။
ပြောရဦးမယ်။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျော့ကွက်လို့
ပဲ ဆိုဆို၊ ရသတဏှာလိုပဲ ပြောပြော၊
ငတ်ကြီးကျယ်လို့ အပြစ်တင်ချင်

လည်း တင်တော့။
အဲဒီ ကျုပ်တို့အကြိုက်ဆုံး
အသီးမှည့်လေးတွေ ဘမ်းပြုပြီး လူတွေ
က ကျွန်တော်တို့ကို “ထောင်ချောက်”
တို့ “ဘီ”တို့နဲ့ ထောင်ဖမ်းကြလို့
သာယာဝတီနဲ့ သုံးဆယ်နယ်ဘက်က
ကျွန်တော်တို့အမျိုးတွေ ကုန်ပါလေရော
လား။ ကျန်လှ နည်းနည်းပေါ့။

အင်း ...
“ရသ” တဏှာ ...
“ရသ” တဏှာ ...
ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ
ကောင်းသလဲ။
အသက်နဲ့ “ရင်း”ရတာနော်။
“ကြည့်တတ်ရင် ဘာဝနာပေါ့

ကဲ ... ကဲ ကျွန်တော်တို့
ရှဉ့်မျိုးတွေအကြောင်း ဆွေမျိုးစပ်ပြနေ
ရတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖော် သူတော် ၇
ပါးကနေ ၈ ပါး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။
ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားတို့နဲ့ အခု
လို ကြံကြိုက်တုန်း မေးခွန်းလေးတစ်ခု

မေးချင်ပါတယ်။ ဒီမေးခွန်းကို မေးလိုက်
 လို့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
 “ရှဉ့်ငပေါ်” ကနေ “ရှဉ့်ငကြောင်” လို့
 တော့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်က
 ကိုယ်တွေကြုံခဲ့ဖူးလို့ ကိုယ့်လို ကြုံခဲ့ဖူး
 သူတွေများ ရှိသလားလို့ သိချင်တဲ့
 အတွေးနဲ့ မေးတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ခင်ဗျား
 ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေ
 ပေး။

ကဲ ... မေးပြီနော်။

အခု ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့

အသက်အရွယ်အထိမှာ-

(၁) ထန်းပင်အမြင့်ကြီးတွေ

ပေါ် တက်ပြေးတဲ့ရှဉ့်ကို ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်
 နိုင်တဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးလား။

(၂) အဲဒီလို ထန်းပင်အမြင့်

ကြီးတွေပေါ် တက်ပြေးတဲ့ ရှဉ့်ကို ဓားနဲ့
 လိုက်ခုတ်နိုင်တဲ့သူ အမှန်တကယ်ရှိ
 တယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောရင်ကော
 ခင်ဗျားတို့ ယုံနိုင်ပါ့မလား။

အမှန်အတိုင်း ပြောနော်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလိမ်နဲ့။

ယုံရင် ယုံတယ်။ မယုံရင်
 မယုံဘူးပေါ့။

ဟား...ဟား...ဟား...

ဟား

မကြားဖူးဘူး မဟုတ်လား။

နောက်ပြီး ကျွန်တော်ပြော

တာ ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးမဟုတ်လား။

သိနေတယ်လေ သိနေတယ်။

ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေ

ပေကလပ်၊ ပေကလပ်လုပ်နေတာကို

ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာကို

ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးဆိုတာ အတည်သိနေ

တယ်။

ဟုတ်တယ် ဟုတ်။

ဒါဆိုရင် ...

ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခုထပ်မေး

မယ်။

လောကမှာ တစ်ခါတစ်ရံ

ဘယ်သူမှ ထင်မထားကြတဲ့ အံ့သြဖွယ်

ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ရင်တွေ ဖြစ်တတ်

တယ်လို့-

ကျွန်တော် ပြောရင်ကော

အလွယ်ဆုံး ဥပမာတစ်
 ပေးမယ်ဗျာ။

• လောလောလတ်လတ်

ပြီးခဲ့တဲ့ကနစ်ကမှ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ

ကျင်းပသွားတဲ့ ယူနို (၂၀၀၄) တော

ပြိုင်ပွဲမှာ နာမည်ကျော် အသင်းကြီး

ကို “ဖြူ”ပြီး “ဂရီ”အသင်း ဝိုက်နှံ

တဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုး။

အဲဒါ ... ဘယ်သူထင်

ပြော ...

ဘယ်သူကမှ မထင်ဘူး

ဗျာ။

ဒါကြောင့်လည်း အင်္ဂလန်

နာမည်ကြီး “ဝီလျံဟေးလ်” လေး

ကစားနိုင်ကြီးက “ဂရီ” နိုင်ငံအသင်း

ဝိုက်စွဲနိုင်ခြေ အနည်းဆုံးအ

သတ်မှတ်ပြီး လျော်ကြေးငွေကို

အများကြီး ပုံအောပြီး ပေးထားတာ

ဒါပေမဲ့ ... မထင်မှတ်

တွေ ဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား။

ဆက်ပြောဦးမယ်။

အဲဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ တစ်ဆက်တ

ပဲ။ နောက်တစ်ခါ မထင်မှတ်စရာတစ်ခု
ထပ်ပေါ်လာပြီး ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ပြန်တယ်။
ခုနစ်ပြာခဲ့သလို ဘယ်သူမှ
မထင်မှတ်တဲ့ ဂရိနိုင်ငံအသင်း ဗိုလ်စွဲ
သွားလို့ ဝီလျံဟေးဒိုင်ကြီးတော့ “ပွ”ပြီ
ဆို ထင်ရင်လည်း ခင်ဗျား အထင်လွဲ
ပါမှာ။

အဲဒီမှာပဲ ဝီလျံဟေးဒိုင်ကြီးက
ကြည့်လိုက်လို့ မြန်မာ့သတ္တိ ကမ္ဘာက
သွားကြတယ်ဗျ။ ဖြစ်ပုံက တစ်ကမ္ဘာ
က ဗိုလ်စွဲလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်
တော့ဘဲ ဂရိနိုင်ငံအသင်းကို ငွေပုံအောင်
လောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ဦး
ဆိုလို့ ဝီလျံဟေးလည်း စိတ်ညစ်ခဲ့ရ
တယ်။

ဟာ ... သူ့ကို အဆတွေ
များကြီး လျော်လိုက်ရတာကိုး။
ဘယ်သူ ဖြစ်ရဦးမလဲ။
ကျွန်တော်တို့ ကိုရွှေမြန်မာ
ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရတာ
နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာလူငယ်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးတဲ့။
အဲဒီရက်နောက်ပိုင်းမှာတော့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာကျော် သူရဲကောင်း
လေး ဂရိနိုင်ငံရဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေ
မှာ သွားပြီး “ငြိမ်း” နေတယ်လို့ ကြားမိ
တယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ “ဆူနာမီ”
မဖြစ်ခင်ကပို။

ကျွန်တော် ပြောလိုတာက
အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ
ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

တစ်လောကလုံးက လုံးဝ
ထင်မှတ်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ
တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ရှိတတ်
ပါတယ်။

အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေထဲ
ကမှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖနောင့်နဲ့
တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်
အသက်လှ ပြေးခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုး
ကတော့ တလောလေးက အိန္ဒိယ
သမုဒ္ဒရာထဲမှာ အခြေပြုပြီး ရစ်တာ
စကေး ၉ ကျော်ကျော်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီ
လုပ်သွားတဲ့ ဆူနာမီ ငလျင်ထက်

ဆိုးတယ်ပို။ အဟုတ်ပြောတာ။
ကျွန်တော်သာ ကိုယ်တွေ့
မဟုတ်ရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။
ငန်းတော်ကျားကို ဟားမြို့တဲ့
ဖြစ်ရပ်မျိုးပေါ့ဗျာ။
အတော့်ကို ရှားပါတယ်။
ကျွန်တော်သာ ကံဆိုးလွန်းလို့

အဲဒီဖြစ်ရပ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာ။
xxx

အခန်း (၃)
အဲဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့။
ရေဒီယိုက မနက်ခင်း ရှစ်နာရီ
သတင်းလာလို့ ကျွန်တော်ရဲ့ဂေဟာ
မန်ကျည်းပင်သစ်ခေါင်းထဲက ထွက်လာ
တော့ ကိုဝင်းမောင်ရဲ့ ထန်းတဲဘက်မှာ
လူစိမ်းသုံးယောက် တွေ့ရတယ်။ သူတို့
ပြောဆိုနေပုံအရဆိုရင် ပါဝါမျက်မှန်နဲ့
လူက ဆည်မြောင်းက “ကိုကိုလတ်”
ဆိုတဲ့ လမ်းဖိုလ်တဲ့။ ဟိုနှစ်ယောက်က
သူတယဉ်တွေ။ ဒီရွာကို ကြက်တိုက်မလို့
ဝယ်သွားဦးမတဲ့။ ကြက်တိုက်မဟော့

လူကောင်းတွေ ဖြစ်ဟန်မတူဘူး။
 အကုသိုလ်သမားတွေ။ သတိထားမှ။
 သူတို့ကြည့်ရတာ မနေညကလည်းက
 ရောက်နေပုံရတယ်။ အခု မနက်ခင်း
 လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းထိုင်ရင်း
 အလွှာပ သလွှာပ ပြောနေကြတာပဲ
 ဖြစ်မယ်။

ခဏနေတော့ မျက်မှန်နဲ့
 “ကိုကိုလတ်”ဆိုတဲ့ လမ်းဖိုလ်က ...
 “ကိုဝင်းမောင် ခင်ဗျားတို့ဆီ
 မှာ ရှဉ့်မပေါ်ဘူးလားဗျ”တဲ့။

အိုး ... ပေါ့ချက်။
 “ကျုပ် ... ရှဉ့်သားထောင်း
 ကြော်မွှေလေး စားချင်တယ်ဗျာ”

“ကျုပ် ဘာသာကျုပ်
 ကြက်သွန်ဖြူ ကြက်သွန်နီ ချင်း ငရုတ်
 သီးစပ်စပ်လေးနဲ့ ကြော်စားချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ရှဉ့်ရှာဗျာ။ သောင်း
 အေးပါ ခေါ်ပြီးရှာ”

“ရတယ် ... ဆရာ ရတယ်။
 နောက်တစ်နာရီကြာရင် ဆရာ ရှဉ့်သား
 စားရဦးမယ်”

ခဏနေတော့ ...
 သောင်းအေးရေ သောင်းအေး
 လို့ အော်ခေါ်ရင်း ကိုဝင်းမောင် ထွက်
 သွားတယ်။

ဗုဒ္ဓေါ့ ...
 ကျုပ်သာ ဇာတ်ထဲက
 မင်းသားကြီးဆိုရင် ...

“ဟင် ... ကြားရ ကြားရ
 နားဝ မသက်သာ။ အောင်...မယ်...
 လေး”ဆိုပြီး ငိုချင်းချလိုက်မိမှာ အမှန်ပဲ။
 ကြည့်ပါဦးဗျာ ...

လူကြည့်တော့ မျက်မှန်ကြီးနဲ့
 ဘုရားဒကာလိုလို၊ ကျောင်းဒကာလိုလို
 ပုံစံပေါက်နေပြီး အခုတော့ သူများတွေ
 ဥပုသ်သီတင်းယူတဲ့ရက်မှာ ကြက်တိုက်
 မလိုတဲ့။ ကောင်းဧရာ။

နောက်ပြီး ... ရှဉ့်သား
 ထောင်းကြော် မွှေမွှေလေးကလည်း
 စားလိုက်ချင်သေးသတဲ့။ သူများ
 အသက်ကို။

ဟား ... တကယ်
 အကုသိုလ်တုံကြွပဲ။ အဲ့ဒီ ကိုကိုလတ်

ဆိုတဲ့ လမ်းဖိုလ်ကို ပြောတာပါ။ ခဏ
 နေတော့ ကိုဝင်းမောင်နဲ့ သောင်းအေး
 ရောက်လာတယ်။

ကိုဝင်းမောင်က ဗလကောင်
 ကောင်း။ အရပ်ပုပု၊ မျက်ခုံးမျက်ထုံး
 ကောင်းကောင်း။ ထန်းပင်တက်ရလွန်း
 ထင်ရဲ့။ လက်မောင်းက ကြွက်သားတွေ
 အထင်းသားနဲ့။ သူကြည့်ရင် အပြုံး
 တာပဲ။ သဘောကောင်းပုံရတယ်။
 သောင်းအေးနဲ့ကတော့ ဆင်နဲ့ဆိတ်။

သောင်းအေးက ပိန်ပိန်ပါ။
 အရပ်က ပုပြတ်ပြတ်၊ မျက်စိက ဆင်
 မှေး။ လူကတော့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်
 ရှိပုံရတယ်။ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့
 သူတို့ ဆရာတပည့်တွေ ဆရာ
 တဖြုတ် စကားလည်းပြောပြီး
 ကိုဝင်းမောင်ရဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတာ
 “လာ ... ဆရာ ရှဉ့်သား
 ဖမ်းကြစို့”တဲ့။

ရှဉ့်ဖမ်းဖို့ ထွက်လာကြ
 အဲဒီအုပ်စုကို ကျွန်တော် စူးစမ်း
 လိုက်မိတယ်။

www.burmeseclassic.com

အလို ... ဘုရားရေ ရှဉ့်

သစ်ခေါင်းထဲ ဝင်ပြေးလိုက်ရတယ်။

တော်တယ်”

အမ်းမယ်လည်း ပြောတယ်။ သူတို့အုပ်စု

“ခါနဲ့ ပြောရဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း

ခလေးခွလည်း မမြင်ဘူး။ လောက်စာ

ခုန ကြားလိုက်တဲ့ အသံဟာ

အရေးပေါ် အချက်ပေးသံနဲ့ တော်တော်

အိတ်လည်း မပါဘူး။ လေသေနတ်လည်း

ကျွန်တော်တို့ ရှဉ့်တွေမှာ အရေးပေါ်

တူတယ်။ အဲဒီအသံနဲ့တူလို့လည်း

တွေ့ဘူး။ “ဘိ” ထောင်ချောက်လုပ်

အခြေအနေ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ အော်တဲ့

ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမိတာပေါ့။

လည်း မတွေ့ဘူး။

အချက်ပေးသံဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ

ခုတော့ သစ်ခေါင်းထဲဝင်ပြေး

“ဘယ်လိုလဲဟ”

မီးသတ်ကားတို့၊ လူနာတင်ကား

တဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားကြတဲ့ သူတို့

အဲဒီလက်နက်တွေ မပါဘဲနဲ့

(အမ်ဗျူးလင်း)တို့က အသံတွေကြားရင်

တစ်တွေ မန်ကျည်းပင်ကို ဝိုင်းထားကြ

ဆိုရုံတော့ကို ဘာနဲ့များ ဖမ်းမှာပါ

လူတွေ တုန်လှုပ်မိကြသလိုပေါ့ဗျာ။

ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အရေးပေါ်ရင်

နဲ့ ဘယ်လို ဖမ်းမှာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီအသံကြားရင်

ထွက်ပြေးရမယ့် “ဂယ်ပေါက်”ဆီ ပြေး

ကျွန်တော် တွေးနေတာနော်။

လန့်ပြီး ပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေးတတ်

သွားပြီး သူတို့ လှုပ်ရှားပုံတွေကို စောင့်

ဆို ကျွန်တော် တွေးနေတုန်း အသံ

ကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောတာကို အောက်က

ကြည့်ရင်း ထွက်ပြေးဖို့ အသင့်ပြင်ထား

ထွက်လာတယ်။

ထန်းသမားအုပ်စု မြင်သွားတယ်ဗျ။

တယ်။

နှစ်ကြိမ်တိတိ။

နောက်မှ သိရတာက ခုန “

အင်း ...

“ဘတ်...ဘတ်...ဘတ်

ဘတ်...ဘတ်...ဘတ်...ဘတ်

ကိုယ်ရေးကြုံတော့လည်း

...ဘတ်”

ဘတ်”ဆိုတဲ့ အသံဟာ သောင်းအေး

သက်လုံကောင်းရမှာပေါ့ဗျာနော်။

“ဘတ်...ဘတ်...ဘတ်

လက်ချက်တဲ့။

xxx

...ဘတ်”

သူရဲ့ အထက်နှုတ်ခမ်းနဲ့

အခန်း (၄)

ကျွန်တော် လန့်ပြီး သတိ

အောက်နှုတ်ခမ်းကို တအားဖိထားပြီး

အဟွတ် ... အဟွတ်...

ထွက်ပြန်သွားတယ်။

ပြန်လွှတ်လို့ ထွက်လာတဲ့အသံလို့ သိရ

အဟတ်

မန်ကျည်းပင်ပေါ်က တွေ့ရာ

တယ်။

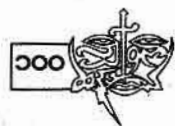
“တော်တယ်ဗျာ တကယ်

အဟွတ် ... အဟွတ်...

တွေပေါ် ခုန်ကူးပြီး ကျွန်တော်

အဟွတ်	နှစ်ချို့ထန်းပင်ကြီးတွေရှိတဲ့ဘက်ကို	နေမယ်အချစ်ရယ် *** နေပါမယ် ***
အောင် . . . မယ် . . . လေး	ပြေးခဲ့တယ်။	မင်းနဲ့လွတ်ရာ *** မင်းနဲ့ဝေးရာ ***
မွန်လိုက်တာဗျာ၊ မွန်လိုက်တာ။ ဘယ်က	“ဟာ . . . ဟိုမှာ ပြေးသွား	အဝေးဆုံး *** အဝေးဆုံး *** အဝေး
လာတဲ့ မီးခိုးလုံးတွေလည်း မသိပါဘူး။	ပြီဟေ့ ပြေးသွားပြီ”	ဆုံးကို လှမ်းကာ *** လှမ်း ***
အဟွတ် . . . အဟွတ် . . .	“လိုက်ဟေ့ လိုက် . . . လိုက်”	နေမယ်”
အဟွတ်	ကျွန်တော်က ရှေ့က ဖုန်းခံ	ဆိုလားဗျာ။ အဲဒီသီချင်း။ အဲဒီ
ဟာ . . .	နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်ပြေး။	သီချင်းအတိုင်း ကျွန်တော်လည်း အဝေး
အတော်ယုတ်မာကြတဲ့ လူ	သူတို့က နောက်က ထန်းလိုအားတွေနဲ့	ဆုံးလှမ်းရင်း နှစ်ချို့ထန်းပင်အပြင်ကြီး
တွေဗျာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ကျွန်တော်နေ	လိုက်ခုတ်။ ဘေးကကြည့်ရင်တော့	ပေါ် ရောက်ခဲ့တယ်။
တဲ့ သစ်ခေါင်းထဲကို ကောက်ရိုးတစ်ထုံး	ပျော်စရာကြီး နေမှာပေါ့ဗျာ။	ဟူး . . .
လုံးထည့်ပြီး မီးတိုက်နေတာ။ ဒါကြောင့်	ကျွန်တော်လေ ပြေးရင်း။	ခုမှပဲ နားရတော့တယ်။
ဒီလောက် မီးခိုးတွေအူပြီး မောင်သွား	လွှားရင်း သီချင်းတစ်ပိုဒ် သွားသတိရမိ	ကျွန်တော်လည်း မောလွန်း
တာကိုး။	တယ်ဗျာ။	ထန်းပင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ မြူအိုးထဲက ပင်ထဲ
အဲဒီအချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ	ဇာတ်လမ်းကောင်းတုန်း	ရေ နည်းနည်းသောက်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရလိုက်တယ်။	ကြော်ငြာဝင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။	ပြီးတော့ ထန်းလတ်နှစ်ခုကြား ခွထဲ
ဒီလို မီးခိုးလုံးတွေများပြီး အူနေတဲ့အချိန်	အဟုတ်ပြောတာ။ သီချင်းနာမည်က	ပြီး အမောဖြေရင်း အောက်ကို ငုံကြ
ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အရေး	“အဝေးဆုံး”ဆိုလားပဲ။ အဆိုတော်	လိုက်မိတယ်။
ကောင်းတစ်ခုပဲ။	ကတော့ ခိုင်ထူးမှတ်တယ်။	ဟာ . . .
ကောက်ရိုးထုံးကို မီးတောက်	“မင်းနဲ့ဝေးရာ *** မင်းနဲ့	တကယ့်လူတွေပဲ။
ဖို့ သူတို့ ဝိုင်းမဲနေကြတုန်း “ဂယ်ပေါက်”	လွတ်ရာ *** အဝေးဆုံး *** အဝေး	ကြည့်စမ်း။
ကနေ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။	ဆုံး *** အဝေးဆုံးမှာ နေမယ်အချစ်	ကျွန်တော်ရှိနေတဲ့ ထန်းပင်
သူတို့နဲ့က လွတ်အောင်လို့ အမြန်ဆုံး	ရယ် *** နေမယ်အချစ်ရယ် ***	ကိုဝင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူက ခါး

မြောင်အောင် ကျိုက်နေပြီ။ ကျန်တဲ့
 ဆန်းသမားနှစ်ယောက်ကလည်း
 ကျွန်တော် ခုန်ကူးမယ့် အပင်တွေ
 အောက်မှာ ကြိုစောင့်နေကြတယ်။
 ... ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုဝင်း
 အောင် တက်လာနေပြီ။

ကျွန်တော့်ကို သူ ဘာလုပ်
 လဲလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။
 အ...မ...လေး မဖြစ်ဘူး။
 ...လစ်မှ လစ်မှ။ သူခါးကြားထဲ
 ထန်းလုံးစားနဲ့ ခုတ်မလို့တဲ့။
 ဟိုမှာ ဆွဲထုတ်နေပြီ။
 ကျွန်တော် ရှေ့က ထန်းပင်
 ခုန်ကူးလိုက်တယ်။
 အဲဒီလို ကျွန်တော် ခုန်ကူး
 ...
 “သောင်းအေးရေ မင်းအပင်
 ခုန်ကူးသွားပြီဟေ့” လို့ အော်သံ
 နောက်အပင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့
 အောက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်
 ...

မြန်လိုက်တာဗျာ ဒီလူတွေ။
 လူတွေမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။
 သောင်းအေးဆိုတဲ့လူကလည်း
 ထန်းပင်ထိပ်ရောက်လာပြီး ခါးကြားက
 စားအိမ်ထဲက ထန်းလုံးစား ဆွဲထုတ်နေ
 ပြန်ပြီ။

ပြေးဦးမှ ... ပြေးဦးမှ။
 ကျွန်တော် နောက်တစ်ပင်ကို
 ထပ်ပြီး ခုန်ကူးလိုက်တယ်။
 ညိုအေးရေ မင်းအပင်ပေါ်
 ကူးသွားပြီဟေ့။
 ရော် ...
 ခက်ပြီ။
 သူတို့က ထန်းပင်တစ်ပင်
 တစ်ယောက်နှုန်း အောက်ခြေကစောင့်
 နေပြီး ကျွန်တော့်ကို အလှည့်ကျ
 တက်ခုတ်နေကြတာ။ ကြာတော့
 ကျွန်တော်လည်း တစ်ပင်ပေါ်ကနေ
 တစ်ပင်ပေါ် ခုန်ခုန်ကူးနေရတာ မလွယ်
 ဘူး။ မောလာပြီ နားဦးမှ။
 “ညိုအေးရေ ဒီဘက်က
 မြှူအိုးနားမှာဟေ့”

ကျွန်တော် ခဏလေးနားရုံပဲ
 ရှိသေးတယ်။ ညိုအေး သူခါးကြားက
 စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်တာမြင်လို့ နောက်
 တစ်ပင်ကို ကူးရပြန်ရော။
 “ဝင်းမောင်ရေ မင်းအပင်ပေါ်
 ကူးသွားပြီဟေ့”
 သူတို့က ကျွန်တော် အခြား
 ထန်းပင်တစ်ပင်ပေါ်ကို ခုန်ကူးလိုက်တာ
 နဲ့ ထန်းပင်ပေါ်က လျှောဆင်းသွားပြီး
 အဲဒီလူက နောက်သုံးပင်လောက်ကနေ
 ကြိုစောင့်နေတယ်။ ရှေ့နှစ်ပင်မှာက
 လူရှိပြီးသားကိုး။
 ကြာတော့ ကျွန်တော် တော်
 တော်မောလာတယ်။
 သိပ်မခုန်နိုင်တော့ဘူး။
 နောက်ပြီး ခုန်ကူး ကျွန်တော် မောမော
 နဲ့ သောက်လိုက်တဲ့ ပင်ကျရေကလည်း
 အချဉ်ဓာတ်ခံ အလင်ရှိနေတဲ့ မြှူအိုးထဲ
 ကဆိုတော့ ခေါင်းထဲ ရိတ်တိတ်တိတ်
 ဖြစ်နေပြီး မူးချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။
 ခုန်ခုန်ကူးပြီး နားချိန်သိပ်မရတော့
 တော်တော်မောနေပြီ။ ဒါကြောင့်

ကျွန်တော် ထန်းရွက်ကြီးကြီးတစ်လက်
ရွေးလိုက်ပြီး အဲဒီထန်းရွက်ကြီးပေါ်မှာ
ဝပ်နေလိုက်တယ်။

ကိုဝင်းမောင်ဆိုတဲ့လူ မျက်စိ
လည်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်။ သူ
ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပတ်ရှာနေပုံရတယ်။
အောက်ကလူတွေကို သူကမေး။
အောက်က လူတွေကလည်း သူပြန်ဖြေ
နဲ့ ထန်းတောတစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်နေ
သလား အောက်မေ့ရတယ်။ ပွက်လော
ရိုက်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း
မောမောနဲ့ ခဏမှိန်းနေလိုက်တယ်။

အဲဒီလို ကျွန်တော် ခဏမှိန်း
နေခိုက်မှာ ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ
ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်မှာ
ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။

ရှုပ် ...

အား ...

“ကျလာပြီဟေ့”

“ကျလာပြီဟေ့”

ဘုတ် ...

ရှုပ်...ရှုပ်...ရှုပ်...ရှုပ်

“ဟာ ... ဟာ ပြေးသွား
ပြီ ပြေးသွားပြီ”

“လိုက် ... လိုက်”

ရှုပ်ဆိုတာ ကိုဝင်းမောင်ရဲ့
ထန်းလှီးစားနဲ့ ထန်းလက်ပေါ်မှာ မှိန်းနေ
တဲ့ ကျွန်တော့်ကို နေရောင်ထဲမှာ အရိပ်
မြင်ရလို့ လှမ်းခုတ်လိုက်တဲ့အသံ။

အားဆိုတာက ကျွန်တော့်
အသံ။ ဗိုက်ကို စားထိလို့ အော်လိုက်
တာ။

ရှုပ် ... ရှုပ်...ရှုပ်ဆိုတာ
ကြွေကျနေတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ်
ကို သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ကျွန်တော်
ဖြတ်ပြီးပြေးလို့ မြည်တဲ့အသံ။

ကျွန်တော်လည်း သွေးရှူး
သွေးတန်းနဲ့ ပြေးနေရာကနေ သူတို့နဲ့
အတော်ဝေးတဲ့ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲမှာ
မြေကြွက်တွင်းဟောင်းတစ်ခု တွေ့တာနဲ့
အဲဒီတွင်းဟောင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်
တယ်။

သူတို့ အုပ်စုကတော့

ကျွန်တော့်ကို ဗိုက်စားထိသွားတယ်ဆို

ပြီး ဝေးဝေးပြေးနိုင်လိမ့်မယ်မထင်
အဲဒီအနီးအနားက ချုံတွေမှာပဲ ပိုက်
တိုက်ပြီး ရှာနေကြလေရဲ့။ အဲ
ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းတာ
တောနဲ့မို့ စွတ်ပြီး ပြေးလာ
တဲ့ ကျွန်တော် ခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်
သတိထားမိတယ်။

ကျွန်တော် ဗိုက်အရင်နား
တယ်လို့ အောက်မေ့တာ။ ဗိုက်
စားထိတဲ့နေရာက အူတွေ နည်းနည်း
ထွက်ကျလာတာကိုး။ နောက်ပြီး
ထွက်တာလည်း များနေတယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရ
စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစား
စဉ်းစားရင်း ဝေဒနာဒဏ်ကို မခံစား
တော့လို့ ကျွန်တော် သတိလစ်သွား
တယ်။ ဘယ်လောက် ကြာသွားသလဲ
တော့ မသိဘူး။

xxx

အခန်း (၅)

သာဓု...သာဓု...သာဓု

ဓူ...ဝေ...ဝေ...ဝေ...

ရွာဦးကျောင်းက တရားပွဲပြီး

ကြေးစည်ထုတ် ကြားမှပဲ ကျွန်တော်

တိပြန်ရသွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်

ခြေအနေ ကြည် ရအောင် လို့

ကျွန်တော် ကြွက်တွင်းဟောင်းထဲကနေ

ထွက်ခဲ့တယ်။ ချုံထဲကနေ

ပန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။

ဟော ...

ဟိုမှာ ... ဥပုသ်ရပ်က

တုတ် လူနစ်ယောက်။ လက်ထဲမှာ

တီးတွေနဲ့။ တစ်ယောက်က

ကျော်လောက်။ တစ်ယောက်က

ကျော်လောက်။

သူတို့ကတော့ ဥပုသ်ယူလာ

သူတော်ကောင်းတွေဆိုတော့

တို့မြင်ရင် ရန်မရှာဘူးလို့

ဆိုကြည့်မိတယ်။

အဲဒီတော့ ...

သူတို့လာနေတုန်း ကျွန်တော်

ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြတ်ပြေးမယ်။

ဒါမှ ကျွန်တော် ထန်းသမားတွေရန်က

စိတ်ချလက်ချဖြစ်မှာ။

ပြောနေကြတယ် ပြေးပြီဗျာ

ပြေးပြီ။

“အား ... ဟား။ ကျွတ်

ကျွတ် အ...မ...လေး နာလိုက်တာ

ဗျာ။ နာလိုက်တာ ကယ်ကြပါဦး”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မခံစား

နိုင်တော့ဘူး။ ဆက်လည်း မပြေးနိုင်

တော့လို့ လမ်းပေါ်မှာ အရိုးကြီးပြတ်ဖြစ်

ပြီး ပုံကုသွားတယ်။

မျက်စိတွေပြာပြီး သတိလစ်

မလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အားတင်းထား

လို့ အသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။

သွေးထွက်တာ သိပ်များသွားလို့နဲ့

တုတ်တယ်။

ဟာ ... ရှဉ့်လေးဟာ

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး။

မောင်မိုး ရှဉ့်လေးကို ကောက်ပြီးကြည့်

စမ်း။ သနားပါတယ်ကွာ”

မောင်မိုးဆိုတဲ့လူက ကျွန်ကို

ကော့ကိုင်ကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဦးလေး ရှဉ့်လေးက မိုက်မှာ

အော်ရာကြီးနဲ့ဗျာ။ အူတွေလည်း ထွက်

လို့။ ခုကွပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို

လုပ်ကြမလဲ”

မောင်မိုး ...

ဗျာ ...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ဒီရှဉ့်လေးကို

အိမ်ယူခဲ့။ မင်းက လည်း “က”ပြီး

တောင်သာက တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်

သွားပင့်ချေ။ ငါက ဆရာဝန်မရောက်ခင်

အိမ်မှာ စောင်အဟောင်းလေးနဲ့ ပတ်ပြီး

နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပေးမယ်။ နောက်

ပြီး ဗိုက်ကအော်ရာကို နှစ်နှစ်နဲ့

သိပ်ထည့်ပေးပြီး တတ်သလောက်မှတ်

သလောက် ပြုစုပေးထားမယ်။ တို့တစ်

တွေ သူများအသက် ကယ်ထိုက်လို့

ကယ်ခွင့်ရတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ။

သွား ... သွား မြန်မြန်”

ကဲ ... ကြားတဲ့အတိုင်းပါ

ပဲဗျား။

ကျွန်တော်လေ သူတို့ပြောဆို
နေတာ ကြားရတာနဲ့ကို ကျွန်တော်
ရောဂါတစ်ဝက် ပျောက်သလောက်ကို
စိတ်ချမ်းသာနေပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့ ဥပုသ်သည်ကြီးအိမ်
ရောက်တော့ အနာရီ နံကြောင်
ကျွန်တော် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။
အိပ်ရာကနိုးတော့ နည်းနည်းအားပြည့်
လာတယ်။

အဲဒီလို အားပြည့်ပြီး ပြော
နိုင်ဆိုနိုင်ရှိတုန်းမှာ ကျွန်တော်အကြောင်း
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကျွန်တော်
ကျေးဇူးရှင် မိသားစုကို ပြောခွင့်ရခဲ့ပါ
တယ်။

xxx

အခန်း (၆)

အား ... ကျွတ်...ကျွတ်
အီး ... ဟီး ... ဟီး
အီး ... ဟီး ... ဟီး

“ရှင်ငါပေါ် ရှင်ငါပေါ် မငိုပါနဲ့

ကွာ။ သတိထားဦးမှပေါ့။ မင်း မသေနိုင်
ပါဘူး။ တို့ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ ငွေဘယ်
လောက်ကုန်ကုန် တောင်သာထိသွား
ပြီး တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် ခေါ်ကုပေးပါ့မယ်
ကွာ။ အခုလည်း ဆရာဝန်သွားခေါ်နေပါ
ပြီ။ မင်း စိတ်မလျှော့လိုက်နဲ့နော်။ စိတ်
ကို တင်းထားစမ်း။ တင်းထားစမ်း။

အီး ... ဟီး ... ဟီး

ရွတ်။

ကျွန်တော် သေရမှာကြောက်

လို့ ငိုတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား။ သတ္တဝါ
ရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် တစ်နေ့ သေကြရ
မယ်ဆိုတဲ့ သဒါရတရားကို ကျွန်တော်
နားလည်ပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုဟာက အခုဟာ

က။

အီး ... ဟီး ... ဟီး

ဟီး။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ
ဗျား။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့
ကံဆိုးလွန်းတဲ့ အဖြစ်ကို တွေးပြီး
ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ။

ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်။

ကျွန်တော် ထန်းပင်ပိုင်

လေးတွေပေါ် တက်ပြီးလို့ ဓားနဲ့လိုက်
ခုတ်တာ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင် မကြောက်
လိုပါဘူး။ အခုတော့ဗျား။ ဒီလောက်ကြောက်
တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာကျော်လောက်
က နှစ်ချို့ထန်းပင်ကြီးတွေပေါ် တက်ခဲ့
တဲ့ ရှင်ကို ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်တဲ့ လူတွေ
လို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြားဖူးကြသလား။

ပြောကြလေဗျား။ ကြားဖူးပါ

သလားလို့။

အီး ... ဟီး ... ဟီး

ရွတ်။

ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော်
ကိုယ်ကျွန်တော် အရမ်းအထင်ကြီး
မိတယ်ဗျား။ ကြီးလည်း ကြီးလောက်သ
လေ။ အနုတောမှာ လူချော (အဲဒါ)
ချောကိုးဗျား။

ကျွန်တော်က ငါ့အိမ်ထဲ
တော့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ နီးကပ်
တွေထက်စာရင် နည်းနည်းပိုကြီး
အမြီးလည်း ပိုရှည်ပြီး ပိုထူထဲ
ဒါကြောင့် ကျန်တဲ့ရှင်တွေက ကျွန်တော်

ကွယ်ရာမှာ “အကောင်ကြီးကြီး
ဦးရည်ရည်”လို့ နာမည်ပြောင်
ထားကြတယ်လေ။

ပြောရရင်တော့ ဟိုနေရာမှာ
လည်း ကျွန်တော်၊ ဒီနေရာမှာလည်း
ကျွန်တော်၊ လူစွာလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်
ရရင် တစ်ခါတလေ ကြီးနိုင်ငယ်
လုပ်မိခဲ့တာလေးတွေလည်း ရှိခဲ့ပါ
သေး။ ဒါပေမဲ့ လောကဓံတရားက
ညံ့မနေဘူးဗျ။ ကိုယ့်နိုင်ငံမယ့်သူ
ထားတယ်။ “ဝင့်ဆိုတာ လည်စမြ်”
စကားကို ခုမှပဲ ယုံတော့တယ်။
ဆင်းပြောရင်း သံဝေဂလင်္ကာလေး
သွားသတိရမိတယ်ဗျာ။

“မောက်ကြား ... တက်ကြွ
တလည်း လျှောက်ကျနောက်ဆုံး
တဲ့။

လျှောက်ကျရပါတယ်။

သူများတွေ လျှောက်ကျတယ်
ကွယ်သိက္ခာပိုင်းတို့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ
တို့ လျှောက်ကျကြတာ။ အခု
ကျရာမှာက ဇီဝိန်၊ အသက်ဗျ

အသက်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ပ
အသက်ဇီဝိန် လျှောက်ကျချက်ကလည်း
စဉ်းစားရင် တကယ့်ကို ရင်နာစရာပါ
ဗျာ။ သူများတွေလို လောက်လေးခွတို့၊
ဘိတို့၊ လေသေနတ်တို့နဲ့ တွေ့လို့
လျှောက်ကျတယ်ဆိုရင် ကျေးကျွန်ုပ်နပ်
ကြီး သေရဲပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီး သေရဲရသလဲဆို
တော့ အဲဒါတွေက ဖြစ်တတ်တဲ့
သဘောတွေကိုဗျ။

ခင်ဗျားတို့လူတွေမှာ ပြောဆို
နေကြတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ “ငါးပိနဲ့
လောက် ရွှေနဲ့ကျောက်”တဲ့။ မကင်းနိုင်
ကြတာတွေကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်
တို့ ရှဉ့်တွေမှာလည်း မကင်းနိုင်တာတွေ
ရှိပါတယ်။ လောက်စာတို့၊ ဘိ(ထောင်
ချောက်)တို့၊ လေသေနတ်ကျည်ဆံတို့
ဆိုတာ ရှဉ့်တွေနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့ ဇီဝိန်
ခြွေ လက်နက်တွေလေ။

အဲဒါတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ခဲ့တဲ့
ကျွန်တော် ...

ခုတော့ ...
ခုတော့ ...
အီး ... ဟီး ... ဟီး

ဟီး
လျှင်မြန်မြန်လတ်မှုအပိုင်း
ပြောရဦးမလား။ ခါးပတ်နက်အဆင့်
ရှိတယ်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ထိပ်ဖျား
ကနေ အခြားတစ်ပင်ရဲ့ ထိပ်ဖျားကို
လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ကူးလာခဲ့တာ
“အို” သေတော့မယ်။ တစ်ခါမှ သစ်ပင်
ပေါ်က ချော်ကျတာတို့၊ မြေပြင်ပေါ်
ပြုတ်ကျတာတို့ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီလောက်
ထိ လျှင်မြန်မြန်လတ်ခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
ကျွန်တော် အခုလို ထန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး
စားနဲ့အခုတ်ခံရမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်
ထင်မလဲဗျာ။

ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိ
ကံဆိုးလိမ့်မယ်လို့ ထင်မလားဗျ ထင်
မလား။

ပြောကြစမ်းပါဦး။

ကံဆိုးပုံ ဆက်ပြောရဦးမယ်။

“စိတ်ဆိုတာ ဖြေတတ်ရ

ကျွန်တော် ... ကျွန်

ဒီလောက် အသာ။ ငါတွေ ပေါများနေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဟို ကိုကိုလတ်ဆိုတဲ့ မျက်မှန်နဲ့ လမ်းဖိုလ် ညဉ့်သည်က ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်တော် တို့ ရှဉ့်သားထောင်းကြော်ကိုမှ သွေး တောင်းရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။ အဓိကကတော့ ကိုဝင်းမေတ်နဲ့ သောင်းအေးက အဲဒီ လမ်းဖိုလ်ဆိုတဲ့ လူကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ဖို့ ကျုပ်တို့ကို လိုက်သတ်ပြီး ချက်ကျွေးဖို့ စီစဉ်တာ။

ဒါကြောင့် ကျုပ် ကံသိပ်ဆိုး

တယ်လို့ ပြောတာဗျ။

“ကဲ ... တိတ်ပါတော့။

ရှဉ့်ငပေါရာ တိတ်ပါတော့။ အခု မင်း ကံမဆိုးတော့ပါဘူး။ မင်း ကံဆိုးလွန်းလို့ ဒီဖြစ်ရပ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရပေမယ့် ခဲဟာ အခု မင်း ကံကောင်းလာတော့မယ်။ မင်းကို ပြုစုကုသပေးမယ့် တို့လို ကြင်နာသနားတတ်သူတွေနဲ့ တွေ့နေရ ပြီပဲ။ (ဂုတ်တယ် မဟုတ်လား”

တယ်။ လွမ်းစရာတွေရင် နာစရာနဲ့ ဖြေတတ်ရတယ်ကွ။ ဒါမှ စိတ်သက်သာ ရာ ရမှာပေါ့။ စိတ်ထောင်းရင် ကိုယ်ကျေ တယ် ငပေါရာ၊ နောက်ပြီး “ယောနိသော မနသိကာရ”တဲ့။ နလုံးသွင်းစမ်း နလုံး သွင်း။ တို့က ဥပုသ်ရပ်က ပြန်လာတဲ့ သူတွေဆိုတော့ တရားစကားနဲ့ပဲ မင်းကို ဖြေသိမ့်ပေးရတော့မှာပဲ။ တရားနဲ့ ဖြေပါ ကွာ”

“ဟား ... ဟား...ဟား

ဟား”

ဟေ့ကောင် ရှဉ့်ငပေါ ရှဉ့်

ငပေါ လုပ်ပြန်ပြီကွ။ မင်းက အခု “ ငို”၊ အခု “ရယ်”နဲ့ ဒီလောက် ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေကိုဖြစ်၊ ပျက် ရှုနေရတယ်ကွ။ ဒါမှ မင်း ဘဝ ကူးကောင်းမှာပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဟားတိုက်ပြီး “ရယ်”နေရပြန်တာလဲကွာ။ ငါတော့ မင်းကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

အခုလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရမှာ ဝမ်းမည်းတော့ဘူး ဂုဏ်ယူသွား ဂုဏ်ယူသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ရယ်တာ

“ဘာ ... ဘာပြော

ဟေ့ကောင် မင်း ရူးနေပြီလား။ ခုနတော့ ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံ ကံဆိုးလွန်းလို့ဆိုပြီး ငိုတယ်။ ခု ဂုဏ်ယူလို့ဆိုပြီး “ရယ်”ပြန်ရော။ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းဦးကွ လွှတ်မတာ

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်

ကျွန်တော် ထိန်းပါတယ်။ အားထု တင်းထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အ အားရပါးရ ရယ်လိုက်တာနဲ့ ပတ် ပြီး ရှင်းပြပါမယ်”

xxx

အခန်း (၇)

“ဒီလိုဗျ”

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ

ခေတ် အနော်ရထာမင်းလက်ထက် လူစွမ်းကောင်းလေးဦး ပေါ်ထွက်ခဲ့

www.burmeseclassic.com

တတ်လား။ အဲဒီထဲက တစ်ဦးက
 ထန်းပင်ပေါင်းများစွာကို တက်နိုင်၊
 နိုင်တဲ့ လူစွမ်းကောင်း ငွေ့စွမ်း
 ဖြစ်ရဲ့။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ
 ဘာတို့ရဲ့ ရှေးခေတ် မြန်မာ့သမိုင်း
 အုပ်တွဲထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူး
 မှာ။

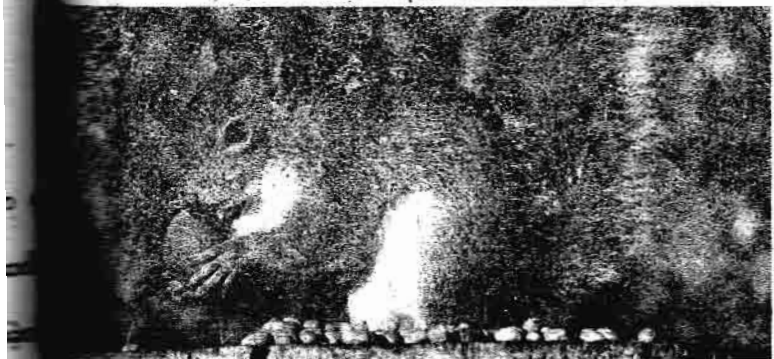
ခုတော့ ထန်းပင်အမြင့်ကြီး
 များစွာကို တက်နိုင်၊ ဆင်းနိုင်ရုံ
 မကဘဲ အဲဒီ ထန်းပင်အမြင့်ကြီး
 အပေါ် တက်ပြီးတဲ့ ရှဉ့်ကိုပါ စားနဲ့
 ခုတ်နိုင်တဲ့ ထန်းတက်လူစွမ်း
 လေးဦးနဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့
 လို့ သေပျော်ပါပြီ။ ပုဂံခေတ်
 ရဲ့ အမျိုးအနွယ် လက်ကျန်တွေ
 သိပါဘူးဗျာ။ စွမ်းတော့ တော်

တော်စွမ်းကြတယ်။ ထန်းပင်တက်တာ
 ကို ပြောတာနော်။ ထန်းပင်အများကြီး
 ကို ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက် လုပ်နိုင်
 တယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ ထန်းပင်
 တစ်မင်ဖျားက တစ်ပင်ဖျားကို အသက်
 လုပြီး ပြေးနေရတဲ့ ကျွန်တို့ရှဉ့်တွေကို
 စားနဲ့ရအောင် လိုက်ခုတ်နိုင်တဲ့ သူတို့ရဲ့
 စွမ်းရည်နည်းမှတ်လို့။

ကမ္ဘာမှာ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ
 မရှိနိုင်တဲ့သူမျိုး တို့နိုင်ငံမှာ ရှိနေပါလား
 ဆိုတဲ့ အသိရယ်။ ဒီလို လူစွမ်းကောင်း
 မျိုးရဲ့ စားချက်ကြောင့် သေရမှာ
 သေပျော်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးရယ်ကြောင့်
 ဂုဏ်ယူမိလို့ ခုတ်တာဗျ။ ဂုဏ်ယူမိလို့
 နောက်ပြီး တကယ်လို့များ ဒီဇာတ်ရာ

ပျောက်ခဲ့ရင်လေ ကျွန်တော်ရည်ရွယ်
 ချက်က ရန်ကုန် သီလဝါဆိပ်ကမ်းမှာ
 ကပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတစ်စီးစီး
 နဲ့ လိုက်သွားမယ်။ ရောက်တဲ့နိုင်ငံမှာ
 ရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးအနွယ်တွေဆီ
 အကူအညီတောင်းပြီး ကျွန်ုပ်က ဒီဖြစ်ရပ်
 ကို ဂုဏ်ယူပြီး လိုက်ကြားမယ်။ အဲဒီ
 နိုင်ငံ ဆိပ်ကမ်းကနေ အခြားနိုင်ငံတွေ
 ကို ဆက်လိုက်သွားမယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတွေ
 မှာလည်း ဒီဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြမယ်လေ။
 အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့
 နိုင်ငံက တောင်သာနယ် ပဲခင်းကျော်
 ရွာလေး ကမ္ဘာကျော်သွားမယ်။ “ထူးတွေ
 တည် အံ့ရာသော်” အဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံခြား
 သားတွေက “ရှဉ့်ခုတ်”တာကို လာကြည့်
 ကြလိမ့်မယ်။ တခြား ဘယ်မှာမှ မရှိတဲ့
 ကိုးဗူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
 ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် မလုပ်
 ဆောင်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
 ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
 သိတယ်။ ကျွန်တော် ဒီတောင်က
 မကျော်နိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော် မကျော်နိုင်တော့ဘူး။ အခုကို ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ ပြာလာပြီ။ ခေါင်းတွေလည်း အရမ်းမူးလာဟယ်။ ကျွန်တော် မနေရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက သမိုင်းပညာရှင်တွေရယ်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်တွေရယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်လေးတွေကို နိုင်ငံခြားကို ရိုက်လွှင့်ပြသနေတဲ့ MRTV-4 က တာဝန်ခံတွေရယ်၊ ကမ္ဘာတစ်လွှားက ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို မှတ်တမ်းတင်လေ့ရှိတဲ့ “ဂီးနစ်မှတ်တမ်းများ” က ပုဂ္ဂိုလ်တွေရယ်၊ Believe it or not (ယုံချင်ယုံမယုံချင်နေ) ကဏ္ဍတွေကို တင်ဆက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကို-

မြန်မာနိုင်ငံ၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ တောင်သာမြို့နယ်၊ ပဲခင်းကျော်ကျေးရွာမှာ လူစွမ်းကောင်း ငထွေးရူးရဲ့ မြစ်တွေ၊ တီတွေ၊ တွတ်တွေရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဆက်တွင် အခုထိ ရှိနေကြ

သေးကြောင်းနဲ့ ထန်းပင်အမြင့်ကြီးတွေရဲ့ ထိပ်ဖျားထိ တက်ပြေးတဲ့ ရှဉ့်တွေကို စားနဲ့ လိုက်ခုတ်နိုင်ကြောင်း၊ မယုံရင် အဲဒီ ပဲခင်းကျော်ရွာကို သွားပြီး လေ့လာနိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ ရင်းလိုက်ရတဲ့ ကိုယ်တွေဖြစ်ရပ်ဆန်းကို ကျွန်တော့ ... ကိုယ်စား ကျွန်တော့် ... ကိုယ်စား... ပြောပြော ... ပေး ... ပါ။

“ရှဉ့်ငပေါ်”

“ရှဉ့်ငပေါ်”

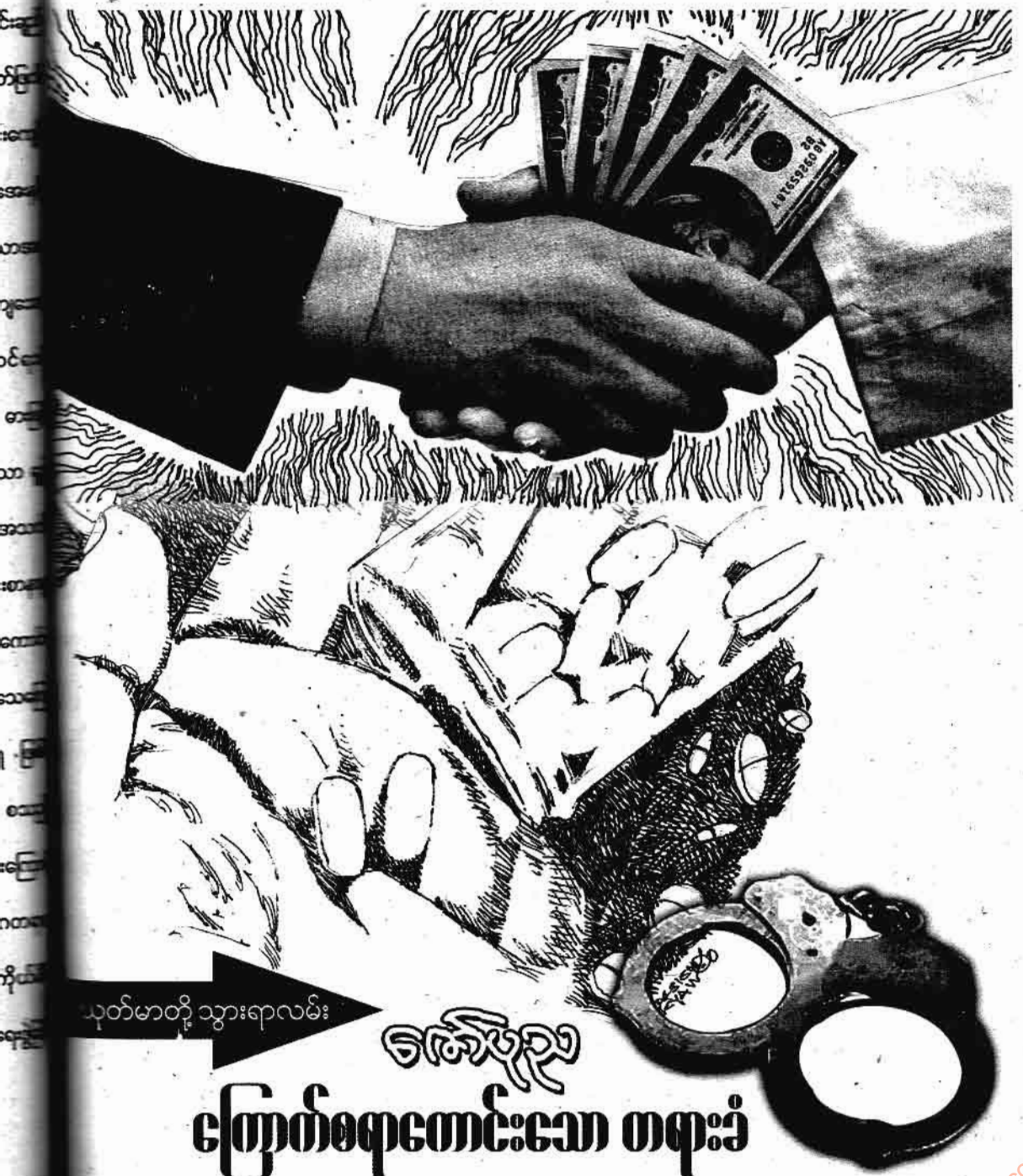
“ရှဉ့်ငပေါ်”

(၁၉၇၉ ခုနှစ်က တောင်သာနယ်၊ မန်ကျည်းချိုရွာမှာ နာမည်ကြီးတိုက်ကြက်ဖတ်စ်ကောင် ဝယ်ယူရန်အတွက် ပဲခင်းကျော်ရွာသို့ ခေတ္တရောက်ရှိစဉ် မိမိ၏ ရှဉ့်သားထောင်းကြော်စားချင်သည့် ချဉ်ခြင်းတပ်မက်မှုအား ဖြေဖျောက်ပေးသောအားဖြင့် အလွန်မြင့်မားသည့် (လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က) ထန်းပင်ကြီးများပေါ်သို့

သက်စွန့်ဆံဖျား တက်ချည်၊ ဆင်းသုလုပ်၍ ရှဉ့်များအား ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်ချက်ဖြတ်ကျွေးမွေးခဲ့သော ပဲခင်းကျော်ရွာမှာ ကိုဝင်းမောင်၊ ကိုသောင်းအေးထန်းသမားအဖွဲ့အား သတိရသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဘာဝကျသောနည်းလမ်းများဖြင့် သေပွဲမဝင်သောကြာကုန်ဖန် ထန်းပင်ပေါ်အထိ စာချိုလိုက်အခုတ်ခံရ၍ သေခဲ့ရရှာသော များ၏ ကြမ္မာဆိုးအား (ယခု အသက် ၁၈ ရွယ်ရလာချိန်တွင်) ကိုယ်ချင်းစာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပြစ်မဲ့ ရှဉ့်သတ္တဝါလေးများ သေဆုံးပျက်စီးခဲ့ရသည်ကို ယူကြုံးမရ - ခြာသောကြောင့်လည်းကောင်း စသည့် အကြောင်းတရားများကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား၊ သံဝေဂတရား နောင်တတရားများဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ရှဉ့်တစ်ကောင်အသွင် ခံစားရေအဖြစ်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလတ် (ဆည်မြစ်)

သုတ်မာတို့ သွားရာလမ်း

ဇန်နဝါရီ ကြောက်စရာတောင်းသော တရားခံ

“သင်းရေ မောင် ရုံးသွားတော့
မယ်နော်”

အိမ်ရှေ့မှ နှုတ်ဆက်သံကြား
သည်နှင့် သင်းယုခိုင်သည် အိမ်ထဲမှ
ပြေးထွက်လာကာ ဇော်မောင်၏
လက်မောင်းကို ဆုပ်လိုက်သည်။

“မောင် ညနေကျရင် နောက်
မကျစေနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ။ ဘာကိစ္စမှမရှိ
ရင် မောင် စောစောပြန်မှာပေါ့”

“ပြီးတော့ မူးလည်း မလာနဲ့
နော်”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ပြော
လိုက်သည်။

“မန်နေဂျာ ဦးစောဦးက ခေါ်
ရင်တော့ မလိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“လုပ်ပြီ မောင်က”

ဇော်မောင်မှာ စီးပွားရေး
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရလာပြီး မြကမ္ဘာ
ကျောက်မျက်ရတနာကုမ္ပဏီတွင် ငွေ
ကိုင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်
၏။ ကုမ္ပဏီတွင် အရောင်းကောင်တာမှ

မိန်းကလေးများ၊ ယောက်ျားလေးများ
ဘောက်ချာနှင့်တကွအပ်သော ရောင်းရ
ငွေများကို မီးခဲသေတ္တာထဲသို့ ထည့်ကာ
သော့ခတ်ရသည်။ သော့ခတ်ပြီးနောက်
အခန်းတံခါးပိတ်ကာ မီးခဲသေတ္တာသော့
နှင့် အခန်းတံခါးသော့ကို မန်နေဂျာ
ဦးစောဦးထံ နေ့စဉ် အပ်ရလေသည်။

ဇော်မောင်မှာ သစ္စာရှိ၏။
အလုပ်သေချာ၏။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင် ဦးနိုင်လင်းက စိတ်ချယုံကြည်
လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုင်ခွဲဖြစ်သော
နယ်မှ အရောင်းဆိုင်များသို့လည်းကောင်း၊
ဇော်မောင် စာရင်းသွားစစ်ရလေ့ရှိသည်။
သို့သော် ယခုရက်ပိုင်းတော့

သူငွေဦးနိုင်လင်းက သူ့ကိုမလွှတ်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်

ဇော်မောင်မှာ သင်းယုခိုင်ဆိုသည့် မိန်းမ
ချောလေးနှင့် လက်ထပ်၍ မင်္ဂလာဧည့်ခံ
ပွဲ ပြုလုပ်ပြီးကာစ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။
သို့သော် လစဉ်ပုံမှန်တော့ ပဲခူးမှ
ကျောက်မျက်အရောင်းဆိုင်ကို စာရင်း
စစ်ဖို့ တာဝန်သည် သူ့တာဝန်ဖြစ်၏။

သူ ခရီးထွက်လျှင်တော့ ငွေသိမ်းသည်
မီးခဲသေတ္တာနှင့် ငွေသိမ်းခန်းကို မည်သူ
မျှ ဖွင့်ခွင့်မရှိ။

နောက်ထပ် ရောင်းရငွေစာရင်း
ကို သူ့လာမှလုပ်ရန် မန်နေဂျာ ကိုစော
ထံ ဘောက်ချာနှင့် ငွေကို သပ်သပ်အပ်
ထားရသည်။ ကိုစောဦးမှာလည်း
ငွေသေတ္တာတစ်ခု သပ်သပ်ရှိလေသည်။

လက်ထပ်ပြီး ရက် ၂၀ မှာ
ရှိသေးသောကြောင့် ဇော်မောင်၏
သင်းယုခိုင်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အလွန်ချစ်ခင်ကြသည့်အချိန် ဖြစ်သေး
သည်။ သို့သော် ပဲခူးမှဆိုင်သို့ စာရင်း
စစ်ရန် ဇော်မောင်သွားရမည့် တာဝန်
ရှိလာသည်။

“ဒီမှာ ကိုစောဦးရေ ငွေသိမ်း
ခန်းနဲ့ မီးခဲသေတ္တာသော့ ကျွန်တော်
မနက်ဖြန် ရထားနဲ့ ပဲခူးသွားရမယ်”

“အေး... အေး”

ငွေစက္ကန့်ပါတ်ပျားနှင့် ငွေ
ပေါင်း သိန်းလေးရာငါးဆယ်ကို စာရင်း
ရေးမှတ်ကာ ထုံးစံအတိုင်း သူ့

စာရင်းစာရွက်ကို ဖိုင်တွဲကာ သူ့အံ့ဆွဲ
သော့ခတ်ခဲ့လေသည်။

သူ့ဇနီး သင်းယုခိုင်ကပါ
ဆိုက်ချင်သည်ဆို၍ ပဲခူးခရီးကို သူ့ဇနီး
မိခင်ကဲ့သို့လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
အလုပ်တာဝန်အရ နှစ်ရက်ခန့်နေရ
သည့်အတွင်း အလုပ်နားချိန် ညနေပိုင်း
တွင် ရွှေမော်စောဘုရားကို ဖူးလိုက်၊
သိန်းကိုးသန်းဘုရားများကို ဖူးလိုက်
အလွန်ပျော်နေကြသည်။

သို့သော် အလုပ်ကိစ္စပြီး၍
ကျန်ပြန်လာသောအခါတွင်ကား
နည်းစရာ ကြုံရတော့သည်။ ငွေသိမ်း
နှင့် မီးခံသေတ္တာသော့ကို ကိုစောဦး
သုက အပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍
“ကိုစောဦး ကျွန်တော့် အခန်း
သွင်းသေးလား” ဟု မေးသည်။

“ငါ ... ဘယ်တုန်းက ဒီ
လုပ်မှာလဲကွာ။ ခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ငွေ သိန်း ၂၀ ပျောက်နေ
“ဟေ ...”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သော့ကိုင်
သူမှာ ဇော်မောင်သာဖြစ်၍ သူ့ငွေဦးနှိုင်း
လင်းက ငွေအလွဲသုံးစားမှုဖြင့်
ဇော်မောင်ကို ရာဇဝတ်အုပ်ဦးမြဲမောင်
လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ သင်းယုခိုင်
မှာ ငို၍ မဆုံးတော့။

“မောင်မယူတာ အမှန်ပဲ
သင်းရယ်။ မောင်မယူတာကို ဘုရားက
လွှဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

ထိုအမှုတွင် ကိုစောဦးလည်း
ပါ၍ ကိုစောဦးကိုပါ သော့ဖွင့်၊ မဖွင့်
ပုလိပ်ရာဇဝတ်အုပ်ဦးမြဲမောင်က ခေါ်ယူ
စစ်ဆေးသည်။ ကိုစောဦးက သော့ကို
အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်၍ သော့ခတ်၍
သိမ်းကြောင်း ထိုနေ့ညနေက သူ့ငွေ
ဦးနှိုင်းလင်းသာ ကျန်ခဲ့ကြောင်း ပြောလေ
သည်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့
ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ရင် ဘာမှ
ဖြစ်အထိမခံရပါဘူး” အချုပ်ခန်းထဲသို့
ရောက်နေသော ဇော်မောင်နှင့် ကိုစော
ဦးကို ရာဇဝတ်အုပ် ဦးမြဲမောင်က

အားပေးစကား ပြောသည်။
xxx

သဟဇာတဘတင် က
ရာဇဝတ်အုပ်ဦးမြဲမောင် အရေးတကြီး
လာကတည်းက အမှုအရေးကြီးကြောင်း
ရိပ်မိသည်။ ရာဇဝတ်ဦးမြဲမောင်က
ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြ၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက
တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်
ဗျ”

“ကဲပါ ဦးမြဲမောင် ကျွန်တော်
သူတို့နဲ့ လိုက်စကားပြောကြည့်မယ်”
သဟဇာတဘတင်က ပုလိပ်
ဌာနအချုပ်ခန်းသို့ လိုက်လာကာ
ကိုစောဦးကို မေးပြီး ငွေကိုင်ဇော်မောင်
ကို မေးလေသည်။

“ကဲ ... ညီလေး ယုရင်
လည်း သက်သာအောင်လုပ်ပေးမယ်။
မယူရင်လည်း အမှန်အတိုင်းသာဖြေ”
“ကျွန်တော် မယူပါဘူးဗျာ”
“ဒါဆို - မီးခံသေတ္တာထဲမှာ

ထည့်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို နံပါတ်
မှတ်ထားလား။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်
ကဲ့ မှတ်ထားပါတယ်။ အဲဒီစာရင်းစာရွက်
က ကျွန်တော့်အံ့ဆွဲထဲမှာ ပျောက်တာက
KG ၂၀၀၂၃၀ က စတဲ့ တစ်ဆယ်တန်
အုပ်တွေပါပဲ။”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ။ ဘဏ်
ကနေ တိုက်ရိုက်ထုတ်ပြီးလာတာမို့
ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

xxx

ထိုနေ့ညနေမှာပင် ဘဏ်
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးထံမှ ငွေငါးသောင်းလာ
သွင်း၍ KG ၂၀၀၂၃၀ နံပါတ်မှ
စကြောင်း သတင်းရ၍ ဘဏ်မှ အစောင့်
ချထားသော ပုလိပ်၏ သတင်းပေးချက်
အရ ငွေလာသွင်းသူမှာ “မမျိုးမျိုးသူ”
ဖြစ်ပြီး “မမျိုးမျိုးသူ” ကို ရာဇဝတ်အုပ်က
ပုလိပ်ဌာနသို့ ခေါ်လာသည်။

“ဒါ ... ဘယ်က ငွေတွေ
လဲ”ဟု သဟဇာတဘဏ်က မေးရာ
အလွန်လှပသော မိန်းမပျို မမျိုးမျိုးသူက
ကျွန်မအန်ကယ်က မုန့်ဖိုးပေးတာပါ”ဟု
ဆိုလေသည်။

“မင်အန်ကယ်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်ရင်
ကျွန်မအန်ကယ်က လိုက်လာမှာပါ”

“ကဲ ... ဖုန်းဆက်ပါ”

ပုလိပ်ဌာနမှ ဖုန်းနှင့် မမျိုးမျိုး
သူက ဖုန်းဆက်ကာ စားသောက်ဆိုင်
သို့ ချီန့်သည်။

“အန်ကယ် မျိုး အရေးကြီး
လို့ ဟိုက်ခင်ကို အပြန်လာပါနော်”

သဟဇာတဘဏ်က
ဟိုက်ခင်သို့ ခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။
မမျိုးမျိုးသူက ရာဇဝတ်အုပ်ဦးမြမောင်
နှင့် သဟဇာတဘဏ်တို့ စီစဉ်သည့်
အတိုင်း ချီန့်ဆိုရခြင်းဖြစ်၏။

မကြာမီ စက္ကူချိဘောကား
နှင့် ဟိုက်ခင်ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့သို့ မြကန္တာ
ကျောက်မျက်ရတနာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်

ဦးနိုင်လင်း ဆိုက်ရောက်လာသည့်
ဦးနိုင်လင်းက ကားပေါ်မှ ဆင်းသည့်
ပွင့် ရာဇဝတ်ဦးမြမောင်က လက်ထဲ
ခတ်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

နောက်ဆုံး အတိအကျ
စစ်ဆေးသောအခါ အလွန်ယုတ်မာသော
သူဌေးဦးနိုင်လင်းသည် ဇော်မောင်
ထောင်ထဲသို့ပို့ကာ ငွေကိုကိုင်ကာ ငွေ
လုပ်၍ သိန်းနှစ်ဆယ်ကို သူ၏
ကြီး မသိရန် မမျိုးမျိုးသူနှင့် အိမ်
လုံးငှားရမ်းကာ တိတ်တဆိတ်နေ
ကြောင်း ငွေစက္ကူနံပါတ်ပါ ငွေငါး
ကိုလည်း ပေးခဲ့ကြောင်း သိရှိရ
သည်။

မယားကြီးမသိရန် သူ
ရှိသော သော့ဖြင့် ငွေတိုက်ခန်းကို
ပြီး မီးခဲသေတ္တာသော့နှင့် ငွေခန်း
တစ်ခုက မမျိုးမျိုးသူ၏ ပိုက်ဆံအိမ်
တွင် ညအိပ်စဉ် မေ့ကျန်ခဲ့ကြောင်း
သိရှိ၍ ဖမ်းဆီးရလေတော့သည်။

စကြာရှင်

အခန်းဆက် ရာဇဝင်စာအုပ်

မင်းကုသလနှင့် ပဏာဝတီ

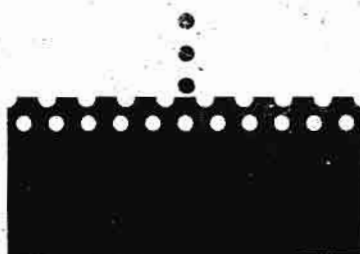
ယခင်လမှအဆက်

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်
ဇယမ္ပတိမင်းသားသည် မင်းကဲ့သို့
ဝတ်ဆင်၍ မင်းကုသအသွင် ဆောင်ပြီး
လျှင် မင်္ဂလာဆင်တော်ဖြင့် ထွက်တော်
မူလာကာ နန်းတော်ကို လက်ယာရစ်
လှည့်၏။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီး ရောက်ရှိ
လာပြီးလျှင် “ချစ်သမီးပတာဝတီ လာပါ
လှည့် ရှာပါလော့။ ချစ်သမီး၏ အိမ်ဦး
နတ် ကုသမင်းသည်ကား တင့်တယ်လှ
ပါဘိ။ ကျွန်သရေရှိလှပါ၏။ ခန့်ခြားလှပါ
၏။” ဟု ဆိုကာ ခြင်္သေ့ခံသော နန်းတော်
လေသွန်ပြုတင်းမှ ညွှန်ပြ၏။ ဇယမ္ပတိ
မင်းသားမှာ ရုပ်ဆင်းရူပကာအရာ၌ ဤ
လောကတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသူ ဖြစ်လေ
ရာ မင်းတို့၏ အဆောင်အယောင်
မင်းဝတ်တန်ဆာငါးပါး ဝတ်ဆင်ထားရှိ
သောအခါ တွေ့မြင်ကြရသူတို့ ဖူးမြော်
မဝအောင် တင့်တယ်လှပ၍ နေပေ၏။
ထိုအခါ ကံကောင်းပေစွ။ လောက၌

ပတာဝတီမင်းသမီး၏

သံသယတို့မှာ
ပို၍ခိုင်မာလာ၏။
ဤဆင်ထိန်းသည်
ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း
မရှိ။ ဘုရင်ကိုပင်
ရိုသေလေးစားခြင်း မရှိ။
ကျေနပ်ထိုသူသည်ပင်
ကုသမင်းဖြစ်မည်မှာ
သေချာပေ၏။
ကုသမင်းသည် ဤကဲ့သို့
သရဲသဘက်တမျှ ရုပ်ဆိုး
လွန်းသောကြောင့်သာ
ငါးအား တွေ့မြင်ခြင်း
မပြုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အလှဆုံးသော ယောက်ျားကို ရရှိထား
ပေသည်တကားဟူ၍ ဝမ်းသာမဆိုး
ဖြစ်ပေမိ၏။

ပတာဝတီသည် ဇယမ္ပတိ
မင်းသားအား မိမိ၏အိမ်သား မင်းကုသ
အဖြစ်နှင့် ဖူးမဝ၊ ကြည့်မဝ ရှိနေစဉ်
ပင် ဇယမ္ပတိမင်းသား၏ နောက်ထောင့်
တွင် ကပ်၍ ဆင်ပေါ်တွင် လိုက်ပါ
သော သူကို အမှတ်မထင် ကြည့်လို
မိ၏။ ထိုသူသည် တခြားသူ မဟုတ်
‘ထိုသူသည် မိမိအား ဆင်ချေးတုံး ခြ
ချေးတုံးတို့နှင့် ပေါက်ခဲ့သော ပေါ့
သော၊ ဣန္ဒြေမဲ့သော၊ ရွံ့မှန်းဖွယ်က
သော၊ အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့
ကိုရုပ်ဆိုးကြီးပင် ဖြစ်နေပြီး ကိုရုပ်
ကြီးသည် မိမိအား မျက်စိကွယ်
မတတ် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ခြ
ရပါ၏။ မိမိနှင့် အကြည့်ချင်
သောအခါ ရွံ့မှန်းစရာကောင်း
ကိုရုပ်ဆိုးကြီးသည် မိမိအား ခြ
ဣန္ဒြေမဲ့သော လက်ဟန်တို့
ပြ၏။

ဆင်တော်မင်္ဂလာသည် သွား
နုသည်ဖြစ်၍ တခဏမျှနှင့် ဤနေရာကို
သွန်သွား၏။ ဇယမ္ပတိမင်းသားသည်ကား
အညံ့ငြိမ်သော အိမ်ခြံသိက္ခာနှင့် ရှေ့တူ
သို့သာ “ချစ်သမီး အလွန်တရာ
မြင်လိုလှပါသည်ဟူသော ကုသမင်းကို
မြင်ရပြီမဟုတ်လား။ ချစ်သမီး ကုသမင်း
သည် တင့်တယ်လွန်းပေ၏။ ခန့်ခြားလွန်း
ပေ၏။ ချစ်သမီး၏ မောင်တော်
ကုသမင်းကို နှစ်သက်ပါ၏လော။
မြင်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ပါ၏လော” ဟု
မေး၏။ ထိုအခါ ပဘာဝတီက “
ဆင်တော်သည် နှစ်သက်ဖွယ်၊
သည်ညိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါ၏။
သော် မောင်တော်နောက်တွင် လိုက်
လာသော ဆင်ထိန်းသည်ကား
ကောင်းလှပါ၏။ လက်တို့ကိုလည်း
ပြန်ပြောင်း၏။ မယ်တော် မြင်သည်
ကောင်းလော။ ထိုသို့ သိက္ခာမရှိ၊ ရိုသေ
မရှိသော ကျက်သရေမဲ့သော
သတ္တန်ရှိသူကိုမှ အလွန်မင်
သရေမင်္ဂလာရှိ၍ တစ်တိုင်းပြည်

လုံးမှ လေးစားရှိသော ကြောက်ရွံ့ကြရ
သော မင်းကြီး၏ နောက်တွင် ထားရှိ
သည်ကတော့ အမြင်မတော် ဆင်တော်
နှင့်ခလောက် ဆိုသလို မသင့်တော်
ကြောင်းပါ။ ထိုသူအား နန်းတော်မှ
နှင့်ထုတ်သင့်တော်မူကြောင်းပါ ဘုရား
ဟု လျှောက်ထားရာ “ချစ်သမီးပဘာဝတီ
ထိုသို့မပြောသင့်။ သင်၏ မောင်တော်
သည် အစောင့်အရှောက်တို့ကို စုံမက်၏။
အရေးပေး အလိုလိုက်၏။ ချစ်သမီး
သည်းခံခွင့်လွှတ်လော့” ဟု ဆိုပြီးလျှင်
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွား၏။
ထိုအခါ ပဘာဝတီမင်းသမီး
၏ သံသယတို့မှာ ပို၍ ခိုင်မာလာ၏။
ဤဆင်ထိန်းသည် ကြောက်ခြင်း၊
လန့်ခြင်း မရှိ။ သုရင်ကိုပင် ရိုသေ
လေးစားခြင်း မရှိ။ ကေန္တ ထိုသူသည်ပင်
ကုသမင်းဖြစ်မည်မှာ - သေချာပေ၏။
ကုသမင်းသည် ဤကဲ့သို့ သရဲသဘက်
တမျှ ရုပ်ဆိုးလွန်းသောကြောင့်သာ
ငါ့အား တွေ့မြင်ခြင်းမပြုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။ ဤကိစ္စ အေးနေ၍ မဖြစ်တော့

ပြီ။ အမြန်စုံစမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု
တွေး၍ အထိန်းတော်ဥက္ကာအား
“မိခင် ကုသမင်း၏ ဆင်တော်
ကို မြင်လိုက်သည်မဟုတ်လော့”
“မြင်ပါ၏”
“မြင်လျှင် ဆင်ပေါ်တွင် ပါရှိ
သော လူနစ်ယောက်အနက် မင်းအဖြစ်
ဝတ်ဆင်ထားသူသည် မင်းလော၊
နောက်မှ ဆင်ထိန်းအသွင် ဝတ်ဆင်ထား
သော သူသည်မှာ မင်းဖြစ်သလော
ဆိုသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား စုံစမ်းချေ
လော့” ဟု ဆိုလျှင် အထိန်းတော်ဥက္ကာ
က ...
“မည်သူ ဘုရင်ဖြစ်သည်ကို
မည်သို့ ခွဲခြားရပါအံ့နည်း”
“မိခင် ဆင်ပေါ်က ဆင်းသော
အခါကို သေချာကြည့်လော့။ မင်းဖြစ်သူ
က အလျှင်ဆင်းလိမ့်မည်” ဟု ပြောကြား
လိုက်၏။
ထိုသို့ သိရှိရလျှင် ဥက္ကာလည်း
နောက်မှ လိုက်ကြည့်၏။ ထိုအခါ
ဆင်တော်မင်္ဂလာသည် နန်းတော်မှခွင့်

ရှေ့တွင် ရပ်၏။ အထိန်းတော် အခအယ
တို့သည် ကုသမင်းကိုသာလျှင် ဦးစွာ
ကြိုဆို၍ ဆင်တော်ပေါ်မှ ချပြီး ညီတော်
ယေဗ္ဗတီမင်းသားမှာ ကုသမင်းဆင်းပြီး
သောအခါမှသာ ဆင်တော်ပေါ်မှ ဆင်းရ
၏။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
လျှင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီး ပတာဝတီ
မင်းသမီး၏ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားမှုကို
လည်း ချီးကျူးမိ၏။ ကုသမင်းသည်
လည်း ဉာဏ်ပညာကြီးမားသူ ဖြစ်လေ
ရကား ဆင်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရာ ဥက္ကာကို
မြင်တွေ့လိုက်လျှင် ပတာဝတီမှ စုံစမ်း
ရန် စေလွှတ်ကြောင်း အတတ်သိပြီး
လျှင် ဥက္ကာအား ခေါ်ယူ၍ “အထိန်း
တော်ကြီး ယခုမြင်ရသော အချင်းအရာ
တို့ကို သင်၏ သခင်မအား အမှန်
အတိုင်း မပြောပါလင့်၊ ငါ၏ စကားသည်
မင်းမိန့်ဘည်း”ဟု ပြောလိုက်၏။

ဥက္ကာသည်လည်း မင်းမိန့်ဟု
သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့သွားပြီးလျှင်
ပတာဝတီအား လျှောက်တင်သောအခါ၌

ရှေ့မှလူသည် ဆင်တော်ပေါ်မှ အလျှင်
ဆင်းပါသည်ဟုသာ ဖြစ်ရပါတော့သည်။
ထိုအခါမှ ပတာဝတီလည်း ထိုအခါမှ
သံသယတို့ ကင်းပျောက်၍ ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ရပါကော့သည်။ ငါသည်
ကံကောင်းပေစွ။ အရ တော်ပေစွ။
ငါသည် အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံ
သော မင်း၏ မိဖုရားဖြစ်ရပေ၏ဟု
အားရကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်ရပေ၏။

ထိုညတွင် စက်ရာဆောင်ခန်း
သို့ ကုသမင်း လာရောက်သော် ပတာ
ဝတီက ကုသမင်းအား မမြင်ဖူးဟန်ဖြင့်
“နေအခါတွင် မောင်တော်အား မြင်တွေ့
လိုလှပါပြီ”ဟု ဆိုရာ ကုသမင်းကလည်း
“မောင်တော်လည်း နှမတော်ကို မြင်လို
လှပါ၏။ သို့သော် မောင်တို့တိုင်းပြည်
တွင် ထားရှိသော ရှေးထုံးစည်းကမ်းကို
မဖျက်လိုသောကြောင့် သည်းခံနေရပါ
၏။ ဒီအချိန်ထိတောင် နေခဲ့ပြီးမှ

အနည်းမျှ ဆက်ပြီး သည်းခံစောင့်ဆိုင်း
ပေးပါ နှမတော်”ဟု ကုသမင်းသည်
လည်း ပတာဝတီမင်းသမီးအား တစ်ခါမှ

မမြင်ဖူးသေးဟန်ဖြင့် နှစ်သိမ့်၏။
“မောင်တော်ကို နှမတော် ခန့်မှန်းကြည့်
ပါမည်။ မောင်တော်၏ အသံဩဇာနှင့်
ဆိုလျှင် မောင်တော်ဟာ ခန့်ခန့်သာညာ
နှင့် ချောမောလှပမည်ဟု ထင်ပါသည်။
ဟု ဆိုလျှင် ကုသမင်းသည် ထိုစကား
ကို မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ “နှမတော်
ကတော့ မောင်တော်သွန်းလုပ်သော
ရွှေစင်ချပ်တုထက်ပင် သာလွန်လှပသော
ဟု လူအများက ပြောသံကို ကြားနေ
မတော်၏ သူမတူအောင် လှမည်
သော ရုပ်ရည်ကို မောင်တော် ခန့်
မြင်ယောင်မိပါသည်။ မကြာသေး
ကာလ ရောက်သောအခါတွင်
မောင်တော်နှင့် နှမတော်တို့ အ
အလှန် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွေ့မြင်ရ
မည်”ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုသို့ဖြင့်
ဝတီသည်လည်း အလျော့ပေးလိုက်
၏။

မင်းကုသသည်လည်း
ဝတီ၏ အလှကို အမြဲကြည့်နေ
တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ရသေးခင်က

...သေး၏။ မြင်တွေ့ဖူးပြီး ဖြစ်သောအခါ
 ...သိလိမ့်။ မြင်လိုပြန်ပါ၏။ တစ်ကြိမ်
 ...ရရှိအရေးသည်လည်း မလွယ်ကူပါ။
 ...မတ်တော်ထံ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
 ...တောင်းမှသာ တစ်ကြိမ် မြင်တွေ့ခွင့်
 ...ထိုတစ်ကြိမ် မြင်တွေ့ခွင့်ရသော
 ...တိုင်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိတ်
 ...အားရပါးရ ကြည့်ခွင့်ရသည်
 ...တော်။ ခဏတာလေးသာ တွေ့မြင်ရ
 ...ဖြစ်ရာ မည်သို့မျှ အားရတင်းတိမ်
 ...မရှိဘဲ အချိန်တိုင်း ပဘာဝတီ၏
 ...နာလေးကို မြင်ယောင်နေမိပြီး
 ...နေမိ၏။
 ...ထို့ကြောင့် ပဘာဝတီအား
 ...တွဲလိုကြောင်း ထပ်မံ ပူဆာပြန်၏။
 ...နည်းတူ မယ်တော်ကလည်း
 ...ပြန်၏။ အကြိမ်ကြိမ် ပူဆာသော
 ...တွင်တော့ ခွင့်ပြုရပြန်ပြီး တစ်မျိုး
 ...စီစဉ်ရပြန်၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ပြီး
 ...နှင့် ဝင်းကုသအား မင်္ဂလာ
 ...အတွင်း ဆင်းစေပြီး ပဒုမ္မာ
 ...များအောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေ

‘ချစ်နမ ပဘာဝတီ . . .

ငါသည် မင်းက’

ဟု ဆို၍

ပဘာဝတီ၏ လက်ကို

ဆွဲလိုက်လျှင်

ပဘာဝတီသည်

မည်သို့မျှ . . .

စေ၏။ ထိုအခါ မယ်တော်သည် ပဘာ
 ဝတီအား ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ လှည့်လည်
 ပြသမည်ဟု ဆိုကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။
 နေရာအချို့သို့ ပြသပြီးလျှင် မင်္ဂလာ
 ကန်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

ရေတိုသည် ကြည်လင်အေးမြ

လျက် ကြာမျိုးငါးပါးတို့ကလည်း
 ပွင့်လျက်။ ကြာပန်းများထက်တွင်
 လိပ်ပြာနှင့် ပျားပိတုန်းတို့ကလည်း ပျံဝဲ
 လျက်။ ကြာပန်းရနံ့တို့ကလည်း သင်းပျံ့
 လျက်။ လေပြေကလေး တိုက်ခတ်နေ
 သောအခါ ကန်ရေပြင်ထက်တွင် လှိုင်း
 ကြက်ခွပ်လေးများကလည်း လွန်လူး
 လျက် ငွေငန်းဖြူမောင်နံ့ကလည်း
 လည်ချင်းယှက်ကာ မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ
 ကူးခတ်လျက်ရှိနေရာ ပဘာဝတီသည်
 ကန်အတွင်းသို့ ဆင်းပြီး ရေစကားလို
 သော ဆန္ဒတို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
 မယ်တော်ထံ ခွင့်တောင်းရာ မယ်တော်
 ကလည်း ခွင့်ပြုသဖြင့် ရံရွှေတော်များကို
 ရေလဲတော်၊ ခြုံလွှာတဘက်တို့
 ယူဆောင်စေပြီး ရံရွှေတော်များနှင့်အတူ

ကန်အတွင်းသို့ ဆင်းပြီး ရေကစားကြ
၏။

ပဘာဝတီသည် စိတ်လွတ်၊
ကိုယ်လွတ် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ရေကစား
လျက် ရှိနေ၏။ ထိုစဉ် ကန်အတွင်းရှိ
အလွန်လှပသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးကို
ချိုးယူလိုသော ဆန္ဒတို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
ကုသမင်းသည် ရေထဲတွင် မတ်တတ်
ရပ်လျက် ခေါင်းပေါ်တွင် ပဒုမ္မာကြာရွက်
ကို အုပ်မိုးထား၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ပင် ပဘာဝတီသည်လည်း ထိုကြာပွင့်
ကို ချိုးယူရန် လာနေခြင်းဖြစ်၏။
ထိုအခါ ကုသမင်းသည် ရှောင်ပုန်းရန်
လည်း မလွယ်ကူတော့ပါ။ မိမိအား
တွေ့မြင်တော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ပဘာဝတီ
သည် ကြာပွင့်ကို ချိုးယူရန် လှမ်းလိုက်
သည်နှင့် မင်းကုသည် ကြာပွင့်အောက်
မှာ ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ချစ်နမ ပဘာဝတီ ငါသည်
မင်းက”ဟု ဆို၍ ပဘာဝတီ၏ လက်ကို
ဆွဲလိုက်လျှင် ပဘာဝတီသည် မည်သို့
မျှ ထင်မှတ်မထားဘဲ ကြာပွင့်အောက်

မှ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လှသော ကုသ
မင်း၏ မျက်နှာကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာရာ
“ကယ်ကြပါဦး ဒီမှာ ဘီလူးသဘက်ကြီး
က ဆွဲပါပြီ”ဟု အော်ကာ သတိလစ်
မေ့ပျော့သွားပါတော့သည်။

မင်းကုသလည်း ပဘာဝတီ
အတွက် စိတ်ပူသွား၏။ သမားမှူးရား
များနှင့် ကုသစေရာ ခဏအကြာမှာပင်
သတိပြန်လည်လာသည်ဖြစ်၍ မင်းကုသ
သည် ပဘာဝတီမှ မိမိကို မမြင်တွေ့မီ
ထိုနေရာမှ ရှောင်ထွက်ပေးတော်မူ၏။
မိမိ အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော
ဇနီးသည်က မိမိကို မြင်တွေ့လိုက်သည်
နှင့် သရဲသဘက်ကို မြင်ရသည်သို့
ဖြစ်ရခြင်းအတွက် မိမိဘဝကို မိမိ
ရင်နှာမိ၏။ မိမိအား သရဲသဘက်ကဲ့သို့
ထင်မှတ်နေသော ဇနီးသည်ထံမှ မိမိ
အား ချစ်မြတ်နိုးမှုကို မည်သို့ ရရှိနိုင်
တော့ပါအံ့နည်းဟုလည်း တွေးကာ
ဝမ်းနည်း၍ နေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပဘာဝတီသည်
သတိပြန်လည်ရရှိလာပြီဖြစ်ရာ ကြာပွင့်

အောက်မှ ကြောက်စရာမျက်နှာဖြင့်
ပေါ်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊
မျက်နှာရှင်မှ ငါသည် ကုသဖြစ်၏
ပြောလိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း
ပြန်လည် အမှတ်ရလာပြီးလျှင် ငါ၏
ဆင်ချေးတုံးဖြင့် ပေါက်သော ဆင်၏
သည်လည်း ကုသတည်း။ မြင်းချေး
နှင့် ပေါက်သော မြင်းထိန်းသည်လည်း
ကုသတည်း။ ဆင်ပေါ်မှ နေ၍ ငါ
ပြောင်လောင်သူမှာလည်း ကုသတည်း။
ကုသသည် ညီတော် အိမ်ရှေ့ဆောင်
ကုသဟု လိမ်ညှာ၏။ မိမိကို မြင်တွေ့
မပေါင်းသင်းမည်ကြောင့်လည်း ကုသ
တစ်ယောက်ရမှ မြင်တွေ့ခွင့်ရရှိခြင်း
လည်း ငါ့ကို လှည့်စား၏။ ဤမျှ ရသ
လှသော ကုသအား ဆက်လက်သိမ်း
သင်းရလျှင် သရဲသဘက်နှင့် ဖော်ပြ
ရသည်သို့ ငါသည် ကြောက်စရာ
သေရမည်ဖြစ်သည်။ သားသမီးသေ
သည်မှာ တော်ပါသေး၏။ ယခု ငါ
အရွယ်ရှိသေးသည်။ ငါ့ရုပ်၊ ငါ့
အအိုသာဆိုသော်လည်း အပျိုလေး

...ရုပ်အဆင်းဖြစ်ရာ ချောမောလှပ
...မင်းပျိုမင်းလွင်များကို ခေါင်း
...ချက်၍ ရွေးယူနိုင်ပါသေးသည်။ နေ့ည
...ဆိုင်ဘဲ ယခုပင် ငါတိုင်းပြည် ပြန်အံ့
...ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မိမိတိုင်းပြည်မှ
...သော အမတ်တို့ကို ခေါ်စေ၏။

ထို့နောက် မိမိတိုင်းပြည်မှ
...တ်ပါလာကြသော အခြွေအရံတို့
...လုံးကို စုဝေးစေပြီးလျှင် “ငါတို့အား
...မန္တရာပ်ပြည်သို့ ပြန်ကြပါကုန်အံ့”
...ည်းများကို အလျှင်အမြန် သိမ်းဆည်း
...ကုန်လော့။ ဆင်းယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊
...ာဉ်တို့ကိုလည်း အမြန်ပြင်ဆင်ကြ
...လော့။ ငါတို့သည် ယခုချက်ချင်းပင်
...ရာမှ ထွက်ခွာကြအံ့”ဟု အမိန့်
...လိုက်၏။ ထိုအခါ အမတ်များ၊
...များ၊ ရဲမတ်များနှင့် ဥက္ကာအမှူး
...ရဲရွှေတော်တို့သည် ပဟာဝတီ၏
...ြားချက်အတိုင်း အလျှင်အမြန်
...ရွက်ကြကုန်၏။

ပဟာဝတီ၏ အမတ်တို့သည်
...ဟာဝတီမှ မိမိတို့ကို အမိန့်ပေး

ပဟာဝတီသည်
အဘယ်ကြောင့် လောကတွင်
တုနိုင်းရန်မရှိအောင်
လှပချောမော၍ မီးမထွန်းဘဲ
လင်းရသည်အထိ
ကိုယ်ရှောင်ကိုယ်ဝါတို့
တောက်ပစွာထွန်းလင်းရပြီး
ကုသမင်းကို အမှန်းကြီး
မှန်းရပါသနည်း။
ကုသမင်းသည်လည်း
အဘယ်ကြောင့် လောကတွင်
တုနိုင်းစရာမရှိသည်အထိ
ရုပ်ဆိုးရ၍ ပဟာဝတီအား
ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခွင့်
ရရှိလိုက်ပါသနည်း။

သဖြင့် ပြန်ဖွယ်ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်
ကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဤနေရာသည်
မိမိတို့နိုင်ငံ မဟုတ်၊ ကုသမင်း၏ နိုင်ငံ၊
ကုသမင်း၏ အာဏာစက်အောက်တွင်
ရှိနေရာ ပဟာဝတီ၏ သဘောတစ်ခု
တည်းနှင့် ထွက်ခွာ၍ မဖြစ်။ ကုသမင်း
က ရာဇမာန်ရှုလျှင် မိမိတို့အားလုံး
မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရမည် ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ကုသမင်းအား အသိပေး
သည့် သဘော၊ ခွင့်တောင်းသည့်သဘော
ဖြင့် ဤအကြောင်းကို ကုသမင်းအား
သွားရောက်လျှောက်တင်ကြ၏။

ထိုအခါ ကုသမင်းသည်
“ပဟာဝတီသည်ကား ငါ့ကို အလွန်တရာ
ကြောက်လန့်လျက် ရှိပေ၏။ ငါ့အား
လိမ်ညာလှည့်ဖြား၍ သိမ်းဆည်းသူဟူ၍
လည်း နာကြည်းမှန်းတီးနေမည် ဖြစ်ပေ
၏။ ယခု ငါက ၎င်းကို မပြန်ရဟု
တားမြစ်လျှင် ကြောက်လန့်ခြင်း မှန်းတီး
နာကြည်းခြင်းတို့၏ စိတ်ဒဏ်ရာဖြင့်
နုလုံးကွဲကာ သေဆုံးမည်ဖြစ်ပေ၏။ ယခု
၎င်းကို ကြည်ကြည်သာသာ ပြန်ခွင့်ပြု

လျှင် ၎င်းအပေါ် ညှာတာစိတ်ထားရှိ
သည်ကိုလည်း တွေးမိပေလိမ့်မည်။
မိန်းမတို့မည်သည် ငွတ်တရွတ်ဖန်တီး
ခြင်းကို မနှစ်သက်ကြ။ ၎င်းတို့အကြိုက်
ဆောင်၍ အလိုလိုက်ခြင်း၊ အလျော့ပေး
ခြင်း၊ ချောမော့ခြင်းတို့ဖြင့်သာ ၎င်းတို့၏
မေတ္တာကို ရယူနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။
နောက်မှ ပဘာဝတီကို တစ်နည်းနည်း
နှင့် ကြံဆောင်ပေတော့မည်။ ငါသည်
ပဘာဝတီကို စိတ်ချမ်းသာစေလို၏။ ဟု
တွေးပြီးလျှင် လာရောက် လျှောက်တင်
ကြသော အမတ်တို့အား ...

“မောင်မင်းတို့ ငါသည်
ပဘာဝတီ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပါ၏။
ထို့ကြောင့် ငါ ခွင့်ပြု၏။ ပဘာဝတီနှင့်
တကွ မောင်မင်းတို့အားလုံး မောင်မင်းတို့
တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြပါကုန်။ ငါ၏
စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့အား အသင်တို့
တိုင်းပြည်နယ်စပ်အထိ လိုက်ပါဖို့ဆောင်
ပါအံ့” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်လျှင်
အမတ်တို့လည်း မထင်မှတ်သော
စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ အံ့ဩလျက်နှင့်

ပင် ...

“ကျေးဇူးတော်ကြီးမားတော်မူ
ကြောင်းပါ အရှင်မင်းကြီး” ပြိုင်ဘက်ကြ
ပြီး ကုသမင်းအား ရှိခိုးကာ ဝမ်းမြောက်
စွာနှင့် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ထို့နောက် အသင့်ပြင်ဆင်
ထားသော ယာဉ်အသီးသီးတို့ဖြင့်
ပဘာဝတီမင်းသမီးနှင့် နောက်လိုက်၊
နောက်ပါတို့သည် နန်းမြို့အတွင်းမှ
ထွက်ခွာကြရာ ကုသမင်းသည်
နန်းတော်၏ ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်
ပြုတင်းဘဲခါးမှ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ညှိုးနွမ်း
စွာဖြင့် ကြည့်ရှုငေးမောလျက် ကျန်ရစ်
ပါတော့၏။

ထွက်ခွာသွားသော ယာဉ်တန်း
များပေါ်တွင်မှ ပဘာဝတီမင်းသမီးသည်
သရဲသဘာက်ကဲ့သို့ ရုပ်ဆိုးလှသော
ကုသမင်း၏ထံမှ ထွက်ခွာရ၍ လှောင်
အိမ်မှ လွတ်သော ငှက်ငယ်ကဲ့သို့
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားပြီး ခွဲခွာခဲ့ရသော
မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်နှင့် ချစ်လှစွာသော
ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ ချစ်လှစွာသော

ညီမတော်၊ ခုနစ်ဖော်နှင့် ချစ်လှစွာ
ဆွေတော်မျိုးတော်တို့နှင့် ပြန်
ဆုံတွေ့ရမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေ
ဖြစ်သကဲ့သို့ ပဘာဝတီနှင့်
လိုက်လာကြရသော အမတ်
တပ်မှူးများ၊ ရဲမက်များ၊ အထိန်း
ရံရွှေတော်များတို့သည်လည်း မနှေး
ဘဲ မိမိတို့တိုင်းပြည်သို့ အပြီးသို့
မျိုး ပြန်ခဲ့ရကြရသည်ဖြစ်၍ ဝမ်း
ပျော်ရွှင်လျက် ရှိကြ၏။

ထို့အတူ အဟိတ်တော်
များဖြစ်သော ဆင်များ၊ မြင်းများ
ပင် မိမိတို့တိုင်းပြည်သို့ ပြန်
သိရှိ၍ ပြုစုတားလျက်ရှိပြီး မနပ်ပင်
သွက်လက်သော ခြေလှမ်း
လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိကြပါ၏။
ပဘာဝတီသည်
ကြောင့် လောကတွင် တုန့်
အောင် လှပချောမော၍ မီး
လင်းရသည်အထိ ကိုယ်ရောင်သစ်
တောက်ပစွာ ထွန်းလင်းရပြီး
ကို အမှန်းကြီး မှန်းရပါသည်။

င်းသည်လည်း အဘယ်ကြောင့်
 သာကတွင် တုန်းစရာမရှိသည်အထိ
 ဆိုးရ၍ ပဟာဝတီအား ဇနီးအဖြစ်
 ခိုက်ခွင့်ရရှိလိုက်ပါသည်။ စာရှုသူ
 ဆွေတို့ သိလိုကြမည် ဖြစ်ပေ၏။
 သာကတွင် လူတို့သည်လည်းကောင်း၊
 ဘွဲ့ဝါအားလုံးတို့သည်လည်းကောင်း၊
 ဘောတွင် ဖြစ်ပေါ်ကြုံတွေ့နေကြရ
 သူရပ်အဆင်၊ အသားအရေ အသံ၊
 အမျိုး ဂုဏ်၊ ပညာ၊ ရောဂါဝေဒနာ၊
 နှာ အားလုံးတို့သည် အတိတ်ဘဝ
 ခုတွင် ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ၊
 ကုသိုလ်ကံတို့၏ အကျိုးဆက်တို့
 ခံစားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း မင်းကုသနှင့်
 တို့တို့ ယခုဘဝတွင် ဤသို့၍
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် တွေ့ရ၊
 ချစ်ကြရခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝတစ်
 ဘရာဏသီပြည် တံခါးရွာတွင်
 အရှေ့ပိုင်းမှ မိသားစုတစ်စုတွင်
 ယောက် ထွန်းကား၏။ ရွာ၏
 ပိုင်းမှ မိသားစုတွင် သမီးတစ်

ယောက် ထွန်းကား၏။ ထိုမိသားစုနှစ်စု
 သည် အဆွေခင်ပွန်း ရင်းနှီးသော
 မိသားစုများဖြစ်ကြရာ အချိန်တန်
 အရွယ်ရောက်လျှင် သားနှစ်ယောက်ရှိ
 သော မိသားစုမှ သားအကြီးနှင့်
 အနောက်ပိုင်းမှ မိသားစု၏ သမီးတို့ကို
 ပေးစားရ လက်ထပ်ရန် သဘောတူညီ
 ထားကြ၏။ သားနှစ်ယောက် အရွယ်
 မရောက်မီမှာပင် မိဘနှစ်ပါးတို့
 ကွယ်လွန်သွားကြရာ ညီအစ်ကိုနှစ်
 ယောက်တည်းသာ ကျန်ရှိတော့၏။
 အရွယ်ရောက်သောအခါ၌ မိဘတို့
 ထားရှိခဲ့သော သဘောဆန္ဒအတိုင်း
 အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အနောက်ပိုင်း
 မိန်းကလေးကို ၎င်း၏ မိဘများက
 ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးလိုက်ကြ၏။
 ညီဖြစ်သူသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ
 အိမ်ထောင်ပြုသွားသော်လည်း အစ်ကို
 ဖြစ်သူနှင့် အတူသာနေ၏။ အိမ်ထောင်
 မပြုဘဲ အစ်ကို၊ မမတို့နှင့်သာ တစ်အိမ်
 တည်းနေကြပြီး အလုပ်ကိုလည်း အတူ
 တူသာ လုပ်ကြ၏။ အစ်ကိုနှင့် မမတို့

ရိုသေလေးစားသည်ဖြစ်၍ အစ်ကိုနှင့်
 မမတို့ကို ညှာတာပြီး အလုပ်တို့ကို ၎င်းက
 သာ ပို၍လုပ်၏။

တစ်နေ့တွင် ညီငယ်သည်
 တောသို့ သွားပြီးလျှင် လယ်ယာတို့ကို
 ထွန်ယက်လျက်ရှိ၏။ အိမ်တွင် အစ်ကို
 နှင့် မမိသော ကျန်ရစ်ကြသည်။ အစ်ကို
 နှင့် မမတို့သည်လည်း တောမှ ညီငယ်
 မောမောပန်းပန်းနှင့် မွတ်သိပ်ဆာလောင်
 ၍ ပြန်လာလျှင် စားရန်ဟူ၍ အလွန်
 အရသာရှိသော မုန့်တို့ကို ပြုလုပ်ကြ၏။
 မုန့်များ လုပ်ပြီးသောအခါ မုန့်တို့၏ ရနံ့
 မှာလည်း မွှေးပျံ့နေသည်ဖြစ်၍ သုံးစွဲပြု
 ပြီးလျှင် ညီငယ်အတွက် တစ်စုကို
 ချွန်ပြီး နှစ်စုကို စားနှင့်လိုက်ကြ၏။
 ၎င်းတို့မုန့်များ စား၍ ကုန်သွားချိန်တွင်
 ၎င်းတို့အိမ်ရှေ့သို့ စျာန်သမာပတ်မှ
 ထလာသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး
 ဆွမ်းရပ်တော်မူလာ၏။

ထိုအခါ အစ်ကို၏ ဇနီးက
 အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလောင်းလှူ
 လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် မတ်တော်

မောင်အတွက် ချန်ထားသော မုန့်တို့ကို သတိရလိုက်ပြီး မတ်တော်မောင်သည် ဤအချိန်ဆိုလျှင် တောမှ ပြန်လာလေ့ မရှိ။ မတ်တော်မောင် မလာမီ မုန့်လုပ် ရန် အချိန်ရသေးသည်ဟု တွေးကာ ထိုမုန့်တို့ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လောင်းလှူလိုက်၏။ လောင်းလှူ၍ ပြီးစဉ် ခဏအတွင်းမှာပင် မတ်တော် မောင်က ရုတ်တရက် တောမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါ မရိုးက မတ်အား “အမောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားပါလေလော့။ အမောင် အတက် ထားရှိသော မုန့်တို့ကို ယခု ကြွချီတော်မူနေသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အား လောင်းလှူလိုက်ပါပြီ။ သာဓု ခေါ်ဆိုပါလော့”ဟု ချီသာစွာ ပြောလိုက် ၏။ မတ်ဖြစ်သူလည်း ယနေ့မှ စောစော စီးစီး ဆာလောင်လာသည်ဖြစ်၍ အိမ် ရောက်မှ အားရပါးရ စားမည်ဟု အားခဲ ၍ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ရာ ဆာလောင်ခြင်းကို သည်းခံနိုင်၍ ဒေါသထွက်ပြီးလျှင် -

“အမိသည် မတရားစွာကား မိမိအဖို့ အစုကိုဖြင့် မိမိဘာသာ စားပစ် လျက် ငါ၏ ကိုယ်တာကိုမှ လှူတံ၏။ သူတစ်ပါး၏ ဥစ္စာကို မိမိသဘောဖြင့် ပြု၍ ရနိုင်ပါအံ့နည်း”ဟု ဆိုကာ အနီး အပါးတွင်သာ ရောက်ရှိသေးသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနောက်သို့ ပြေးလိုက် သွားပြီးလျှင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်အတွင်းမှ မုန့်တို့ကို ပြန်ယူ၏။

ထိုအခါ မရှိသည်လည်း မိမိ ၏ အလှူကို ဖျက်ရကောင်းလော။ သင်းတို့အိမ်မှာ မုန့်ကိုလှူ၍ ဤသို့ပြုမှ ခြင်းဖြစ်ပေသည်ဟု ဒေါသဖြစ်ပြီးလျှင် ငါ၏ အလှူကို ဖြစ်မြောက်အောင် လှူအံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ၎င်း၏ မိဘများ အိမ်သို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် မိဘတို့ထံမှ ဤမုန့်ထက် ကောင်းသော အပင်ပေါ်မှ ခူးဆွတ်ကာစ စကားဝါပန်းနှင့် အဆင်း တူသော ထောပတ်တို့ကို ယူဆောင်လာ ပြီးလျှင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ် ပြည်သည်အထိ လောင်းလှူပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့လျက် ...

“အရှင်ဘုရား တပည့် သည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ အကောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်လက် ထောပတ်တို့ကို လှူရသော ကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင် အတော်၏ ကိုယ်မှ အရောင်ထွက်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား လှူယုတ်မာနှင့်လည်း မည်သည့် အတူတကွ မနေခြင်းသည် ခြားသတည်း”ဟု ဆုတောင်းလိုက် သောအခါ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတရားမှ “လိုသောဆု တောင်း များ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း မုန့် ပြည့်ပါစေသတည်း”ဟု ဆုပေးတော်မူ၍ မတ်ဖြစ်သူသည်လည်း ဆုတောင်းသံကို ကြားရလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်ထံမှ ပြန်လည် ထားသော မုန့်တို့ကို ထောပတ် အပေါ်မှ အပေါ်မှ ထပ်၍ လှူလို လျှင် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်ပြီး ...

“တပည့်တော် ယခု

“လိုသောဆု၊ တောင်းသောဆု
တစ်လုံးတစ်ဝတည်း မုချမသွေ
စေသတည်း”ဟု ဆုပေးတော်မူ
သောနေရာမှ ထွက်ခွာကြွမြန်းသွား

အသမင်းသည်လည်း ထိုဘဝ

ကုသမင်းသည် ပဘာဝတီ
ပြည်တော်ပြန်သွားသော အချိန်မှစ၍
ပျော်ရွှင်ခြင်းဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ ခမည်း
တော်တို့က နန်းတွင်းမှ အနုပညာသည်
များသာမက နိုင်ငံအတွင်းမှ သာသင်
သည်၊ အဆိုသည်၊ ရုပ်သေး၊ မျက်လှည့်
အစရှိသော သူတို့ကို ဆင်ခေါ်ပြီးလျှင်
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ခြိမ်ခြိမ်သဲ ကျင်းပစေ
လျက် ကုသမင်း၏ သောကတို့ကို
ပြောပျောက်စေခြင်းမှာ အားထုတ်တော်မူ
၏။ သို့သော် ကုသမင်း၏ စိတ်အစဉ်
သည်ကား ပဘာဝတီအထံသို့သာ
ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်ရကား မိမိ၏
ရှေ့တော်မှောက်တွင် အားကြီးမာန်တက်
သီ၊ ဆို၊ က၊ ခုန်၊ တီး၊ မှတ်လျက်
ရှိသည်တို့ကို မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊

သဘင်သည်တို့ကလည်း
ကကြီး၊ ကကွက်၊ အသစ်အဆန်းတို့ကို
တီထွင်ကာ ပြသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှု
မရှိ။ မျက်လှည့်ဆရာ၊ ခြွေလေ့စွယ်
ဆရာတို့ ပြကွက်ဆန်းတို့ကို တည်ထွင်
ပြသသော်လည်းကုသမင်းသည် စိတ်ဝင်
စားမှုမဖြစ်။ မောင်းမများစွာတို့က ပြစု
ခယကြသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ။
ပဘာဝတီကိုသာ သတိရလျက်၊
လွမ်းဆွတ်လျက်၊ တမ်းတလျက် ရှိပါ၏။
ဤနန်းတော်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊
တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကဲ့သို့ သာယာလှပ
သော ကုသဝတီမြို့တော်ကြီးသည်လည်း
ကောင်း၊ မိမိအား ပျော်ရွှင်နှစ်သက်ခြင်း
ကို မပေးစွမ်းနိုင်ဘဲ ရှိပါ၏။ မိမိအစိုရာ
တွင် ဤအတိုင်း နေရမည်ဆိုပါက
တစ်ရက်ဟူသော အချိန်သည်ပင် ကမ္ဘာ
များစွာ ကြာညောင်းသည်သို့ ပင်ပန်းလှ
ချေစွတကား။ ငါတွင် သည်းခံနိုင်စွမ်း
မရှိတော့ပြီဖြစ်ပါ၏။ ငါသည် ပဘာဝတီ
အား မတွေ့မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်တော့

ပြီသာ ဖြစ်ပါ၏။ ပတာဝတီအား တွေ့မြင်
နေရမည်ဆိုလျှင် ငါသည် ဘာပဲလုပ်ရ
လုပ်ရ၊ ဘယ်လိုပင် ဆင်းရဲဒုက္ခ
ခံရသည်ရှိစေ ပျော်ပိုက်နိုင်ပါ၏။ ငါသည်
ပတာဝတီနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းသည်
သာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါ၏။
ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မတ်တော်ထံသို့
ထွက်လာခဲ့၏။

မယ်တော်အား ရိုသေစွာ ရိုခိုး
ပြီးလျှင် ...

“မယ်တော် သားတော်သည်
ပတာဝတီအား မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ
၍ ပတာဝတီအား သွားရောက်ခေါ်ဆောင်
ပါတော့အံ့။ မယ်တော်အား သားတော်
လာရောက်လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။
ဥပုသ်ဆောင်ဝင်နေသော ခမည်းတော်
အား မယ်တော်ကသာ တစ်ဆင့်
လျှောက်တင်ပေးပါလော့။ သားတော်
သွားရောက်နေစဉ် ကာလအတွင်း၌
ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အား
တိုင်းပြည်ကို အပ်နှံခဲ့ပါ၏။ တိုင်းရေး
ပြည်ရေး ကိစ္စမှန်သမျှတို့ကို မယ်တော်

တို့ကသာ စီမံအုပ်ချုပ်နှင့်ပါ”ဟု
လျှောက်တင်၏။ မယ်တော်သည် သား
တော်၏ အရည်အချင်းကို သိတော်မူပြီး
ဖြစ်ရာ ဤကိစ္စ အောင်မြင်မည်။
ကြံတွေသော အန္တရာယ်နှင့် အခက်အခဲ
ပြဿနာတို့ကိုလည်း အောင်မြင်စွာ
ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ပြီး
ဖြစ်သည့်အပြင် သားတော်၏ သောက
ဝေဒနာတို့ကိုလည်း မကြည့်ရက်၊ မမြင်
ရက်တော့သည်ဖြစ်၍ သားတော်အား
တားမြစ်လိုသော်လည်း မတားတော့ဘဲ
ခွင့်ပြုလိုက်ရပါသည်။

“သားတော်ကို မယ်တော်
မတားလိုပါ။ သို့သော် သူတစ်ပါးတိုင်း
ပြည်၊ သူတစ်ပါးပိုင်နက်သည်ကား
အန္တရာယ်များလှပါ၏။ အချိန်တိုင်း၌
မမေ့မလျော့သော သတိဖြင့်သာ နေပါ
လော့။ မိန်းမတို့မည်သည်ကား အပြီး
ကြီးတတ်လှပေ၏။ မစင်ကြယ်သော
စိတ်နှလုံး ရှိတတ်ကြပါ၏။ သားတော်
နှင့်အတူ အဘယ်သူတို့ လိုက်ပါကြမည်
နည်း”ဟု မေးတော်မူရာ ...

“မယ်တော် ဤခရီးသို့
သားတော်တစ်ဦးတည်း သွားရောက်
အဆင်ပြေမည်။ သားတော်တစ်ဦး
သာလျှင် ဤအရေးကိစ္စ ကြိုးပမ်း
ဖြစ်၍ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့
မဖြစ်ကြောင်းပါ”ဟု ရှင်းပြတော်မူရာ

“သားတော်၏ အရေး
သားတော်သာ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။
တော် လမ်းခရီးတွင် စားသုံးရန်
ထုတ်ကို စီစဉ်ပေးလိုက်မည်”ဟု
ရွှေ့ပြောင်းတွင် ကောင်းမွန်သော
တို့ကို ထည့်၍ ပေးလိုက်၏။

ကုသမင်းလည်း ရွှေ့ပြောင်း
ယူဆောင်ပြီးလျှင် မယ်တော်အား
စွာ ရိုခိုး၍ ထွက်ခွာလာ၏။ သို့
သည်လည်း သားတော်၏ နောက်
ပြင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်
တော်မူလျက် သားတော် ဘေး
ရှိပါစေ။ ပတာဝတီအား
ခေါ်ဆောင်နိုင်၍ ရွှေ့ပြောင်း
ပြည်တော်သို့ အမြန်ဆုံး
ရောက်ရှိလာပါစေဟူ၍ ...

သည့်မိ၏ သားတော်သည် မိမိ၏ ရင်အတွင်း
 အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားသကဲ့သို့လည်း
 စားရသဖြင့် ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရေများ
 ရေညှိချလာပြီးလျှင် သားတော်၏ ရှိခိုး
 ပြန်လည်ရရှိသည်ဖြစ်ပါ
 လျှင် အဟုလည်း ဆုတောင်းနေမိ၏။
 မင်းကုသသည်လည်း ၎င်း၏
 အိပ်ဆောင်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ မိခင်
 စောစော သောကအပူတို့ကို မြင်တွေ့ရသော
 နှုတ်ချီ၏ ရင်ထဲတွင် နာကျင်ရပါ၏။ ဤ
 စောစောလည်းတော်၊ ဤမယ်တော်တို့ထံသို့
 ဆရာချောမောမော ပြန်လည်ရောက်ရှိပါ
 ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရပါစေဟုလည်း
 နိုးဆုတောင်းမိပါ၏။ ထို့နောက် ကုသမင်း
 သာမန် ကျေးတောသားအသွင်
 စားစားဆင်ယင်ပြီးလျှင် ငါးပါးသော
 ဆန်နက်တို့ကိုလည်း သိုဝှက်
 ဆောင်၏။ လွယ်အိတ်အတွင်းသို့
 ခြစ်ချုပ်နှင့်တကွ အသပြာတစ်ထောင်
 ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
 မြင်းကြီးမင်းကြီးက မိခင်အား ပေးခဲ့
 ကောကနဒဟူသော နတ်စောင်း

ကို ယူဆောင်၍ နန်းတော်မှ မထင်
 မရှား တစ်ဦးတည်း ထွက်ခွာလာခဲ့တော့
 ၏။
 ကုသမင်းသည်ကား ရှေ့ဘုန်း
 ရှေးကတို့ကြောင့် စွမ်းပကားကြီးမားသူ
 ဖြစ်ရာ နေ့တစ်ဝိုင်းအချိန်မျှ ခရီးပြင်းနှင့်
 ခဲရာ နေ့မွန်းတည့်ချိန်တွင် ယူဇနာ ၅၀
 ခရီးကို ရောက်ရှိသွားပါ၏။ ထိုနေရာ
 တွင် စမ်းချောင်းကလေး ရှိနေပြီး ခရီး
 သွားတို့ နားနေရာ ဇရပ်ငယ်တစ်ခုလည်း
 ရှိ၏။ သို့သော် မည်သည့် ခရီးသည်မျှ
 ရှိမနေပါ။ ကုသမင်းသည် ထိုဇရပ်ကလေး
 တွင် ဝင်ရောက်နားနေလိုက်ပြီး ပခြံကို
 ဖွင့်၍ ထမင်းစား၏။ ထမင်းစားပြီးသည်
 နှင့် တအောင့်မျှသာ နားနေပြီးလျှင်
 စမ်းချောင်းမှ ရေကို သောက်လိုက်ပြီး
 လျှင် ခရီးဆက်၍ ထွက်ခွာခဲ့၏။ ညနေ
 ချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင်
 တော့ ယူဇနာ ၅၀ ခရီး ထပ်မံပေါက်
 ရောက်ခဲ့ပြီး သာဂလမြို့တံခါးမပိတ်မီ
 ရောက်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြို့အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့
 ၏။

မြို့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလျှင်
 မိန်းမတစ်ဦးသည် ကျေးတောသား
 ရပ်ဝေးခရီးသွားတစ်ယောက်ဟုသာ
 အထင်ရှိသော ကုသမင်းအား တွေ့မြင်
 လျှင် ၎င်း၏အိမ်သို့ ဝင်ရောက်နေနားပါ
 ရန် ခေါ်ယူ၏။ ကုသမင်းသည်လည်း
 ခရီးပမ်းလာသည်ဖြစ်ရကား ထိုမိန်းမ၏
 နေအိမ်သို့ ဝင်၏။ ထိုမိန်းမသည် ကုသ
 မင်း၏ ခြေတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ
 ဆေးကြောပေးပြီးလျှင် အိပ်ရာပြင်ပေး၏။
 ကုသမင်းလည်း အိပ်ရာထက်သို့
 တက်၍ အိပ်စက်ရာ တခဏအတွင်း
 မှာပင် အိပ်ပျော်သွား၏။ ကုသမင်း
 အိပ်ပျော်လျက်ရှိစဉ် အိပ်ရှင်မိန်းမသည်
 ကောင်းမွန်သော ထမင်းဟင်းတို့ကို
 စီရင်ချက်ပြုတ်နှင့်၏။ ကုသမင်း အိပ်ရာ
 မှ နိုးလတ်သောအခါ ကုသမင်းအား
 မျက်နှာသစ်၊ ရေမိုးချိုးစေပြီးနောက်
 ထမင်းကျွေး၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ
 ကုသမင်းက ထိုမိန်းမအား ရွှေပခြပ်နှင့်
 အတူ အသပြာတစ်ထောင်ကို ပါ
 ပေးအပ်ပြီးလျှင် လက်နက်ငါးပါးကိုလည်း

သသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားရန် တို့လည်း ငြင်းစပ်ခြင်းက မစွမ်းသာကြ သံသည် တခြားသောသူ၏ စောင့်သံ

ရကြပြန်လျှင် ... ပါး ဟန်တသေပင် ကြည့်ပြန်သကဲ့ မဖြစ်နိုင်၊ ကုသမင်း၏ စောင့်သံ

ကျွန်ုပ်သည် စောင့်ထားရာ ခွဲခြားခြင်း မရှိတော့ပါ။

မှောင်မိုက်ရန် အလုပ်ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ပေးကြ၏။ သတိရ တမ်းတလျက်ရှိ၍ ငါ့အား

ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြု၏။ လိုအပ်သောအခါ ကုသမင်းလည်း အိပ်ရာထက် တွေ့မြင်ရလေနိုးနှင့် ငါ့ထံ လိုက်လာခြင်း

လက်နက်ငါးပါးကို လာရောက်ယူဆောင် တွင် တစ်ခဏမျှ လဲလျောင်း၍ ဖြစ်ပေမည်ဟု အောက်မေ့တော်မူ၏။

ပါအံ့”ဟု ဆိုကာ စောင်းတော်ကို ပိုက်၍ ညောင်ညာမှတို့ကို ဖြေဖျောက်တော်မူ ကုသမင်း၏ စောင့်သံသည် သာဂလမြို့

ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။ ပြီးသောအခါ၌ စောင်းတော်ကို အသံစမ်း အတွင်းရှိသူ အားလုံးတို့တွင် ၎င်းတို့

ကုသမင်းသည် ဆင်တင်း တော်မူပြီးလျှင် ဤစောင်းသံသည် အနီးသို့ လာရောက်သီဆို တီးခတ်

ကုတ်ရုံရာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။ သာဂလမြို့တွင်ရှိကြသူ အားလုံးထံသို့ သကဲ့သို့သာ ကြားကြရသည်ဖြစ်

ဆင်တင်းကုတ်သို့ ရောက်ရှိလျှင် မတိုးမကျယ် အညီအညာ ရောက်ရှိပါ သာယာလှသော စောင်းသံနှင့် တေး

ဆင်ထိန်းတို့က ... စေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးလျှင် တို့ကို လူတိုင်း ပီပီသသ အတိုင်း

“အမောင် အဘယ်ကိစ္စနှင့် စောင်းတီး၍ တေးသီးချင်းတို့ကို သီဆို ကြားကြရသည်ဖြစ်၍ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး

လာရောက်သနည်း”ဟု ဆိုသောအခါ တော်မူ၏။ သာဂလပြည်သို့ ကုသမင်း သည်လည်း စောင်းသံနှင့် တေးသံတို့

“ကျွန်ုပ်အား အသင်တို့ထံ ဝင်ရောက်လာစဉ်မှာပင် ကုသမင်း၏ ကောင်းစွာ ကြားရ၏။ ထိုအခါ ဤ

တွင် တစ်ရက်တာမျှ နေထိုင်ခွင့်တောင်း ဘုန်းရှိန်၊ ကံရှိန်တို့ကြောင့် ပဟာစတီ သံနှင့် ဤတေးသံတို့သည် သာယာ

ခံခြင်းက ရောက်ရှိလာပေ၏။ တစ်နေ့ သည် သလွန်ပေါ်တွင် အိပ်လိုစိတ်မရှိ ပျော်ဖွယ် ရှိလှပေ၏။ ငါ၏ နန်းတွင်း

တစ်ည၌မျှ နေခွင့်ပြုပါကုန်လော့။ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ဆင်း၍ စောင်းသမား အကျော်အမော်တို့သည်

ကျွန်ုပ်အား နေခွင့်ပြုသည့်အတွက် အိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ လျှင် ဤမျှ ကောင်းမွန်အောင် ဆင်

စောင်းတီး၍ တေးသီပြပါအံ့”ဟု ပြော၏။ ထိုစဉ် သာယာငြိမ်သောင်းလှ ခတ်နိုင်ကြ၊ မသီဆိုနိုင်ကြ၊ တကယ်

ကုသမင်း၏ ကြီးမားသော တန်ခိုးရှိန် သော စောင့်သံ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသော စောင်းသမားဖြစ်ပါက

တော် အာနဘော်တို့ကြောင့် ဆင်ထိန်း ရာ တေးသံတို့ကို ကြားရလျှင် ဤစောင်း မနက်ဖြန်တွင် ဤစောင်းသမား

သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားရန်
မာကြာပြီးလျှင် ...

“ကျွန်ုပ်သည် စောင်းတီး
ဖျော်ဖြေရန် အလုပ်ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ လိုအပ်သောအခါ
လက်နက်ငါးပါးကို လာရောက်ယူဆောင်
ပါအံ့” ဟု ဆိုကာ စောင်းတော်ကို ပိုက်၍
ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။

ကုသမင်းသည် ဆင်တင်း
ကုတ်ရှိရာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။
ဆင်တင်းကုတ်သို့ ရောက်ရှိလျှင်
ဆင်ထိန်းတို့က ...

“အမောင် အဘယ်ကိစ္စနှင့်
လာရောက်သနည်း” ဟု ဆိုသောအခါ-

“ကျွန်ုပ်အား အသင်တို့ထံ
တွင် တစ်ရက်တာမျှ နေထိုင်ခွင့်တောင်း
ခံခြင်းငှာ ရောက်ရှိလာပေ၏။ တစ်နေ့
တစ်ည၌မျှ နေခွင့်ပြုပါကုန်လော့။
ကျွန်ုပ်အား နေခွင့်ပြုသည့်အတွက်
စောင်းတီး၍ တေးသီပြပါအံ့” ဟု ပြော၏။
ကုသမင်း၏ ကြီးမားသော တန်ခိုးရှိန်
တော် အာနုဘော်တို့ကြောင့် ဆင်ထိန်း

တို့လည်း ငြင်းပယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာကြ
ပါ။ တရိတသေပင် ကြည်ဖြူနစ်သက်
စွာ ခွင့်ပြုကြကုန်၏။ အိပ်ရာနေရာကို
လည်း ပေးကြ၏။

ကုသမင်းလည်း အိပ်ရာထက်
တွင် တစ်ခဏမျှ လဲလျောင်း၍
ညောင်ညာမှတို့ကို ဖြေဖျောက်တော်မူ
ပြီးသောအခါ၌ စောင်းတော်ကို အသံစမ်း
တော်မူပြီးလျှင် ဤစောင်းသံသည်
သာဂလမြို့တွင်ရှိကြသူ အားလုံးထံသို့
မတိုးမကျယ် အညီအညွှာ ရောက်ရှိပါ
စေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးလျှင်
စောင်းတီး၍ တေးသီးချင်းတို့ကို သီဆို
တော်မူ၏။ သာဂလပြည်သို့ ကုသမင်း
ဝင်ရောက်လာစဉ်မှာပင် ကုသမင်း၏
ဘုန်းရှိန်၊ ကံရှိန်တို့ကြောင့် ပဘာစတီ
သည် သလွန်ပေါ်တွင် အိပ်လိုစိတ်မရှိ
ဖြစ်ပေါ်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ဆင်း၍
အိပ်စက်လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် သာယာငြိမ်ညောင်းလှ
သော စောင်းသံ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်
ရာ တေးသံတို့ကို ကြားရလျှင် ဤစောင်း

သံသည် တခြားသောသူ၏ စောင်းသံ
မဖြစ်နိုင်။ ကုသမင်း၏ စောင်းသံသာ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကုသမင်းသည် ငါ့အား
သတိရ တမ်းတလျက်ရှိ၍ ငါ့အား
တွေ့မြင်ရလေနိုးနှင့် ငါ့ထံ လိုက်လာခြင်း
ဖြစ်ပေမည်ဟု အောက်မေ့တော်မူ၏။
ကုသမင်း၏ စောင်းသံသည် သာဂလမြို့
အတွင်းရှိသူ အားလုံးတို့တွင် ၎င်း၏
အနီးသို့ လာရောက်သီဆို တီးခတ်
သကဲ့သို့သာ ကြားကြရသည်ဖြစ်စေ
သာယာလှသော စောင်းသံနှင့် တေးသံ
တို့ကို လူတိုင်း ပီပီသသ အတိုင်းသီဆို
ကြားကြရသည်ဖြစ်၍ မဒုရာဇ်မင်းကြီး
သည်လည်း စောင်းသံနှင့် တေးသံတို့ကို
ကောင်းစွာ ကြားရ၏။ ထိုအခါ ဤစောင်း
သံနှင့် ဤတေးသံတို့သည် သာယာသော
ပျော်ဖွယ် ရှိလှပေ၏။ ငါ၏ နန်းတွင်း
စောင်းသမား အကျော်အမော်တို့သည်လည်း
လျှင် ဤမျှ ကောင်းမွန်အောင် မထီ
ခတ်နိုင်ကြ၊ မသီဆိုနိုင်ကြ။ တကယ်
ကောင်းသော စောင်းသမားဖြစ်ပါလေ၏။
မနက်ဖြန်တွင် ဤစောင်းသမားအား

စာဖွဲ့ ရှေ့တော်မှောက် သွင်းစေပြီး
ချွင် သီဆိုတီးခတ်စေဦးမည်ဟု
တွေးတောလျက်ရှိ၏။ ထိုညက သာကလ
ဦးရှိ လူအားလုံးတို့သည် ကုသမင်း၏
စောင်းသီချင်းသံတွင် နစ်မြောလျက်
ဆင်ခြင် မဝနိုင်အောင် ရှိကြပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့
နက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကုသမင်း
သည် ဤသို့ တွေးတော ဆင်ခြင်ပြန်၏။
“သည် ဤဆင်တင်းကုတ်တွင် နေ၍
သီချင်းဆိုရုံနှင့် ပတာဝတီကို မြင်နိုင်
ရန်မည် မဟုတ်။ ဤဆင်တင်းကုတ်
တွင် နေခြင်းဖြင့် ငါ့အတွက် အကျိုး
မရှိဟူ၍ သုံးသပ်တော်မူပြီးလျှင်
ဆင်စောစောမှာပင် ထိုနေရာမှ
ခွာရန် ပြင်၏။ ထိုအခါ ဆင်ထိန်း
... ”

“အမောင် စောင်းသမားလူလင်
ဆင်၏ စောင်းသံသည် သာယာ၏။
ဆင်၏ လေးသံသည် ချိုမြိန်၏။ ငါတို့
ဆက်လက် သီဆိုတီးခတ်ပြပါဦး
အရပ်တစ်ပါးသို့ မပြန်သေးပါလင့်”

ဟု တားမြစ်ကြ၏။ ထိုအခါ ကုသမင်း
က ...

“ဦးရီးတော်တို့ထံ ဆက်လက်
နေထိုင်ရန် အချိန်မရှိသေးပါ။ အကြောင်း
သင့်လျှင် နောက်တစ်ဖန် ပြန်လည်
လာရောက်၍ စောင်းသီချင်းတို့ သီဆို
တီးခတ်ပြပါဦးမည်။ ယခုမူ ခွင့်ပြုပါ
လော့”ဟု ဆို၍ စောင်းတော်ကို ပိုက်ပြီး
လျှင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့တော့၏။

ကုသမင်းသည် မနေ့က
ရောက်ရှိခဲ့သော မိန်းမ၏ အိမ်သို့ပင်
ပြန်လည် သွားရောက်ရာ ထိုမိန်းမသည်
ကုသမင်းကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာစွာနှင့်
ပင် ...

“ယမန်နေ့ညက စောင်းသီချင်း
သီဆိုတီးခတ်သူသည် အမောင်ပင်
မဟုတ်လော။ အမောင်၏ စောင်းသံ
သည် သာယာ၍ အမောင်၏ တေးသံ
သည် ချိုမြိန်လှပါ၏။ အမောင် ကျွန်ုပ်
၏ အိမ်ကိုပင် အမောင်၏အိမ် သဘော
ပြု၍ နေပါလော့”ဟု ဆို၏။ ကုသမင်း
သည် ဘာကိုမှ ပြန်မပြောဘဲ ခပ်ဆိတ်

ဆိတ်သာ နေပါ၏။
ထိုအခါ အိမ်ရှင်မိန်းမက
မျက်နှာသစ်ရန်၊ ခြေလက်ဆေးကြောရန်
စီစဉ်ပေးပြီးလျှင် နံနက်စာကျွေး၏။
ကုသမင်းလည်း နံနက်စာကို ဝလင်စွာ
စားသုံးတော်မူပြီးလျှင် ...

“အမိ ... ကျွန်ုပ်တွင် သွား
လာလုပ်ကိုင်စရာ ကိစ္စများ ရှိနေပါသေး
သည်။ အေးအေးဆေးဆေးရှိသော အခါ
တွင် အမိထံ လာရောက်နေထိုင်ပါမည်”
ဟု ဆိုကာ စောင်းတော်ကို အပ်နှံပြီးလျှင်
ထိုအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

ဘုရင်၏ အိုးထိန်းသည်
အိမ်သို့သွားမည်ဟု အကြံရသဖြင့်
အိုးထိန်းသည်နေရာ အိမ်ကို စုံစမ်းပြီး
လျှင် သွားရောက်၏။ အိုးထိန်းသည်သည်
ကုသမင်းလာသည်ကို မြင်လျှင် ...

“အမောင် အဘယ်ကိစ္စနှင့်
လာသနည်း”ဟု မေးလျှင် ...

“ဦးကြီးထံတွင် တပည့်ခံယူလို
၍ လာသည်”ဟု ဖြေကြားရာ ...

“အမောင် အိုးလုပ်ဖူးပါ၏

လော။ လုပ်တတ်ပါ၏လော”

“မလုပ်ဖူးပါ လုပ်တတ်ပါ၏”
ဟု ဖြေကြားလျှင် ...

“ကောင်းပေပြီ အမောင်သည်
ငါ့အား အိုးလုပ်ပြပါအံ့။ အမောင်၏
လက်ရာကို ကြည့်ပါအံ့။ လက်ရာကောင်း
လျှင် ငါ့အထံတွင် တပည့်အဖြစ် ထားရှိ
မည်”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ကုသမင်းက-

“ကျွန်ုပ် အိုးလုပ်ပြပါမည်။
ဦးကြီးကြည့်ပါလော့။ မြေကား အလုံ
လောက်ရှိပါ၏လော”

“ခုနစ်ရက်စာမျှ မြေတို့ကို
ကြိုတင်စုဆောင်းထားရှိရသည်ဖြစ်၍
ငါတို့တွင် ခုနစ်ရက်မျှ လုပ်နိုင်သော
မြေရှိ၏။ ထိုမြေများအထဲမှ ယူ၍
လုပ်လော့”ဟု ဆို၏။

ကုသမင်းသည် အိုးထိန်းသည်
တို့ ခုနစ်ရက်မျှ လုပ်ရမည်ဖြစ်သော
မြေတို့ကို အကုန်ပင်ယူလျက် အိုးထိန်း
စက်တွင် ထည့်ပြီး လှည့်လိုက်၏။ ကုသ
မင်း၏ ကြီးမားသော စွမ်းပကားကြောင့်
အိုးထိန်းစက်အား တစ်ချက်လှည့်ရုံမျှ

နှင့် နေမွန်းတည့်ချိန်အထိ လည်လျက်
ရှိရာ အိုးထိန်းသည်တို့လည်း အံ့ဩ
လျက် ရှိကြပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
အိုးတို့အရွယ်မျိုးစုံ အများအပြား ရရှိ၏။
ကုသမင်းသည် အိုးများပေါ်၌ မိမိနှင့်
ပဘာဝတီတို့၏ အဖြစ်အပျက်ဇာတ်
ကြောင်းအစုံကို အကြီး၊ အလတ်၊
အငယ် စသော အိုးတို့၏ အပေါ်တွင်
ပုံများ ဖော်ကျူး၏။ ထို့ကြောင့် အိုးများ
အပေါ်တွင် ရွှေစင်ရုပ်သွန်းလုပ်ပုံ၊ ရွှေစင်
ရုပ်ဖြင့် တိုင်းတကာလှည့်၍ ရှာပုံတော်
ဖွင့်ပုံ၊ ယဘာဝတီအား တွေ့ရှိပုံ၊ ခမည်း
တော်နှင့် မယ်တော်တို့ ယဘာဝတီအား
သွားရောက်တောင်းရမ်း ခေါ်ယူခဲ့ပုံ၊ ဆင်
ချောတုံးနှင့် ပစ်ပုံ၊ မြင်းချောတုံးနှင့် ပစ်ပုံ၊
မင်္ဂလာဇာန်တော်အတွင်း ကြာဇက်
အောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေပုံ၊ ညီတော်
နှင့် ဆင်တော်အပေါ် လိုက်ပါပုံ၊ ယဘာ
ဝတီ ပြည်တော်သို့ ပြန်သွားပုံ၊ ကုသမင်း
သာဂလမြို့သို့ လိုက်လာပုံ၊ ဆင်
တင်းကုတ်အတွင်းမှ စောင်းတီးပုံ၊ ယခု
အိုးတို့ ပြုလုပ်နေပုံအထိ စုံလင်လှ၏။

အိုးစိမ်းများ ပြုလုပ်ပြီးသော
အခါ ထိုအိုးတို့ကို မီးဖြင့် ဖုတ်၏။ ငါ
ညမလွန်မီမှာပင် အိုးတို့ကျက်၏။ အိုးတို့
တွင် မီးကျွမ်းခြင်း၊ မီးနာခြင်းလည်း မရှိ
အကျတ်လိုသည်ဟူ၍လည်း မရှိ
အကျက်ညီစွာဖြင့်ပင် ထူးထွေဆန်းခြား
လှပသော အိုးတို့ရရှိလျှင် ကုသမင်း
အိုးထိန်းသည်ကြီးအား ခေါ်ယူပြီးလျှင်
ဦးကြီး အိုးများအားလုံး ပြီးစီးပါပြီ
ကောင်းပါ၏လော။ ကြည့်ရှုလှည့်ပါ
ပြောပြီး အိုးများကို တစ်လုံးချင်းပြသ၍
လက်ဆစ်နှင့် ခေါက်ပြ၏။ “ဒေါင်ဒေါင်
ဟူသော ချိုလွင်၍ လှိုက်သော အသံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ အိုးထိန်းသည်
ကြီးသည် အံ့ဩ အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
“အမောင်၏ အိုးထိန်းသည်

www.burmeseclassic.com

အောင်ထံမှသာ ပြန်လည်သင်ကြားရန်
 လေ့လာမည်”ဟု ဆိုကာ အိုးများကို
 ညှပ်ပြီး ကျန်အားရလျက် ရှိပါသည်။
 ထိုအခါ အိုးထိန်းသည်သည်
 ညည်းပေါ်တွင် ကောက်ရိုးများ ညှပ်၍
 ခြိမ်းတို့ကို လေးထောင့်ကွက်ကြ
 ထပ်စေပြီးလျှင် အိုးတို့ကို မကွဲအောင်
 ဖိကပ်၍ တင်ဆောင်စေလျှင် “ဦးကြီး
 နှစ်နှစ် အိုးတို့သည် မြေတွင် ရိုက်ခွဲ
 ခံမှု ကွဲမည်မဟုတ်ပါ။ ဤအတိုင်း
 ထပ်၍ တင်သွားပါ။ အိုးများအပေါ်
 ထက်ထိုင်လိုကလည်း ထိုင်နိုင်ပါ၏”
 ပြော၏။ အိုးထိန်းသည်ကြီးလည်း
 သမင်းပြောသည် အတိုင်းသာ
 ဆောင်ပြီးလျှင် ကုသမင်းတစ်ပါး
 သည် ထားရစ်ပြီး တပည့်များနှင့်
 တော်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

မဒ္ဒရာမင်းကြီး ညီလာခံဝင်
 နှစ်သဖြင့် မင်းချင်းတစ်ယောက်မှ
 သင့် အိုးထိန်းသည်ကြီး အိုးများ
 သန့်ရှင်း ရောက်ရှိနေကြောင်း
 နားလည်တင်လျှင် မင်းကြီးက အိုးထိန်း

သည်အား အိုးများနှင့်တကွ ရှေ့တော်
 သွင်းစေဟု အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်၏။
 အိုးထိန်းသည်လည်း အထူးထူးသော
 အိုးတို့ကို မဒ္ဒရာမင်းကြီးအား ဆက်သ
 လျှင် မင်းကြီးသည် အိုးတို့ကို ကိုင်တွယ်
 ရှုစားတော်မူပြီးလျှင် ...
 “မောင်မင်း ဤအိုးတို့သည်
 ကောင်းလေစွ။ ဤအိုးတို့ကို မည်သူ
 ပြုလုပ်ပါသနည်း”ဟု မေးတော်မူရာ
 အိုးထိန်းသည်ကြီးက ...

“ဤအိုးတို့ကို ကျွန်တော်မျိုး
 ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ကြောင်းပါ ဘုရား”
 ဟု လျှောက်တင်လျှင် ...
 “မောင်မင်း မုန်ဒါကိုသာ
 လျှောက်တင်လော့။ မောင်မင်းလုပ်သော
 အိုးကို မောင်မင်းလည်း သိ၏။ ငါ့ကိုယ်
 တော်မြတ်လည်း သိ၏။ မောင်မင်းသည်
 ဤလက်ရာမျိုး မလုပ်နိုင်။ ယခင်ပိုထား
 သော အိုးတို့နှင့် ယှဉ်ကြည့်လော့။
 ထို့ကြောင့် ဤအိုးတို့ကို မောင်မင်းလုပ်

သည် ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သည်ဖြစ်၍

“မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုး၏ တပည့်ကလေးတစ်ဦး ပြုလုပ်ကြောင်းပါ ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားရပါတော့၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးက-

“ဟယ် ... အိုးထိန်းသည် ထိုသူသည် သင်၏တပည့် မဟုတ်။ သင်၏ ဆရာသာတည်း။ ထိုသူထံမှ ဤ ပညာများ အားလုံးရရှိအောင် သင်ကြား ပါလော့။ ဤနေ့မှစ၍ ထိုသူသည် အိုးများကို နေ့စဉ်လုပ်ပြီးလျှင် ငါ၏ သမီးတော် ပဘာဝတီထံ ဆက်သစေ။ ဆုငွေအသပြာတစ်ထောင် ချီးမြှင့်လိုက် မည်။ အသင်အတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ် မျှ မပါရှိ။ ထိုသူကိုသာ ပေးစေ”ဟု အမိန့်တော် ချမှတ်ရာ အနီးတွင်ရှိသော အမတ်ကြီးတစ်ဦးက အသပြာတစ် ထောင်ထုပ် စီစဉ်ပြီး အိုးထိန်းသည်အား ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးက အိုးထိန်းသည်အား ...

“ဤအိုးများအတွင်းမှ ငယ်ဘအိုးတို့ကို ငါ၏ သမီးတော်များ

ထံ သင်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ဆက်သ ချေ”ဟု အမိန့်တော် ထပ်မံချမှတ်တော် မူပြန်၏။

အိုးထိန်းသည်လည်း ၎င်း၏ တပည့်များနှင့်အတူ ငယ်သော အိုးတို့ ကို ရွေးထုတ်၍ သမီးတော်များထံ သွားရောက်ဆက်သ၏။ ကုသမင်း၏ အဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်အတိုင်း ပဘာဝတီ မင်းသမီးထံသို့ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်သော ရုပ်ပုံများပါသော အိုးတို့ချည်းသာ ရောက်ရှိ၏။ ပဘာဝတီသည် အိုးများ အပေါ်မှ ရုပ်ပုံများကို မြင်တွေ့လျှင် ဤ အိုးတို့ကို တစ်ပါးသူ မပြုလုပ်နိုင်ရာ တစ်ပါးသူ ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ် ကုသမင်း ပြုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်ဟု သိရှိကာ ဒေါသထွက်ပြီးလျှင် ...

“ငါသည် ကုသမင်းကိုလည်း အလိုမရှိ၊ ကုသမင်းလုပ်သော အိုးကို လည်း အလိုမရှိ၊ ကောင်းမြတ်သော သတို့သားကိုသာ အလိုရှိ၏”ဟု ဆိုပြီး လျှင် ထိုအိုးတို့ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လွှင့်ပစ်၏။

ညီမတော်တို့သည် အင်း တော် ပဘာဝတီ၊ ကုသမင်းအား ဒေါသဖြစ်ကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည့် ကို သိရှိကြ၍ ...

“အစ်မတော် ဤအိုးများ ကုသမင်းက မည်သို့ လာရောက်ပြု ပါမည်နည်း။ ဤအိုးတို့ကို အိုးထိန်း သာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါ၍ အိုးတို့ ပြန်ယူပါလော့”ဟု ဆိုကြပြီး အိုးတို့ ကောက်ယူပေးကြလျှင် ...

“ညီမတော်တို့သာ ထိုအိုး တို့ကို ယူကြလော့။ အိုးလုပ်သော ကု သမင်း ယူကြလော့”ဟု ဆိုကာ ညီ မတော်တို့ကို အခန်းအပြင်သို့ တွန်း ပြီးလျှင် အထိန်းတော်ဥက္ကာအား တံခါးကို ပိတ်စေလိုက်၏။

ထိုအခါ ညီအစ်မအနွယ် သည် ...

“အစ်မတော်သည် အား ဤမျှပင် မုန်းတီးလှချေ။ မင်းမလုပ်သော အိုးတို့ကိုပင်လျှင် လုပ်သည်ဟု ထင်ကာ အိုးတို့

အဲဒါနဲ့ ဟု ပြောကြပြီးလျှင် ရယ်မော၍
 အဲဒါကြကုန်၏။ သို့သော် ပဟာဝတီသည်
 သူ့သမီး မိမိတို့တိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရှိ
 နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယခင်ညက
 ပုဏ္ဏားစားတီး၍ သီချင်းဆိုသူမှာ ကုသမင်း
 ဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယခု အိုးလုပ်
 သူမှာလည်း ကုသမင်းဖြစ်၏ဟူ၍လည်း
 နှိုးဆော်ကောင်း၊ ညီမတော်တို့ကိုလည်း ပြော
 တော်မူပြီ။ ဥက္ကာကိုလည်း ပြောမပြုပါ။
 မည်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုပါ။ ကုသမင်းအား
 နှိုးဆော်မုန်းတီး နာကြည်းလွန်းသောကြောင့်
 သမီး၏အကြောင်းကို စကားဖြင့်ပင်
 ညီမပြောလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အိုးထိန်းသည်ကြီးသည်
 သူရင့်သမီးတော်များကို အိုးများ
 သက်သပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။
 အိမ်ထိန်းသည်၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်
 တွင် အိုးများ အမြဲဆက်သခဲ့ရသော်
 လည်း မင်း၏ ချီးကျူးမှု၊ ဆုလာဘ်ပေး
 မှုတို့ကို တစ်ခါမှ ခံယူရရှိခဲ့ဖူးခြင်း
 မရှိ။ ကုသမင်း ရောက်လာသောအခါမှ
 ဤသို့ ခံယူရရှိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ငါသည် ဤလုလင်ကို အကြောင်းပြု၍
 ငါ၏လုပ်ငန်း အောင်မြင်တိုးတက်တော့
 မည်ဟု တွေးကာ ဖျော်ရွှင်အားရလျက်ရှိ
 ပြီး ကုသမင်းအား ...

“အမောင်၏ လက်ရာတို့ကို
 ငါ၏ မင်းကြီးသည် နှစ်သက်တော်မူ
 သဖြင့် အမောင်အား ဆုတော်ငွေ
 တစ်ထောင် ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်သည်။
 အမောင်သည် နေ့စဉ် အရှင်မင်းကြီး၏
 သမီးတော်တို့အတွက် အိုးများလုပ်ရမည်။
 ငါသည်လည်း အမောင်လုပ်သော
 အိုးတို့ကို သမီးတော်များထံ နေ့စဉ်
 သွားရောက်ဆက်သရမည်။ ဝမ်းမြောက်
 ဖွယ် ကောင်းလေစွ။ အမောင်သည် ဤ
 နေ့မှ စ၍ ငါ၏ထံတွင် အမြဲနေ၍
 အိုးများကို လုပ်ပါလော့”ဟု ပြောကာ
 အသပြတစ်ထောင်ထုပ်အား ကုသမင်း
 အား ပေး၏။

ကုသမင်းသည်ကား မည်သို့မျှ
 တုံ့ပြန်မပြောဘဲ ဤသို့ တွေးမိပြန်၏။
 ငါသည် အိုးထိန်းသည်ထံနေသဖြင့်လည်း
 ပဟာဝတီကို တွေ့မြင်ခွင့် ရရန်

အကြောင်းမမြင်သည်သာတည်း။ အခြား
 တစ်နေရာ ရှာကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး
 လျှင် ...

“ဦးကြီးကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူး
 တင်ပါ၏။ ဦးကြီးထံတွင်လည်း ကျွန်ုပ်
 နေလိုပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တွင် ဆောင်
 ရွက်စရာ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါသေးသည်။
 နောင်မှသာ အလျဉ်းသင့်သောအခါ၌
 ဦးကြီးထံ ပြန်လာပါမည်။ ယခုတော့
 ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”ဟု ဆို၍ အသပြ
 တစ်ထောင်ထုပ်ကိုလည်း အိုးထိန်းသည်
 အား ပြန်လည်ပေးအပ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာ
 မှ ထွက်ခွာခဲ့၏။

ကုသမင်းသည် မိမိ၏ ပစ္စည်း
 များ အပ်နှံထားရာ မိန်းမအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့
 ၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း ကုသမင်းအား
 ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုပြီးလျှင် ရေချိုးစေ၏။
 ပြီးလျှင် ထမင်းကျွေး၏။

“အမောင်၏ ကိစ္စပြီးပြီလော။
 ဤအိမ်မှာပင် နေတော့မည်လော”ဟု
 ဆိုရာ ကိစ္စမှာ မပြီးစီးသေးသဖြင့် သွားရ
 ပါဦးမည်ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘုရင့်ထံသို့

ဖျာတော်များ ဆက်သရသော ကုသိုလ်ရံ
သည်၏ နေအိမ်ကို စုံစမ်း၍ သွားရောက်
ပြန်၏။

ထိုအခါ ကုသိုလ်ရံသည်က-

“အမောင် အဘယ်ကိစ္စ
အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ငါတို့ထံ
လာသနည်းဟု မေးမြန်းပြန်၏။ ဦးကြီးထံ
တွင် တပည့်ခံ၍ ကုသိုလ်ရံများ ယက်လုပ်
ရန် လာကြောင်း ဖြစ်ပါ၏”ဟု ဖြေလျှင်
ယက်လုပ်တတ်ပါသည်ဟု ဖြေကြားလျှင်

“ကောင်းပြီ အသင်၏ ပညာ
ကို ကြည့်အံ့။ ယက်လုပ်လော့”ဟု
ဆိုပြီးလျှင် ကုသိုလ်ရံ၏ သင်းအူတို့ကို

လည်းကောင်း၊ အားနည်းပုံကွတ်ပုံကိုလည်း
ကောင်း ပေးအပ်လိုက်၏။

ကုသိုလ်ရံသည် ထန်းရွက်ကို
အသုံးပြုပြီးလျှင် ဖျာယက်လုပ်၏။ ထိုဖျာ
တွင် ထီးဖြူပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဈေးဆိုင်
ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ပုဝါစကို ကိုင်၍
ရပ်နေဟန် ပတာဝတီ၏ ပုံကိုလည်း
ကောင်း ထည့်သွင်းပုံဖော်ကာ ယက်လုပ်
လိုက်၏။ ကုသိုလ်ရံသည်သည်လည်း
ကုသိုလ်ရံ၏ ဖျာယက်လုပ်နေသည်ကို
ထိုင်ကြည့်နေရင်းမှ မိမိတို့ပင် လိုက်မမီ
စွမ်းသော ဖျာယက်လုပ်နည်းပညာတို့ကို
တွေ့ရှိရသဖြင့် အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေပြီး-

“အမောင်သည် ဖျာပေါင်းများ

စွာ ယက်လုပ်ခဲ့သော ပညာရှင်တစ်
ယောက်ဖြစ်သည် မဟုတ်လော့”ဟု
မေးမြန်းရာ ယခင်က ဖျာတစ်ချပ်
မယက်ခဲ့ဘူးပါ။ ဤဖျာသည် ပထမဆုံး
ယက်လုပ်သော ဖျာသာ ဖြစ်ပါ၏။
ဖြေကြားလျှင် ကုသိုလ်ရံသည်ကြီးမှာ ဖြင့်
အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ရပါ၏။ ဤတပည့်
မီ၍ ငါသည် ဤလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးမား
ချမ်းသာ ရတော့အံ့ဟု တွေးထား
ကျန်၏။

နောက် နေ့နံနက် တွင်
ကုသိုလ်ရံသည်ကြီးသည် ကုသိုလ်ရံ၏
လုပ်သော ဖျာနှင့် ၎င်းယက်လုပ်ထား
သော ဖျာများကို ယူဆောင်၍ ၎င်းယက်
လုပ်ထားသော ဖျာများကို ယူဆောင်
နန်းတော်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး
အား ဆက်သလိုက်၏။ ထိုအခါ ဘုရင်
ကြီးက ရှေးနည်းတူ မေးပြီးလျှင်
အသပြတစ်ထောင် ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်
ပြီး ဤဖျာတို့ကို သမီးတော်များ
သွားရောက်ဆက်သစေဟု မိန့်တော်မူ

အောင်မြင်ပြန်၏။ ထိုအခါ ကျူထရံသည်
 နားထောင်လျှင် ဖျာများကို သမီးတော်များထံ
 သွားရောက်ဆက်သလျှင် ကုသမင်းယက်
 သော ထန်းရွက်ဖျာသည် ပဘာဝတီ
 သမီးထံသို့သာ ရောက်၏။ ထိုသို့
 ဆက်ရှိခြင်းမှာ ကုသမင်း၏ အဓိဋ္ဌာန်
 ဖြစ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်သကဲ့သို့၊
 ကျူထရံသည်လည်း အလှဆုံးဖျာအား
 တော်အကြီးဆုံး ပဘာဝတီထံသို့
 ဆက်သသင့်၏ဟု ယူဆသော
 ဖြစ်၏။

ပဘာဝတီ သည်လည်း
 တွင်ပါသော ရုပ်ပုံများကို မြင်လိုက်
 နှင့် ဤဖျာသည် ကျူထရံသည်
 လုပ်သော ဖျာမဟုတ်။ ကုသမင်း
 လုပ်သော ဖျာတည်းဟု သိရှိလိုက်
 ဖြစ်၍ ခေါ်သဖြစ်ပြန်ပြီး ငါသည်
 ကိုလည်း အလိုမရှိ၊ ကုသယက်
 ဖျာကိုလည်း အလိုမရှိ ချောမော
 သော သင်္ကန်းသားကိုသာ အလိုရှိ၏။
 သို့သော် ထိုဖျာကို မြေသို့ ပစ်ချပြန်
 အခါ ညီမခုနစ်ဖော်တို့သည် ထို

ဖျာကို ကောက်ယူပြီးလျှင် အစ်မတော်
 သည် ကုသမင်းအား ဤဖျာပင် နာကြည့်
 မှန်းတီးလှ၍ အရာတိုင်းကို ကုသမင်းဟု
 ထင်မြင်ကာ စွန့်ပစ်လျက် ရှိပေ၏ဟု
 ပြောကြပြီးလျှင် ရယ်ကြပြန်ကုန်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျူထရံသည်
 သည် အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကို

ပိုက်ပြီးလျှင် ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာဖြင့်
 အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ကုသမင်းအား
 အကြောင်းစုံပြောပြပြီး အသပြာထုပ်ကို
 အပ်လျက် ...

“အမောင်၏ လက်ရာကို
 ငါတို့၏ မင်းကြီးက နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍
 အမောင်သည် နေ့စဉ် သမီးတော်များ
 အတွက် ဖျာများ ယက်ရမည်။ ငါသည်
 အမောင်၏ ဖျာများကို နေ့စဉ် သမီး
 တော်များထံ သွားရောက်ဆက်သရမည်။
 အမောင်သည် ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်
 ဆုံး ငါတို့အိမ်တွင် နေပါလော့”ဟု
 ပြော၏။

ထိုအခါ ကုသမင်းက ...
 “ဦးကြီးကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူး
 တင်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တွင် အခြား
 သော ပြုဖွယ်ကိစ္စတစ်ခု ကျန်ရှိနေပါ၍
 ဦးကြီးထံတွင် မနေနိုင်သေးပါ။ ကျွန်ုပ်
 အား ခွင့်ပြုပါဦးလော့”ဟု ဆိုကာ
 အသပြာတစ်ထောင်ကို ကျူထရံသည်
 ကြီးအား ပေးပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ထွက်
 ခွာခဲ့ပြန်၏။

ကုသမင်းသည် ပဘာဝတီ အား မြင်တွေ့ရနိုင်မည်နေရာကို စဉ်းစား ပြန်ရာ ဘုရင့်ထံသို့ ပန်းကုံးများ တင်သွင်းဆက်သရသော ပန်းတော်ဆက် ကို သတိရမိ၍ ပန်းတော်ဆက်ထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် တပည့်အဖြစ် ထားရှိပါရန် ပြောကြားပြန်၏။ ပန်းတော် ဆက်လည်း လက်ရာကို နှစ်သက်လျှင် တပည့်အဖြစ် ထားရှိမွေးမြူမည်ဟု ဆိုကာ ပန်းများကို ပြင်ဆင်သီကုံးစေ၏။

ကုသမင်းသည် အထူးထူးသော ပန်းတို့ ကို ပေါင်းစပ်၍ ထူးခြားဆန်းပြားစွာ သီကုံးပြီးလျှင် ပဘာဝတီအတွက် ရည်မှန်းပြီးလျှင် ပဘာဝတီသီစေမည့် သင်္ကေတတို့ကို ဖော်ကျူးပြီးလျှင် အလှ ဆုံး ပန်းကုံးကို သီကုံးလိုက်၏။ ပန်းတော်ဆက်လည်း ကုသမင်း သီကုံး ထားသော ပန်းကုံးတို့ကို ကြည့်၍မုဝနိုင် အောင် ဖြစ်လျက် ...

“အမောင်၏ ပန်သီပညာသည် အံ့မခန်းရှိပေစွ။ အမောင့်လက်ရာကို နှိုသောသူ ဤလောကတွင် ရှိမည်မထင်။

အမောင်၏ ပန်းကုံးများကို ငါတို့၏ မင်းကြီး နှစ်သက်ပေအံ့”ဟု ပြောပြီး လျှင် ပန်းကုံးများကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးထံ သွားရောက်ဆက်သ ၏။

မင်းကြီးသည် ပန်းကုံးများကို ရှုစားတော်မူပြီးသည်နှင့် ပန်းတော်ဆက် အား ...

“ဤပန်းတို့ကို မည်သူ သီကုံး ဘိသနည်း”ဟု မေးတော်မူရာ ...

“ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် အထူးဗာလည် စီရင်သီကုံးပါ၏”ဟု လျှောက်တင်လေလျှင် ...

“ဟယ် ... ပန်းတော်ဆက် သင်သီကုံးသော ပန်းကုံးတို့ကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရ၏။ ဤလက်ရာသည် အသင်၏လက်ရာ မဟုတ်ဟု မှန်ရာကို သာ သန်တော်ဦးတင်လော့”ဟု မိန့်တော်မူရာ ပန်းတော်ဆက်လည်း မဖုံးကွယ်ဝံ့တော့ဘဲ ...

“ကျွန်တော်မျိုး၏ တပည့် သီကုံးကြောင်းပါ”ဟု လျှောက်တင်ရ

တော့၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက ...

“ထိုသူသည် သင်၏ တပည့် မဟုတ်။ သင်၏ ဆရာသာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူ၏ထံတွင် သင်သည် တပည့်ခံ ဖြစ်နိုင်၏။ ဤပညာများကို ရအောင်ယူထား။ ထိုသူအား သမီးတော်တို့အတွက် နေထိုင်မှု ပန်းများ သီကုံးစေ။ အသင်သည် ထိုသီကုံး ပန်းကုံးကို ယူဆောင်၍ သမီးတော်များကို ထံ ဆက်သစေ။ ထိုသူအား အသပြာတစ်ထောင် ချီးမြှင့်လိုက်။ အသင်သည် ယခုပင်လျှင် ဤပန်းကုံးများကို သမီးတော်များထံ သွားဆက်သ ဆက်သချေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပန်းတော်ဆက်သည် အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကို ယူဆောင်ပြီးသောအခါ ပန်းများကို သမီးတော်များထံ သွားရောက်ဆက်သ၏။ ဆက်သည်လည်း မင်းကြီးသည် တော်အကြီးဆုံးအား ပိုမိုမြတ်နိုးသိရှိထားသည်ဖြစ်ရာ အလှူကို ပဘာဝတီအား ဆက်သ

မြေးမလွှာယော ရောဝတ်တေး

ကျော်စိုး(မုံရွာ)

အသက်တစ်ချောင်း

ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်လေး”

ဇုလိုင်လ နေ့တစ်နေ့၏

“ဟိုက် ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။

မကြာမီပင် စခန်းမှူးဗိုလ်ညွန့်

နက်ခင်း (ဂ) နာရီခန့်အချိန်။

လူသတ်မှုသာဆိုရင် ငါ့ကို ဖြန့်ယ်မှုက

နှင့် နယ်ထိန်းရဲအဖွဲ့သည် လူသေ

ရွှေညောင်ပင်ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှူး

ကြိမ်းတော့မှာ အသေအချာ။ နေစမ်းပါ

အလောင်း ကွေ့ရသည်ဟုဆိုသော

ဗိုလ်ညွန့် (ဒုရဲအုပ်)ထံသို့ နယ်ထိန်း

ဦး ဆရာသိန်းဝင်းအလောင်းက မှောက်

အခင်းဖြစ်နေရာဆီသို့ စက်ဘီးကိုယ်စီ

အတပ်ကြပ်သိန်းဝင်းက ခြေစုံရပ်အလေး

ရက်သား သေဆုံးနေတာလား။ ဒါမှ

ဖြင့် အမြင့်-မုံရွာကားလမ်း တစ်လျှောက်

ပြီး ထုံးစံအတိုင်း သတင်းပို့သည်။

မဟုတ် ပက်လက်အနေအထားနဲ့

အနောက်မြောက်အရပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာ

“ဗိုလ်လေး ကျွန်တော်တို့

သေဆုံးနေတာလား”

လာခဲ့ကြရာ သွားချိန်၊ လာချိန် တစ်နာရီ

နယ်ထိန်းအဖွဲ့ မနေ့ညက တာဝန်အရ

“မှောက်ခုံလဲပြီး သေဆုံးနေ

မပြည့်မီပင် အခင်းဖြစ်နေရာဆီသို့

အနောင်းတော မြောက်ရွာအထိ

တာ တွေ့ရပါတယ် ဗိုလ်လေး။ ဦးခေါင်း

ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ စခန်းမှူး ဗိုလ်ညွန့်

စက်ကင်းလှည့်ပြီး အခု ပြန်လည်ရောက်

နောက်ဘက် ကုပ်ဆက်မှာ တုံးသော

က အလောင်းကို သေသေချာချာ

သတင်းပို့”

လက်နက် (ဝါးမာတုတ်၊ သစ်သားတုတ်

စစ်ဆေးကြည့်ရာ နယ်ထိန်းအတပ်ကြပ်

“ထူးခြားဖြစ်စဉ် တွေ့ရှိမှု ရှိ၊

စသည်)နဲ့ ရိုက်နှက်ခြင်း ခံရတယ်လို့

သိန်းဝင်း တွက်ဆသလိုပင် ဦးခေါင်း

“

ယူဆရပါတယ်”

ကုပ်ဆက်နေရာ၌ တုတ်ချောင်း

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်လေး။

“အေး ... မှောက်ခုံလဲပြီး

သို့မဟုတ် သစ်သားချောင်းတစ်ခုခုဖြင့်

အနောင်းတောတောင်ရွာနဲ့ မြင်သာကျွန်း

သေဆုံးနေတာဆိုရင်တော့ ဘာမကြာခင်

ရိုက်နှက်ထားသောဟန် ရှိလေရာ

နစ်ရွာအကြားမှာ လူသေအလောင်း

မှာ တရားခံပေါ်မှာပဲဟေ့။ ကောင်းပြီး

ဦးခေါင်းကုပ်ဆက်နေရာမှာ ကြေမွ၍

အလောင်း တွေ့ရှိတယ်လို့ ရွာသားတွေ

ဆရာသိန်းဝင်း နာရီဝက်အနားယူ၊

ပျော့စိစိ ဖြစ်နေလေသည်။ ရိုက်ချက်မှာ

သတင်းစကားအရ သွားရောက်စစ်

ဗိုက်ထဲ အစာဖြည့်ပြီး အခင်းဖြစ်နေရာ

သုံးလေးချက်ခန့်အထိ ဆက်လက် ရိုက်

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်

ကို ချက်ချင်း ပြန်သွားကြမယ်။

နက်သည်ဟု ယူဆရသည်။

သေဆုံးတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်”

ကင်မရာ၊ ပေကြိုးနဲ့ စာရွက်စာတမ်း

သေဆုံးသူသည် ထနောင်း

စခန်းမှူးဗိုလ်ညွန့်က သူနာမှူး

အပြည့်အစုံ ပြင်ဆင်ထား”

တော မြောက်ရွာနှင့် မြင်သာမင်းကုန်းမှာ

ဘာဝတီသည် ပန်းကုံးကို မြင်လိုက်ရ
သည်နှင့် ဤပန်းကုံးသည် ကုသမင်း၏
ဆက်ချက်ဟူ၍ အတတ်သိလိုက်၏။
ပန်းတော်ဆက်သည် ကျန်ရှိသော
ပန်းကုံးတို့ကို ညီမခုနစ်ဖော်ထံ ဆက်သ
ပြီးလျှင် မင်းသမီးတို့အား ရှိခိုးလျက်
ထိုင်နေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့၏။ ပတာဝတီသည်
ပန်းကုံးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးလတ်သော်-
“ငါသည် ကုသမင်းလုပ်သော
ပန်းကုံးကိုလည်း အလိုမရှိ၊ မင်းကုသကို
လည်း အလိုမရှိ၊ ကောင်းမြတ်သော
ထိုသားတစ်ယောက်ကိုသာ အလိုရှိ
၏”ဟု ဆိုကာ ထိုပန်းကုံးကို မြေသို့
လှစ်ပစ်ချလိုက်၏။

ပန်းကုံးတွင် သရုပ်ဖော်ထား
သော ကုသမင်းပုံ၊ ပတာဝတီတို့၏ ပုံတို့
သည် မြေတွင် ကျလျက်မှ ပတာဝတီ
လျှောက်ပြောင်၍ နေသကဲ့သို့
နေရာ ပတာဝတီသည် အထိန်းတော်
အား ဤပန်းကုံးကို မမြင်ကွယ်ရာ
သစ်လေးဟု ဆိုကာ အခန်းတွင်းသို့
သွားလျှင် ညီမခုနစ်ဖော်တို့လည်း

ထိုပန်းကုံးကို ကောက်ယူကြပြီးလျှင် -
“အစ်မတော်နယ် ဤပန်းကုံး
ကို ကုသမင်းသိကုံးသည် မဟုတ်။
ပန်းတော်ဆက် သိကုံးခြင်သော ဖြစ်ပေ
၏။ ဤမျှ ဆန်းကြယ်လှပသော ပန်းကုံး
ကိုပင် ကုသမင်း သိကုံးသည်ဟု အထင်
ရောက်သဖြင့် ဒေါသပူန်ထကာ လွှင့်ပစ်
ရက်ပေ၏။ အစ်မတော်၏ ကုသမင်း
အပေါ် ထာရီသော အမုန်းတရား အစိုင်
အခဲသည်ကား ကြီးမားလှပေ၏”ဟု
ပြောကြကာ ရယ်မောကြကုန်၏။
ပန်းတော်ဆက်လည်း အိမ်သို့
ပြန်ရောက်သောအခါ ကုသမင်းအား -
“အမောင်၏ ပန်းကုံးတို့ကို
မင်းကြီး နှစ်သက်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်
အသပြာဆုငွေတစ်ထောင် ပေးလိုက်၏။
နေ့စဉ် အမောင်အား သမီးတော်တို့
အတွက် ပန်းကုံးများ သီရိမည်ဟု အမိန့်
တော် ချမှတ်လိုက်၏။ ငါ့အားလည်း
အမောင်သိကုံးသော ပန်းတို့ကို သမီး
တော်များထံ သွားရောက်ဆက်သရမည်
ဟု အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်၏။

အမောင်၏ ပန်းသီပညာအစွမ်းဖြင့် ငါတို့
ကြီးပွားတော့အံ့”ဟု ဝမ်းသာအားရစွာ
ပြောကြား၏။

သို့သော် ကုသမင်းသည်ကား
ငါသည် ဤနေရာတွင် ဆက်လက်နေ
ထိုင်၍ ငါ့တွင် အကျိုးမရှိနိုင် ပတာဝတီ
အား တွေ့မြင်ခွင့် ရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ဟု
ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီ ဖြစ်ရကား ...

“ဦးကြီး ကျွန်ုပ်တွင် အခြား
ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စတစ်ခု ရှိပါသေး၏။
ထိုကိစ္စအတွက် ယခုပင် ဤနေရာမှ
ထွက်ခွာပါတော့အံ့။ ကျွန်ုပ်အား ချီးမြှင့်
သော အသပြာတစ်ထောင်ကိုလည်း
ဦးကြီးကိုသာ ပြန်လည်ပေးအပ်ပါ၏။
ဦးကြီး၏ ကျေးဇူးကို ကျွန်ုပ် မည်သည့်
အခါမျှ မေ့မည်မဟုတ်။ အလျဉ်းသင့်
သောအခါ ဦးကြီးထံသို့ ပြန်လာပါဦးမည်”
ဟု ဆိုကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့တော့
၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
ကြာရှည်

နှစ်ရွာအကြားရှိ စိုက်ပျိုးခင်း ကန်သင်း
ပေါ်တွင် သေဆုံးနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အနီး
အနားတွင် ချုံနွယ်ဖုတ်ယောင်ယောင်
တောတန်းလေးတစ်ခု ခပ်ပါးပါးလည်း
ရှိနေပါသည်။

“ဗီမှာ ဆရာသိန်းဝင်းရေ ရိုက်
နှက်သတ်ဖြတ်သွားသူတွေရဲ့ ဖိနပ်ခြေရာ
တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟောဒီရွက်ထဲမှာ
ဖိနပ်ရာရော ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေရာတွေ
ရော၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့
အနေအထား”

စခန်းမှူးဗိုလ်ညွန့်က မနီး
မဝေးရှိ ရွံ့မွက်ထဲမှ ခြေရာများကို
ကြည့်၍ နယ်ထိန်းသို့ ပြည့်န်းကာ
ထင်မြင်ချက်ပေးနေလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဗိုလ်လေး။
နေဦးဗျာ အနီးအနားမှာ သဲလွန်စ
တွေလိုတွေငြား ကျွန်တော် ရှာကြည့်
မယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်။
ဆက်ရှာ။ ကျန်တဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်၊
ပေကြီး ဘိုင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ရဲလုပ်ငန်း

တွေ အကုန်အစင်လုပ်။ အဲ ... အဲ
တို့တတွေ စဉ်းစားပြီး ချိန်ချိန်ဆဆလုပ်
ရမှာက သေဆုံးသူဟာ ဘယ်သူလဲ၊
ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘယ်ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌနဲ့
ပူးပေါင်းပြီး သေဆုံးသူကို ဖော်ထုတ်ရမှာ
ပဲဆိုတာ”

ဤတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်
ယောက်က ...

“အခင်းဖြစ်နေရာနဲ့ အနီးကပ်
ဆုံး ကျေးရွာကို မျက်မြင်အားဖြင့်
ခန့်မှန်းရရင် ထနောင်းတောမြောက်ရွာနဲ့
က ပိုပြီး နီးပါတယ် ဗိုလ်လေး။ ကိုးရှင်း
ကျွန်းရွာတို့၊ မြင်သာမင်းကျန်းရွာတို့
ကတော့ အံ့ကွာအဝေးက ထနောင်း
တောမြောက်ရွာလောက် မနီးပါဘူး”

“အေးကွ။ ဒီလူဆိုရင်တော့
ထနောင်းတောကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာရှင်
(လက်ရှိရယကဥက္ကဋ္ဌ)ဆီကို မင်းပဲ
သွက်သွက်လက်လက် စက်ဘီးစီးသွားပြီး
အပါခေါ်ခဲ့။ သေချာရင် အလောင်းကို
ပုံရွာဆေးရုံကြီးပို့ရအောင် လှည်းတစ်စီး
လည်း မရမနေ စကားကမ်းလှမ်းထား

လိုက်ပါလို့ တစ်ခါတည်းပြောခဲ့”
“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်လေး”
နယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ်သိန်း
သည် အခင်းဖြစ် နေရာတစ်ဝိုက်ထဲ
မှူးရသော မျက်စိဖြင့် သဲလွန်စကန်
ကျန်ငြား ရှာဖွေနေလေသည်။ မကြာ
ပင် ဒုတပ်ကြပ်သိန်းဝင်းသည် ရှာ
တွေ့ရှိပစ္စည်းများကို စခန်းမှူးဗိုလ်ညွန့်
လာရောက်ပြသသည်။

တွေ့ရှိပစ္စည်းများက
ရွံ့မွက်ထဲမှ ကားတာယာဖိနပ်ထဲ
အရှည်နှစ်တောင်နီးပါးခန့် ဝါးကွပ်
(မျှင်ဝါး) တစ်ချောင်းနှင့် သံချောင်း
တက်နေသော လင်းခေးဗားကိုးနီ
ဆေးတံသောက်ဆေး သံဘူး
(ဆေးမှုန့်များနှင့်)တို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

“အေး ... အေး ...
သက်သေခံပစ္စည်းလို့ ထင်ခြင်း
ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာ
ရှာဖွေပုံစံထဲ ဖြည့်သွင်း။ သေချာ
သတ်သူပါ မကြာခင်မှာ ပေါ်အောင်
ရမယ်”

စခန်းမှူးဗိုလ်ညွန့်နှင့် အဖွဲ့သည် လုပ်ရင်းလုပ်ကိုင်ဖြင့် ဘာမျှ ကြာမီ အချိန်ကာလအတွင်း ထနောင်းဘာကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌဦးသာရှင်သည် နွားသားသုံးယောက်နှင့်အတူ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်လာကြပါ၏။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီအလောင်းကို ခြည်ပေးစမ်းပါဦးဗျာ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲလို့ နောက်ပြီးတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ နွားသား ဟုတ်၊ မဟုတ်”

ဥက္ကဋ္ဌဦးသာရှင်နှင့် နွားသားသည် နာခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍ အလောင်းကို အသေအချာ ကြည့်ရှုကြရာ ...

“ဟာ ... ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ နွားသားပဲ ဗိုလ်လေး။ နာမည်က အောင်ခင်တဲ့ဗျာ။ ဟုတ်ပါဗျာ။ ဒီလူ ဘယ်သူ့လက်နက်နဲ့ သေရတာပါ

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို နွားသား ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခု ပြီးသွားပါ။ ဒါထက် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကိုအောင်

ခင်မှာ အိမ်ထောင်သားမယားရှိသလား။ သူက ဘာလုပ်စားသလဲ”

“ဟာ ... မရှိဘဲနေပါ့မလား ဗိုလ်လေး။ သူ့မိန်းမက မသန်းရီတဲ့ ကိုအောင်ခင်ရဲ့ အလုပ်ကတော့ မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားတာပဲ။ မြေကြီးတူး စည်းရိုး ကား၊ ခြံရှင်း ရေတွင်းတူး စတဲ့ အလုပ် စုံပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါဦး။ လည်းတစ်စီး မရမနေရှာပြီ။ အလောင်းကို ဆေးရုံပို့ရယ်။ နောက်ပြီး တော့ သူ့မိန်းမကိုလည်း အကြောင်း ကြားပေးပါ။ နွားဆေးရုံကို တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ဖို့။ အဲ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စကတော့ မှုခင်းဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစစ်ချက်နဲ့ ဆေးစာ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ပြုလို့ရမှာ။ ကဲကဲ ရွာကို မြန်မြန်ပြန်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကပဲစောင့်မယ်”

စခန်းမှူး ဗိုလ်ညွန့်(ဒုရဲအုပ်) နှင့်အဖွဲ့သည် ရဲလုပ်ငန်းများကို အကွက်

စေ့စေ့ စီစဉ်လုပ်ကိုင်နေကြလေရာ ဥက္ကဋ္ဌဦးသာရှင်နှင့် နွားသားများသည် ထနောင်းတောရွာသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။

xxx

ထနောင်းတောမြောက်ရွာသား ကိုအောင်ခင် သေဆုံးရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စခန်းမှူးဗိုလ်ညွန့်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဒုတိယကြိမ်သိန်းဝင်းသည် နေ့စဉ် ရက်ဆက်ဆိုသလို ထနောင်းတော

မြောက်ရွာတောင်ရွာနှင့် အနီးဝန်းကျင် ကျေးရွာများဖြစ်သော ကိုးရင်းကျွန်း၊ ထန်းလေးပင်၊ မြင်သာမင်းကုန်း၊ လင်းပိုး၊ လင်းပင်ဝ အစရှိသော ကျေးရွာများသို့ သွားရောက်စုံစမ်းသည်။ ကိုအောင်ခင် မသေမီက ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်ရွာမှာလဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲဖက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သလဲ၊ လဲပေါင်းများစွာ၊ နေရာပေါင်းများစွာ၊ အရက်ဖိုမှာ ဖဲဝိုင်းမှာ ရုပ်ဖျက်၍ မထင်မရှား အရပ်သား အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်၍၊ အဲ ... သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကိုအောင်ခင်

မသေမိရက်က တောရေတွင်း တူးလိုက်
ခဲ့သည်ဆိုပဲ။ ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ မေးတော့
တိတိကျကျ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြ။
သူမိန်းမ မသိန်းရီပင် သေသေချာချာ
မသိချေ။

“အဲဒါတော့ ဘယ်သူ့အဖွဲ့နဲ့
ရေတွင်းတူးလိုက်တယ်လို့ ကျုပ်လည်း
အတိအကျ မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာတို့
ရယ်။ ကိုအောင်ခင်ကလည်း ပြောမထား
ခဲ့ဘူး။ တောရေတွင်း (ဝါးကပ်တွင်း)
တူးကြတဲ့အဖွဲ့တွေက ရွာတိုင်းလိုလို
ရှိတယ်။ သူက အောက်လက်ငယ်သား
ဆိုတော့ ကြုံရာတွင်းတူးအဖွဲ့နဲ့ လိုက်
တာပဲ”

အဲဒါကတော့ ဇနီးသည်
မသိန်းရီ၏ အဖြေစကားပါ။ သည်တော့
ဒုတပ်ကြပ် သိန်းဝင်းအဖို့ လိုက်လေ
ဝေးလေနှင့် တရားခံလက်သည်အဖြေကို
မတွေ့နိုင်သေး။ အချိန်က တစ်လခွဲ
ကျော်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သည်ကြားထဲ
စခန်းမှူးကလည်း မကြာခဏ နားပူ
နားဆာ လုပ်ပါသေး၏။ စုံစမ်းဖော်ထုတ်

“ဪ . . .

ဟာပြန်ပြီတစ်ယောက်။

ဟင်း . . . ဟင်း

ကိုအောင်ခင်ကြီးလမ်းစဉ်

လိုက်ချင်ပြန်တူတယ်။

အောင်နှစ်အောင်

ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ရေးတိုးတက်မှု အခြေအနေမရှိသေးကြောင်း
တဲ့။

“ဆရာသိန်းဝင်းရေ ဒီသေ
သေခင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားခံ မထင်
ယုတ်နိုင်ခဲ့ရင် နယ်ပြောင်းရအောင် ဆက်ပြီး
“အောင်ဖျာလိပ်” မင်းသားလုပ်ဖို့
စိတ်ကူးထားလို့ ငါ့ကို မြို့နယ်မှူးက ဆရာသိန်း
ကြိမ်းသကွ။ ဒီတော့ ဆရာကလည်း အတိအကျ
မင်းကို”

“စိတ်ချ ဗိုလ်လေး စိတ်ချ စိတ်ချ
တရားခံ ဖော်ထုတ်ရေးအတွက်ကလေး (သို့) စေ
ကျွန်တော့်တာဝန်ထား။ ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းသွား ညာ
ကိစ္စမှာ”

“ပြောပါ ဆရာသိန်းဝင်း ဆိုတာနဲ့တိုက်
ပါ”

ဒုတပ်ကြပ်သိန်းဝင်းက အတိအကျ
မှူးဗိုလ်ညွှန် အနီးသို့ ကပ်၍ နှစ်လကျော်ခန့်
ကြား တီးတိုးစကားပြောလိုက်သည်။

“သဘောတူတယ် ဆရာသိန်းဝင်းရေ
ဝင်း။ ကောင်းမယ်ထင်ရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဂွမ်းတယ်ထင်ရင် ခူးသာခူးတော့

နှစ်ယောက်သား ပြန်

xxx

သည်။

သည်မှာ လူသုံးယောက် ချက်အရက်

အောင်လင်းသည် ဆားလင်း

လေးပုလင်း ကုန်သွားလေပြီ။ ဖိုးတာနှင့်

ကြီးမြို့နယ် ထန်းပုရွာသားဟု ဆိုပါသည်။

ညိုကြီးက သောက်လုံးကြီးသည်။

အောက်တို ဘာလထဲသို့

မုံရွာမြို့နယ် မင်းကုန်းကျေးရွာတွင်

သောက်အားသန်သည်။ တော်တော်

ကိုဖိုးတာတို့အဖွဲ့နှင့် လူငှားလိုက်၍ လာသည်။

အောင်လင်းက စကားဆို

ကုန်ဆုံးပြီး ထုံးစံအတိုင်း

လုပ်ချင်ပါသည်ဟု ကိုဖိုးတာထံတွင်

လုပ်ကိုင်စောကြရသည်။ လယ်ယာကိုင်ခင်း အလုပ်ခွင်၌ စကား

လုပ်အားခ သုံးရက်တွက် ရှင်းပေးပါဦး

စည်းရုံးခတ်ကားခြင်း၊ စပ်မိကြရင်း ပြောဆိုလာသည်။ ကိုဖိုး

ဗူး ဆန်ဝယ်ချင်လို့”

တကာလည်း အလုပ်သမားခေါင်းဆန်

“ဟကောင် အောင်လင်း။

သည့် လုပ်ငန်းများပါ။ တစ်နေ့

အလုပ်ရှင်တွေ့စီက မရှင်လိုက်သေးဘူး

ညနေခင်းတွင် ကိုဖိုးတာ၊ ညိုကြီး

ကွဲ မင်းမောင်ရင် ညိုကြီးကို ကြည့်

အောင်လင်းတို့ အလုပ်သမားသုံးဦးသည်

ပါ”

နှုတ်တိုင်ရွာ ဦးလှအောင်၏ မန်လာ

“ဒါကတော့ ကိုကြီးဖိုးတာ

စင်ခင်းကို ပေါင်းပေါက်ပေါင်းရှင်းပြီး

ရယ် ခင်ဗျားနဲ့ ညိုကြီးက ဆရာတပည့်

ညိုကြီးတွင် တံခွန်တိုင်ရွာမှ ကိုဖိုးတူ၏

အကြံတူ ဉာဏ်တူပဲ။ ကျုပ်ကို လိမ်ညာ

ရက်ဖိုသို့ ထုံးစံအတိုင်း အပန်းဖြေရန်

ပြောမနေနဲ့။ လုပ်အားခတွေ နေချင်းပြီး

ဆရာကနားခိုကြသည်။ လူသုံးယောက်

ရှင်းပေးလိုက်တာ ကျုပ်သိတယ်”

သည့် ဖျင်လွယ်အိတ်ကြမ်းကြီးများ

အောင်လင်း၏ မထင်မှတ်ဘဲ

စိစစ်လွယ်လာကြပြီး ကိုဖိုးတူ၏

ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကိုဖိုး

ဘာနောက်ဖေးအဖီအောက်ရှိ ခြေတို

တာတစ်ယောက် ဒေါကန်သွားသည်။

လေ။

ကိုဖိုးတာတို့ အဖွဲ့ဝိုင်းဖွဲ့ကြ

“ဪ... လာပြန်ပြီတစ်

ဖြစ်ကြသည်။

သည်။

သည်မှာ လူသုံးယောက် ချက်အရက်

အောင်လင်းသည် ဆားလင်း

လေးပုလင်း ကုန်သွားလေပြီ။ ဖိုးတာနှင့်

ကြီးမြို့နယ် ထန်းပုရွာသားဟု ဆိုပါသည်။

ညိုကြီးက သောက်လုံးကြီးသည်။

အောက်တို့ ဘာလထဲ သို့။

မုံရွာမြို့နယ် မင်းကုန်းကျေးရွာတွင်

သောက်အားသန်သည်။ တော်တော်

ချက်ပြုတ်၍ ကိုဖိုးတာခေါင်းဆောင်

အိမ်ထောင်ကျပြီး အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်၍

မူးကြလေပြီ။ အောင်လင်းက စကားဆို

သော ရေတွင်းတူးသမားအဖွဲ့ ရေတွင်း

ကိုဖိုးတာတို့အဖွဲ့နှင့် လူငှားလိုက်၍

လာသည်။

ဇရာသီ ကုန်ဆုံးပြီမို့ ထုံးစံအတိုင်း

လုပ်ချင်ပါသည်ဟု ကိုဖိုးတာထံတွင်

“ကိုကြီးဖိုးတာ။ ကျုပ်

ခြရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားကြရသည်။

လယ်ယာကိုင်ခင်း အလုပ်ခွင်၌ စကား

လုပ်အားခ သုံးရက်တွက် ရှင်းပေးပါဦး

သစ်ပင်ချိုင့်၊ စည်းရုံးခတ်ကားခြင်း။

စပ်မိကြရင်း ပြောဆိုလာသည်။ ကိုဖိုး

ဗျ၊ ဆန်ဝယ်ချင်လို့”

ချက်တူးပေါက်ခြင်း (ပေါင်းမြက်သုတ်

တာကလည်း အလုပ်သမားခေါင်းဆန်

“ဟကောင် အောင်လင်း။

စင်) စသည့် လုပ်ငန်းများပါ။ တစ်နေ့

ဆန် တစ်ခါပြောနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်

အလုပ်ရှင်တွေဆီက မရှင်းလိုက်သေးဘူး

သော ညနေခင်းတွင် ကိုဖိုးတာ၊ ညိုကြီး

သည်။ အောင်လင်းသည် ကိုဖိုးတာနှင့်

ကွ။ မင်းမယုံရင် ညိုကြီးကို မေးကြည့်

အောင်လင်းတို့ အလုပ်သမားသုံးဦးသည်

တွဲစပ်အလုပ်လုပ်လာသည်မှာ တစ်လ

ပါ”

ခွန်တိုင်ရွာ ဦးလှအောင်၏ မုန်လာ

ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပြီ။ အလုပ်ရှင်ထံမှ

“ဒါကတော့ ကိုကြီးဖိုးတာ

ခင်းကို ပေါင်းပေါက်ပေါင်းရှင်းပြီး

နေ့တွက်သုံးရာရလျှင် အောင်လင်းနှင့်

ရယ် ခင်ဗျားနဲ့ ညိုကြီးက ဆရာတပည့်

မြန်တွင် တံခွန်တိုင်ရွာမှ ကိုဖိုးတူ၏

ညိုကြီးကို နှစ်ရာငါးဆယ်သာ ကိုဖိုးတာ

အကြံတူ ဉာဏ်တူပဲ။ ကျုပ်ကို လိမ်ညာ

ချက်ဖိုသို့ ထုံးစံအတိုင်း အပန်းဖြေရန်

က ရှင်းသည်။ ပိုတွဲငါးဆယ်က ဆရာ

ပြောမနေနဲ့။ လုပ်အားခတွေ နေချင်းပြီး

ချက်နားခိုကြသည်။ လူသုံးယောက်

တွက်တဲ့လေ။ သို့သော် တပည့်တွေက

ရှင်းပေးလိုက်တာ ကျုပ်သိတယ်”

ညို ဖျင်လွယ်အိတ်ကြမ်းကြီးများ

ဘာမျှမပြောကြ။ နေသေးသမျှ ချုံထဲက

အောင်လင်း၏ မထင်မှတ်ဘဲ

သစ်လွယ်လာကြပြီး ကိုဖိုးတူ၏

ဆိုသလို သည်းခံကြလေ ရောင့်တက်

ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကိုဖိုး

သောနောက်ဖေးအဖီအောက်ရှိ ခြေတို

လေ။

တာတစ်ယောက် ဒေါကန်သွားသည်။

စားပွဲခုံတွင် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြလေ

ကိုဖိုးတာတို့ အဖွဲ့ဝိုင်းဖွဲ့ကြ

“ဪ... လာပြန်ပြီတစ်

ယောက်။ ဟင်း...ဟင်း ကိုအောင်ခင်
ကြီးလမ်းစဉ် လိုက်ချင်ပြီနဲ့တုတယ်။
အောင်နှစ်အောင် ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ကိုဖိုးတာ၏ စကားကြောင့်
အောင်လင်းတစ်ယောက် ခပ်ရှုံ့့ ဖြစ်
သွားပုံရသည်။ တကယ်တော့လည်း
အောင်လင်းဆိုတာက ချင်းတွင်းဖြစ်ကူး
ချောင်းခြား တစ်ရွာသားပဲလေ။ အလျှော့
ပေးရမည်သာ။ အောင်လင်းက
တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

“ကျုပ် မသိလိုပြောမိတာ
ဗွေမယူပါနဲ့ ကိုကြီးဖိုးတာရယ်”
သည်လိုနှင့် တောင်းပန်
ကျေနပ်၍ ပွဲသိမ်းလိုက်ကြပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၆)
နာရီ ပြုပြုအချိန်။
ထနောင်းတောမြောက်ရွာ
ကိုဖိုးတာ၏ နေအိမ်သို့ စခန်းမှူးဗိုလ်ညွှန်
နှင့် ဒုတပ်ကြပ်သိန်းဝင်းတို့အပြင် အရန်
တပ်ဖွဲ့ဝင် သုံးဦး၊ စုစုပေါင်း ငါးယောက်။

စခန်းမှူးက ...
“ဖိုးတာဆိုတာ မင်းလားဟေ့။
ဟေ့ကောင် ဖိုးတာ။ မင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်လခွဲ သုံးလလောက်က ဦးအောင်ခင်
ကို ရိုက်သတ်မှုနဲ့ ဖမ်းတယ်။ သူ့ကို
လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြ”
ရုတ်တရက် လျှပ်တစ်ပြက်
ဆိုတော့ ကိုဖိုးတာ ကြောင်နေဆဲမှာပင်
လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ လက်ထိပ်
ဖျောက်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ရဲတို့၏
သွက်လက်လျှင်မြန်ချက်ပဲပေါ့။ ကိုဖိုးတာ
သတိပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့။
ကျုပ်က ရိုက်သတ်တာကို ဘယ်သူက
မြင်လို့လဲ”

“ဟေ့လူ ဖိုးတာ။ အဲသလို
ငြင်းဆန်နေရင် မင်း ပိုပြီး နာသွားမယ်
နော်။ မင်းသတ်ပါတယ်ဆိုတာ ညှိကြီး
ကလည်း ပြောလိုက်ပြီ။ ဒါအပြင် မင်း
ရိုက်သတ်ခဲ့တဲ့ ရေတွင်းကျက် (ဝါးမာ
တုတ်ချောင်း)က ဟောဒီမှာ။ နောက်ပြီး
တော့ မင်းဆေးတံသောက်တဲ့ ဆေးရွက်

ကြီးပုန်ထည့်တဲ့ လင်းခေးသံဘူး။ ထဲ
မင်း ဘာငြင်းဦးမှာလဲ။ ဒါနဲ့မှ မခိုင်
သေးရင် မနေ့ညနေက မင်း
အောင်လင်းကို ဘယ်လိုကြိမ်းခဲ့သလဲ
ကဲ ... ဆရာသိန်းဝင်း ဦးထုတ်
မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး ပြလိုက်ပါ”

“ဟင် ... အောင်လင်း
ဒါဖြင့် မင်းဟာ ရဲ ... ရဲပေါ့ ဟင်
လား”

ဒုတပ်ကြပ်သိန်းဝင်း
ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့် ခေါင်းညှိလိုက်ပါ။
ဒုတပ်ကြပ်သိန်းဝင်းက
ဆက်လက်ဆိုလေသည်။

“ကိုင်း ... ကိုင်း ကိုဖိုး
ရေ ခင်ဗျားဟာ သေဆုံးသွား
ဦးအောင်ခင်ကို ဘယ်လိုရန်ငြိုးကြေး
တုတ်နဲ့ရိုက်သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာရယ်။
ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်မှုမှာ ဘယ်သူ့
ပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဟောဒီ စခန်း
ကြီးရှေ့မှောက်မှာ ဝန်ခံထွက်ဆိုပေး။
ဒါမှလည်း ကျွန်တော်ဟာ အောင်လင်း
နာမည်အတုနဲ့ ခင်ဗျားအဖွဲ့မှာ အသွယ်

ခြင်းသမားအဖြစ် အယောင်ဆောင်ခဲ့ရ
အဖို့ နှစ်မှာလေဗျာ”

“အေးပါ အေးပါ အောင်လင်း
ဦး။ အဲ ဟုတ်ပေါင် ထားပါတော့ကွာ။
အောင်လင်း မင်းရဲပုဏ္ဏတိပုတိ (ပဝတ္ထိ)
မစုံစမ်းခဲ့ဘဲ အလုပ်သမားဆိုရင်
အရာဆိုပြီး အရမ်းလက်ခံခဲ့တာကိုးကွာ”

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး။
အောင်ခင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်လို
ပြီးရန်စမှ မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ငွေကြေး
အဖို့ စကားများကြရက ကျုပ်ကလည်း
အလွန်ပြီး စိတ်ရိုင်းဝင်နေချိန်ဆိုတော့
အသွားရင်းလာရင်းပဲ လက်ထဲမှာ
အောင်သင့်ပါလာတဲ့ ရေတွင်းကျက်
ရေတွင်းတူးရာတွင် အသုံးပြုသော
အမျှစ်သည့် ဝါးတုတ်ချောင်း)နဲ့
ချက်ဆင့်ပြီး ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။
အောင်ခင်ဟာ ရှေ့ကို ဟတ်ထိုး
အက်ခုံ လဲကျအသွားမှာ အဖော်ဖြစ်
ညှိကြီးကလည်း လုပ်မယ်လုပ်ရင်
အောင်လင်းပေါ်အောင် ကိစ္စတုံးလုပ်ရ
အောင်လင်းဆိုပြီး အဲဒီဝါးတုတ်နဲ့ နှစ်ချက်

သုံးချက် ရိုက်ပြန်ပါရော”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် မင်းတို့
အမှုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂
(က)နဲ့ အကျဉ်းဝင်သွားပြီပေါ့။ ဘာမဟုတ်
တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ သေသည်အထိ
လုပ်ရက်ကြပါပေကွာ”

“သူတို့ကို အမှတ် (၁)
ရဲစခန်း တစ်ခါတည်းပို့မှာလား
ဗိုလ်လေး”

“မပို့သေးဘူး ဆရာသိန်းဝင်း။
ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ ရွှေညောင်ပင်ရဲ့
စခန်းအချုပ်မှာ ချုပ်ထားပြီးမှ ပြန်ယ်မှူး
ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အမှတ် (၁)
ရဲစခန်းကို ဆက်ပို့ရမယ် ထင်တယ်။
ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာရှင်ဆီကိုလည်း
ဖြစ်စဉ်အားလုံး သတင်းပို့ခဲ့”

xxx

တကယ့်ဖြစ်ရပ် မှုခင်းဖြစ်စဉ်
ကို ပြောပြနေသူက ရဲကြပ်ကြီးဆရာ
ကြီးသိန်းဝင်း မှတ်တမ်းတင်ရန် နား
ထောင်နေသူက ကျွန်တော်။ ဇာတ်လမ်း

ပြောပြချိန်တွင် နုတ်ကြပ်သိန်းဝင်းမှာ သုံးရစ်ဖြစ်လာပြီး ဆရာကြီးအဆင့်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

“အင်း ... ဆရာကြီးသိန်းဝင်း ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်းဝတ္ထုဆန်ဆန် ခပ်မိုက်မိုက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝင်မကျ။ မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်အလက်တွေကို မေးရဦးမယ်။ ဒါမှလည်း ယုတ္တိတန်ပြီး စာဖတ်ပရိသတ်က အကွက်မထောက်နိုင်မှာ”

“မေးပါ ဆရာကျော် မေးပါ။ ဆရာကျော်က ဆေးဆရာ ဆေးကုတတ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း ရဲကြပ်ကြီးဆိုတော့ ရဲအတတ်ပညာကို ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ”

“ဒီလိုပါလေ ဆရာကြီးသိန်းဝင်းနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဖိုးတာ လူသတ်တရားခံ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုရိပ်မိပြီးတော့ ဖိုးတာကို အယုံသွင်းချဉ်းကပ်ခဲ့ပုံအလုံးစုံ ပြောပြပါ”

“ဒီကိစ္စလား စုံစမ်းထောက်

ရမ်း ရဲလုပ်ငန်းဆိုသလို ဒီနယ်မှာရှိနေကြတဲ့ ရေတွင်းတူးအဖွဲ့နဲ့ တောရေတွင်းတူးကြတဲ့ ပိုင်ရှင်အလုပ်ရှင်တွေဆီကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး စုံစမ်းခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကိုအောင်ခင် မသေမီက ဖိုးတာအဖွဲ့နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိရှိခဲ့ရတယ်။ နောက်အဆင့်က ဖိုးတာကို ချဉ်းကပ်ချင်တော့ ဖိုးတာတို့ အလုပ်က အပြန်မှာ သုံးလေးကြိမ်လောက် အလုပ်သမားယောင်ဆောင်ပြီး ဖိုးတာနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိအောင် ကြိုးစား။ အဲဒီနောက်မှတော့ သူ့အဖွဲ့ထဲ ရောက်သွားပါရောလား”

“ဆရာကြီးကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နုတ်ကြပ်တစ်ယောက်ဆိုတာ မသိဘူးလား မရိပ်မိဘူးလား”

“ကျွန်တော်က ရွှေညောင်ပင်စခန်းကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့အပြင် “ထနောင်းတောရွာဘက်ကို အရောက်အပေါက်နည်းတယ်။ ခပ်စိမ်းစိမ်း မျက်နှာ ဆိုကြပါစို့”

“လင်းခေါးဆေးမှုန့်ဘူးနဲ့

ရေတွင်းဂျက် (ဝါးမာတုတ်ချောင်းရော စုံစမ်းရေးမှာ အကျိုးပြု မပြု” “သိပ်ပြတာပေါ့။ ရေတွင်းဆိုတာ ရေတွင်းတူးသမားတွေ သုံးစွဲကိရိယာဆိုတာ စုံစမ်းသိရှိ၊ ဆေးမှန်ဘူးကိစ္စကလည်း မရမနေစုံစမ်းဆေးဖိုးတာဟာ ဆေးတံသောက်တာ ဆေးဝါးတယ်၊ ဆေးပေါ့လိပ်မသောက်ဆိုတာ သိရပါတယ်”

“ကားတာယာဖိနပ်ကလေး” “အဲဒါက ညှိကြီးရဲ့ဖိနပ်ပဲ” “ဖိနပ်ကတော့ မထိရောက်ပါဘူး” “တော်ပါပေတယ် ဆားထု

နှင်းအောင်ရယ်”

ကျော်စိုး(မ)

ကျေးလက်ပရ

လေးခွဲကြောက်သော
ညောင်ပင်တစ်ရွက်
တစ်ထူး(ဇေယျဝတီ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁)၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပေါက်စတိုက်က တောင်ခြေရွာ
ကလေးတွင် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်
သည်။ တောင်ခြေရွာဆိုသော်လည်း ရွာ
နှင့် တောင်ခြေမှာ တစ်မိုင်ခွဲသာသာ
ဝေးလေသည်။ ရွာသူ၊ ရွာသား အများစု
မှာ တောင်သူလယ်လုပ်များ လုပ်ကိုင်
အသက်မွေးကြသည်။ ရွာ၏ ပတ်ပတ်
လည်တွင် လယ်ကွင်းများ ရှိနေပြီး
မိုးအခါ စပါးများ ကွင်းလုံးပြည့် စိုက်ပျိုး
ခဲ့ကြသဖြင့် ရွာပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်
မျှော်လျှင် အစိမ်းရောင်ကမ္ဘာကြီး
ဖြန့်ခင်းထားသကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေ
လေသည်။

ဆောင်းဦးသို့ ရောက်သည်နှင့်
မိုးအခါမှ စိုက်ထားသော စပါးခင်းများ
ရင့်မှည့်လာကြသဖြင့် လယ်သမားတို့မှာ
သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် စပါးရိတ်သုတ်ထား
၍ ရိတ်ကြတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဖိုးအောင် မင်း
လယ်က စပါးတွေ မရိတ်သေးဘူးလားကွ”

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ။ ကောက်
ရိတ်သုတ် တစ်ကျိပ်ငါးယောက်

စောစောချပေးဖို့ သုတ်သူကြီးကို
ကြိုတင်ပြီး စာရင်းပေးထားတာဗျာ။
ရိတ်ရက်ရောက်လို့ ကောက်ရိတ်သမား
တွေ လယ်ထဲရောက်လာလို့ သုတ်သူ
ကြီးကို သွားမေးကြည့်တော့ မေ့နေလို့
သုတ်သားတွေ မလွှတ်ပေးတာတဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါကွာ။ သေချာ
ကြိုတင် ရက်ချိန်းပေးထားပါလျက်နဲ့
မလွှတ်ပေးဘဲ မေ့နေတယ်ဆိုတော့
မဖြစ်သင့်တာပဲ။ ဒီအချိန်ဟာ လယ်
သမားတွေ ဆောင်းပဲတွေ ပြန်စိုက်ဖို့
အရေးကြီးနေကြတဲ့ အချိန်ဆိုတာ သိဖို့
ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

သုတ်သူကြီးထံ သုတ်သား
ကြိုချိန်ထားပေးမယ့် မေ့လျော့ပြီး မလွှတ်
အေးသဖြင့် ရက်ချိန်းအတိုင်း စပါးမရိတ်
နိုင်သဖြင့် သူ၏ သူကြီးအား အပြစ်တင်
ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရက်မကြာမီအချိန်တွင် ရွာ
ပတ်လည်ရှိ စပါးခင်းများအား စပါးများ
ရိတ်ပြီးကြပြီး လယ်ကွက်ထဲတွင်
သုံးရက်ခန့် နေလှန်းထားကာ ကောက်

လှိုင်းတုံးပြီး လယ်ကန်သင်းပေါ် စီရံ
ပုံထားကြသည်။ ပေါ်လာသော ရိုးပြင်
ကွက်သဲသို့ အစိုဓာတ်မခြောက်မီ မတ်
များ ကြဲကာ ထယ်ခွပ်ကျဲကျဲ ထိုးပြီး
ကြမ်းတုံးနှစ်ပြန်ခန့် ရိုက်၍ စိုက်ကြ
တော့၏။ အချိန်မလှ၍ မဖြစ်ပေ။
မရိတ်မီမှာသာ လယ်ကွက်များက အ
ဓာတ် မခြောက်လွယ်ပေမယ့် စပါး
ပြီးသွားတော့ နေရောင်အကာအကွယ်
မဲ့သွားသဖြင့် အစိုဓာတ် လျင်မြန်
ခြောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မြေကွက်
သည်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပဲကြဲ
စိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပေါက်စရေ အရင် စပါးခင်း
ပြီးသွားလို့ ကောက်လှိုင်းတိုက်ယူသွား
ရင် အဲဒီလယ်ကွက်တွေထဲ ငါတို့နွား
လွှတ်ကျောင်းလို့ ရခဲတယ်ကွ။
တော့ မိုးစပါးတွေ မှည့်လို့ ရိတ်ပြီး
ဆောင်းပဲတွေ ဆက်စိုက်ကြလေ
ငါတို့နွားတွေ ကျောင်းစရာနေ
စားကျက်မရှိတော့ဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ ငါ တော့

www.burmeseclassic.com

ရတဲ့ နားရင်းတွေက နားတွေ ဖိုက်မပြည့်
လို့ ပြောနေကြပြီကွ”

“ငါတို့ လယ်ကွက်တွေမှာ

နား ကျောင်းနိုင်ဖို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ။

ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ ကျောင်းရတဲ့ နားတွေ

တို့ တောစပ်တောင်ကုန်းဆီ မောင်းသွား

ကြပြီး ကျောင်းကြတော့မှပဲကွ”

“အေး . . . အဲဒါကောင်း

ဘယ်။ တောစပ်တောင်ကုန်းပေါ် လွတ်

ဆင်ပေးထားခဲ့ရင် တောစပ်တောင်ကုန်း

ပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ မြက်နုတွေ၊

ဆိုင်းဟောင်းအနုတွေ၊ သစ်ရွက်အညွန့်

တွေ၊ ဝါးရွက်အနုတွေ စားနိုင်ပြီး ဖိုက်

ညှပ်နိုင်တာပေါ့ကွ”

ပေါက်စနှင့် အောင်ကျော်တို့

ဆည်း ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း နောက်နေ့

တွင် ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီ ထည့်လွယ်ကာ

နားများကို တောစပ်တောင်ကုန်းဆီသို့

ဆင်းလာကြလေသည်။

“ကဲ . . . ဟေ့ တောစပ်တော့

ဆက်လာကြပြီကွ”

“အေး . . . နားတွေကို

တောင်ကုန်းပေါ် မောင်းတင်လိုက်ကြမယ်
လေကွာ”

နားများလည်း တောစပ်တောင်

ကုန်းများပေါ် တဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားကြ

ကာ တွေ့သမျှ အစာများကို စားနေကြ

တော့သည်။

“ကဲ . . . နားတွေကတော့

တောစပ်တောင်ကုန်းတွေပေါ်ကို တဖြည်း

ဖြည်း စားသွားရင်းနဲ့ ဝင်သွားကြပြီကွ။

ညနေပိုင်းရောက်မှ တောထဲမှ ပြန်

မောင်းထုတ်ပြီး ရွာကို ပြန်မောင်းကြရမယ်”

“ကဲ . . . ငါတို့ကတော့

ဟောဒီ အရိပ်ကောင်းတဲ့ အပင်ကြီး

အောက်မှာ နားနေကြရုံပဲပေါ့”

အပင်အောက်ရှိ သစ်ရွက်

ခြောက်များပေါ်တွင် တုံးလုံးလဲ့လဲ့ နေကြ

၏။

“အောင်ကျော်ရေ ငါတော့

တရေးမှူးလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“ဟေ့ ကောင် ပေါက်စ

ထတော့ကွာ ငါ ထမင်းဆာပြီကွ”

“ထပါပြီကွာ။ ငါတို့ နေ့လယ်

စာထမင်းထုပ် ဖြည့်စားနိုင်အောင်
ဒီတောစပ်က မြောင်တစ်မြောင်ထဲ

ဆင်းပြီး ရေစမ်းခိုင်း ရှာကြဦးမကွ။ ဒါမှ

ရေသောက်လို့ ရကြမှာလေကွာ”

နှစ်ယောက်သား ဟမင်းထုပ်

လွယ်အိတ်များ လွယ်ကာ မြောင်ထဲ

ဆင်းလာကြလေသည်။

“ဟာ . . . ဒီမှာ စမ်းရေအိုင်

ပဲကွ။ ရေတွေလည်း များတယ်။ ပြီးတော့

ရေကလည်း ကြည်စိမ်းနေတာပဲဟေ့။ ဒီ

အိုင်ဘေးမှာ စားကြမယ်ကွာ”

ထမင်းထုပ် ဖြည့်စားကြပြီး

စမ်းရေအိုင်မှ ရေသောက်ကြသည်။

“ဟင် . . . ပေါက်စ၊ မင်း

ဝါးခုတ်နေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟ”

“ဝါးရေဘူးလေးလုံးလေးတစ်

ခုတ်ပြီး စမ်းရေ ခပ်ယူသွားမယ်လေကွာ”

နေခင်း ရေငတ်ရင် အသင့်သောက်

တာပေါ့ အောင်ကျော်ရာ”

တစ်ယောက်ကို

ဘူးစီ ယူ၍ အရိပ်ကောင်းသော

ကြီးအောက်သို့ ပြန်လာကြ

ရတဲ့ နွားရှင်တွေက နွားတွေ ဗိုက်မပြည့်
လို့ ပြောနေကြပြီကွ”

“ငါတို့ လယ်ကွက်တွေမှာ
နွား ကျောင်းနိုင်ဖို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ။
ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ ကျောင်းရတဲ့ နွားတွေ
ကို တောစပ်တောင်ကုန်းဆီ မောင်းသွား
ကြပြီး ကျောင်းကြတော့မှပဲကွ”

“အေး . . . အဲဒါကောင်း
သယ်။ တောစပ်တောင်ကုန်းပေါ် လွှတ်
ဆင်ပေးထားခဲ့ရင် တောစပ်တောင်ကုန်း
ပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ မြက်နုတွေ၊
ဆိုင်ဖောင်းအနုတွေ၊ သစ်ရွက်အညွန့်
တွေ၊ ဝါးရွက်အနုတွေ စားနိုင်ပြီး ဗိုက်
ညှပ်နိုင်တာပေါ့ကွာ”

ပေါက်စနှင့် အောင်ကျော်တို့
ညည်း ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း နောက်နေ့
အေး နှင့် ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီ ထည့်လွယ်ကာ
နွားများကို တောစပ်တောင်ကုန်းဆီသို့
ဆင်းလာကြလေသည်။

“ကဲ . . . ဟေ့ တောစပ်တော့
အော်လာကြပြီကွ”

“အေး . . . နွားတွေကို

တောင်ကုန်းပေါ် မောင်းတင်လိုက်ကြမယ်
လေကွာ”

နွားများလည်း တောစပ်တောင်
ကုန်းများပေါ် စာဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားကြ
ကာ တွေ့သမျှ အစားများကို စားနေကြ
တော့သည်။

“ကဲ . . . နွားတွေကတော့
တောစပ်တောင်ကုန်းတွေပေါ်ကို စာဖြည်း
ဖြည်း စားသွားရင်းနဲ့ ဝင်သွားကြပြီကွ။
ညနေပိုင်းရောက်မှ တောထဲမှ ပြန်
မောင်းထုတ်ပြီး ရွာကို ပြန်မောင်းကြရမှာပဲ”

“ကဲ . . . ငါတို့ကတော့
ဟောဒီ အရိပ်ကောင်းတဲ့ အပင်ကြီး
အောက်မှာ နားနေကြရုံပဲပေါ့”

အပင်အောက်ရှိ သစ်ရွက်
ခြောက်များပေါ်တွင် တုံးလုံးလဲ့လဲ့ နေကြ
၏။

“အောင်ကျော်ရေ ငါတော့
တရေးမှူးလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“ဟေ့ ကောင် ပေါက်စ
ထတော့ကွာ ငါ ထမင်းဆာပြီကွ”

“ထပါပြီကွာ။ ငါတို့ နေ့လယ်

စာထမင်းထုပ် ဖြည့်စားနိုင်အောင်
ဒီတောစပ်က မြောင်တစ်မြောင်ထဲ
ဆင်းပြီး ရေစမ်းခိုင်း ရှာကြဦးမှကွ။ ဒါမှ
ရေသောက်လို့ ရကြမှာလေကွာ”

နှစ်ယောက်သား ဟမင်းထုပ်
လွယ်အိတ်များ လွယ်ကာ မြောင်ထဲ
ဆင်းလာကြလေသည်။

“ဟာ . . . ဒီမှာ စမ်းရေအိုင်
ပဲကွ။ ရေတွေလည်း များတယ်။ ပြီးတော့
ရေကလည်း ကြည်စိမ်းနေတာပဲဟေ့။ ဒီ
အိုင်ဘေးမှာ စားကြမယ်ကွာ”

ထမင်းထုပ် ဖြည့်စားကြပြီး
စမ်းရေအိုင်မှ ရေသောက်ကြသည်။

“ဟင် . . . ပေါက်စ။ မင်း
ဝါးခုတ်နေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟ”

“ဝါးရေဘူးလေးလုံးလောက်
ခုတ်ပြီး စမ်းရေ ခပ်ယူသွားမယ်လေကွာ။
နေ့ခင်း ရေငတ်ရင် အသင့်သောက်နိုင်
တာပေါ့၊ အောင်ကျော်ရာ”

တစ်ယောက်ကို ဝါးရေဘူးနှစ်
ဘူးစီ ယူ၍ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်
ကြီးအောက်သို့ ပြန်လာကြကာ နားမှ

ကြလေသည်။

“နွားတွေတော့ တောထဲကို
ဝင်သွားကြပြီး အစာတွေ စားနေကြတာ
တစ်ကောင်မှကို ထွက်လာတာ မတွေ့ရ
ဘူးဟေ့”

“ဒီတောစပ်တောင်ကုန်းတွေ
ပေါ် လျှောက်သွားပြီး အစာပေါ့ပေါ့နဲ့
စားနေကြတာနေမှာပေါ့ကွာ”

ပေါက်စတို့လည်း ထမင်းစား
ပြီး ဗိုက်လေးဝသွားကြကာ သစ်ပင်ကြီး
အောက်တွင် တုံးလုံးလဲ့ကြရင်း အိပ်ပျော်
ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ ... အောင်ကျော်ရေ
နေတော်တော်ကျသွားပြီပဲကွ။ ငါတို့နွား
တွေ ရွာကို ပြန်မောင်းဖို့ တောထဲလိုက်
ပြီး မောင်းထုတ်ကြတော့မှပဲကွ”

“ဟော ... နွားတွေက
အစာဝလို့ တောထဲက ပြန်ထွက်လာနေ
ကြပြီပဲဟ”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါကွာ။ မင်း
နွားတွေ ကြည့်စမ်းပါဦး အောင်ကျော်
ရာ။ ဗိုက်တွေကို ပူဖောင်းနေတော့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ခါလိုလို
နွားတွေကျောင်းပြီး ရွာပြန်မောင်းရင်
ဗိုက်တွေကို ရှုပ်လို့ကွ။ တစ်ခါမှ ဒီလို
ပူဖောင်းနေတာမျိုး မတွေ့ရဘူး”

“နွားရှင်တွေကတော့ သူတို့
နွားတွေ အစာဝတာ တွေ့ရတော့ တော်
တော် ဝမ်းသာကြမှာပဲကွ”

စကားတပြောပြောနှင့် နှစ်
ယောက်သား နွားများကို ရွာအရောက်
မောင်းနှင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ပေါက်စရေ ငါတို့နွားတွေကို
တောထဲ လွှတ်တင်ပြီး သွားကျောင်းကြ
တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့
တစ်နေ့ကုန်ကြီး သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်
လိုက်၊ အိပ်လိုက် နေကြရတာဆိုတော့
ပျင်းစရာကြီးဖြစ်လာတယ်ကွာ”

“ဟ ... ရွာနားက လယ်ကွင်း
တွေထဲ သွားကျောင်းတော့လည်း ဒီလိုပဲ
လေကွာ”

“ရွာနားက လယ်ကွင်းထဲ

သွားကျောင်းတော့ နွားတွေ ပဲခင်း
ကြခင်းတို့ထဲဝင်မစားအောင် စောင့်ကြ
ပေးနေရတော့ အိပ်ချိန်မရဘူးလေ”

“ဒီလိုဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်
မပျင်းရအောင် အိမ်မှ လေးခွနဲ့ လေ
စာ ထည့်ယူလာပြီး ချိုးခြောင်းပဲ
မယ်ကွာ”

“အေး ... အဲဒီအစီအ
ကောင်းတယ်ဟေ့။ ချိုးခြောင်းနေရင်
မအိပ်ချင်တော့ဘူး။ ချိုးကောင်ရေ
များ ရခဲ့ရင်လည်း အိပ်ပြန်ရောကွ
ကြော်စားနိုင်တာပေါ့ကွာ”

နောက်နေ့တွင် လေ
လောက်စာနှင့် ထမင်းထုပ်ပါ ယူလာ
သည်။ တောစပ်ရောက်လျှင် နွားများ
လွှတ်တင်ပေးကြပြီး သူတို့က ချီး
သော အပင်အောက်တွင် သစ်ရွာ
ကလေး လုပ်၍ ထိုင်ခြင်းနေ
တစ်ယောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းစီ
ခြင်းနေကြ၏။

“ဟောက် ... ဖရာ ...
ဘုတ်”

တို့ “ဟော ပေါက်စတော့ ချီတစ်
အောင် ပစ်ချလိုက်ပြီပဲ”

“ဟာ ... ငါစောင့်နေတဲ့
အပင်ပေါ်ကို ချိုးပြောက်တစ်ကောင်
လာနားတာပဲ”

“ကဲကွာ ဖောက်”

“ဘုတ်”

“ချိုးမှာ ခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး
ချိပ်ပေါ်သို့ လည်၍ ကျခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မွန်းတည်ချိန်အထိ
အပင်အောက်တွင် ချိုးခြောင်းပစ်ခဲ့ကြ
ပြီး နေ့ခင်းတွင် နေ့လယ်စာ စားကြ
သည်။ ပစ်၍ရသော ချိုးများကို အမွှေး
တတ်ကြလေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် အပင်ပေါ်သို့
ချိုးများ မကြာခဏ လာနားကြသဖြင့်
သူတို့ ထိုင်စောင့်၍ ပစ်ယူခဲ့ကြသည်။

“ဟာ ... ညနေစောင်းသွား
အချိန်တောင် တော်တော်နည်းသွား
ပြီ။ နွားတွေ ရွာပြန်မောင်းရမှာဆိုတော့
ချိုးခြောင်းပစ်တာရပ်ပြီး နွားတွေကို
ပြန်မောင်းကြတော့မှပဲ”

ထိုနေ့က ချီအခြောင်ကောင်း
၍ နွားများ ရွာကို ပြန်မောင်းကြသည်
မှာ နောက်ကျခဲ့ကြသည်။

“သွက် သွက် မောင်းဟေ့
အောင်ကျော်ရေ”

“အေးကွာ ... ငါတို့ ချီ
ခြောင်းပစ်နေကြလို့ နွားတွေ ပြန်မောင်း
လာတာ နောက်ကျသွားပြီကွ။ ရွာကို
မှောင်မှ ရောက်ကြတော့မှာကွ”

ညနေချိန် နေဝင်ရီတရောတွင်
နွားများကို သွက်သွက်မောင်းလာခဲ့ကြ
ရာ ချောင်အဆင်မှ တစ်ဖက်သို့အတက်
တွင် အခက်အလက်အရွက်များ ဖြာဝေ
နေသော ညောင်ပင်ကြီးကို ဖြတ်ကြရ
လေသည်။ ခါတိုင်နေ့များတွင် နေမဝင်မီ
အချိန်တွင် ဖြတ်ကြရ၏။ ဒီနေ့မှာတော့
နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ဖြတ်မောင်း
နေကြရ၏။ နွားများကို သွက်သွက်မောင်း
၍ သူတို့နှစ်ယောက်က နောက်မှ လိုက်
လာကြ၏။

“ဟာ”
“ဟင်”

“ညောင်ပင်ပေါ်က စကား
ပြောသံလိုလို ကြားရပါလားဟာ အောင်
ကျော်ရေ”

“အေးကွာ ... ငါလည်း ကြား
မိတယ်။ မသဲမကွဲနဲ့ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး”

“တောထဲက ပြန်လာမည့်လူ
ကို ညောင်ပင်ပေါ်တက်ပြီး တစ်ယောက်
ယောက် လာစောင့်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ် ငါတို့နှစ်ယောက်
ကို လှမ်းမြင်တော့ အသာပုန်းနေပြီး
တစ္ဆေခြောက်သလို တီးတိုးပြောပြီး
ခြောက်တာ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ငါတို့ကို ကြောက်ပြီး ပြေး
သွားအောင် ခြောက်ပေမယ့် ငါတို့က
တော်တော်ကြီး ကြောက်ပေါ့ကွာ။
မကြောက်လို့ တောထဲအထိ နွားတွေ
လာကျောင်းကြတာပဲကွ”

ထိုနေ့က ရွာသို့ ည (၇) နာရီ
အချိန်လောက်မှ ပြန်ရောက်ကြလေသည်။

“ဟဲ့ ... နွားတွေ ပြန်သွင်း
လာတာ မိုးချုပ်လှပါလားကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကြီးတော်ရဲ့၊
နွားတစ်ကောင် ပျောက်နေလို့ လိုက်ရှာ
နေရတာနဲ့ မိုးချုပ်သွားရတာလေ”

ပေါက်စတို့လည်း နွားသွင်း
နောက်ကျရသည်ကို အမှန်မပြောကြဘဲ
လိမ်ညာ၍ ပြောခဲ့ကြလေသည်။

“ငါတို့ မနေ့က ချီးခြောင်းပစ်
ကြတာ လေးငါးကောင်စီ ကြေလို့ အိမ်
မှာ ကြော်စားကြတယ်ကွ”

“အေး . . . ဒီနေ့လည်း
ချီးတွေရိုအောင် ချောင်းပစ်ကြမယ်ဟေ့”
ညနေစောင်းတော့ တစ်
ယောက်စီ၌ ချီးလေးငါးဆယ်ကောင်စီ
ကြေ၏။

“ကဲ . . . နွားတွေ ရွာပြန်
မောင်းမယ်ဟေ့”

“ဟော . . . ရှေ့မှာ ချောင်း
ထဲဆင်းပြီး ဟိုညောင်ပင်ကြီးအောက်က
ဖြတ်ရတော့မယ်ကွ”

“ဒီနေ့တော့ ညောင်ပင်ကြီး
ပေါ်ကို တစ္ဆေခြောက်မယ် ကောင်
တက်နေမှာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

စကားပြောလာကြကာ
နွားများကို ဂွေကာ မောင်းပြီး သူတို့က
နောက်မှ လိုက်လာကြလေသည်။

“ဟော . . . စကားပြောသံ
ကို တီးတိုသံတွေ ကြားလာရပြန်ပြီကွ”
“အပင်ပေါ် မော့ပြီး ရှာကြည့်
တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရဘူးကွ”

“ဟာ . . . ဒီလိုဆိုရင်
ညောင်ပင်တစ္ဆေခြောက်တာပဲ ဖြစ်မှာကွ”

“ကဲ . . . အောင်ကျော်
လေးခွနဲ့ လောက်စာတွေ ထုတ်ဟေ့”
“ဘာလုပ်ကြမှာလဲဟ”

“ညောင်ပင်တစ္ဆေကို ငါတို့
အကြောင်း ပြကြမယ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက် လေးခွတစ်
လက်စီနှင့် ညောင်ပင်ပေါ်အနံ့ အားရ
အောင် ပစ်ကြပြီးမှ နွားတွေနောက်သို့
ပြေးလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟေ့ . . . ပေါက်စနဲ့ အောင်
ကျော် မင်းတို့ကွာ တော်တော်ရက်စက်
တဲ့ ကောင်တွေပဲကွ။ ငါတို့က မင်းတို့
မကြောက်တတ်ကြမုန်းသိလို့ စနောက်

ပြီး ညောင်ပင်ပေါ်က စကားပြော
တစ္ဆေခြောက်ခဲ့တာကွ။ အခုတော့
တို့နှစ်ယောက်က လေးခွနဲ့ ပစ်ခဲ့ကြ
ငါတို့မှာ နဖူးကို မှန်ပြီး ဖူးရောင်သူတွေ
ရောင်၊ ခေါင်းကို မှန်ပြီး ဖုထသူတွေ
ထဲကြလို့ တော်တော်နာကြရတယ်ကွ”

ပေါက်စတို့လည်း ညောင်ပင်
အိပ်မက်ပေး၍ ပြောလာသဖြင့်
ညောင်ပင်တစ္ဆေ ခြောက်လို့ လေးခွ
ပစ်ခတ်ကြရာမှာ ဖုထသူ၊ ဖူးရောင်သူ
တွေ ဖြစ်ကြကြောင်း သိကြရတော့သည်။
နောက်နေ့ညနေ နွားကျောင်း

ပြီး ပြန်မောင်းလာကြသောအခါ
ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်မောင်
လာကြရသော်လည်း တီးတိုးစကား
ပြောသံများဖြင့် ညောင်ပင်တစ္ဆေ
မခြောက်ကြတော့ပေ။ ညောင်ပင်တစ္ဆေ
များမှာ နွားကျောင်းသားတို့၏ လေး
စာကို မရှောင်တိမ်းနိုင်ကြဘဲ ထိပ်ခေါင်း
ခေါင်းဖူးဖြစ်ကြရမည်ကို ကြောက်ရွံ့
ခဲ့ကြတော့သည်။

တင့်ထူး(လေယုတင်)

ဘုရားဖူးအထူးဆောင်းပါး

ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များရှိသည့် ပုဂံမြေသို့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်

ခြည်ခြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်)
ဖျဉ်းမနား

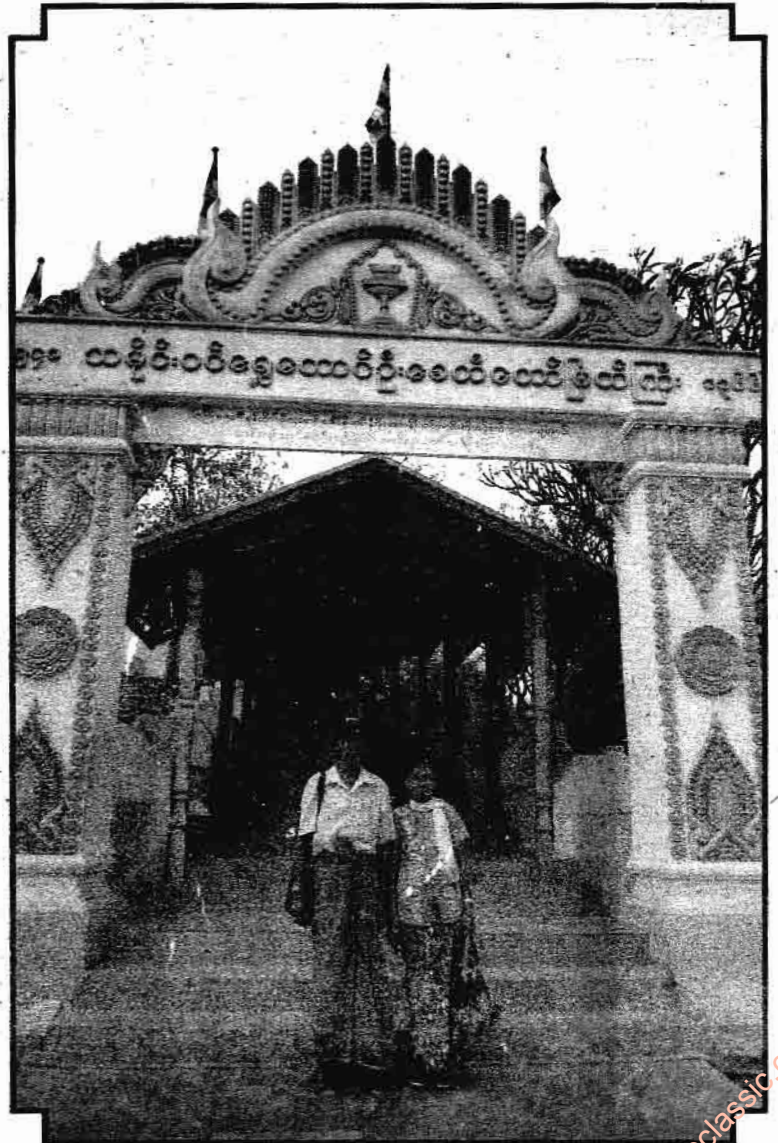
လှည်းဝင်ရိုးသံတည်ညံ့ ပုဂံ
ဘုရားအပေါင်းဟု တင်စားထိုက်ပါသော
လက်ညှိုးထိုးမလွဲ တောင်မြောက်ဝဲယာ
ဘက်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ကြည်နူးဖွယ်ရာ
စေတီပုထိုးများနှင့်အတူ တန်ခိုးကြီး
ဘုရားများဖြစ်သော စွယ်တော်လေးဆူ
နှင့် အလိုတော်ပြည့်ဘုရားကို ရပ်ရှင်ထဲ
TV ထဲမှာ ဖူးမြော်ရလေတိုင်း မိသားစု
တွေ သွားရောက်ဖူးမြော်ချင်စိတ်များ
တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ မိသားစု
အားလုံး ပုဂံမြေသို့ ဘုရားဖူးသွားနိုင်
မည့် နေ့ရက်ကို အမြန်ရောက်ပါစေလို
နေ့စဉ်ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်
ခင်ပွန်းသည် ရန်ကုန်သို့သွား၍ အပြန်
တွင် မိတ်ဆွေရင်းချာ ကိုစိုးလင်းမှ
အလိုတော်ပြည့်ဘုရားပုံတော်ကို
လက်ဆောင်ပေးလိုက်၍ ဝမ်းသာစွာ
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့ပါသည်။ အလို
တော်ပြည့်ဘုရားနှင့်တကွ ပုဂံမင်း
နေပြည်တော်မှ ဘုရားစေတီများကို
သွားရောက်ဖူးမြော် လှူဒါန်းရပါလိုက်ဟု

နေ့စဉ် ဗိဇ္ဇာန်၍ ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။
စွယ်တော်လေးဆူ အလိုတော်ပြည့်ဘုရား
နှင့် ပုဂံရှိ စေတီပုထိုးများကို မိသားစု
တွေ ဖူးမြော်ရန် ဆုတောင်းခဲ့ရသည်မှာ
နှစ်လတွေ ကြာရှည်ခဲ့ပြီး (၆-၄-၂၀၀၀)
ရက်နေ့တွင် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ပုဂံသို့ ဘုရား
ဖူးဖို့မည့် ကုသိုလ်ရှင်က ကုမ္မဏိဝန်ထမ်း
ဖြစ်သည့် သားလတ်ကိုနေမျိုးကျော်
ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုက်တံတစ်ခုပြီးစီး၍
လစာနှင့် သားလတ်၏ ဆရာကပေးသည့်
မုန့်ဖိုး (၂) လုံးထိပေါက်၍ ရငွေအား
လုံးတို့ကို စုပေါင်း၍ စာရေးသူလက်ထဲ
သို့ အပ်ပါသည်။ ဤငွေတို့သည် မပြည့်
စုံသေးသော ကာလတစ်ခုဖြစ်သည့်
စာရေးသူတို့ မိသားစုအတွက် လိုအပ်
နေသည့် ဖြစ်ပါသော်လည်း နှစ်ရှည်လ
များ ဖူးချင်လှသော ပုဂံဘုရားဖူးရန်
ဘုရားဖူးငွေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဘုရား
ဖူးထွက်ရန် သဒ္ဓိဇ္ဇာန် ချလိုက်ပါသည်။
ထူးထူးကဲကဲ သွားရမည့် ဘုရားဖူးခရီး
စဉ်မှာ မိသားစု (၈) ယောက်စလုံး
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖူးချင်ပါသော်လည်း

သားကြီးနှင့် သားငယ်က တာဝန်
မြဝတီမြို့မှာပါ။
တကယ်သွားရမည့် ပုဂံဘုရား
ဖူးခရီးစဉ်အတွက် မိသားစုအား
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြပါသည်။ နှစ်လ
စွာ တောင်းခဲ့ရသည့်ဆု ပြည့်
အတောင့်တဆူးဖြစ်သည့် စာရေးသူ
ပို၍ပို၍ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ပါ
မိသားစု (၈) ယောက် စုံစေချင်
လည်း အခြေအနေအရရှိသည့်
ယောက်စုံရသည်ကိုပင် ချမ်းမြေ့
(၂၄-၄-၂၀၀၀) နေ့မှ စ၍
သော ဆေးဝါးပစ္စည်း ပြည့်စုံအောင်
ရင်း မိသားစုတွေ ပျော်ခဲ့ရပါ
သား သမီးတို့က ယခုကဲ့သို့ မိသား
မသွားခဲ့ဖူးသော ဘုရားဖူးခရီးအတွက်
မသွားရခင်ထဲ ကြိုလို့ ဝမ်းသာပျော်
ခဲ့ပါသည်။ ဘုရားဖူးဖို့ပေးသော
လတ်နှင့် စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်
ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းသည်နှင့် သား
အားလုံးတို့ကို ရင်ထဲ လိုက်လှုံကျေး
အထူးတင်ရှိပါသည်။ (၂၈-၄-၂၀၀၀)

န ညတွင် ထွက်မည့် ပုဂံရထားနှင့် ပါသော ပုဂံဘုတာကြီးအား ကြည့်နူးဖွယ် လူလွတ်ဖြစ်သော မီးရထားဝန်ထမ်း
သွားကြရန် စီစဉ်ထား၍ ည (၈:၀၀) ရာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ဘုရားတန်ခိုး မောင်ကျော်သင်း၏ အခန်းတွင် တစ်ည
နှင့် ဘုတာသို့ သွားကြပါတယ်။ ခဏ တော် ကျေးဇူးတော်နှင့် မီးရထား တာ တည်းခိုရပြီး ရေ မီး ပြည့်စုံသဖြင့်
ဤ စောင့်ပြီးမှ ပုဂံရထားက ယနေ့ည ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။
လာပါ။ နက်ဖြန်မှ လာမည်ဖြစ်၍
ပြန်လာရပါတယ်။ သွားချင်လှအရီးစဉ်
ဆက်ရှေ့ရ၍ စိတ်မောမိပါသည်။ (၂၉ ·
၂၀၀၀) နေ့ စုံစမ်းပါတယ်။ နေ့လယ်
လာမည်တဲ့။ နေ့ (၁၁:၀၀) ခန့်
ဘုတာသို့ သွားကြပြန်ပါတယ်။ တူမ
နွဲ့၊ သားငယ်လေးသူငယ်ချင်း
တောင်ထွန်းတို့က လိုက်ပို့ပါတယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျော်စင်ထွန်းတို့
ကိုပါ စောင့်ပေးမှာပါ။ ခင်ရာဆွေမျိုး
ရာဟင်းကောင်းဆိုသည့် စကားပုံ
ည် စာရေးသူတို့နှင့် အလွန်ကိုက်ညီ
သည်။ နေ့လယ် (၁၂:၃၀) တွင် ပုဂံ
ဘုကြီး စတင်ထွက်ခွာပါပြီ။ မျှော်လင့်
သည့် ပုဂံဘုရားဖူးခရီးစဉ် အောင်မြင်
သြပြီ။ ည (၁၁:၀၀) ခန့် ပုဂံဘုတာ
သို့ ရောက်ပါပြီ။ မြန်မာမှုလက်ရာ
ဖြင့် လှပခန့်ညား ကျက်သရေရှိလှ

(၃၀-၄-၂၀၀၀) သာမောဇ္ဇယံ ပုဂံညောင်
ဦးသို့

ကားဆရာတင်ဝင်းလှိုင်၏
လေးဘီးကား (ရွှေဇီးကွက်)ဖြင့်
ညောင်ဦးသို့ သွားရန် ပုဂံဘူတာမှ
စတင်ထွက်ခွာထဲက ကြည့်မလွဲ ပုဂံ
ဘုရားစေတီပုထိုးများကို နံနက်နေထွက်
ချိန်နှင့် ပဏာရပြီး ကြည်နူးဖွယ်ရာ
ဖူးမြော်ရပါသည်။ ရွှေစည်းခုံဘုရားဖူး
တည်းခိုဆောင်တွင် စာည်းရန် ဂေါပက
လူကြီးများထံ ပြောကြားရပါသည်။
အဆင်ပြေသော နေရာရရှိ၍ ကားဆရာ
နှင့် ဂေါပကလူကြီးများကို ကျေးဇူးတင်
ပါသည်။ ဂေါပကအဖွဲ့မှ အလိုတော်
ပြည့် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ (၉၀၀/-) နှင့်
ဝယ်ယူပင့်ခဲ့ပါသည်။ ပုဂံဘူတာမှ
ညောင်ဦးရွှေစည်းခုံသို့ (၃၀၀/-) နှင့်
ငှားခဲ့သော ကားကိုပင် တစ်နေ့တာ
ဘုရားတွေဖူးရန် (၂၀၀၀/-) နှင့် ဆက်
ငှားပါတယ်။ (၂၀၀၀-ခုနှစ်၏ ဈေးနှုန်းပါ)
ထိုကားဆရာကိုပင် စိတ်ရှည်ကျွမ်းကျင်
သည့် ဘတ်ပုံဆရာ ငှားပေးရန် ပြော၍

ဓာတ်ပုံဆရာ ဦးအောင်ညွန့်၏သား
ဝင်းနိုင်ဦးကို ဆက်သွယ်ပေးပါတယ်။
ဖလင်တစ်လိပ် (၅၀၀/-) နှင့် ရိုက်ခ
သပ်သပ်ပေးရမှာပါ။ ကားဆရာကို ဦးစွာ

ပထမ ဖူးချင်သည့် “အလိုတော်ပြည့်
ဘုရား”ကို နံနက် (၉:၀၀) တိတိတွင်
ဖူးမည်ပြောထား၍ နံနက် (၈:၀၀) တွင်
သွား၍ ဘုရားအနီးမှာ အစောစာ စား

ပုဂံ” ခွယ်တော်လေးဆူမှရွှေစည်းခုံစေတီတော်တွင်မိသားစုအမှတ်ဝ

၁.၅.၂၀၀၀

ညီ
တွင်
တွင်
ဝေးပါ

သည်။ ဈေးကြီးပြီး စားမကောင်းပါ။ ပုဂံမြေ၏ ရှုခင်းတွေ သာယာလှပသည်
အတ်ပုံဆရာလေး လမ်းပြပေး၍ သမ္ဗုဒ္ဓ မှာ ဘယ်ပန်းချီရေးလို မိမိပါ။ လိုက်ရည်
စေတီ လိုက်ရည်ဘုရား (အရှေ့လိုက် ဘုရားပေါ် တက်ရသည်မှာ မဲမှောင်
ည) ဘုရားပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရသည့် သော ဥမင်လမ်းအတိုင်း တစ်ယောက်

ချင်း တက်ခဲ့ရတာပါ။ မသွားဖူးသော
နေရာတွေကို ဝင်းနိုင်ဦးပို့ပေး၍ ကျေးဇူး
တင်ပါသည်။ အမှတ်တရတွေ ရိုက်ခဲ့ပါ

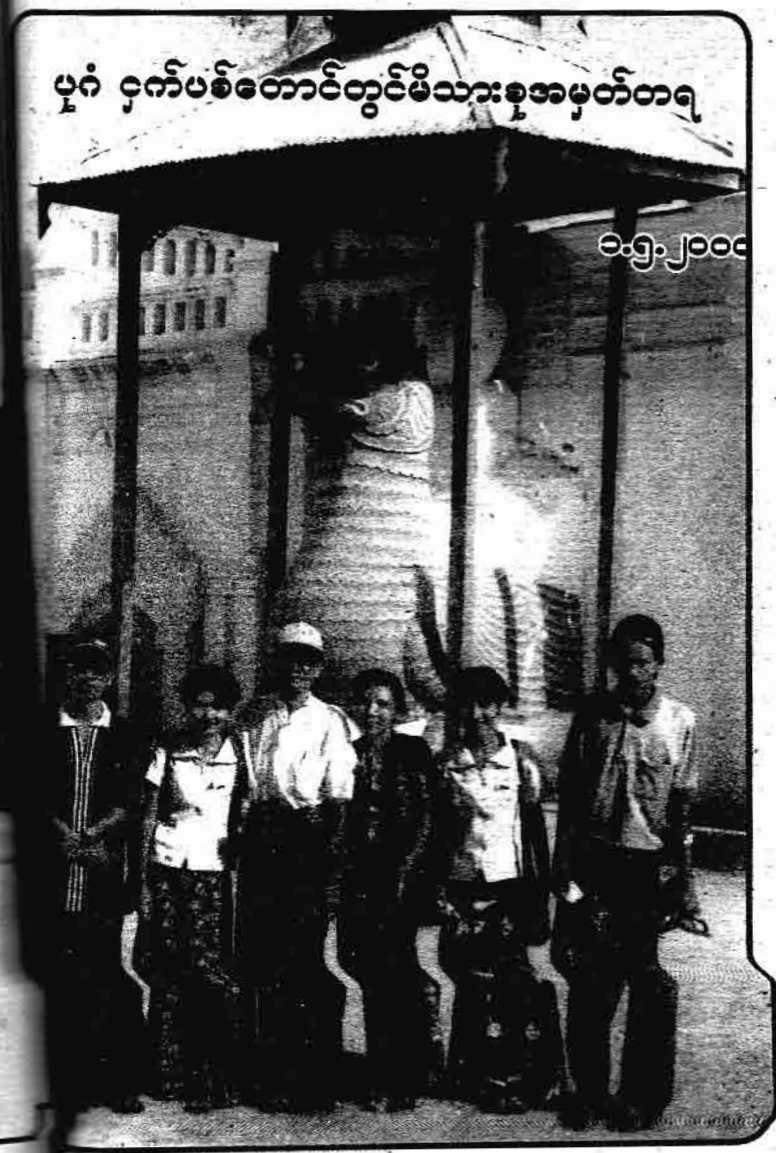
တယ်။ နံနက် (၉:၀၀) ငါ့ကို အလို
တော်ပြည့်ဘုရားတွင် ပန်း (၃) မျိုးနှင့်
ဓိတ္တန်၍ ထိုးလာခဲ့သော ထိလက်မှတ်

ကို ကပ်လှူ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး တစ်ခု
တည်းသော ဆုဖြစ်သည့် ရည်ရွယ်ထား

သော “သားများ ရဟန်းခံ၊ သမီးတို့
သီလရှင်ဝတ်အလှူကြီး” အောင်မြင်ရန်

ထိဆုကြီးပေါက်ပါစေ (သို့) သန့်စင်
သော အလှူငွေများ ရပါစေ ဓိတ္တန်ဆု
တောင်းပြီး အလှူငွေ ပါဝင်လှူဒါန်းပါ

သည်။ အလိုတော်ပြည့်ဘုရားတွင်
လှူဒါန်းထားသော စေတနာရှင်အလှူရှင်
များ လှူဒါန်းထားသော ရေသန့်ရေအေး
(Water Colour) မှ ရေအေးများ သောက်
လိုက်ရ၍ အမောပြေ ရေငတ်ပြေ၍
ကျေးဇူးတင် သာမုခေါ်ပါသည်။ ယခုအခါ
ရောက်ဖူးမြော် ကြည်ညိုနေကြသော
ဘုရားကို ပြသပါဆိုလျှင် အလိုတော်

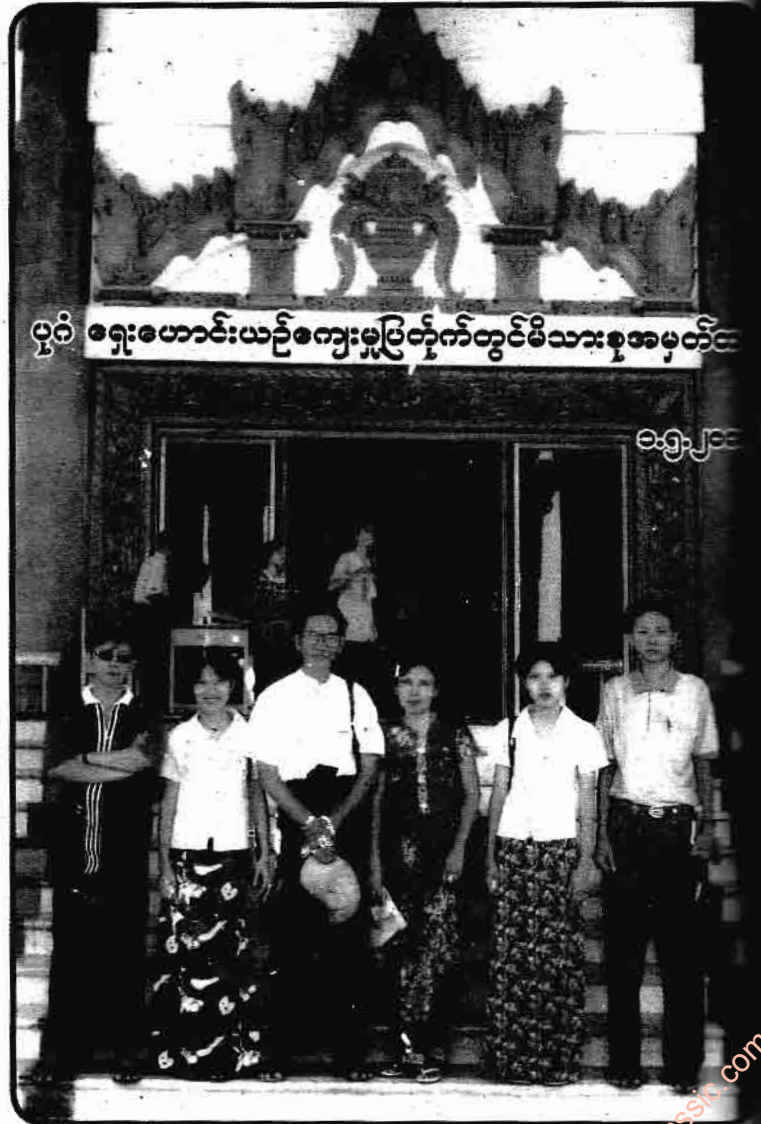

၁၅.၂၀၀၀

ပြည်ဘုရားကို ပြုလုပ်မည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဘုရားဘွဲ့အမည်နှင့် လိုက်၍ အလိုပြည့်လိုကြသော ဘုရားဖူးများ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အများအပြား လာရောက်ဖူးမြော်လျက် အလိုတော်ပြည့် ဗိဇ္ဇာနိပုတီးစိပ်၍ မိမိတို့ လိုရာဆုကို တောင်းယူနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တစ်ချိန်က အလိုတော်ပြည့် ဘုရားမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ယှက်ကာ ပိတ်ဆို့လျက် ရှေးဟောင်းအသွင်ဖြင့် မထင်မရှား ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခု အလိုတော်ပြည့်မှာ ယခင် “အလိုပြည့်” မှ “တော်” တစ်လုံး တိုးလာ၍ လား မသိပါ။ တိုက်မထက်ရှိ စေတီလုံးတော်ပြည့် ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် ဖူးမြင်ရသူတို့ ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ယုံဖိတ်စေ၍ မြန်မာဘုရားဖူးများသာမက ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများပင် မပြတ် ရောက်ရှိလေ့လာနေကြပါသည်။ ရှေးစကားအရ ကျန်စစ်မင်းကြီးကောင်းမှုဟု အဆိုရှိပါသည်။

ကျန်စစ်မင်းကြီးသည် နောင်

တွင် တည်ဆောက်မည့် သာသနိက ရှေးဟောင်းဘုရားအမှတ် (၂၁၇၁) ခုအဆောက်အအုံများနှင့်မတူ တစ်မူထူးသည့် “အာနန္ဒာဘုရားကြီးကို လှူရပါသည်။ “ဗိသုကာမှာအာနန္ဒာ” ကြီးအဖြစ် တည်ထားခဲ့သည့် လက်ရာစုံစွာအာနန္ဒာ”ဟု တင်စားခဲ့

မူဝါဒ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်တွင်မိသားစုအမှတ် (၁၅၂၁)

ရသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် (၁၁) ရာစု ပုဂံအထွတ်အထိပ် ရောက်
ပုဂံမှာ “ဒုဗ္ဗေရံ ဉာဏ်သဗ္ဗညု၊ အနု
အာနန္ဒာ” ဟု ရှေးက စာဆိုထားခဲ့ခြင်း အောင် ဂူတော်ကြီးတည်ဆောက်မှု
ဖြစ်ပါသည်။ အာနန္ဒာဂူတော်ကြီးအား ဗိသုကာနှင့် အနုပညာလက်ရာများမှာ

လည်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိပြီး
စံထားစရာ ဖြစ်ပါသည်။ စွယ်တော်လေး
ဆူမှ တစ်ဆူဖြစ်သော ရွှေစည်းခုံစေတီ
တော်ကြီးသည် နံနက်နေရောင်ခြည်
ဖြာလင်းချိန်မှာ ရွှေရောင်ဝင်းနှစ်ပြီး ဖူး၍
မဝသလို ညနေတိမ်တောက်ချိန်မှာလည်း
သပ္ပာယ်လှ၍ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ဖူးမဝ
ပါ။

တစ်နေ့တာ ဖူးခဲ့ရသော
စေတီပုထိုးများမှ လေးမျက်နှာအုတ်
ကျောင်း (အမတ်ကြီးအနန္တသုရိယဇနီး
မောင်နံ) တည်ခဲ့ပါသည်။ ကျောက်ဂူ
ဥမင် (ကျောက်စာအရ သက္ကရာဇ်
(၅၅၀) ခုနှစ်တွင် နရပတိစည်သူမင်း
တည်ဆောက်သည်။ ရှေးစကားအရ
ကျန်စစ်မင်းကြီးကောင်းမှုဟု အဆိုရှိပါ
သည်။ ဆပဒပုထိုး ဆပဒမထေရ်
တည်ထားပါသည်။ ဂူပြောက်ကြီးဘုရား
မြင်းကပါရွာ မြစေတီအနီး၌ တည်ရှိ၏။
ခရစ်နှစ် (၁၃) ရာစု စောစောပိုင်းက
တည်ဆောက်လှူဒါန်းသည်။ ကျန်စစ်မင်း
ကြီး၏ သားတော် ရာဇကုမာရသည်

၅.၂၀၀၀

ဖခမည်းတော် မကျန်းမမာ နတ်ရွာလာခါ
နီးအချိန်တွင် ကောင်းရာသုဂတိလားစေ
ကြောင်း ရည်စူး၍ ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူ
ပြုလုပ်၍ ဘုရားတွင် ဌာပနာကာ
ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်ကြောင်း သိရှိ
ရပါသည်။ ကိုးကားရာသည့် သမိုင်းစာအုပ်
များကို ရေးသားသော ဆရာများကို
ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

စေတီတော်ပတ်လည်မှာ
လည်း ကြီးမားပြီး ရွှေရောင်ဝင်းနေသော

ကျောက်သပိတ်ကြီးများ ရှိပါသည်။ မိဘ
နှစ်ပါးကို သားကြီးကန်တော့သည့် ပုဆိုး
ထိုင်းလုံချည်တို့နှင့် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ
ရှိက်ခဲ့ပါသည်။ ဝင်းနိုင်ဦး ကူညီပေးမှု
ဖြင့် ရွှေစည်းခုံဘုရားမှ ခရေရွက်နှင့်
ခရေပွင့်တို့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဘုရားစင်
ပေါ်တွင် အမြဲဆောင်ထားပါက
အန္တရာယ်ကင်းပါသည်။ စိတ်ရင်းအမြန်
ဖြင့် သီသမျှ ဘုရားသမိုင်းဒေသန္တရ
ဗဟုသုတတို့ကို ပြောပြ ကူညီပေးသော

ဝင်းနိုင်ဦးကို တစ်သက်တာ မမေ့မိ
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သတုံမင်းမနုဟာ
တည်ထားသော မနုဟာဘုရားသို့ ဖူး
လှူခဲ့ပါသည်။ မနုဟာဘုရားကို
ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်လျှင် မီးဘေး
အန္တရာယ်ကင်း၊ ကျပ်တည်းခြင်းတို့
ကင်းလွတ်ပါသည်။ မနုဟာဘုရား
ဆင်းတုတော်ကြီးမှာ ကြီးမားလွန်၍
ဝဲယာဂူနံရံနစ်ဖက်နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်
ခမန်း ပြည့်ကျပ်စွာ တည်ဆောက်ထား

၌ နောင်းခေတ်ပညာရှင်တို့က မွန်ဘုရင်
 မင်းကြီးသည် မြန်မာတို့
 တွင်းစိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ခံစားနေရ
 ဆန်ကို ဆန္ဒပြတည်ဆောက်ခဲ့လေ
 သလားဟု တွေးတောကြံဆခဲ့ကြသည်။
 နန္ဒဟာဘုရားမှ ကျောက်သပိတ်တော်
 ဩသည် ဆွမ်းဆန်စိမ်း (သို့) ချက်ပြီး
 ဆမင်းတင်း (၄၀) ခန့် ဆန်သည်ဟု
 သိရပါသည်။ ထိုဘုရားမှ ပုဂံရှေးဟောင်း
 သင်ကျေးမှု သုတေသနပြုတိုက်သို့

ရောက်ရှိပါသည်။ ပထမမြေညီထပ်တွင်
 ပုဂံခေတ်လူမှုရေးပန်ချီနှင့် စစ်ရေးဆိုင်
 ရာပြခန်း၊ လုံရည်၊ လုံတို့၊ မြားဘူး ပုဂံ
 ခေတ် ဗိသုကာပြခန်းတို့ဖြင့် စုံလင်လှပါ
 သည်။ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ပျူစောထီးက
 ကျားပျံကြီး၊ ရူးပျံကြီး၊ ဝက်ပျံကြီးတို့ကို
 နှိမ်နင်းသည့် ပန်းပုရုပ်လုံးကြီးက
 အသက်ဝင် သရုပ်ပေါ်လှပါသည်။ ပုဂံ
 ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်ကြီးသည် ကြီးကျယ်
 ခမ်းနားလှပါသည်။

(၃၀-၄-၂၀၀၀) စွယ်တော်ရှင်လောက
 နန္ဒာစေတီတော်သို့
 ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်တွင်
 တည်ထားသော “စွယ်တော်ရှင်လောက
 နန္ဒာစေတီတော်”သို့ ဖူးပါသည်။ လှူပါ
 သည်။ အနော်ရထာမင်းကောင်းမှုတော်
 ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လောကနန္ဒာပုထိုး
 တော်မှာ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြုပြင်
 မွမ်းမံမှု မကင်းသော်လည်း မူလအသွင်
 မပျောက်မပျက် ရှိနေပါသည်။ လောက

၁.၅.၂၀၀၀

နန္ဒာဘုရားအနီး သာယာလှသော
မြစ်နံဘေးမှ ရပ်လေးတွင် နေလယ်စာ
စားရတာ ပျော်ကြပါသည်။ ၎င်းဘုရားမှ
၎က်ပစ်တောင်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။
ပျူစောထီးအား ၎က်ကြီးက နှုတ်သီးနှင့်
ပေါက်သည့် နေရာတွင် ရေတွင်းအကြီး
ကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီး (၆၂) တောင် နက်သည်ဟု
သိရပါသည်။ ပုဂံမြို့ဟောင်း အနောက်
မြောက်ရှိ ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်တွင်
ပျူစောထီးမင်း ကည်ခဲ့သည့် “ဗူးဘုရား”

သို့ ဖူးပါသည်။ လှူပါသည်။ မိသုကာ
လက်ရာမှာ ထူပါပုထိုးပုံဖြစ်ပြီး ဗူးရည်
သီးပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၍ ရှေးကျသော လက်ရာ
ဖြစ်ပါသည်။ လေလေးတဟူးဟူး တိုက်
ခတ်လျက်ရှိသော ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်
တွင် စာရေးသူတို့ မိသားစု အေးမြသွား
ပြီး အမောတွေ ပြေရပါသည်။ ကြည်နူး
ဖွယ်ကောင်းလှသော ရောဝတီမြစ်ကမ်း
ပေါ်ရှိ ဗူးဘုရားမှ မပြန်ချင်လောက်
အောင် နေချင်ပါသေးသည်။ အချိန်ကို

ငဲ့၍ ကားဆရာပိုပေးသော ပုဂံဘုရား
များအား တစ်နေ့လုံး ဖူးမြော် လှူဒါန်း
ပြီး မြန်မာမူလက်ရာတို့ဖြင့် ထုံမွန်းထုံ
သော ပုဂံဘုရားကြီးနှင့် မှတ်ဉာဏ်
ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်ပါ၍ ပုဂံဘုရားကြီး
ပြန်မောင်းခိုင်းရပါသည်။ (ဓာတ်ပုံဆွဲ
ပါလာဆဲ အမှတ်တရရိုက်ချင်၍) ထိုအချိန်
အတွက် ကားခ (၅၀၀/-) ပိုပေးခဲ့
သည်။ (၂၀၀၀ နှစ်ကပါ) အညာရပ်
နေပူပူတွင် တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်

ဘုရားဖူး လည်ပတ်ခဲ့ရ စာရေးသူတို့
 မီးသီးကုမ္ပဏီ မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြသဖြင့်
 အမှတ်တရသော စာတပ်ပုံရိုက်နေပေမယ့်
 သန်းဆန်းကြပါ။ ပုဂံဘူတာကြီးမှ
 ရွှေစည်းခုံတည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပြီး
 အချိုး စားသောက်ပြီး ညနေခင်းအလှ
 နှင့် ရွှေစည်းခုံစေတီ ရင်ပြင်ပေါ်သို့
 ဆက်ရောက်ဖူးပါသည်။ တိမ်တောက်
 အလှနှင့် သပ္ပာယ်လှ ရွှေစည်းခုံစေတီ
 ဆက်ကြီးကို ဖူးမဝပါ။ လေများ လွန်စွာ

တိုက်ခတ်နေ၍ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။
 (၁၀.၅.၂၀၀၀) ယနေ့ နေရပ်
 သို့ ပြန်ကြတော့မှာဖြစ်၍ နံနက်စော
 တွင် ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကို ဖူးမြော်
 ပြီး အလိုတော်ပြည့် ကျောင်းတိုက်သို့
 သွားပါသည်။ အလိုတော်ပြည့် ကျောင်း
 ဝန်းကြီးသည် ကျယ်ပြန့်သည်နှင့်အမျှ
 သာသနိကအဆောက်အဦများမှာလည်း
 ခန့်ညားကျက်သရေရှိပါသည်။ အလို
 တော်ပြည့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်

ရန်ကုန်သို့ ကြွသွားပါ၍ လက်ထောက်
 ဦးဇင်းပဲ ရှိပါသည်။ ဆရာဦးသန်းထွန်း
 ပါးလိုက်သော ဝတ္ထုငွေကို ကပ်လှူပြီး
 စာရေးသူတို့လည်း လှူပါသည်။ ဦးဇင်း
 သည် ဥပဓိရုပ်သန့်သည်နှင့်အမျှ
 သဘောကောင်းပါသည်။ နောင် ပုဂံ
 ဘုရားဖူးလာလျှင် ဤကျောင်းတိုက်တွင်
 တည်းခိုနိုင်ကြောင်း မိန့်ကြား၍ ကျေးဇူး
 တင်ရှိပါသည်။
 အလိုတော်ပြည့်ကျောင်းမှ

“သရပါ” တံခါးသို့ သွားရန် စီစဉ်သော်
လည်း ပုဂံရထားက နံနက် (၉:၀၀) ပါ။
ရထားမစီမှာစိုး၍ တည်းခိုဆောင်သို့
ပြန်၍ ပစ္စည်းများယူကာ ပုဂံဘူတာသို့
ထွက်လာရင်း တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့ပါသော
စေတီပုထိုးများအား ဦးခိုက်၍ နောက်
တစ်ကြိမ် အချိန်နှင့် ငွေလုံလုံလောက်
လောက်နှင့် ဖူးရလျှင်လိုပါ၏ဟု ဆုတွေ
ထပ်မံတောင်းခဲ့ပါသည်။ အချိန်နှင့် ငွေ
ကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး မဖူးခဲ့ရ။
အမြန်နှုန်းနှင့် ဖူးခဲ့ရသော ပုဂံဘုရား
များကို အားပါးတရ အချိန်ယူ ထပ်မံ
ဖူးချင်စိတ်များ အလွန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ပုဂံ၏ အရိပ်အငွေ့အသက်များ တဖြည်း
ဖြည်း ကျန်ခဲ့သည်ကို ဝမ်းနည်းစွာနှင့်
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နေရပ်ပေဦးတော့
ပုဂံမြေနှောင်များ မကြာမီ ဖူးနိုင်ရန်
အားခဲပေဦးမည်။

(စွယ်တော်ရှင်တုရင်တောင် စေတီသို့)

တစ်ရက်ခြားထွက်သော ပုဂံ
ရထား၊ မိမိမှာစိုးလိုသာ အချိန်လုလာရ

သည့် ဘူတာရောက်တော့ ရထားက
နေ့လယ်မှ ထွက်မည်။ ကံ အချိန်ရသေး
သည် မည်သည့်ဘုရားဖူးနိုင်သေးလဲ
ကားဆရာကိုမေးတော့ တုရင်တောင်
ဖူးလိုရသည် အနှော်ရထားမင်းကြီး၏
ကုသိုလ်တော် စွယ်တော်လေးဆူမှ
တစ်ဆူဖြစ်သည့် “တုရင်တောင်စေတီ
တော်” ဖူးထိုက်၍ ဖူးရသည်။ ပုဂံသို့
အလာခရီး လှမ်းမြင်ရသည့် တောင်ပေါ်
မှ ဘုရားစောင်းတန်းတစ်လျှောက်
မီးများ တလက်လက် သွယ်တန်းပူဇော်
ထား၍ ကြည်နူးဖွယ် ဖူးမြင်ခဲ့ရသည့်
တုရင်တောင် သား သမီးတို့က ဖူးချင်
မိဘများက ပို၍ ဖူးချင်ပါ၍ ကားခ
အသွားအပြန် (၁၀၀၀/-) ပိုပေး၍
ပိုခိုင်းပါတယ်။ တောင်ခြေရင်း အရောက်
သာ ပိုပေးတာပါ။ တောင်ပေါ်တက်သည့်
ကားများ ရှိပါသော်လည်း ခြေကျင်
(ခြေလျှင်)တက်၍ ဖူးချင်သဖြင့် သား
လတ်၊ သားငယ်လေးတို့ကို တစ်လှည့်စီ
တွဲပြီး တရွေ့ရွေ့ တက်ခဲ့ပါတယ်။ နေပူပူ
ကြူကြူမှာ တောင်တက်ခရီး မောလိုက်

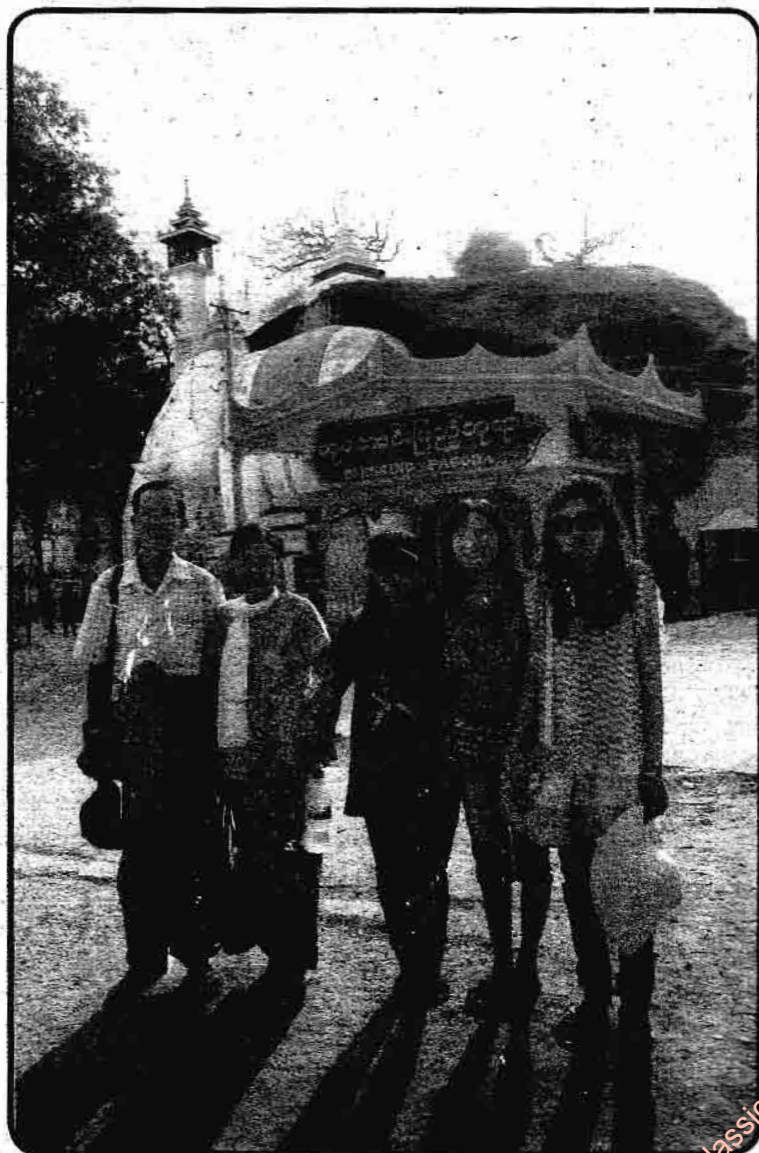
သည်မှာ ဝီခေါ်နေသော်လည်း ဘုရား
တန်ခိုးတော်နှင့် ဘုရားရင်ပြင်တော်သို့
ရောက်လျှင်ပဲ အေးမြလတ်ဆတ်သော
သဘာဝလေတသုန်သုန် သာယာသော
ဆွဲလဲသံတို့နှင့် မောသမျှတွေ ပြေ
သည်။ ဖူးပါသည်။ လှူပါသည်။ တုရင်
တောင်တောင်ခြေ စောင်းတန်းမှ တောင်
ပေါ်ရောက်သည်အထိ ဆွမ်းခံဖြူ
ရဟန္တာများ တသီတတန်းကြီး ရုပ်တု
တော်များ ကြည်နူးစရာပါ။ တောင်ပေါ်
ကွင်လည်း ဆင်ဖြူတော်ပေါ်ဝင်
စွယ်တော်မြတ် ပင့်ဆောင်လာသည့်
ရုပ်တုတော် ရှိပါသည်။ မောပန်းကြွေး
ဖြစ်လို့ ခေတ္တခဏ အမောပြေ ရေအေး
လေးသောက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ဆင်း
ကြပါသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာမပါ၍ အမှတ်
တရ မရိုက်ခဲ့ရပါ။ တောင်ဆင်းခရီး
အတက်ခရီးလောက် မပင်ပန်းခဲ
တောင်ခြေရင်းမှ အအေးဆိုင်တူ
မုန့်နှင့်အအေး မှာသောက်ပြီး ဘူတာ
ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပုဂံဘူတာကြီးသို့
ကျယ်ပြန့်လှ၍ ခရီးသည်များ ခုနစ်

ရာ ပေါများပါသည်။ သန့်လည်း သန့်ပါ
 သို့သော်။ ဘူတာအနီး စားသောက်ဆိုင်မှ
 လေးလယ်စာစားတာ စားဖြစ်ရပါပဲ။ ပူလှ
 ရေဝယ်ချိုးပါဆို ရေပူတွေဖြစ်လို့
 ဖြစ်တည်ရပါသည်။ ပုဂံရထားသည်
 လေးလယ်လည်း ရောက်မလာပါ။ ဘူတာ
 ကပ်စ ထိုင်စောင့်ရသော်လည်း အညာနေ
 ဖြစ်သဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ
 ဖြစ်ပါ။ မနက်ထဲက တစ်နေ့ကုန်
 စောင့်ခဲ့ရ ပုဂံရထား ည (၁၀:၀၀) မှ
 စတင်ပါသည်။ ရထားစောင့်ရင်း ဘူတာမှ
 သည် မိသားစုနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။
 ကြီးမားကောင်းကြပါတယ်။ ပုဂံရထား
 ရအောင် နည်း၍ စာရေးသူတို့မိသားစု
 ဆင်းတု တစ်ယောက်တစ်ခုံ အညောင်းပြေ
 အမှတ်လောင်းကြပါသည်။ လူနည်းလွန်း
 ခရီးသည်လည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။ လက်မှတ်
 နံပါတ် ပုံစံတွေ ဂရုစိုက်ရန် သတိ
 င်တူမိပါသည်။

(မွေးရပ်ပြေသို့ အပြန်ခရီး)
 ဘူတာကြီး တရွေ့ရွေ့ ခုတ်မောင်းလေ
 နှုတ်ပုတ်ထား၍ ထိန်လင်းစွာနှင့်

ကျက်သရေအပေါင်း ခညောင်းသဟာယ် မင်းနေပြည်တော်ကြီးအား ဂါရဝပြု
 လှသည့် “စွယ်တော်ရှင်တုရင်တောင်” နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ နေရစ်ခဲ့ပေတော့
 သို့ ဦးခိုက်ရိခိုပါသည်။ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ပုဂံမြေ။ ဖူးချင်လှသည့် ပုဂံဘုရားဖူး
 တုရင်တောင်နှင့်တကွ တစ်ချိန်က ပုဂံ ခရီးစဉ်မှာ ပင်ပန်းခံ ဂရုစိုက်ပေးသော

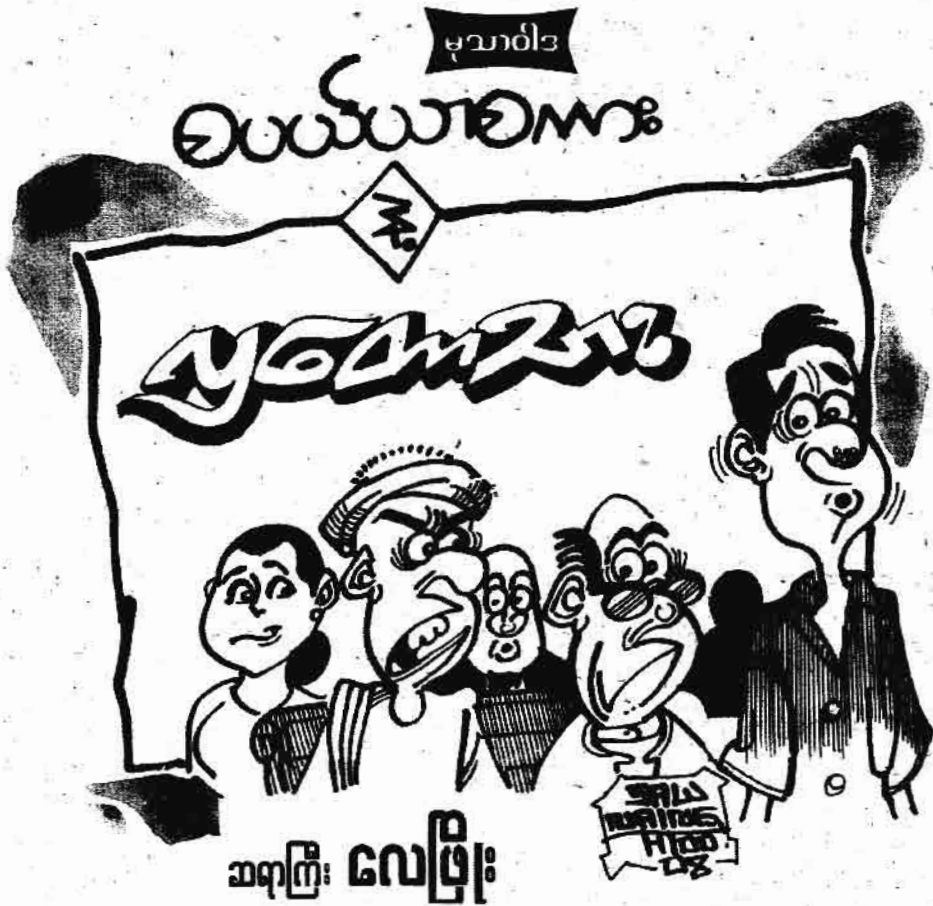
ပါရမီဖြည့်ဘက် ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းသည်
 မိဘနှစ်ပါးကို သိတတ်နားလည် လိုအပ်
 ရာ ဖြည့်စွမ်းပေးသည့် အဝေးရောက်
 သားကြီးနှင့် သားငယ် ဘုရားဖူးပို့ပေး
 သော သားလတ်၊ ဆရာထွေး၊ သားငယ်
 လေး၊ ဆရာပြီး အတွဲလိုက်ပါကရစိုက်
 ပေးသော သမီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ
 သည်။ အချိန်နှင့် ငွေကြောင့် ဘုရား
 အဆူဆူကို အမြန်နှုန်းနှင့် ဖူးခဲ့ရတာကို
 ဘဝင်မကျပါ။ မနားမနေ သွားရဖူးရနဲ့
 ပင်ပန်းသော်လည်း ဖူးချင်သည့် ဘုရား
 တွေ ဖူးတန်သရွေ့ ဖူးရ၍ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်
 ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူး၊ စိတ်သန်းအရ
 ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးတိုင်း အေးအေးဆေး
 ဆေး ဖူးမည်၊ လှူမည်၊ လေ့လာမှတ်
 သားမည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ နားနားနေနေ
 ဖူးချင်ပြီး လေ့လာမှတ်သားချင်တာပါ။
 အခြေအနေအရ ဖူးသည်ဆိုရုံ ဖူးခဲ့ရ
 သည်ဆိုတော့ ပြောရမည်ဆိုလျှင်
 ထမင်းအလွန်ဆာချိန်မှာ အဆာပြေ
 အနည်းငယ်စားရသည်နှင့် တူပါသည်။
 ပုဂံမြေးရောက်သည်နှင့် ဖူးဖြစ်အောင်

ဖူးတိုက်သည့် စွယ်တော်လေးဆူမှ
 သုံးဆူသာ ဖူးရပြီး ရောဝတီမြစ်တစ်
 ဖက်ကမ်းမှ “စွယ်တော်ရှင်တန်ကြည်
 တောင်တစ်ဆူ” ကျန်ခဲ့ပါသည်။ နောင်
 တစ်ကြိမ် ပုဂံမြေသို့ ရောက်အောင်လာ
 ပြီး စွယ်တော်လေးဆူကို တစ်မနက်ခင်း
 (နေ့ ၁၂၀၀ မတိုင်မီ)နှင့် ပြည့်စုံအောင်
 ဖူးပြီး တစ်ခုတည်းသောဆူကို တောင်းရ
 သည်ဆိုသော စာဆိုနှင့်အညီ ဖူးပါမည်။
 ပုဂံဘူတာကြီးမှ မိုင်းမိုင်ညီညီ “ပုပ္ဖိုး
 တောင်ကလပ်”ကြီးကို လွမ်းစဖွယ်
 လှမ်းမြင်ရပါသည် ပြောရပါဦးမည်။
 အချိန်နှင့် ငွေကြောင့် နီးရက်နဲ့ဝေး
 မရောက်ခဲ့ရလို့ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရပါတယ်။
 နောင်အခါ စကားဝါမြေပုပ္ဖိုးကို
 အရောက်သွားပြီးမှ ပုဂံမြေမှ အနော်
 ရထာမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော်လေးဆူ
 ဝင်ဖြစ်သည့် စွယ်တော်လေးဆူကို အရ
 ဖူးပါမည်။ ကောင်းမွန်သော ရည်ရွယ်
 ချက်၊ မွန်မြတ်သော ကုသိုလ်ရေးစို့
 စာရေးသူ၏ ဓိတ္တာန်ပြည်မှာ မလွဲဟု
 ယုံကြည်ချက်အပြည့်ထားပါသည်။

စာရေးသူသည် စာရေးစာဖတ်
 ဝိသနာပါသလို ဘုရားစေတီများ လှည့်
 လည်ဖူးရ လှူရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့ရ၍
 ဒေသန္တရအတွေ့အကြုံကို နှစ်ခြိုက်ပါ
 သည်။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာလည်း ရေးပီ
 တယ်။ လွန်ခဲ့သော (၂၀၀၀) နှစ်က
 သွားခဲ့ရသည်မို့ လိုအပ်ချက်များရှိပါက
 ဖြည့်ပေးနားလည်ပေးမှာပါဟု ယုံကြည်ပါ
 သည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဆရာများ
 ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်များ ကျေးဇူး
 ကင်ထိုက်သူအားလုံးကို မေတ္တာရည်၍
 ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

မေတ္တာရည်လျှင်
ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်းပုံရိပ်)
 ဖြည့်မနား

စကားကြွယ်တယ်၊ လည်တယ်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်က ကားစပယ်ယာတွေရဲ့ပါးစပ်နဲ့ လှတောသားတို့တွေကြပါလေ
 ရော။ ရန်ကုန်ကလူတွေက မိဘစကားနားမထောင်ရင်နေမယ်။ စပယ်ယာစကားတော့ မြေဝယ်မကျတစ်သဝေမတိမ်း
 နားထောင်ကြရတယ်။ နားမထောင်လို့ကတော့ စပယ်ယာစကားနဲ့တွေ့သွားမယ်။

“တက်လေ၊ နေထက်လင်းလိုတက်၊ အလည်မှာ ချောင်နေလိုက်တာမှ ဖို့ချစ်ဇာတ်ပွဲကလို့ရတယ်၊ ဝါသနာပါရင်
 ဘောလုံးကန်လို့ရသေးတယ်”

ဒါကို ကြားတော့ လှတောသားက လျှာယားလာတာနဲ့လူတွေကြားအောင်ပြောလိုက်ပုံက

“အဲလိုလေး၊ ကိုရွှေစပယ်ယာရယ်၊ အပြောကတော့ ရွှေမန်းပါပဲလား၊ နှင့်ကားလည်း ပြန်ကြည့်ဦး မီးခြစ်ဆံ
 အချောင်းလေးဆယ်ပဲဆန့်တဲ့ မီးခြစ်အံလောက်ပဲရှိတာပါလားကွယ်၊ နှင့်မို့ ဝိတ်စဝိတ်ဆုံး မုသာဝါဒတွေကို သုံးပြီး ပြော
 လည်းပြောတတ်ပလေတယ်” ဟူ၏။

ရှင်မင်းဆွေ
ပင်တိုင်စံနှင့် မြေကျောက်စီရွှေဘီး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း (၂၉)

မိဖုရားကြီးဒိုဝါက စံမြန်းသော

ကွန်မင်းနန်းဆောင်ကြီးတွင် အိမ်ရှေ့
မင်းသားနှင့် မင်းသမီးစုလျားရစ်ပတ်
သက်ထပ်ကြသည်။

ယင်းသို့ လက်ထပ်ပြီး နောက်

ဆယ်နေ့၌ပင် ယူနန်းဖူးမြို့တော်မှ မင်းဇူး
မြို့ကလေးရှိရာသို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့်
မင်းသမီးကို ကြွချီတော်မူကြသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ရံ

တော်တပ်မှ တပ်မှူးလေးဆရာအိုဖူးနှင့်
တော်ရွေးစင်ရဲမက်တော်သုံးကျိပ်တို့က
လိုက်လံပို့ဆောင်ကြ၏။

လမ်းပန်းခရီး အလွန်ခက်ခဲ

ခြားတမ်းလှပေရာ အိမ်ရှေ့မိဖုရားအား
ဆမ်းဝေါယာဉ်တော်ထက်မှ လိုက်ပါ
လေသည်။ ကွမ်ဆူးမင်းသား
မင်းလေး)ကမူ မြင်းစီးလျက် ဝေါယာဉ်
ထဲရှေ့မှ သိုက်ပါလာသည်။

မင်းဇူးမြို့မှ ယူနန်းဖူးမြို့တော်

မှ အနောက်တောင်ဘက် ယွန်းယွန်း
တွင် ရှိ၍ မိုးနန်းတောင်တန်းကြီးများ
ကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။ တောင်တန်း
ကြီးတစ်သွယ်ကို ကျော်ပြီးလေတိုင်း
ကောင်းကင်မှ တိမ်လိပ်တိမ်တိုက်ကြီး
များမှာ မြေပြင်ရှိရာသို့ ပို၍ နိမ့်လာသည်
ထင်ရ၏။

ယင်းသို့ ကောင်းကင်တိမ်
တိုက်ကြီးများက မြေပြင်ရှိရာသို့
နိမ့်ဆင်းလာလေလေ၊ သိသိသာသာ
လည်း ပူအိုပ်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

ညအခါ၌ အေးမြသော
ဆီးနင်းများ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ
ကျဆင်းသည်။ နေအခါတွင်မူကား
ညနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ မတရား နင်လား
ငါလား ပူသည်။

ဤသို့သော ရာသီဥတု
ပြောင်းလဲမှုဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရ
လေရာ ယူဂျင်းဂျင်မင်းသမီးမှာ အလွန်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေရာလေတော့၏။
အလွန်မတ်စောက်သော

တောင်ထွတ်ကြီးများပေါ် တက်ရသည့်

အခါလည်း ရှိသည်။ နက်ရှိုင်းသော
အသူတရာရ ချောက်ကြီးများထဲ ဆင်းရဲ
သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ဝေါထမ်းလေး
ဦးမှာ မင်းသမီးအား ပင်ပန်းခက်ခဲလှစွာ
သယ်ဆောင်နေကြရ၏။

တောခြေမြိုင်လမ်း၊ စခန်း
အဆင့်ဆင့်တို့ကို ဖြတ်သန်းရသောအခါ
၌လည်း ဖြောင့်ဖြူညီညာ၊ လမ်းကောင်း
လမ်းသာဟူ၍ မတွေ့။ အမှောင်ဂူတိုက်
တို့၏ အကြားမှ ခဲရာခဲဆစ် ခရီးနှင့်ရ
သော အခါမျိုးကလည်း အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ။

ဒီကြားထဲ အေးအေးဆေးဆေး
သွားရသည်မဟုတ်။ တောပုန်းစားပြတို့
၏ ရန်၊ ကျားရဲကျားသစ်တို့၏ ရန်များကို
လည်း သတိပြုရသေးသည်။

ကန္တာရခရီးကြမ်းကို မဖြတ်
သန်းဖူးရှာသော မင်းသမီးလေးခမျာ
မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့နှင့်၊ သည်းမခံနိုင်
သည့်အဆုံးကျတော့ မောင်တော်ကို
အမျိုးမျိုးရန်ရှာသည်။

ငိုပြသည်။ မျက်ရည်စလေး

တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြသည်။

ဝေးပါသေးရဲ့။

သာသွားမှာပါ စုရဲ့။

ဝေါယာဉ်သာမှာ ကာရံအပ်သော

မှက်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲတွေ တဝန်း

တကယ်မှန်းဖို့ကောင်းတဲ့

တင်းတိမ်လွှာကို မောင်တော် လာဖွင့်

ဝန်း သောင်းကျန်းလွန်းလို့ တင်းတိမ်

လူလိမ်လူညာကြီး၊ မုသားညာဏ်အပလီ

ကြည့်လျှင် ငွေဝန်းမျက်နှာလေးကို သူ

ရွှေစာမြိတ်ကို လိပ်မတင်ရဲ၊ မဖွင့်ရဲ။

တွေဆင်ပြီး တစ်ဖက်သားကို ယုံကြည်

မမြင်ရအောင် တစ်ဖက်လှည့်နေသည်။

အမြဲတမ်းလိုလို ခြုံပိတ်ထားရသည်။

အောင် ပြောတဲ့ မုသားဆရာကြီး။

“ဟေး . . . စု”ဟု သူက

ဘယ်ဝင်ကြွေးကြောင့်ပါလိမ့်။

ဟိုတောင်ကွေ့ကို ကျော်ပြီး

ခေါ်လာလျှင် နှုတ်ခမ်းလေးစုပြလိုက်

မသေမီက အလုပ်ပိတ်လှောင်ခြင်း ခံနေရ

လျှင် သည်တောင်တစ်ကွေ့ကို ထပ်မံ

သည်။

တဲ့ အဖြစ်ဆိုပါလား။

ကျော်ရပြန်သည်။ သည်မြိုင်ခြေလမ်း

“ကန္တာရခရီးကြမ်းကို သူမို့လို့

“အံ့မယ်လေး အိမ်ရှေ့ပရာတ

ဆုံးပြန်လျှင်လည်း ဟိုမြိုင်ခြေလမ်းကို

ခေါ်လာရက်ပါစ”

ရဲ့ မင်္ဂလာမြို့ကို မရောက်သေးဘူးလား

လှမ်းရပြန်သည်။

သည်အတွေးလေး ဝင်လာမိ

ရှင်”

စခန်းအကွေ့အကောင်

လျှင် ဝမ်းနည်းလိုက်ရတဲ့ဖြစ်ခြင်း။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ရွှေစိတ်

ဝက်ပါခရီးစဉ်မှာ ဆူးချွံဆူးခက်တွေ

ဟိုအဘိုးကြီး သေခါနီးကြီး၏

တော် အလိုမကျပြီမို့ မောင်တော်ကို

လည်း တိုးရသေးသည်။

မျက်နှာရှုံ့တွဲကြီးကိုလည်း မကြာခဏ

ဟစ်အော်ဆူပူမိသည်။

သည်ကြားထဲ ရေပြေးသွား

ဆိုသလို မြင်ယောင်သည်။

သည် သောအခါတွင်

သော ရဲမက်တော်က လမ်းမှားသဖြင့်

တောင်မြိုင်ခြေလမ်းမှာများ

မောင်တော်မျက်နှာတော်က စပ်ဖြဖြ။

နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ဆုတ်ရသည်။

လိပ်ပြာပိတုန်းလေးတွေ လူးလာ

လူတစ်ဖက်သားကို သရော်နေသည့်

လည်း တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်

တုံ့ခေါက် ပျံ့ဝဲနေသတဲ့။ အဆင်စုံ၊

ဟန်မျိုးနှင့် . . .

မက သုံးကြိမ်။

အသွေးစုံ၊ အရောင်စုံ ပန်းလေးတွေ

“ရောက်ခါနီးနေပါပြီ စုရဲ့။

သည်ကြားထဲ ဆင်ရိုင်းအ

ဖူးပွင့်ဝေစီနေသတဲ့။

ဟော ဟိုရှေ့က တောင်တန်းကြီးကို

ကြီးနှင့် ရှေ့မှ တိုးနေသည်မို့ မောင်

သိပ်အပြောကောင်းတဲ့ အဘိုး

ကျော်ပြီးတာနဲ့ မင်္ဂလာမြို့ကို လှမ်းမြင်ပြီး

အိမ်ရှေ့ပရာတကိုယ်တိုင် လေး

ကြီး။

ရေနားကျရင် လမ်းခရီးကလည်း

နှင့် ခွင်း၍ ခြောက်လှန့်မောင်းယူ

www.burmeseclassic.com

သေးသတဲ့။	သည်။	ဟင့်အင်း လွှတ်ပါ မလိုက်ပါရစေနဲ့”
ကြာတော့ ဝေါယာဉ်တော်	“ဘယ့်နယ်လဲ စု။ သက်	မောင်တော်က ခါးသိမ်သိမ်
သက် တင်းတိမ်တမြိတ်ကို ဝိုင်းရံထား	သောင့်သက်သာ ရှိရဲ့လား”တဲ့။	လေးကို လက်မောင်းကြီးနဲ့ လှမ်းဖက်
အပ်သော နေရာမှာ ကတ္တီပါမြို့အုံးကို	“သွား ... တင်းတိမ်တမြိတ်	ပြီး အတင်းတွဲယူနေသည်။
သက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့် ထုကာ	လှစ်မကြည့်နဲ့”	“ကဲပါ ... စုရဲ့ အပြင်ဘက်
စမ်းနည်းပန်းနည်း ဝိုင်းလေတော့သည်။	စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့မို့ သူလက်ကြီး	မှာ လေကောင်းလေသန့်ရှူရတာပေါ့”
မောင်တော်ကြားအောင်	ကို ပုတ်ခါလွှတ်သည်။	“အို ... သူ ဘုန်းနိမ့်မှာ
ဝိုင်းလေသည်ပေါ့။	သူက လက်ကြီးကို အတင်း	စိုးလိုပါ။ ပခုံးပေါ်က မလိုက်ချင်ဘူး”
“အချစ်ရယ် ဘာပြုလို့ငိုနေ	တွယ်ကပ်ထားသည်။	ပြောလို့ဆိုလို့ဖြင့် မရနိုင်။
တာလဲကွဲနဲ့”	“ဟား ... ဟား ... ဟား	တခဏအတွင်း သူ့ပခုံးကြီးပေါ်သို့
တတင်းတိမ်ကို လှစ်ကာ	ဟား ဝေါယာဉ်ပေါ်မှာ လိုက်တဲ့လူကများ	ရောက်လို့သွားသည်။ မောင်တော်မှာ
သည်လိုမေးလာဖို့ ဝေးပါသေးရဲ့။ အပြင်	ကွာ ဖြစ်နေလိုက်တာ”တဲ့။	အတူပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေလေသည်။
ဘက်မှာ တအော်အော်၊ တကြော်ကြော်	“ဖြစ်ရတယ်ဗျာ ဖြစ်ရတယ်။	စောစောက ငြိငြင်မိခဲ့သမျှ
နှင့် သူလူတွေနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။	ယောက်ျားသားကြီးတွေလို သံခဲတွေ	ယခုတော့ ခွင့်လွှတ်ရပြန်သည်။ ရင်ထဲ
ငိုနေပေမယ့် အလကားမို့	မဟုတ်ဘူးရှင်း၊ ခြေဖဝါးတော်နုနုသာ	က အိသတွေ လွင့်ပြယ်သွားလေသည်။
ရက်ရည်စလေးတွေကို ကပျာကယာ	လှမ်းကြုံရင် ဒီမြိုင်ခြေတောလမ်းမှာ	မိမိကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးရှာတဲ့
ရုတ်ရပြန်သည်။ အငိုမလေးခမျာ	ပန်းလွန်းလို့ ရင်ကွဲနာကျရလိမ့်မယ်”	မောင်တော်ပါလား။
ယောင်ချာချာ။ မျက်ခွံလေးတွေ မို့ရ	“အံ့မယ်လေး စုရယ်။ စိတ်	အပြင်ဘက်တွင် ရာသီဥတုက
သည်သာ အဖတ်တင်လေသည်။	ကောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ လာ ဝေါယာဉ်ပေါ်	အရင်လိုမဟုတ်တော့။ သာသာယာယာ
သူများငိုလို့ ပြီးသောအခါမှ	က ဆင်း။ မောင်တော်ပခုံးပေါ်က လိုက်	ကြည့်ကြည့်လင်လင်း ပွင့်သစ်တောက်ပ
က်နာကြီးက ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။	တော်မူခဲ့ပါဗျာ”	နေသော နေခြည်အောက်တွင် လမ်း
ပြုံးတစ်စနှင့် နှုတ်ဆက်ဖော်ရလာ	“အလို ... ဟင့်အင်း ..	ဘေးဝဲယာနစ်ဖက်တို့မှာ ရောင်စုံ

ပန်းကလေးများက ပူးပွင့်နေကြ၏။

အဲဒါမလို ချင်ဘူး။ ဟိုဘက်က

တက်နေသည်။

အလွန်နာကျင်စွာ ကိုက်ခဲ
တတ်ကြသော မှက်ခြင်ယင်ရဲကြီးများ
လည်း မရှိ။ ပန်းပွင့်ရောင်စုံကလေးများ
ပေါ်တွင် ပျံဝဲကူးယှက်နေသည့် ချစ်စရာ
ရောင်စုံလိပ်ပြာကလေးများကိုသာ
တွေ့ရသည်။

အပြာရောင်လေးကို ခူးလိုက်”

မြေပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသော

“ဒါလား”

စောကက ပန်းပွင့်လေးကို ဒေါသဖြင့်

“မဟုတ်ဘူး ဟိုဘက်ကလေး

နီမြန်းနေသော မင်းသမီးမျက်ဝန်းတွေ

ဟိုဘက်က။ ဟယ် ဟုတ်လည်း

များက နာကျည်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေ

ဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဟိုအပြာရောင်ကလေးရှင်

သည်။

အပြာရောင်။ အဲ ... အဲ ... အင်း

ယုန်လေးသည် ပန်းရိုင်း

ဟုတ်တယ်”

လေးကို လျင်မြန်စွာ ပြေး၍ ကောက်

“အို ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ
ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လောက် ခူးပေးစမ်းပါ
မောင်တော်”

ချစ်စရာပန်းပွင့်လေးရယ်”။

ကြည့်လိုက်၏။

တဝကြီး၊ အကြာကြီး မွှေးနေလိုက်မိ

ချက်ချင်း နားလည်သွားသော

ပူဆာလိုက်သည်ဆိုလျှင်
မောင်တော့ခြေလှမ်းများက ပန်းခင်း
ရောင်စုံကြားသို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်
နှင်း။

သည်။ ရင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်အေး

မနီကောင် ပုရွက်ဆိတ်ငယ်များ

ကြည်လင်သွားသလိုလို။

ပန်းပွင့်လေး၏ အချပ်လွှာများကြား

“အံ့မယ်လေး”

တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်။

နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံနှင့်

“စုရယ် ပုရွက်ဆိတ် နာမော့

“လိမ့်ကျဦးမယ်နော် စု။
မောင်တော့ မောက်ချွန်ထိပ်ဖျားကို
လက်နဲ့ မြဲမြဲကိုင်ထား”

အတူ ပန်းပွင့်လေး မင်းသမီးလက်ထဲမှ

ကို ကိုက်လိုက်ပြီထင်တယ် ဟုတ်လ

ရုတ်တရက် ခုန်ချသွားသည်။

“သွား ... လာမေး

“ဟင် ... စု”

ပုရွက်ဆိတ်အုပ်ပါလာတဲ့ ပန်းကို တ

“အို ... စကားများမနေနဲ့။

မောင်တော် ထိတ်ဝံ့တိတ်ပူပူ

သက်သက် ရွေးခူးပေးပြီးတော့”

မြန်မြန်ခူးပေးပါဆိုနေမှ”

နှင့် စုကို ပခုံးပေါ်မှ ပွေ့ချီချလိုက်သည်။

“ဟောဗျ။ သူ့ခူးခိုင်းတ

သူ အဝါရောင်ပန်းပွင့်လေး

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် စု”

လည်း ခူးပေးရသေးတယ်ဗျာ။ ဒီလို

ကို ခူးတော့မည် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ဒေါသ

မပြောပါနဲ့”

“ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း

လှိုင်းများက အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်

ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသ

သွက်လာသည်မို့ ကြူကြူပါအောင် ငိုပွဲ
သေး ဆင်လိုက်မိလေတော့၏။

အခန်း (၃၀)

မင်ဇူးမြို့ကို ရောက်ပြီ။

စာပို့ခို ကြိုတင်လွှတ်ထား

သောကြောင့် မြို့စားကြီးဆိုင်အိုက

ဆွင့်စောင့်ကြိုနေ၏။ အိမ်ရှေ့ပရာဇာ

နှင့် ကြင်လျာတော်မင်းသမီးအတွက်

မီးသန့်စံနန်းဆောင်တစ်ခု စီစဉ်ပေး

တော်သည်။

ညစာပွဲတော်တည်ပြီးနောက်

မင်ဇူးလေးသည် ဘိုးဘိုးစုဝင်မှာလိုက်သော

စားရပ်များကို ပြန်လည် ကြားယောင်

သည်။

“မင်ဇူးမြို့ကို ရောက်ရင်

တရက် ခေါင်းမူးချင်ယောင်ဆောင်။

စားတော်နိဂျန်ဂျင်ကို ခေါ်ခိုင်း။ နိဂျန်

ကို အနီးကပ်လေ့လာ”

သမားတော် နိဂျန်ဂျင်၊ ခြင်္သေ့

ကွမ်း၏ လက်စွဲတော်သမားတော်ကြီး။

ယခင်က ဒုစရိုက်နယ်မြေမှ အမည်း
ရောင် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
ဖူးသည်ဆို၏။

သူနာမည်ဟောင်း ကျင့်ဟုံ
ထိုင်။

“မြို့စားကြီးခင်ဗျာ။ ဒီမြို့မှာ
သမားတော်ကောင်းကောင်း ရှိသလား”

“ရှိပါတယ် အိမ်ရှေ့မင်းသား
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်းမှူး
နောက်နောက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ခရီး
ပန်းလာလို့ထင်ပါရဲ့”

“ဪ . . . ဒီလိုဆိုရင်
သမားတော် နိဂျန်ဂျင်ဆိုတာ ရှိတယ်။
မြင်းသည်ကျော်သွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ
မယ်”

မြို့စားကြီးဆိုင်အို အမြန်ဆုံး
စီစဉ်သည်။

မကြာမီ လွှတ်လိုက်သော
မြင်းသည်ကျော် ပြန်ရောက်လာ၏။

သမားတော်နိဂျန်ဂျင်ကား ပါမလာခဲ့။

“ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း ရောက်သည်။

နေလို့ လာပင့်သွားတယ်တဲ့။ သမားတော်
ကြီးရဲ့ ဇနီးက ပြောလိုက်တယ်”

ထိုအခါ မြို့စားကြီးဆိုင်အိုက
စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဆိုသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တောင်ဘက်မြို့
တံခါးအနီးမှာ သမားတော်တစ်ယောက်
ရှိတယ်။ အဲဒီကို လွှတ်ဦးမှပဲ”

“အို . . . နေပါစေတော့
မြို့စားကြီး ကျုပ်မှာ ရှူဆေးပါလာတယ်။
မကြာမီ သက်တောင့်သက်သာ ရှိသွား
မှာပါ”

မြို့စားကြီးဆိုင်အို အလွန်
ဂရုစိုက်သည်။ လိုလေသေးမရှိအောင်
ပြုစုသည်။ တပ်မှူးလေးဆာအိုဖူးနှင့်
ရဲမက်သုံးကျိပ်တို့ကိုလည်း စေတနာ
သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ ဆွဲခံကျွေးမွေး
သည်။

ညအိပ်ချိန်သို့ ရောက်သော
အခါ မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် အိမ်ရှေ့မင်း
သားနှင့် ကြင်လျာတော်မင်းသမီးတို့ကို
စက်ခန်းဆောင်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

အိစက် ညက် ညောသော

က်မွေးအိပ်ရာကြီး နှုတ်ပါလွှာလှသော
ကခြင်ရုံ။ မီးအိမ်မီးမောင်းများ မှန်ပျံ့

ယုန်လေးသည် အိပ်ရာကြီးကို
ပုမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလေး သိသိသာ
သာ အိုသွားသည်။ သူ့အဖြစ်က ရင်နာ
ရာ။ မင်းသမီးလေးကို ဆိုင်သာဆိုင်
သည် မပိုင်ရသော ဘဝမျိုးရယ်ပါ။

“အံ့မယ် ... လာ...လာ
ဉာတာပါတေးလုပ်မနေနဲ့။ ဒီဆေးတော်
ကို သောက်။ ဘိုးဘိုးရဝင်က မှာလိုက်
ကယ်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ ဆက်ဆက်
ကိုင်ရမယ်တဲ့”

“သောက် ... သောက်ပါ
ယ် စုရယ်။ သောက်ပါမယ်”

ဆေးလုံးသေးသေးလေးကို
ါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။
င်းသမီးလေးကမူ ဘာမျှမသိရှာ။ အနား
ရွှေဖလားခွက်ကလေးကို ကိုင်၍
ပ်နေရာမှ ...

“အင့် ... ဒီနှင်းရေကို မြန်
ြန်သောက်ချလိုက်”

“ပေးစမ်းကွာ မြန်မြန်ပေး။ ဝို့

ခါးလိုက်တာကွာ။ ဒီအဘိုးကြီးဆေးကို
ငါ သိပ်စိတ်ပျက်တယ်”

အမှန်မှာ ဆေးသည် လုံးဝ
မခါ။ ရွံ့ရွံ့မဲ့မဲ့နှင့် သက်သက် ဟန်လုပ်
ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဆေးမကြောက်ပါနဲ့ကွယ်။
ကိုယ့်ဝေဒနာပျောက်အောင် သောက်ရ
တဲ့ဥစ္စာပဲ ဟုတ်ဘူးလား”

“ငါက တော်တော်ဆိုတယ်။
မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ညပေါင်းများစွာကို
အခါပွယ်ကင်းမဲ့စွာ ဖြတ်သန်းရဦးတော့
မှာပဲ။ ဒီ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဝေဒနာက
မှ လာပြီး ငါ့ကို စွဲကပ်တယ်ကွာ။ တော်
တော် အလိုက်ကန်းဆိုမသိတဲ့ ရောဂါ
ဝို့”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်
ဟင့် ဖြစ်နေလိုက်တာ”
မင်းသမီးလေးက သဘောကျ
လွန်းစွာ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လေသည်။

“မင်း ... မရယ်ပါနဲ့ စု။
မရယ်ပါနဲ့။ လူကြားလို့မှ မသင့်လျော်တဲ့
ရောဂါဆိုကြီးကွာ။ မင်း ... ငါ့စိတ်ထဲ

မှာ ဘယ်လိုခံစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ
မခန့်မှန်းမိဘူးလား စုရယ် ဟင်”

မင်းသမီးလေး၏ လက်မောင်း
ကလေးများကို လှုပ်၍ မေးနေလိုက်သည်။

“အို ... ညည်းတွားမနေပါ
နဲ့ မောင်တော်။ စုဟာ မောင်တော်
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပန်းကလေးပါ။ ဝေဒနာ
ပျောက်ကင်းသွားတဲ့နေ့ကျရင့် ဒီကာ
ဂုဏ်အညီပန်းကလေးကို မောင်တော်
စိတ်ရှိလက်ရှိ ပန်ဆင်နိုင်သတဲ့ရှင်”

“ကဲ ... သွားသွား စု
စက်ရာပေါ်ကို တက်ပေတော့”

“ဟင် ... မောင်တော်ဆေး
စက်တော်မခေါ်သေးဘူးလားဟင်”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူးကွာ။
အရက်သောက်ဦးမယ်”

“အဲဒီအရေတွေကို ကြပ်ကြပ် ညာလွန်
သောက်”

“သေပေစေကွာ လူဖြစ်နဲ့”

“ဟင့်”

“အို ... နိမိတ်မရှိစကားကို ပန်
မဆိုပါနဲ့။ နှစ်လလောက်ကြာ

www.burmeseclassic.com

မောင်တော့ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာရာ ရလိမ့်မယ်လို့ ဘိုးဘိုးဝှေဝှေက တတိပေးထားတဲ့ဥစ္စာ”

“အေး ... ပြောထားတဲ့ အတိုင်း ပျောက်ရင်ပျောက်၊ မပျောက်ရင် အဘိုးကြီးနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့မယ်”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ခိုလှူရမ်း၊ ဒီလှူရမ်းနဲ့ မုန်းစရာကောင်း အိက်တာ”

“စု”

“ရှင်”

“ငါ့အနားကို တိုးစမ်းပါ”

ယုန်လေးသည် မင်းသမီးလေး

ကြမ်းတမ်းစွာ ပွေဖက်လိုက်၏။

“အို ... အို မောင်တော်”

မင်းသမီးကို အိစက်ညက်

ညာလွန်းလှသော စက်ရာကြီးပေါ်သို့

နဲ့လဲပစ်လိုက်၏။ အင့်ခနဲ လဲကျသွား

သည်။

“အလို ... ကာမဂုဏ်အညှီ

ကို ပန်ချင်စိတ်မရှိတဲ့ ဟိုရောဂါဖြစ်

တယ်ဆို။ အခုတော့လည်း အို...

အို ဟိုမီးအိမ်တွေကို ဖိတ်လိုက်ပါဦးရှင်”
ယုန်လေး လွန်စွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ စောစောက သောက်လိုက်သောဆေး အစွမ်းမပြ တော့ပါလား။ ကေန္တ မင်းသမီး သူ့ကို ဆေးမှားတိုက်ခဲ့ပြီထင်တယ်”

သူ ... သူ မင်းသမီးကို ရင်ခွင်ထဲမှ အချိန်မီ တွန်းခွာပစ်ရ၏။ ရောမကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို တွန်းရ သလို လေးလံနေပါ၏။

“မောင်တော်”

“စု ... ခုနက မောင်တော် ကို တိုက်တဲ့ဆေးလုံးဟာ ဘာအရောင် လဲဟင်”

“အဝါရောင်”

“ခုကွဲပဲ။ ကဲ ... မြန်မြန် ထစမ်း။ အညှီရောင်ဆေးလုံးတစ်လုံး ထပ်တိုက်စမ်းပါ စုရယ်။ မြန်မြန်လုပ်ပါ ကွယ်”

“ဘာပြုလို့လဲဟင်”

“အဝါရောင်က ရင်ထဲက

ပျို့အီလာရင် သောက်ရတာ။ အညှီ ရောင်ကမှ ဟိုရောဂါအတွက် စုရဲ့ ထပါ မြန်မြန်လုပ်။ တော်တော်ကြာရင် ဒီသတ္တဝါကြီးကို မောင်တော် နိုင်အောင် သတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက မောင်တော့ကို အနိုင်ယူသွားရင် ကိုယ် ကျိုးနည်းကုန်လိမ့်မယ်”

“ဘာ ... သတ္တဝါကြီး ဟုတ် လား”

“စု ... မသိသေးပါဘူးကွာ။ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ဟို အညှီရောင်ဆေးလုံး လေးတွေ”

မင်းသမီးလေး စက်ရာပေါ်မှ မထချင်၊ ထချင်နှင့် ထရသည်။

ခါးဝတ်ရင်စည်းတွေအားလုံး ပြေလျော့နေသည်။

ဝါဝင်းရွန်းသစ်လျက်ရှိသော အသားဆိုင်များက မကြည်ရဲအောင် လှုပ်ခါယိမ်းပြီနေသည်။

ဪ ... သွေးတို့ကို အလွန်ဆွပ္ပန်စေသော ညပါတကား။

xxx

အခန်း (၃၁)

နေရာ။

ဤနေရာသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ

သော သ

မင်းဗြိဟ္မတစ်ဆင့် ခြင်္သေ့ကြီး

ကျန်းမာရေးအမြင်နှင့် ကြည့်

နိုင်ရန် မလွယ်ကူ။

ကြ၏။

ကွမ်း၏ စံအိမ်တော်ကို ရောက်အောင်

လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားသော

စံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရန်

သော သ

တစ်နေ့ပြင်းပြင်းဆက်၍ ခရီးနှင့်ရ၏။

အမြင်မျိုးစုံဖြင့် ကြည့်လျှင်သော်လည်း

အတွက် ပေ ၁၀၀ ခန့် ရှည်သော

သော သ

တောအထပ်ထပ်၊ တောင်

ကောင်း။ ဤနေရာသည် ဘယ်ဘက်က

သစ်သားတံတားတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရ

ကြီးမားသော

အသွယ်သွယ်တို့၏ အလယ်။

ကြည့်ကြည့် မနေအပ်သောနေရာ။

၏။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ

သည်ကို

ခရီးလမ်းပန်း အဆက်အသွယ်

စံအိမ်ကြီးကလည်း အခိုင်

ချောက်ကမ်းပါးကြီး။

ပေါက် ခ

ခက်ခဲသောဌာန။

အခန်း။ ရောမ ကျောက်တုံးကြီးများနှင့်

ဟိုဘက်မှာ တံတားအဆုံး

သော သ

လူသူမနီးသော တောအုပ်

ဝန်းရံဆောက်လုပ်ထား၏။ စံအိမ်ကြီး

တွင် ရောမကျောက်တံခါးကြီး။ ထိုတံခါး

စင်လာကြ

မြိုင်ကြီးအတွင်း။

နှင့်လည်း မတူ။ ခံတပ်ကြီးတစ်ခုနှင့်

ကြီးကို ဖွင့်ရန်အတွက် လူ ၁၀ ဦးက

အဖွဲ့ကို

ဤနယ်သော နေရာမျိုးတွင်

သွားတူနေသည်။

ကြီးမားသော ဘီးဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို

ဆီးကြိုခြင်

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း၏ စံအိမ်ကြီးက တည်ရှိ

ကျောက်သားအတိပြီးသော

ကြီးနှင့်ဆွဲ၍ လှည့်ပေးရသည်။

သည် တံခါး

နေခြင်းဖြစ်၏။ အဘယ်မည်သော

ကျောက်တောင်စောင်းတစ်ခု၏ အထက်

ကျောက်တံခါးကြီး ပွင့်သွား

သည်။

ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤလိုနေရာတွင်

ပေ ၅၀၀ ခန့် မြင့်သော ကျောက်ကမ်းပါး

သည်အခါ ကွမ်းဆူးတို့အဖွဲ့ကို လူငါး

သော သ

လာရောက်ဆောက်ထားခြင်းပါတည်း။

ကြီးတစ်ခုအား မေးတင်၍ အံ့မခန်းလီလီ

ယောက်က အသင့်စောင့်ကြိုနေကြ၏။

ထို ယုန်

ယုန်လေးသည် စဉ်းစား၍

ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားကြီးသုံးဦးကား

နန္ဒရာယ်

မရနိုင်အောင် ရှိသည်။

ဤအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်

မိန်းမပျိုတစ်ဦး၊ အဘွားအိုကြီးတစ်ဦး၊

ရွက်ရပြီ။

တောတောင် အလွန်ထူထပ်

လူနေအိမ်ခြေ မရှိ။

ယောက်ျားကြီးသုံးဦးကား

ပြီး

သည်အတွက် ကျားရဲကျားသစ်များ

ဆရာတော်ရှင်ရသေ့ စသည်

သုံးယောက်စလုံး ဂင်တိုတို၊ ပုကွကွ

လည်း

လွန်စွာ ပေါများ၏။ မှက်ခြင်ယင်ရဲတို့

တို့၏ မွေဝိဟာကျောင်းသင်ခန်းတို့လည်း

သို့သော် လူဝကြီးများလို ထွားကျွင်း

သော သ

လည်း အလွန်သောင်းကျန်းသည်။

မရှိ။ အသွားအလာ လွန်စွာ ခက်ခဲကြမ်း

သည်။ သန်မာသည်။

နှလုံးပြု။

ပြီးတော့ စိမ့်မြိုင်အလွန်ကြီးသော

တမ်းသောကြောင့် တစ်နှစ်လုံးကြာလို့မှ

ဦးချိုကောက်ကောက် ပုံစံတို့

သောအခါ

သာ သံခမောက်လုံးများ ဆောင်းထား
ခြင်း။ မင်ဇီမင်းသား ဆောင်းလေ့ရှိ

သာ သံခမောက်မျိုး။

သူတို့သုံးဦး၏ ခါးတွင်

ဦးမားသော ဓားကြီးများ ချိတ်ဆွဲထား

သည်ကို မြင်ရ၏။ သုံးဦးစလုံး မျက်နှာ

ပျက် ခပ်ဆိုးဆိုး။

မုခ်တံခါးကြီးအတွင်းသို့

င်လာကြသော ကွမ်ဆူးမင်းသားနှင့်

အဖွဲ့ကို ညွှန်လဲကျိုးကျွန် ပျူပျူကုရာ

အီးကြိုခြင်း မရှိ။ ဓားသမားကြီးသုံးဦး

သည် တံခါးဘေးတွင် တန်းစီ၍ ရပ်နေ

သည်။

ပထမဦးစွာ ဤထူးခြားချက်

ကို ယုန်လေး သတိပြုမိလိုက်၏။

အန္တရာယ် အငွေ့အသက်ကို သူ စတင်

စိုက်ရပြီ။

ပြီးတော့ ဟိုအမျိုးသမီးလေး

လည်း ကြည့်။

သူ့အသက် ၁၈၊ ၁၉ ခန့်။

က်လုံးပြုံးပြုံး။ နှာတံပေးပေါ်လေး။

သားအရေ စိုစိုပြေပြေ၊ ပြည့်ပြည့်

တင်းတင်း ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်က
ပန်းသီးလေးများလို နီရဲရိန်းရိန်းနေသည်။

မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ယုန်လေး

သည် သူမကို ကောင်းစွာသိ၏။ ကောင်း

စွာ မှတ်မိလိုက်၏။

မင်းသမီးလေး ကွမ်ကျူ

ကွမ်ဆူးမင်းသားလေး၏ ညီမ

တော်။ သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်မှ မိမိကို

ပေးခဲ့သော ရုပ်ပုံတူဖိုင်တွဲကြီးထဲတွင်

ဤမင်းသမီးလေး၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်ပုံ

ပါရှိခဲ့၏။

အဘွားအိုကြီးကမူ မင်းသမီး

လေးကွမ်ကျူ၏ အထိန်းတော်ကြီး ဖြစ်ပုံ

ရ၏။

“ညီမတော်”ဟု ယုန်လေးက

မင်းသမီးလေးကွမ်ကျူကို လှမ်း၍ ပြုံးပြ

နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ယုန်လေး အံ့အားသင့်သွား

သည်။

မင်းသမီးလေး၏ အမူအရာက

တစ်မျိုးပါလာ။ သူမသည် လိုက်လံပြေး

ရွှင်စွာ မရှိ။ မိမိကိုတစ်လှည့် အရှင်သမီး

တော် ယုဂျင်းဂျင်မင်းသမီးလေးကို

တစ်လှည့်။ တွေ့စေမိမိများသော မျက်လုံး

ပြာကြီးများဖြင့် မျက်တောင်မခတ်။

တစ်လှည့်ကစီ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

ကွမ်ဆူးမင်းသားဆိုတာ

တခြားလူမဟုတ်။ သူမ၏ အစ်ကိုဖျား။

သူမ၏ အမူအရာသည် လိုက်လံလှမ်းသော

စွာ ရှိနေသင့်သည်။

“အို ... ကိုဖျား... ကိုဖျား”

ဟု တက်ကြွရွှင်လန်း မြူးသွံစွာ ပြေးချ

လာသင့်သည်။ ဖက်လဲတကင်း ရင်းရင်း

နီးနီး နှုတ်ဆက်ဖို့ ကောင်းသည်။

ယခု အသက်ကင်းမဲ့သော

ကျောက်ရုပ်တုလေးနှင့်သာ တူနေ၏။

ကွမ်ဆူးမင်းသားလေးသည် သူမ၏

အစ်ကိုရင်း မဟုတ်သလိုမျိုး။ သူစိမ်းပြင်

ပြင် ဖြစ်လွန်းအားကြီးသည်။

မင်းသမီးလေးယုဂျင်းဂျင်နှင့်

မင်းသမီးလေးကွမ်ကျူမှာ ဖအေညီအစ်မ

တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သည်။ ယခု သမီး

ယောက်မလည်း တော်နေကြပြီဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ကွမ်ကျူ။

သည် ယူဂျင်အိုင်မင်းသမီးလေးကိုလည်း
ဖက်လဲတကင်း ဆီးကြိုခိုကောင်းသည်။

အယ်လဲဝမ်းသာ ပျာပျာသလဲ အပြုံးပန်း
ကလေးတွေ ဝေဆာနေဖို့သာ ရှိသည်။

ယခုမှ မင်းသမီးလေးကွမ်ကျူ
၏ အမှုအရာသည် သဘာဝမကျချေ
ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း လိုက်လံဖော်ရွေ
ခြင်းများ ရှိရမယ့်အစား သူ့မျက်နှာလေး
က မသိမသာ ညှိုးလျနေသည်။

အထူးသဖြင့် မင်းသမီးလေး
ကွမ်ကျူ၏ မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်
သောက၏ သင်္ကေတအရိပ်များ
စွန်းထင်းနေသည်ဟု ယုန်လေး ထင်မိ
၏။

“သမီးတော် ဥပရာဇာကို
နှုတ်ဆက်လိုက်လေ”

ကွမ်ကျူ၏ နောက်တွင်
ရပ်နေသော အဘွားအိုကြီး၏ စကား
မျှန်ချူးဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း။

သည်တောမှ ကွမ်ကျူ စတင်
လှုပ်ရှားလာသည်။

ပထမဦးစွာ လှုပ်ရှားလာသည်

ကတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလွှာများ။

ငိုမလိုမဲ့နေသော မျက်နှာလေး

ကို အပြုံးလွှာလေးဖြင့် ဖုံးကိကာကွယ်ရန်
ကြိုးစားသည်။ စီးကျလှမျက်စည်စများကို

ထိန်းချုပ်ထားရဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့
တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

“ကိုဖျား ... ကွမ်ကျူတို့ဆီ
ပြန်လာသေးတယ်နော်”

စကားသံများထဲတွင် ငိုသံပါ

နေ၏။

စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်မှု၊ ဝမ်းနည်း
ကြောနဲ့မှ စသည်များကို မင်းသမီးလေး၏

စကားလုံးတိုင်းက ဖော်လှစ်ပြနေသကဲ့
သို့ ထင်ရ၏။

မင်းသမီးလေး ကွမ်ကျူ၏
နောက်တွင် ရပ်နေသော အဘွားအိုကြီး

အား ယုန်လေး အကဲခတ်လိုက်သည်။

အသက် ၆၀ ခန့် ရှိပြီဖြစ်၏။

ခံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးပွေးလှုပ်
အောင် ပြုနေပြီ။ အလွန်စူးရှတောက်ပ

သော မျက်လုံးကြီးများ ရှိသည်။ ခေါင်းမှ
ကျစ်ဆံမြီးကို တွေ့ရသည်အတွက်

မန်ချူးအဘွားအိုဖြစ်ကြောင်း သိ
သည်။

မန်ချူးအဘွားအို သ
မင်းသမီးလေးကွမ်ကျူကို ဩဇာလွှမ်း

ထားပုံရ၏။ ဤသည်မှာ ယုန်လေး

လျင်မြန်စွာ အကဲခတ်လိုက်မိသော
ထူးခြားချက်တစ်ရပ်။

အရှင်သမီးတော် ယူဂျင်

မင်းသမီးလေးမှာ ...

မျက်နှာလေး မသိမသာ ပ

လျက်ရှိသည်။

ကွမ်ကျူမင်းသမီးလေး
ရင်းနှီးဖော်ရွေမှု ကင်းမဲ့ပုံ၊ လိုက်

ဝမ်းသာခြင်းမရှိပုံ၊ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း
တွေဝေနေပုံ၊ ငိုမလို ရယ်မလို မျက်

ထားလေးမျိုးနှင့် မိမိနှင့် မောင်တော်

စူးစမ်းကြည့်နေပုံ။

ဤသို့သော ထူးခြားချက်

ကို အကဲခတ်မိနေသည်ဖြစ်ရာ ယုန်
လျင်မင်းသမီးလေးမှာ ကွမ်ကျူမင်း

လေးအပေါ် နားမလည်နိုင်အောင်
မိရာသည်။

“ဪ ... သူ့မျှာ လူသူ
 နီး တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ ငါးနှစ်
 ညာ လာနေရတာတော့ လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့
 စားဝတ်ဝတ်နေပြီး တောတွင်းသူမ အရိုင်း
 အရိုင်းလေးလို ဖြစ်နေရပြီ ထင်ပါရဲ့”
 ဤအတွေးကလေးဝင်လာမှ
 သူ့ရှင်ရှင်မင်းသမီးလေးသည် ကွမ်းကုန်
 ကြင်နာစွာ ခွင့်လွှတ်လိုက်မိလေ
 သည်။
 “ဟား ... ဟား ... ဟား
 ဟား ... ဟား ညီမတော်ကြီးက လှလို့
 သေးလို့ပါလား။ မေဖျားရဲ့ တောတွင်းစံအိမ်
 ကံကြီးမှာ နေရထိုင်ရတာ အလွန်ပျော်ရွှင်
 ငန်းနမ်းမြေ့ရှိတယ် ထင်သဟေ့”
 ဟုနလေးကမူ အတင်းဝင်ရော
 ဘက်စိုက်သည်။
 “ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီပါးစုန်ကြီး
 ကံကောင်းကောင်းတွေလို နီရဲတွတ်နေ
 သူကဲ့သို့ပဲ။ လက်မောင်းကြီးတွေကလည်း
 ငါးနှစ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ငါ့ညီမတော်လေး
 နဲ့အတူတော့ သားကောင်းမိခင်လောင်း ပီသ
 ပေတယ်”

ယုန်လေး၏ လက်များက
 အငြိမ်မနေ
 ကွမ်းကုန်မင်းသမီးလေး၏ ပါးစုံ
 ဝိုင်းလေးများကို လက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ကြည့်
 လိုက်၊ လက်မောင်းအိုးလေးများကို
 ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းလေးကို
 လှမ်းပုတ်လိုက်။
 စသည် စသည်ဖြင့် အလွန်
 မီးသာကျေနပ်သော အမူအရာမျိုး
 လုပ်ပြလိုက်သည်။ သို့မှသာ သူ့ဘက်က
 သဘာဝကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။
 “ဪ ... ဘွားဘွားကို
 လည်း နှုတ်ဆက်ရဦးမည်။ နေကောင်းရဲ့
 နော် ဘွားဘွား”
 မန်ချူးအဘွားကြီးကိုလည်း
 ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝင်ရောလိုက်၏။
 “အရှင်သားတော် ပို့သတဲ့
 မေတ္တာကြောင့် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါ
 တယ်”
 မန်ချူးအဘွားအို ပြုံးရွှင်စွာ
 ပြန်ပြောသည်။
 “နေပါဦး အဘွားရဲ့ အဘွား

နာမည်က ဘယ်သူ။ ကျွန်တော် ပါးစပ်
 ဖျားလေးမှာ မေ့သွားတယ်ဗျာ။ ဟဲ့...
 ဟဲ့”
 “ချိုငယ်လို့ခေါ်ပါတယ် အရှင်
 သား”
 ယုန်လေးမျက်လုံးများ
 ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားသည်။
 အဘွားအိုကို ခေတ္တ စူးစိုက်
 ကြည့်ပြီးမှ ...
 “ချိုငယ် ဟုတ်လား။ ဒီနာမည်
 ကို သိုင်းလောကမှာ ကြားဖူးသလိုပဲ”
 “မန်ချူးသိုင်းဆရာမကြီး
 ချိုငယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကသားတွေ
 မသိသူ ရှားပါတယ်လေ”
 “ဪ ... မယ်တော်ကြီး
 ချိုငယ်ပေကိုး။ အခုလိုတွေ့ရတာ
 အင်မတန် ဝမ်းသာမိပေတယ်ဗျာ”
 ယုန်လေး အမှန်တကယ်
 အံ့အားသင့်သွားသည်။
 မန်ချူးသိုင်းဆရာမကြီး
 မယ်တော်ချိုငယ်ဆိုသည်မှာ နာမည်ကြီး
 ဝင်ချွန်သိုင်းပညာစနစ်ကို သူမတူအောင်

တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သူ ဖြစ်လေသည်။

မယ်တော်ကြီးချိုင့်လီကို ဤ
နေရာမျိုးတွင် လာ၍ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု
လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့။

“မယ်တော်ကြီး ဒီကိုရောက်
နေတာ တော်တော်ကြာပြီလား ခင်ဗျာ”

“ခြောက်လခန့် ရှိပြီ။ ခြင်္သေ့
ကြီးကွမ် ဖိတ်ကြားချက်အရ ရောက်လာ
ပြီး ဒီက အရှင်သမီးတော်ကွမ်ကျူကို
ဝင်ချွန်းနည်းစနစ်တွေ သင်ပြပေးနေရ
တာပါပဲ။ ဒီလို သင်ပြပေးတဲ့အတွက်
ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်က မယ်တော်ကြီးကို
ယွမ်ဒဂီးငွေတစ်ရာ တစ်ရာကူညီ
ထောက်ပံ့ပါတယ် အရှင်သား”

ယုန်လေး၏ ဦးနှောက်သည်
လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်လိုက်၏။

မယ်တော်ကြီးချိုင့်လီ
သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်၏ မှတ်တမ်းများအရ
အမည်းရောင် ဒုစရိုက်လောကနှင့်
ကင်းသူမဟုတ်။

ကြေးစား သိုင်းဆရာမကြီး

တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒဂီးများများစားစားရ
လျှင် အတားလိုက်၍ လူသတ်ပေးသည်
ဟူ၍ ဌာနချုပ်၏ မှတ်တမ်းများတွင်
တိကျစွာ ဖော်ပြထားသည်။

ဤလို ကြေးစားသိုင်းဆရာမ
ကြီးတစ်ယောက် ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်၏
စံအိမ်တော်ကို ရောက်နေခြင်းမှာ
လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပေ
သည်။

ဤအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်
ရောက်လာလေ၏။

xxx

အခန်း (၃၂)

ရောက်လာသူမှာ အနည်းငယ်
ခါးကိုင်းကိုင်း။

အနက်ရောင် ဖျံသားရေနှင့်
ချုပ်ထားသော ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို
ဝတ်ထားလျက် ရှည်လျားဖားဝေသော
မှတ်ဆိတ်ကြီးများ ရှိသူဖြစ်သည်။

ထွားကျိုင်းသူ မဟုတ်သော်

လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သန်
ကျစ်လျစ်မှုရှိသူ ဖြစ်သည်။ အသက်
နှစ်ခန့်။

ရဲတင်းကြီးတစ်လက်ကို

ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဒူးဆစ်ခန့်အထိ
ရှည်သော ကောက်ရိုးဖိနပ်ကြီးကို ဝတ်
ထားသည်။ စစ်သည်တော်သုံး ဝတ်
နားကာ၊ ပျားပါသော မောက်ချွန်ကြီး
ဆောင်းထားလေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ လွန်စွာ

မျက်နှာထား ပြုံးရွှင်ချိုသာသူ ဖြစ်၏။

“အရှင်သားတော် ကျွန်ုပ်

နာမည်က ကင်ပိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မကြာသေးမီကမှ ခြင်္သေ့ကြီး

အပါးတော်မြဲအဖြစ် ရောက်လာတာ

ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...

“ဪ ... ဘယ်သူ့

တုန်း မှတ်တယ်။ ဖေဖျားရဲ့ အသံ

မြဲကြီးကို။ နာမည်က ကင်ပိုတဲ့

“ဟုတ်ပါတယ်။ အရှင်

ကတော့ ချီပြည်နယ်ရဲ့ စစ်

www.burmeseclassic.com

သံချွန်စစ်ရထားမောင်းပါတယ် အရှင်
သား။ ချီပြည်နယ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို
နတ်ရထားမှူးကင်ပိုလို လူသိများပါ
သယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား
ဟား တွေ့ရတာဝမ်းသာသလှ။ ဖေဖျား
တော့ လူတော်လူကောင်းတွေကိုချည်း
ဆီမှာ ခေါ်ထားတာပဲ”

ဤသို့ပြောရင်းမှ ယုန်လေး
သည် ချီပြည်နယ်မှ တစ်ကိုယ်တော်
ဆည်းလေးတိုင်ဇူးဆိုသူကို ချက်ချင်း
ချွန် အမှတ်ရလာမိသည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ နတ်ရထား
ကြီးရဲ့ စကားစပ်မိတုန်း မေးစရာတစ်
ခုပေါက်လာသလှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ အရှင်သား
ဦး”

“ချီပြည်နယ်မှာ တစ်ကိုယ်
တော် ငှက်မည်းလေးတိုင်ဇူးဆိုတာ
သိလား”

“ငှက်မည်းလေး တိုင်ဇူး”

“ဟုတ်တယ်”
နတ်ရထားမှူး ကင်ပိုသည်
ခေတ္တမျှ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစား
ဟန် ပြုပြီးမှ ...

“ဟာ ... ဘယ်မကြားဖူးပဲ
ရှိပါ့မလဲ။ သူဟာ နာမည်ကြီးတစ်ယောက်
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်တော့
မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကြီး ကြေးစားလူ
သတ်သမား။ ဘာကြောင့် အရှင်မင်းသား
အမေးရှိတော်မူတာပါလိမ့်”

“ဪ ... တခြားရည်ရွယ်
ချက် မရှိပါဘူး။ နာမည်ကြီးလို့
မေးကြည့်မိတာပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ...
ဟဲ ... ဟဲ”

“ကဲ ... အရှင်သားတော်
တို့ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်တော်မူ
ခဲ့ပါ။ စံအိမ်ကြီးထဲ ဝင်ကြပါစို့”

“နတ်ရထားမှူးကြီး ကျွန်လူ
တွေရော ဘယ်မှာလဲ”

“အရှင်သားတော်ရဲ့ ကိုယ်ရံ
တော်တပ်မှူးလေး ဆာအိုဖူးတို့အဖွဲ့ကို

မေးတာလား”
“ဟုတ်တယ်”
“သူတို့ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲ
မှာ နေရာချထားပေးပြီးပြီ။ ခရီးပန်းလာ
ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးမိဟဲ့အတွက်
စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ပြုစု
ညှပ်ခံဖို့ အစေခံတွေကို ညွှန်ကြားပြီးပါ
ပြီ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။
ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

“အရှင်မင်းသားနဲ့ ဒီက
ထိပ်ထားစံဖို့ အဆောင်တော်ကိုလည်း
အားလုံး အသင့်ပြင်ပြီးပြီ။ အခု အရှင်
မင်းသားတို့နှစ်ပါး ဘယ်ကို ကြွချီမလဲ။
အဆောင်တော်ကိုလား၊ ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်
ဆီကို အရင်ဆုံး ကြွချီမလား၊ မိန့်တော်
မူပါ”

“ဖေဖျားဆီကို အရင်ဆုံးသွား
မှ သင့်တော်ပေလိမ့်မယ် နတ်ရထားမှူး၊
ကြီးရဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို
ဝင်မပူရင် ဖေဖျား အမျက်တော်ရှနိုင်ပေ

တယ်ဗျာ

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒီလိုဆိုရင်

ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်တော်မူခဲ့ပါ”

ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးကား အလွန်

ကြီးမား ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ရောမကျောက်

တုံးကျောက်ချပ်ကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်

ထားခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

မုန်တိုင်းကြီးဆယ်လုံး

တစ်ပြိုင်နက် ဝင်မွေ့လျှင် တောင်ကြီး

တွေသာ ပြိုရင် ပြိုလိမ့်မည်။ အခိုင်အမြဲ

ဆောက်လုပ်ထားသော ဤစံအိမ်ကြီး

ကတော့မူ ပြိုလိမ့်မည်မဟုတ်။

အတွင်းပိုင်းကို ရောက်တော့

မှ အလွန်တရာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှ

ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကြီးမားသော

ကျောက်တုံးဝရံတာကြီးများဘေးတွင်

ခိုင်ခန့်စွာ ပြုလုပ်ထားသော သူရဲခိုးများ

မြားပစ်ပေါက်များ၊ သူရဲပြေးလမ်းများ

စသည်တို့မှာ ရောမခံတပ်ကြီးတစ်ခု

အတိုင်း။

နေရာပေါင်း မြောက်မြားစွာ

တွင် အရေးပေါ် အသုံးပြုရန် ကြိုးလှ

ကားများ တပ်ဆင်ထားသည်။ တံခါး

ပေါက်များမှာလည်း လွန်စွာ ခေတ်မီ၏။

စက်ခလုတ်တံခါးများ။

“ဒီစံအိမ်ကြီးဟာ သိပ်ခမ်းနား

တာပဲ စုရဲ့။ အခန်းတွေ အများကြီးရှိ

တယ်။ နောက်ကျမှ စုကို နဲ့အောင်

လိုက်ပြပေးမယ်”

ယုန်လေးက မင်းသမီးလေး

ယုဂျင်းဂျင်ကို ယုတ္တိရှိရှိနှင့် ပြော၍

လိုက်ပါလာ၏။ မကြာမီ မတ်ဆောက်

သော ကျောက်နံရံကြီးနစ်ဖက်၏ ကြားမှ

ကျဉ်းမြောင်းစွာ ဖောက်လုပ်ထားသော

စင်္ကြံလမ်းကလေး ဆုံးသွားသည်။

သူတို့ရှေ့မှ ခေါင်းလောင်းစင်

ကြီးတစ်စင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး အဝ

မှာ လှည်းဘီးကြီးခြောက်ဘီးစာလောက်

ကြီးမားသည်။ အနည်းဆုံး ကြေးသွန်း

အလေးချိန်၊ ပိဿာချိန် နှစ်သောင်းကျော်

ခန့် ရှိလိမ့်မည်။

ကြီးမားသော သံဘောင်းချ်

ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထား

ခေါင်းလောင်းကြီးမှ ကြီးစကြီးတစ်ဆူ

အောက်သို့ တွဲလောင်းကျနေသည်။

ဤမျှ ကြီးမားလှသော

ခေါင်းလောင်းကြီးမျိုး ယုန်လေးသည်

လည်းကောင်း၊ မင်းသမီးလေးယုဂျင်းဂျင်

သည်လည်းကောင်း တွေ့မြင်ဖူးခြင်း မရှိ

သေးပေ။

ထို့ကြောင့် မင်းသမီးလေး

ယုဂျင်းဂျင်သည် ကြီးမားလှစွာ

ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို တအံ့အမော

မော၍ ကြည့်နေရာသည်။

“အဲဒီခေါင်းလောင်းကြီး

ထိုးလိုက်ရင် မင်းဗူးမြို့ကတောင်

သတိုး မြန်မာပြည်နယ်စပ် ဟိုအရပ်

ဘက်တောင် တန်းကြီးတွေ

စပ်ဖလုံတွေဆီကတောင် ကြားရ

တရုတ်ပြည်မှာ အကြီးဆုံးခေါင်း

ကြီးပဲ စုရဲ့”

ယုန်လေးသည် လူထည်

မင်းသမီးလေးယူရှင်းရှင်ကို ပြော
တတ်သည်။ နတ်ရထားမျိုးကြီး ကင်ပိုက
နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်မင်းသား
ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီခေါင်းလောင်းကြီးကို
ဒီလိုက်ရင် တိမ်တိုက်ပေါ်ကတောင်
ခြားရတယ်လို့ မိုးနတ်သားက
ကျွန်တော်မျိုးကို တစ်ခါလာပြီး အိပ်မက်
ပေးပါတယ်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့

ဤစကားကို လှမ်း၍ ပြော
တတ်သူမှာ လူဝကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။ လူဝကြီးသည် ခေါင်းလောင်း
ကြီးအောက်ရှိ နံရံကြီးတစ်ခုဘေးမှ
၍ ကွမ်ဆူးမင်းသားလေးကို လေးစား
အရှိအသေပြုကာ ရပ်နေသည်။

“ဒီခေါင်းလောင်းကြီးကို
ဆွဲသူဟာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကိုယ်တိုင်
ဟုတ်ပါတယ် အရှင်မင်းသား”

“ဪ ... ဟုတ်လား။
ခွန်အားဗလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူမျိုး

မှသာ ဒီခေါင်းလောင်းကြီးကို ထိုးနိုင်ပေ
တာဗျာ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ..
ဟဲ့ ဒီစံအိမ်ကြီးကို ရောက်လာတာ
မကြာသေးဘူး မှတ်တယ် ဟုတ်စ”
“ဟုတ်ပါတယ် ပထမခေါင်း
လောင်းထိုးတဲ့ ဆရာကြီးကွယ်လွန်သွား
လို့ ကျွန်တော်မျိုးကို ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်က
ဟူပေပြည်နယ်က ခေါ်ယူလိုက်တာပဲ
အရှင်မင်းသား”

“နာမည်လေး အမိန့်ရှိပါဦး
ခေါင်းလောင်းမျိုးကြီးရဲ့”
“ချင်ကီဖူးလို့ ခေါ်ပါတယ်
အရှင်မင်းသား”

ခေါင်းတွင် ကျစ်ဆံမြီးကြီး
တွေ့ရသည်။

မန်ချူးအမျိုးသားကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်ပုံရ၏။ အသက် ၅၀ ခန့်၊
မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ကျဲ့တိ ကျဲ့
တောက်နှင့်။

မျက်နှာကြီးမှာ ကြေးနီရောင်
တောက်ပနေ၏။ ဝက်ကဲ့သို့ သေးငယ်

ကျဉ်းမြောင်းလှသော မျက်လုံးမည်းများ
ကလည်း ထူးခြားစွာ ဝင်းလက်လျက်။
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဤ
ဝက်မျက်လုံးများ၏ ဘေးရန်ကို ကြိမ်ဖန်
များစွာ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ဖူးခဲ့သော
ယုန်လေးက ကြေးနီရောင်လူသားကြီး
ချင်ကီဖူးကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း
ကောင်းစွာ လေ့လာမှတ်သားထားလိုက်
၏။

ဘိုးဘိုးဖူဝင်သည် ခြင်္သေ့ကြီး
စံအိမ်ကြီးသို့ ပါလာသည်မဟုတ်။ မိမိ
နှင့် ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင်
တိုင်ပင်စရာလူ မရှိ။ ဘိုးဘိုးဖူဝင်၏
ညွှန်ကြားချက်အသေးစိတ်များသာ မိမိ
နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။

မိမိအနေနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သော အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ အခြေ
အနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေမှုရှိအောင်
မီးစင်ကြည့်၍ ကရတော့မည်သာ ဖြစ်ပေ
သည်။

ခေါင်းလောင်းစင်ကြီးများ

အောက်မှ ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် နတ်
ရထားကြီး ကင်ပိုသည် ကျောက်ဖြူ
ကြောင်လိမ်လှေကားကြီး တစ်စင်းပေါ်
သို့ စတင်တက်ရောက်သည်။

ကြောင်လိမ်စက်ဝိုင်းရစ်
လှေကားကြီးမှာ လွန်စွာ မြင့်သော်
လည်း နတ်ရထားမျှကြီး ကင်ပိုသည်
အပေါ်ခံရုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖျားကို ရောက်
အောင် မတက်။ လှေကားပေါ်မှ
တစ်နေရာသို့ ချိုးကွေ့ထွက်လိုက်၏။
ရင်ခေါင်းလောက်မြင့်မားသည့် ကျောက်
ဖြူတုံးကြီးများဖြင့် လက်ရမ်းသဖွယ်
ပြုလုပ်ထားသော ဝရန်တာစင်္ကြံလမ်း
ကလေး တစ်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။
ဤနေရာမှ ကျောက်တုံး လက်ရမ်းကြီး
များကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ-
တောအထပ်ထပ် တောင်
အသွယ်သွယ်၊ ကျောက်တုံးကျောက်
ဆောင်ကြီးများကို ဝန်းရစ်ပိုက်ခွေ၍
မြည်ဟီးရိုက်ချွန်း ဖိုးလုံးဘဝဂ်တိုင်
ဆူညံမှု အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်း

ကျနေသော ရေတံခွန်ကြီးများ။
ဟိုအဝေးဆီတွင် မြူခိုးများ
လှုပ်ပြေးနေသော ကျောက်တောင်
ကုန်းတန်းကြီးများ။ ကောင်းကင်တွင်
တရိပ်ရိပ်လှုပ်ရှားနေသော တိမ်မည်းညို
အလိပ်လိပ်ကြီးများ။
အမြင့်စီးမှ ထူးခြားစွာ
မြင်တွေ့နေရသော တောတောင်ရေမြေ
သဘာဝပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ယုန်လေး
သည် ခေတ္တ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေလိုက်
မိ၏။

xxx

အခန်း (၃၃)

အပြင်ဘက်ရှုခင်းများကို
ကြည့်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ ဆက်သွားကြရ
ပြန်သည်။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်
ယုန်လေး၏ ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက်
တုံ့သွားသည်။

သူမျက်နှာသည် အေးစက်
မာကျောသွား၏။ မျက်လုံးများလည်း

စူးရှဝင်းလက်သွားသည်။ သွေးနံရံသေး
ငါးမန်းကဲ့သို့ ...
မင်္ဂလီ ... မင်းသားလေးမင်း
ဝရန်တာစင်္ကြံဘေးရှိ အခန်း
တစ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မင်း
မင်းသားသည် ယုန်လေးကို မြင်ထွက်
မြင်ချင်း ရယ်ကြဲကြဲ ပြုံးပြန်တော့
လိုက်သည်။

“ဪ ... ညီတော် ...
ရာဇာတောင် ရောက်လာပြီကိုး။ နတ်
ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ဒီကို ရောက်
လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ နတ်
ပါတယ်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...
ဟဲ့”

ယုန်လေးသည် စာရိုးခါး
လက်တင်လိုက်ပြီး ...

“နေပါဦး ခင်ဗျားက
ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

မင်္ဂလီ ပမာမခန့် ပြုသည်

“မြကျောက်စီရွှေဘီ
အတွက် လာတာ။ နောင်တော်

www.burmeseclassic.com

ကို ရောက်နေတာ သုံးရက်တိတိရှိပြီ။
 နီးတော် ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်က နောင်တော်
 သူနဲ့ တွေ့ခွင့်မပြုဘူး။ အခု ညီတော်
 ရောက်လာတာ အဆင်သင့်ပဲ။ ညီတော်
 ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်”
 မင်ဇီမင်းသားသည် ဟိုတစ်
 ဝါဆို
 မိစ္ဆာနတ်မင်းကြီး ဝူဇူး၏
 တံကွန်းရှေ့တွင် ဓားချင်းချိန်းခုတ်သော
 ဉာဏ်အတိုင်းပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 ရင်ဘတ်ကာ၊ ခါးကာနှင့်
 ခြေထောက်ကာများ ပါသော စစ်သည်
 ဘဝ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ။ ဦးခေါင်းတွင်
 ဦးချိုကောက်ကောက်ကလေး
 ချောင်းပါသော သံခမောက်ပြာ။
 ကျောကုန်းပေါ်၌ မြားအစင်း
 တံတိတိပါသော ကြေးဝါးပြာကျည်
 ထောင်ဘူး။ ခါးမှာ ဓားရှည်နှစ်လက်။
 တစ်ဖက်တွင် သေရည်ဘူးကို
 ထားသည်။
 “နောင်တော်ကို အကူအညီ

တစ်ခု ပေးနိုင်မလား”
 မင်ဇီမင်းသား၏ အမူအရာမှာ
 ဟိုတစ်ညက ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုးပဲ။
 အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းသော လူစား
 မျိုးမုန်း ယုန်လေး နားလည်လိုက်သည်။
 “ဘာအကူအညီလဲ”
 “နောင်တော်ကို ဦးရီးတော်
 ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင်
 လုပ်ပေးပါ။ မြေကျောက်စီရွှေဘီးကိစ္စ
 အပြတ်ဆွေးနွေးချင်တယ်။ ဟောဒီ ညီမ
 တော် စုငယ်ကလည်း ဦးရီးတော် ခြင်္သေ့
 ကြီးကွမ်ကို တတ်နိုင်သလောက်
 ဝင်ဖျောင်းဖျေပေးပါ။ ဒီကျေးဇူးကို ကိုယ့်
 တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးမှတ်”
 “အို ... ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်။
 သွား ... ဘာအကူအညီမှ မပေးဘူး”
 မင်းသမီးလေးယုဂျင်းဂျင်က
 ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်ရာ ...
 မင်ဇီမင်းသား၏ မျက်နှာသည်
 ဖျတ်ခနဲ တင်းမာသွားသည်။
 “ဘာလဲ ... ညီမတော်

စုငယ်က တင်းမာလှချေလား”
 “အို ... ထင်ချင်သလို
 ထင်နိုင်တယ်”
 မင်းသမီးလေးယုဂျင်းဂျင်
 ကလည်း ပြတ်သည်။
 မင်ဇီမင်းသား မျက်နှာရှုံ့တွ
 သွားသည်။
 “အေး ... မအေးကြီးရော၊
 သမီးရော မှတ်ထားလိုက်။ နောက်ကျမှ
 မင်ဇီကို ရက်စက်လိုက်တာလို့ နတ်မင်း
 ကြီးလေးပါးကို သွားတိုင်မပြောနဲ့”
 ယုန်လေးသည် မင်ဇီမင်းသား
 ၏ ညာပခုံးပေါ်သို့ လက်လှမ်းတင်လိုက်
 ၏။
 “ဒီမှာ ... စုကို ခင်ဗျား
 ဘာမှပြောနေစရာ မလိုဘူး။ ရှင်းချင်ရင်
 ကျွန်ုပ်နဲ့ရှင်း”
 “အောင်မယ် ... ညီတော်
 က ခုထိ ရှင်းချင်နေတုန်းပဲကိုး”
 “ရှင်းချင်တယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျား
 ကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး”

“အို ... လာပါ မောင်တော်။
ဒီကျစ်ဆံပြီး ဖက်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါ
နဲ့။ သူ အရက်မူးနေတယ်။ ရာဇက္ခန္ဓာ
ပျက်ယွင်းတော်မူလှပါတယ်”

“စုငယ်နော် နင် နောက်တစ်
ခါ ငါ့ကို ကျစ်ဆံပြီးလို့ ဘယ်တော့မှ
မခေါ်နဲ့။ ဒီလိုခေါ်မယ့်အစား ငါ့ကို
ဆဲလိုက်တာကို ခံနိုင်သေးတယ်”

“ဟင်း ... မျက်နှာကြီးကိုက
ကျက်သရေမရှိဘူး။ လာ မောင်တော်
သွားမယ်”

“နေဦး ညီမတော် မသွားရ
သေးဘူး”

မင်ဇီမင်းသားသည် ယုန်လေး
၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်း၍
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားနော် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
သွား။ ကျုပ်ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့”

ယုန်လေး၏ မျက်နှာက
အထူးပင် တင်းမာနေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ...”

ဟဲ ညီတော်ကလည်း ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး
စကားဆိုစမ်းပါ။ ကိုဗျား စောစောက
တောင်းတဲ့ အကူအညီလေး ပေးနိုင်၊
မပေးနိုင် စကားပြန်ပါဦးလေ”

“ကျုပ် ... ခင်ဗျားကို ဘာ
အကူအညီမှ မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ...
ဒါဆိုရင်ပြီးရော။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကဲ ...
တောလည်ထွက်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီအနား
မှာ အရယ်နဲ့ တောဝက် သိပ်ပေါ်ဆိုပဲ။
ညီတော်ရာ ကိုဗျားနဲ့ တောလည်လိုက်
ခဲ့ပါလား”

“ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား
သွားပါဗျာ”

“ကိုဗျား အမဲကောင်ရရင်
အူစုံသည်းစုံ ညီမတော်စုငယ်စားဖို့ အပို့
လွှတ်လိုက်မယ်နော်”

“အဟင်း ... ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် ဝအောင် အပင်းဆို”

ခပ်ခိုင်းခိုင်းကလေး ပြောလိုက်
သော မင်သဇီယူဂျင်းဂျင်၏ နောက်ဆုံး

စကားများကို မင်ဇီမင်းသား မကြာ
လိုက်။

အကြောင်းမှာ ...
မင်ဇီမင်းသားသည် ဝရန်-

ကျောက်တုံးကြီးဘေးသို့ လျင်မြန်စွာ
ပြေးကပ်လိုက်သည်။

“ဝှစ် ... ဝှစ်”
သူ့လက်ထဲရှိ လေးညှိမှု

နှစ်စင်း တစ်ပြိုင်နက် ထွက်သွားသည်။
“ဝေါ ... ဝန်း ... ဝန်း”

ရောမသတ္တဝါကြီးတစ်ဦး
၏ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ညည်း

သံများ ပေါ်လာသည်။
“ဟာ ... အရှင်မင်း

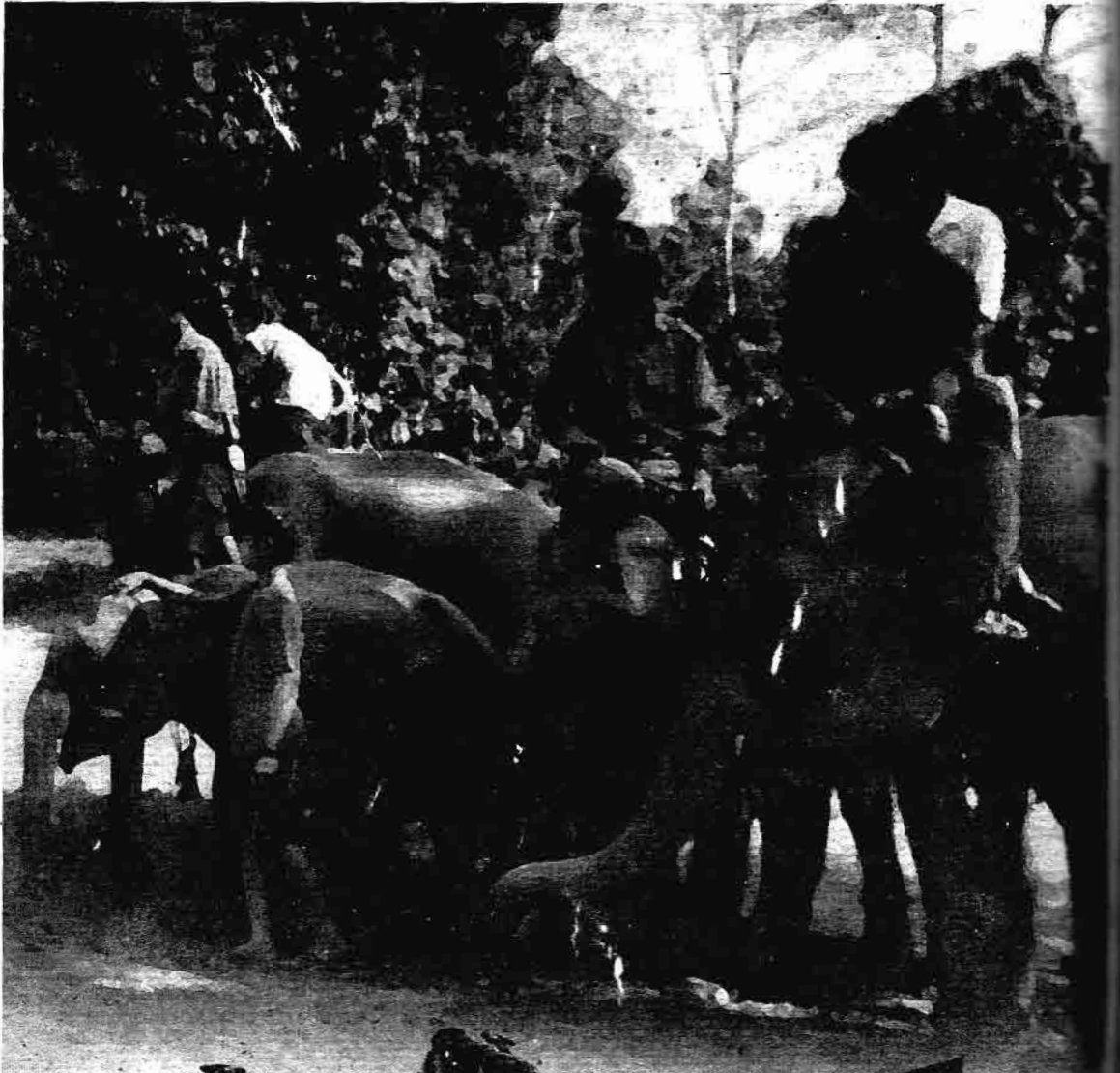
ကျားဆိုးကြီးကို ထိမှန်သွားပြီ”
နတ်ရထားမှူးကြီးကလည်း

မင်ဇီမင်းသားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
လိုက်၏။

မင်ဇီ ကျောက်တုံးဝှမ်း
ပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်သည်။ ထို့

ပေါင်းများစွာ အမြင့်မှ ခုန်ချ

သည်။	အရပ်ကလေးတစ်ခုပမာ။	အလန်တကြား အော်လိုက်၏။
“အံမယ်လေး”	မကြာမီ။	ကြည့်ပါ။ မင်ဇီမင်းသားလုပ်
မင်းသမီးလေး လန့်ပြီး အော်	တောအုပ်ထဲမှ မင်ဇီမင်းသား	လိုက်ပုံက သွေးရဲရဲ၊ သံရဲရဲ ကျား
ညဆိုကလည်း အော်ချင်စရာ။ အလွန်	ပြန်ပေါ်လာသည်။	ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို မင်းသမီးလေး၏
ခြင်မားသော ဤအပေါ်မှ အောက်သို့	“ဝီး ... ဒုတ်”	ရှေ့သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ခြင်းပင်။
ခနဲချလိုက်ခြင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ သေ	ယုန်လေး၏ ခေါင်းပေါ်မှ	ခြောက်လှန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ကြောင်းကြံစည်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်	ကျောက်တုံးနံရံကြီးထဲသို့ သံပြားချွန်တစ်	မင်ဇီမင်းသား၏ ဤရမ်းကား
သည်။	စင်း လာ၍ စိုက်သည်။ မြား၏ ငှက်	လှသော အပြုအမူကြောင့် ယုန်လေး
အောက်သို့ ရောက်သောအခါ	အဖြီးဖျားတွင် ကြိုးစတစ်ခုက	သည် စိတ်မဆိုးအား။ အလွန် အံ့ဩလှ
အရိုးအသားမျှပင် ရှာတွေ့နိုင်စရာလမ်း	တန်းလန်း။	စွာဖြင့် ကျားဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို ငဲ့၍
အို ယခု မင်ဇီမင်းသား ခုန်ချလိုက်	မင်ဇီမင်းသားသည် ကြိုးတန်း	ကြည့်နေမိလေသည်။
ခြင်းကို အားလုံးမျက်မြင်။	မှ ဟီးလေးခိုကာ ပြန်၍ တက်လာ၏။	ကြိုးမားလှသော ကျားကြီး၏
ယုန်လေး အောက်သို့	တက်လာသည်မှာ ဗျံလွှားငှက်၏	မျက်လုံးနှစ်လုံးတွင် စိုက်ဝင်လျက်ရှိသော
ကြည့်သည်။ ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့	အဟုန်မျိုးကဲ့သို့ လွန်စွာ မြန်လှသည်။	မြားနှစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။
မိပါးစွာ ကျဆင်းသွားသော မင်ဇီ	စံအိမ်ပေါ်သို့ တစ်ခဏအတွင်း ရောက်	“ဟား ... ဟား ... ဟား
သားကို မြင်ရ၏။	လာသည်။	ဟား ... ဟား ... ဟား”
မြေပေါ်သို့ မတ်တတ်ရပ်လျက်	ယုန်လေးသည် မင်ဇီမင်းသား	“ဟား ... ဟား ... ဟား
ငြိမ်ခနဲ ကျသွားသောအခါ မင်ဇီ	၏ အံ့ဖွယ်ခမန်း စွမ်းရည်ထက်မြက်ပုံ	ဟား ... ဟား ... ဟား”
သားသည် တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်	များကို တအံ့တဩ ရှိနေမိရသည်။	xxx
သည်။ အပေါ်စီးက သူ့ကို မြင်ရသည်	“အံမယ်လေး”	ရှေ့လဆံက်ရန်
သံပတ်ပေး၍ လွှတ်လိုက်သော	ယုဂျင်းရှင်မင်းသမီးလေးသည်	မောင်နှင်းဆွေ

ကျားစာဖြစ်တော့မယ်

မုန့်

ကလေးအတိုက်ကစားသူများ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁)၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ “ပြော
မယ့်၊ ကြုံဖူးမှသိ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း
ဘယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့
ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်နာမည် “မောင်
မိတ်” ပါ။

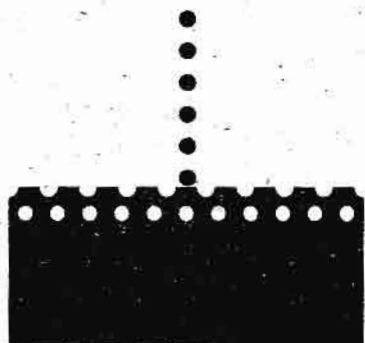
အများကတော့ “ကိုမိတ်” လို့
ခေါ်ကြတာပေါ့က။

ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီသစ်ထုတ်
လုပ်ရေး ဌာနတစ်ခုရဲ့ စခန်းတာဝန်ခံ
အဖြစ် ကျွန်တော်က တာဝန်ယူထားရပါ
တယ်။

ကျွန်တော် တာဝန်ယူရတဲ့
အဖွဲ့က စစ်တောင်းမြစ်အနားမှာ
ရဲ့ ညောင်ကျွတ်ရွာကနေ သုံးမိုင်ကျော်
အရှေ့ဘက်တော့ တောပိုင်းတစ်နေရာမှာပါ။
ကျွန်တော်တစ်ဖွဲ့တည်းတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော့်လို တခြားအဖွဲ့တွေ
တည်း သူ့နေရာနဲ့သူ တာဝန်ယူပြီး
လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က အဖွဲ့ (သုံး) နဲ့
လုပ်ဆောင်ပါ။

‘နေဝင်ရှိတရော အချိန်မျိုး
တောထဲ၊ တောင်ထဲမှာ
ကဏန်းမတိုက်ရဘူးကွယ်။
အဲဒီလိုအချိန်မှာ
ကဏန်းတိုက်လို့ရှိရင်
‘ကျား’ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။
မင်းရဲ့ သိပ်ကံကောင်းလွန်းလို့
အသက်မသေတာ။
ကျားကြီးထွက်ပြေး သွားလို့
တော်သေးတာပေါ့။
ထွက်မပြေးခဲ့ရင်
မင်းတို့အားလုံး
ကျားစာဖြစ်တယ်’

ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှာ အလုပ်
သမားခြောက်ဦးပဲ ရှိပါတယ်။ လူတို့အား
လုံး လွှတ်တိုက်၊ လွှတ်ခွေ၊ သစ်ခုတ်သမား
တွေချည်းပါပဲ။ လုပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ရ
တဲ့ အလုပ်သမားတွေပါ။

သစ် ခုတ် တဲ့ အလုပ်ဟာ
အင်မတန် ပင်ပန်းပါတယ်။ အသက်
အန္တရာယ်လည်းရှိတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အပါအဝင်
ကျွန်တော့်နဲ့ ကျွန်တော့် အလုပ်သမား
တွေကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ အလုပ်
ကို လုပ်ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် စကားများတာ၊ ရန်ဖြစ်
တာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ကြပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းချတဲ့
နေရာမှာ တဲငယ်လေးတစ်လုံး ထိုးထား
ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်း
မျိုးစုံနဲ့ ဓာတ်ဆီပုံးတွေ ထည့်ထားပါ
တယ်။ ညဘက်အိပ်တော့ လင့်စင်ပေါ်
တက်အိပ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမား
အဖွဲ့အတွက် ဟင်းချက်စရာ ပစ္စည်း

တွေကိုတော့ ညောင်ကျတ်ရွာကပဲ
သွားဝယ်ယူရပါတယ်။ ညောင်ကျတ်ရွာ
ကို သွားရတဲ့ ခရီးက အလော်လေး
လှမ်းတော့ ကြံဖန်ပြီးဖြစ်သလို
စားသောက်ပစ်လိုက်တဲ့ အခါတွေလည်း
ရှိပါတယ်။

နေ့လယ် အလုပ်နားချိန်မှာ
ထမင်းစားသောက်ရင်းနဲ့ ထမင်းချက်
တာဝန် ယူထားတဲ့ “ဦးမိုး” က ကျွန်တော့်
ကို လှမ်းပြောပါတယ်။

“မောင်ပိုက်” ရေ ညနေစာ
အတွက်ကတော့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။
ငါးခြောက်တို့၊ ပဲတို့လည်း ပြတ်သွားပြီ။
ဘယ်လို စီစဉ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က ရယ်မောလိုက်
ပြီး ...

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ အဘ
မိုး။ ကျွန်တော်တို့ ညနေကျရင် ချောင်း
ထဲဆင်းပြီး ငါးတို့၊ ပုစွန်တို့ ဖမ်းပေးမယ်။
ကျွန်တော်တို့ လူစုအတွက် လုံလောက်
အောင်ကို ရစေရမယ်။ အဘမိုးကသာ
ဟင်းခါးဟင်းရွက်လေးတွေ အသင့်ရှာ

ပြီး ခူးထားပေတော့”
ဦးမိုးက ကျွန်တော်ကို ကြည့်
ပြီးတော့ ...

“မင်းကတော့ စံပဲ မောင်ပိုက်။
ဘာမှ အပူအပင်မရှိဘူး။ မရှိလို့ဆိုပြီး
ညည်းတာလည်း မရှိဘူး။ မဖြစ်ဖြစ်
အောင် ကြံဖန်လုပ်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“ဪ ... အဘမိုးရယ်။
မရှိလို့ ညည်းနေရင်လည်း အပိုပဲလေ။
ညောင်ကျတ်ရွာကို သွားပြီးတော့
ဘယ်သူမှလည်း စူးသွားမဝယ်ချင်ကြ
ဘူးလေ။ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကြရတဲ့သူ
တွေဆိုတော့ သင့်တင့်မျှတတာလေးနဲ့
ထမင်းစားချင်ကြမှာပေါ့။ ဒီတစ်ပတ်ဆို
ရင် ကျွန်တော် အသားခြောက်နဲ့
ကြက်အူချောင်း ခပ်များများ ပိုဝယ်ထား
ပါ့မယ်”

“အေး ... အေး မင်း
အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်လုပ်ပါ”
သို့နှင့်ပင် ထိုနေ့ညနေပိုင်း
အလုပ်သိမ်းချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့်
အလုပ်သမား အုပ်စု၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ

ရှိတဲ့ “ချောင်း” ကို ဆင်းလာခဲ့ကြပါတယ်။
အဲဒီချောင်းဟာ စစ်တောင်းမြစ်ထဲ
စီးဝင်တဲ့ ချောင်းငယ်တစ်ခုပါ။
ချောင်းကမ်းနံဘေးမှာကတော့
ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေ
ထူထပ်စွာ ရှိနေပါတယ်။

ချောင်းရေဟာ ကြည်လင်
ပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့ လူစု
ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်ဆောင်တွေ
ကြားမှာ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေကို လိုက်
ပြီး ဖမ်းကြပါတယ်။ အသင့်ယူထား
ဆန်ခါတွေနဲ့ လိုက်ထိုးပြီး ဖမ်းတဲ့သူ
လည်း ဖမ်းပေါ့။

ကျွန်တော် ချောင်းရေထဲ
ဆင်းလိုက်ရင်ပဲ ကျောက်တုံးတွေကြား
လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့ က
အကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင် ညီညီလျက်
မြင်လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီက
ကို ရအောင် ဖမ်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ပြီး ကျောက်တုံးတွေကြား ခို

ထဲ ကထန်းကို လိုက်စမ်းတော့တာပါပဲ။
 ဟိုစမ်း၊ ဒီစမ်းနဲ့ သိပ်မကြာပါ
 ဘူး၊ ဝင်သွားတဲ့ ကထန်းကို စမ်းမိပါပြီ။
 ကျွန်တော့်လူတွေကတော့
 ချစ်နေကြလေရဲ့။
 ဖမ်းလို့ရတဲ့ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ
 ကို ပါလာတဲ့ ပလိင်းထဲ ထည့်နေကြ
 သယ်။
 “အား”
 ကျွန်တော် အော်လိုက်မိ
 သယ်။
 ကထန်းက ကျွန်တော့်လက်
 ကြားကို ညှပ်လိုက်တာ။ အတော့်ကို
 အသွားတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကို
 အသွတ်တမ်း ညှပ်ထားတော့ ကျောက်
 နှုတ်တွေကြားထဲကနေ ကျွန်တော့်လက်
 ပြန်အထုတ်မှာ ကထန်းက
 ညှပ်လျက်သား ပါလာတယ်။
 ကထန်းက အကောင်အတော်
 ပြီးတော့ အညှပ်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာက
 လက်သားပုတီး ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့
 ကထန်းကို အတော်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း

ဖမ်းယူလိုက်ရတယ်။
 ချောင်းရေထဲကနေ တဖွမ်း
 ဗွမ်းနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။
 လက်ထဲမှာကတော့ လက်မကားကား
 ကထန်းကို ကိုင်လို့။
 ချောင်းထဲမှာ ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ်
 နေတဲ့ လွှဲခွဲတဲ့ မောင်ညိုက ကျွန်တော့်
 ကို လှမ်းအော်လိုက်တယ်။
 “ဟေး... ကိုပိုက်။ ဒီမှာ
 လည်း ကထန်းကြီးတစ်ကောင် မိပြီ။
 မောင်ညိုကလည်း ကျောက်
 ကြိုကျောက်ကြားကနေ လက်မကား
 ကားနဲ့ ကထန်းကြီးတစ်ကောင်ကို
 ကိုင်မြှောက်ပြလိုက်တယ်။
 ချောင်းကမ်းပေါ်ကို ရောက်
 တော့ စုလာတဲ့ ကထန်းနှစ်ကောင်ကို
 လှော်ကြီးတွေနဲ့ သေသေချာချာ တုပ်ပြီး
 ချည်နှောင်လိုက်ပါတယ်။ ကထန်းနှစ်
 ကောင် ညှပ်လည်း မညှပ်နိုင်တော့ဘူး။
 ပြေးလည်း မပြေးနိုင်တော့ဘူး။
 အချိန်မီ ချက်ပြုတ်စရာရှိတာ
 မို့လို့ ကျွန်တော်က ...

“ကဲဟေ့ ... အားလုံးပြန်
 တက်တော့။ ချက်ဖို့၊ ပြုတ်ဖို့ အချိန်မရှိ
 ဘဲ နေဦးမယ်”
 စမ်းချောင်းထဲက ကျွန်တော့်
 လူတွေ ပြန်တက်လာကြပါတယ်။
 ပလိင်းတစ်လုံးနီးပါး ငါးတွေ၊
 ပုစွန်တွေ ရလာလို့ စခန်းကိုအပြန်
 မျက်နှာပန်းလှတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။
 ဦးမိုးကတော့ ထမင်းအိုးကြီး
 တစ်လုံး အသင့်ချက်စားပြီးပြီး ဟင်းသီး
 ဟင်းရွက်တွေ ခူးပြီး ရေဆေး၊
 ပြတ်တောက်ထားပြီးနေပြီ။
 ကြော်ရုံ၊ လှော်ရုံပဲ ကျန်ပါ
 တော့တယ်။
 ရလာတဲ့ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ
 ကို ခပ်မြန်မြန် ကိုင်ကြပါတယ်။ မကြာ
 ပါဘူး။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သွားပါ
 ပြီ။
 ဦးမိုးက ပုစွန်တစ်ဝက်ကို
 ပထမဆုံး ကြော်တယ်။ ပြီးတော့မှ
 အသီးအရွက်နဲ့ ကျန်တဲ့ ပုစွန်တွေကို
 ရောပြီး ကြော်တယ်။ နောက်ဆုံး

ဟင်းကို ချက်တယ်။

ဒီနေရာက ရာသီဥတုကြမ်း
ပယ်။ ညနေရောက်တာနဲ့ ချမ်းစိမ်းစိမ်း
စိမ်းလာပြီ။ အချမ်းဓာတ်ကာကွယ်ဖို့
အေးက အလုံအလောက် ကျွန်တော်
မထားတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ဖွဲ့လုံး
အစီအစဉ်တို့ လူတွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်
ပါအဝင်ပါပဲ။

တဲထဲကနေ အာဗီရပ်သုံးလုံး
တလိုက်ပါတယ်။
ဦးမိုး ကြော်လှော်ထားတဲ့
စွန်ကြော်နဲ့ အာဗီရပ်ကို ကျွန်တော်တို့
ဖွဲ့သောက်ကြပါတယ်။ ဦးမိုးကတော့
စစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ မီးထိုးလိုက်နဲ့
ပါ။ ပုစွန်ကြော်နဲ့ အာဗီရပ်ဟာ
တော့်ကို လိုက်ဖက်ညီလှပါတယ်။
ဂက်ထပ် အာဗီရပ်တစ်လုံး ထုတ်ပြီး
ဟက်ကြပြန်ပါတယ်။

စတုတ္ထမြောက် အာဗီရပ်
ပင်းကို သောက်နေကြရင်းနဲ့ ကဏန်း
စ်ကောင် ဖမ်းလာတဲ့ မောင်ညိုက
အကြံပြုလိုက်ပါတယ်။

“ဟေး . . . ကိုပိုက်။

ပျင်းတယ်ဗျာ။ တစ်ခုခုလောက် အပျင်း
ပြေလေးလုပ်ကြရအောင်”
ကျွန်တော်က လက်ကျန်
“ရပ်” ကို ရှင်းလိုက်ပြီး . . .
“တောထဲ၊ တောင်ထဲမှာ
အပျင်းပြေ ဘာရှိမှာလဲကွ”

“ဟာ ရှိပါတယ် ကိုပိုက်ရာ”
“ကဲ . . . ကဲ ပြောစမ်းပါဦး
မောင်ညိုရာ။ မင်းက ရွှေဘယ်တော်
အင်မတန် စူးရောက်တဲ့အကောင်”
မောင်ညိုက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်
ရင်း လျှော်ကြိုးနဲ့ တုပ်ချည်ထားတဲ့
ကဏန်းနှစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးကြ
ပြီး . . .

“ကို ပိုက်ရဲ့ ကဏန်းနဲ့
ကျွန်တော်မိလာတဲ့ ကဏန်းနှစ်ကောင်
ကို တိုက်ကြမယ်လေ”
ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွား
ပြီး . . .

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ။ မင်း
လက်ထက်ကျမှ ကဏန်းတိုက်မယ်လို့”

“ဟာ . . . ကိုပိုက်ကလည်း

ကဏန်းက တိုက်လို့ရတယ်ဗျ”
“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ညိုရာ
ကဏန်းနှစ်ကောင် မြေပေါ်မှာ ချပြီး
တိုက်တော့ မင်းရဲ့ဘိုးအေတွေ
ထွက်ပြေးကုန်ကြမှာပေါ့”
နေကလည်း စောင်းလာပါ
နေဝင်ရီတရော အချိန်
ရောက်လုပ်ပြီ။

မောင်ညိုက သဘောကျ
ရယ်လိုက်ရင်းနဲ့ . . .
“ဒီကောင်တွေ ထွက်မပြေး
နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ တိုက်ကြတာပေါ့”
ပြောပြောဆိုဆို မောင်ညို
တဲဘက်ကို ပြေးထွက်သွားပါတယ်။
ကဏန်းတိုက်တယ်ဆိုတာ
မကြုံဖူး မမြင်ဖူးလို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ
စားသွားမိတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေ
အားလုံးပါ စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းလာကြ
တယ်။ စတုတ္ထမြောက် အာဗီရပ်ပုလင်း
ထဲမှာ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကျန်နေ
ကိုတောင် စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူး။

“ဟုတ်
ကျွန်
နဲ့ကို ကိုင်
မောင်ညို
ရေထဲထွက်
ရေလေ

ဟော ... မောည့် တဲထဲက
နွဲ့ထွက်လာတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ ရေလုံကြီး
စစ်လုံးကို မလာတယ်။ လုံထဲမှာ
ည်း ရေထည့်လာတယ်။

အခုမှ ကျွန်တော် သဘော
မိက်မိတော့တယ်။

ရေလုံထဲက ရေထဲမှာ
ဏန်းနှစ်ကောင်ကို ထည့်ပြီး တိုက်မှာ
မောင်ညိုက ကဏန်းနှစ်ကောင်ကို
ဖြေပေးနေရင်းက ...

“ကိုပိုက်အကောင်က ဒီဘက်
အကောင် အရောင်ရင့်တယ်။
နွဲ့တော့အကောင်က အရောင်နည်း
င်း ဖျော့တယ်။ အကောင်ချင်း
ဆူပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ကောင်းတယ်ဟေ့”
ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့
နန်းကို ကိုင်ပြီး ရေထဲထည့်လိုက်
မောင်ညိုက သူ့ကဏန်းကို
ရေထဲထည့်လိုက်တယ်။

ရေလုံထဲမှာ ကဏန်းနှစ်

ကောင် ဆုံမိကြပါပြီ။

ကဏန်းနှစ်ကောင်ဟာ
ရေလုံကြီးထဲက ရေထဲမှာ သည်းသည်း
မည်းမည်း လက်မကိုယ်စီနဲ့ တိုက်ကြ
တော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်သမားတွေ
လည်း ကဏန်းတိုက်တာကို ကြည့်ပြီး
အော်ဟစ် အားပေးနေတာ ဆူညံနေတာ
ပါပဲ။

ကဏန်းနှစ်ကောင် တိုက်ကြ
ခိုက်ကြတာ အတော့်ကို ကြည့်လို့
နူးကင်းတယ်။

မောင်ရီသန်းစ ပြုလာပြီ။
ဦးမိုးက ပန်းကန်တွေ၊ ငွန်း
တွေကို တဲထဲကနေ သွားပြီး ထုတ်ယူ
လာပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပင် တောကောင်
ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ မာန်ဖီလိုက်တဲ့ အသံ
ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိပါတော့
တယ်။

ကဏန်းနှစ်ကောင်တိုက်တာ
အာရုံရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်လူတွေ

ကတော့ အော်ရင်းဟစ်ရင်းနဲ့ သတိထား
မိပုံ မရဘူး။

သူတို့က ကျောပေးထားတဲ့
နေရာဟာ ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေ
တဲ့ နေရာတည့်တည့်မှာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်း
သား ဖြစ်သွားမိတယ်။

နည်းနည်းနောနောမဟုတ်တဲ့
ကျားကြီးတစ်ကောင်၊ ကိုးတောင်ကျား
ဆိုတာမျိုးလို့ ထင်မိပါရဲ့။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်စင်းတွေ
နဲ့ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကျားကြီးတစ်
ကောင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျက်သား
တွေလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြေဖျား
လက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားမိပါတော့
တယ်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရှိတဲ့
“ပုရှည်”လည်း ကျားကြီးကို မြင်လိုက်
ရော ...

“ဟာ ... ကျား ... ကျားကြီး”
ဒီတော့မှ အကုန်လုံး နောက်

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြတော့တယ်။

နေပါပြီ။

နဲ့ ကျားကြီးဆို တည်တည်မှန်းပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟာ ... ကျား ... ကျားကြီး။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရတဲ့ အဆုံးမှာ အနားက ဓာတ်ဆီပုံးနှစ်လုံးကို ပြေးဆွဲလိုက်ပါတယ်။

“ဟုန်း” ခနဲ အသံနှင့်အတူ ဓာတ်ဆီတွေကနေ မီးတောက်လာတာမီးအရှိန်ပြင်းပြင်းက ကျားကြီးလောင်ကျွမ်းသွားပုံ ရပါတယ်။

“ကိုပိုက် ... ကိုပိုက် လုပ်ပါဦး”

“အဘိုး ထင်းချောင်းတွေကို မီးညှို့လိုက်”

ကျွန်တော့်လူတွေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။

ကျွန်တော်က အော်ပြောရင်း

ကျားကြီးဟာ ဝမ်းခေါင်း

ဒီလောက်ကြီးလှတဲ့ ကိုးတောင်ကျားကြီးကို ကျွန်တော်တို့လူအုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ အားလုံး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး နေရာကနေတောင် မရွှေ့ရဲကြတော့ဘူး။

လက်ထဲက ဓာတ်ဆီပုံးတစ်လုံးကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ကျားကြီးဆီ တည်တည်လွှဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်ဆီပုံးထဲက ဓာတ်ဆီတွေ ကျားကြီးကိုယ်ပေါ်ကို ကျပြီး တစ်ပုံးပွင့်ထွက်သွားပါတယ်။ နောက် ဓာတ်ဆီပုံးတစ်လုံးကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ကျားကြီးဆီကို လွှဲပေါက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ကြီးနဲ့ တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ပြီး ကျွမ်းပစ်ပြီး တောထဲကို ဝင်ပြေးတာ မြင်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားကြည့်တယ်။

“ရပြီ ... ရပြီ”

ကျွန်တော်လည်း အသံသက်သက် သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့ကတယ်။ ကျွန်တော့် လူတွေ ထဲမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ထိတ်လန့်တုန်နေကြတုန်းပါပဲ။

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူနေပြီး ဘာအကြံမှ ထွက်မလာဘူး။ ကျားကြီးက ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် တစ်ချက်ထပ်ဟိန်းလိုက်တယ်။ ရှည်လျားလှတဲ့ အမြီးကြီးက မြေပြင်ကို တဘုတ်ဘုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး နေပါတယ်။

ဦးမိုးက မီးတောက်နေတဲ့ ထင်းချောင်းတစ်ချောင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးပါတယ်။

မြေပြင်ပေါ်မှာ မီးတောက်က တဟုန်းဟုန်း အသံမြည်ပြီး ပြင်းနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေဆဲပါပဲ။

ကျားကြီးရဲ့ ရှေ့လက်အစုံက အသာနိုင်ထားပြီး ခုန်အုပ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်

ကျွန်တော်လည်း မီးလောင်နေတဲ့ ထင်းချောင်းနဲ့ ကျားကြီးဆီ လွှဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ထပ် မီးလောင်နေတဲ့ ထင်းချောင်းတစ်ချောင်း

ဒီကျားကြီး ချက်ချင်း ရောက်လာနိုင်တာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ... “လင့်စင်ပေါ် အမြီး

တက်ကြွ

ကျွန်တော်က အော်ပြီး သတိပေးလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်လူတွေ လင့်စင်ပေါ်ကို ချက်ချင်း ရောက်ကုန်ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်ကနေ လင့်စင်ပေါ်ကို ပြေးတက်လိုက်ရပါတယ်။

အားလုံး မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့် လုပ်နေကြပါတယ်။ ကျားကြီး ပြန်ရောက်လာမှာကို အားလုံး စိုးရိမ်နေကြပါတယ်။

လင့်စင်ပေါ်မှာ လက်နက်ဆိုတာ ရှာရည်သုံးလက်၊ လုံနှစ်ချောင်း၊ သိန်နှစ်လက်ပဲ ရှိတယ်။

ရွှေဉာဏ်တော် ဇူးရောက်တဲ့အခါ “စကားတောင် မပြောနိုင်တဲ့ ဆတ်ဆတ်နဲ့ တုန်နေတုန်းပါပဲ။”

အဲညီညက တစ်ညလုံး ဘယ်အိပ်နိုင်ကြဘူး။ အောက်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မဆင်းဝံ့ကြဘူး။ အားလုံး မင်းငတ်ကြရတဲ့ ညပါပဲ။ လင့်စင်ပေါ်မှာ မိုးလင်းခဲ့ရပါတော့တယ်။

မနက်မိုးစင်စင်လင်းတော့မှပဲ

လင့်စင်ပေါ်က ဆင်းဝံ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ “ညောင်ကျွတ်ရွာ”ကို သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို ဒီကျားကြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲဟု လည်း တွေးနေမိတယ်။

“ညောင်ကျွတ်ရွာ”က လူကြီးတွေကို ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြမိတယ်။

ရွာထဲက အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ ရှေ့မီး နောက်မီး အဘ “သံနိုင်”က ပြောပြပါတယ်။

“နေဝင်ရီတရော အချိန်မျိုးတောထဲ၊ တောင်ထဲမှာ ကဏန်းမတိုက်ရဘူးကွယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ ကဏန်းတိုက်လို့ရှိရင် “ကျား” ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ သိပ်ကံကောင်းလွန်းလို့ အသက်မသေတာ။ ကျားကြီးထွက်ပြေးသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ထွက်မပြေးခဲ့ရင် မင်းတို့အားလုံး ကျားစာဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော်က မောင်ညိုကို

လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ကဏန်းတိုက်ဖို့ အကြံပြုသူမှာ “မောင်ညို”

မောင်ညို မျက်လုံးကလေးကလယ်ကလယ်လုပ်ပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရခဲ့ပါတယ်။ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံလို့ ဆိုရပါမယ်။ နောက်ဆောင်ဆိုရင် တောထဲ၊ တောင်ထဲမှာ ကဏန်းနှစ်ကောင်တိုက်ကြဖို့ မဆိုထားနဲ့ လေသံတောင် မဟရဲတော့ပါဘူး။

တောတောင်ထဲက ရတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို တစ်သက်လုံး မှတ်သွားတော့မှာပါ။

တောထဲ၊ တောင်ထဲ နေဝင်ရီတရောချိန်မှာ ကဏန်းအတိုက်ကောင်းခဲ့မိလို့ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော့်တစ်သက်တာ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။

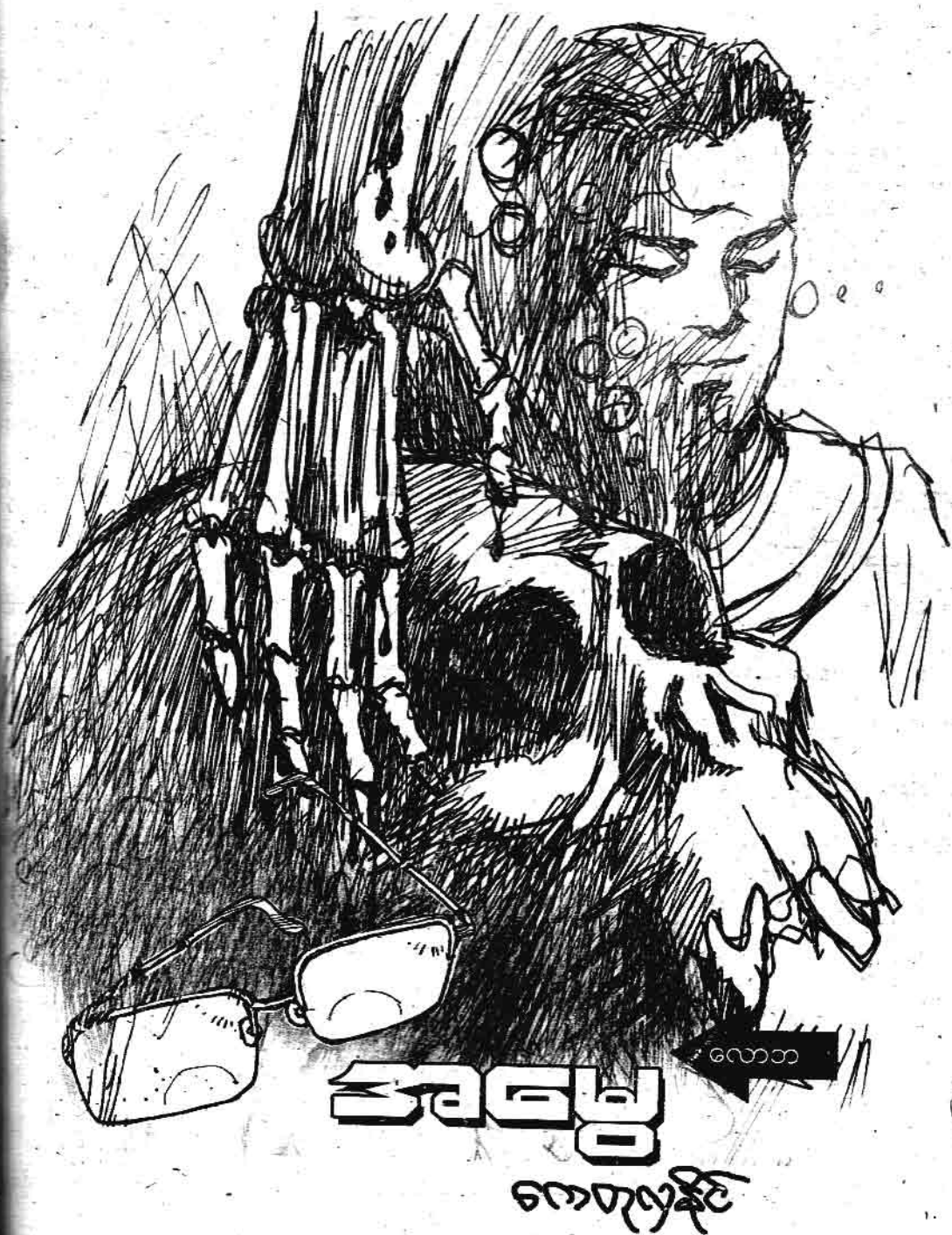
တစ်မျက်နှာစာ

သာလွန်သော

မြန်မာ့စာပေ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပါပြီ။ စွန့်လွှတ်ရင်း ဘဲကျောင်းနေတာ ထိုးနက်ကြတာ ဖြစ်တယ်။
 တော်တော်လေး လူတယ်။ ဆံပင် လို့ မသိမသာလေး စွေနေတဲ့ မျက်စိ လူတစ်ယောက်က ကိုယ်
 ကောင်းကောင်း။ အသားဖြူဖြူ အရပ် ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ထိုးနက်ကြတယ်။ အားနည်းချက် တစ်ခုခုကို အမြဲထိနေ
 အမောင်။ ကိုယ်လုံး လူလူ။ ဒါပေမဲ့ သူမကို ကဲ့ရဲ့သူတွေက သူမလို ဆံ နေပြီဆိုရင် သင် သိထားရမှာက
 မျက်စိလေးတွေ နည်းနည်းလေး မသိ ကေသာ မကောင်းဘူး။ သူမလို ဖြူဝင်း မှာ သူထက်သာလွန်တဲ့ အချက်
 မသာ စွေနေတယ်။ စန်းရှိတယ်လို့ ဆို တဲ့ အသားအရေ မရှိဘူး။ သူမလို များစွာ ရှိနေပြီဆိုတာကိုပါ။ အမြဲ
 ရမယ်။ ဂုဏ်ပကာသနငွေကြေး ပိုက်ဆံ တောင့်တင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစား ထိုးနက်ခံနေရသူတွေက ကျော်ကြား
 လည်း ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျား တော် မရှိဘူး။ သူမကသာ သာမန်မိန်းမတွေ တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်။ အ
 တော်များများက သူမကို အရမ်းချစ် ထက် ပိုလှပြီး စွဲဆောင်မှုရှိတဲ့အရာတွေ အဖျင်းပြောခံရတယ်ဆိုတာ သူမ
 တတ်ကြပါတယ်။ မိန်းမချင်းက သူမကို ကို ပိုင်ဆိုင်ထားလို့ မနာလိုတဲ့အတွက် သာလွန်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပိုင်
 မနာလိုဘူး။ သူမကို မြင်တာနဲ့ “လာ တစ်ခုတည်းသော အားနည်းချက်ကို ထားတယ်ဆိုတာရယ်...”

(၁)

ရာထူးတွင် တာဝန်ချထားခြင်းခံရသည်
မှာ ကျွန်တော့်ထက် စောသည်။

ကျွန်တော်က ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာမည်ကလေး

လူတစ်ယောက်၏ နာမည်တွင်

သည် ပြုံးနယ်အတွင်း

ပေးထားတာလဲ”ဟု မေးသောအခါ...

မိမိနှင့် သက်ဆိုင်သည်လည်း ရှိသလို
မသက်ဆိုင်သည်လည်း ရှိသော အဖြစ်
အပျက်မျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။

တည်ဆောက်ရေးတွင် လက်ထောက်
ဗြိနယ် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ကျွန်တော့်
ကို တာဝန်ချထားသည်မှာ နောက်ကျ

လှယမင်းက ...

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်

သည်လို ကျွန်တော် အစပြု
လိုက်ရသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့်
ပတ်သက်သော်လည်း အဖြစ်အပျက်တစ်
ခုကို တင်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

သည်။ သို့သော် ၆ လလောက်သာ
ကွာပါသည်။

နေလာသမျှ အိမ်တွေထဲမှာ ဒီအိမ်
ကလေးက စိုပြည်မှုအရှိဆုံးလေး၊ ကြည်
လေး အိမ်က တောင်ကုန်းမှာ မေး

သည်နှစ်က မဟာသင်္ကြန်ပွဲ
တော် ဆင်နွှဲပြီးစ အချိန်ကာဖြစ်သည်။

ထိုအခါ လှယမင်းက
ကျွန်တော့်အတွက် ခြံလှူဖြစ်လာသည်။

ဆောက်ထားလို့ အမြဲလိုလို အေးနေ
ပဲ မဟုတ်လား။ အပေါ်ထပ် လေး

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည်
အမြဲလတ်မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့ကြပါသည်။

သူငှားထားသော အိမ်ကလေးကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်
သဘောကျသွားသည်။ အိမ်ကလေးက

ဆောင်က မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်လည်း
နှင်းဆီပန်းခင်းကလေးနဲ့ ဟု ပြော

မိသားစုဟု ဖော်ပြလိုက်ရ
သော်လည်း ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်၏
ဝနီးလှယမင်း၊ သားမောင်ထက်စံနှင့်
လှယမင်း၏ ဒေါ်လေးဒေါ်ရီ ပေါင်းလေး
ဦးသာ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဗြိသို့ အတူ
ရောက်လာသည် မဟုတ်ပါ။ လှယမင်းက
သည်ပြီး အထက်တန်းပြကျောင်းဆရာမ

တောင်စောင်းမှာဆိုတော့ အောက်ထပ်
မှာ မြေအောက်ခန်းနှင့် ပုံစံတူနေသည်။
ပြီးတော့ ခြံကျယ်သည်။ မြရှင်များ ပြုစု
ပျိုးထောင်ပြီး နှင်းဆီပန်းခင်းကလေးမှာ
ကြည်နူးစရာ။

ဘာပဲပြောပြော သူတို့အိမ်

သားတွေ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသား
ထက် အနုစိတ်ခံစားတတ်သည်
ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိပါသည်။

xxx

သည်အိမ်ကလေးလို လှ

ယမင်းက ကဗျာဆန်ဆန် နာမည်

(၂)

ကလေး ပေးထားသေးသည်။

ထူးခြားမှုတစ်ခုတော့

“စိုပြည်သူအိမ်”

ဟု ကျွန်တော် တွက်ဆမိလိုက်

အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်
သည် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရက်ပိုင်း
အတွင်း အိပ်မက်များ မကြာခဏ
မြင်မက်တတ်သည်။

ထူးခြားသော အိပ်မက်များဟု
ဆိုနိုင်သည်။ အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ
အများဆုံး ကျန်းမာရေးနှင့် သက်ဆိုင်နေ
တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သွေးလေ
ချောက်ချားသည့်အခါ သို့မဟုတ် တစ်စုံ
တစ်ခုပေါ် စိတ်စွဲလန်းနေမိသည့်အချိန်
သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်၊ မသိ
နိုင်သော အကြောင်းတရားများနှင့်
ဆက်သက်လာသည့် ကာလသည်
အိပ်မက်များကို မြင်မက်တတ်လာသည်
ဟု မှတ်ယူထားပါသည်။

စိတ်ပညာအမြင်မှာကတော့
ဆန္ဒပန်းများ၏ တုံ့ပြန်ရိုက်ခတ်မှု
စိတ်အစဉ်လှိုင်းများက အိပ်မက်တွင်
တစ်စုံတစ်မျိုးနှင့် ပုံရိပ်ထင်စေသည်ဟု
ကမ္ဘာ့မွန်ဖရိုက်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ရှာဖွေ
ဆက်ထုတ်ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မြင်မက်သော

အိပ်မက်များသည်ကား အကြောင်း
အရာ တစ်မျိုးတည်းကိုသာ မြင်မက်
သော အိပ်မက်များ ဖြစ်သည်။ မှန်သည်။
မြင်မက်လေတိုင်း သွေးထွက်သံယိုဖြစ်
သည့် အဖြစ်အပျက်များကိုသာ မြင်မက်
နေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
မူခင်းဝတ္ထုများကို မဖတ်ဘဲ နေသည်။
သတ်တာဖြတ်တာတွေ ပါသော ဗီဒီယို
ကားများကိုလည်း မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။
စိတ်ပညာသုတရှိသူ သူငယ်ချင်းက-

“မင်းနေတဲ့ စိပြည်သူ့အိမ်မှာ
မိုးကြိုးဓာတ်စီးဝင်နေတဲ့ ဓာတ်သတ္တု
တစ်ခုခု ရှိနေလို့ထင်တယ်”ဟု ပြော
သည်။ သူ လာနောက်ပြောင် ပြောသွား
သလား ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်
မှာတော့ သူပြောသည်ကို မယုံခက်
ခက်၊ ယုံရလည်း ခက်ခက်။

ထူးခြားသော အိပ်မက်များ
တွင် ပို၍ထူးခြားသော အိပ်မက်ကို
ကျွန်တော် မြင်မက်ခဲ့ဖူးသည်။ နေခင်း
ကြောင်တောင် မြင်မက်သော အိပ်မက်

ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်
အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကော်ဖီသောက်
သည်။ ဂရင်းဘုတ်ပေါ်က စာကို
ဖတ်သည်။ ပြတင်းမှ အပြင်သို့ လှမ်း
အကြည့် ...

တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ အင်္ကျီအပြာ
နှင့်လူ ဝင်သွားသည်။ မကြာမီ လူယက်
မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်မက်က
ကျွန်တော် နီးလာသောအခါ အိပ်မက်
ထဲကအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေသည်။

တော်သေးသည်။ ကျွန်တော်
အိပ်မက်ကြောင့် လူယက်မှုမပြောကဲ။
ကျွန်တော် ကြုံသိနေသည်မှာ ထို
အိပ်မက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

xxx

(၃)

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့
နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ကလေးတွင်
မိုးကြိုးသံလိုက်ဓာတ် စီးဝင်နေသည်ဟု
ပြောခဲ့သော သူငယ်ချင်းစကားကို ယုံရ
မလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ဒါကလည်း

နှစ်ခေါင်ခေါင် ပြေလတ်မြို့လို နေရာမျိုး တွင် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်လောက်သော အဖြစ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရ သည်။

ထိုညက တရားနိုး ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲမတတ် အေးလွန်း မက အေးနေသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အအေးဋ္ဌေမျှား ထွက်လာသည်။ မိုးလင်း လင်းချင်း ဇနီးလှယမင်းကို မေးကြည့် သောအခါ ...

“ကိုမြင့်ကလည်း အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိ ကြောင်တောင် တောင်နဲ့”ဟု ပြောသည်။

သို့သော် သူကိုယ်တိုင် မိမိ နောက်ဘက် ထင်းတဲကို သွားလေတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်း ဖြန်း ထခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်မအကြောင်း အစ်ကို လည်း အသိပဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ္ဆေသရဲဆိုရင် ဘယ်လိုပြောပြော ကြောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ညဘက် နောက်ဖေးနောက်ဖီ အဖော်မပါဘဲ

သွားတာပဲ။ မကြောက်ဘူး။ မိဘတွေက တစ္ဆေသရဲအကြောင်းကို ကြောက်စရာ အဖြစ် မပြောဘဲ နေခဲ့လို့လည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်နောက်ဘက် ထင်းတဲကို သွားတဲ့အခါ တိုင်းလိုလို ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ထလာတတ်တာပဲ”ဟု လှယမင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုထင်း တဲကို ကျွန်တော် လက်တွေ့သွားကြည့် သည်။ ကြက်သီးထမိပါသည်။ ထိုနေရာ တွင် ငါးရံတစ်ရံ ရှိလေရကား ထိုငါးရံ သည် လေလာပါက ဝါးရွက်ချင်း ဝါးဝါး ချင်း ပွတ်တိုက်ထိရသံတွေကြောင့် ကြက်သီးထခဲ့ ရလေရော့သလား။ ကျွန်တော် တွေးစရာ ဖြစ်လာသည်။

သားမောင်ထက်စံ ပြောသည် မှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ။ သူက ...

“အဖေတို့ အပြင်သွားနေတဲ့ ညကပေါ့။ ကျွန်တော် ပျင်းတာနဲ့ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်အခွေ ထိုးပြီး ဗီဒီယို ကြည့်တာ သရဲအကနဲ့ သီချင်းကို

ကြည့်ရင်း ကြောက်လို့ ရီမှခလုတ်န တာ ပုံရိပ်မပျောက်ဘူး။ အောက်ခလုတ်နှိပ်တော့လည်း မရဘူး။ ဒါပလပ်ကို ထဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပုံတွေ ပေါ်တုန်းပဲ”

မောင်ထက်စံ ပြောပြသော အကြောင်းအရာမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ပါလား။

xxx

(၄)

မောင်ထက်စံနှင့် ပတ်သက် လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ပိုပြီး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာမိသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ ဗီဒီယိုကို ခလုတ်ပိတ်မှတော့ ပိတ်ကရော့ခေါ် ဒါကို မရဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က မကျေမနပ် ပြောသော အခါ လှယမင်းက ...

“သြော် ... ကိုမြင့်ကလည်း တီဗီခလုတ်ပိတ်လို့တောင် မရဘူး

www.burmeseclassic.com

နီးပလပ်ကို ထဖြတ်ပစ်တာ မရပါဘူး
ပြောနေမှ”ဟု ပြောလာသည်။

“ဒါ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။
ကောင်တို့ကို အတည်ပေါက်နဲ့ နောက်
သ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ချင် မင်းသား
ခပ်ခပ်”ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်
သည်။ ပြီး သားမောင်ထက်စံကို . . .

“အဲဒီညက ဗီဒီယိုပိတ်မရ
ဆိုရင် နောက်ဘယ်လိုပိတ်သလဲ”ဟု
သောအခါ . . .

“သူ့အလိုလို ပိတ်သွားတာပဲ”
ဖြေသည်။

သည်တော့လည်း ကျွန်တော်
သံတိုင်လည်း အိမ်မှ တစ်ခါမဟုတ်
အေးအေးခဲ့တာ။ လှယမင်းထင်းတဲ
ဆုက် ကြက်သီးဖြန်းခနဲထတာ
လုံး မေးမိန်သွားသည်။

ကျွန်တော်ရော လှယမင်းပါ
ထက်စံအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေ
သည်လိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်
အမျိုးသားတွေက ဖြစ်လာသော
ခြင်းအရာအပေါ်တွင် အကျိုးနှင့်

အကြောင်း မြော်မြင်ကြည့်သည့် အချိန်
မျိုး ယူတတ်သည်။

လှယမင်းတို့ အမျိုးသမီးများ
အနေမှာကျတော့ အားကိုးရှာသည်။
အရင်ဆုံး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ
ကို ပြောဆိုတိုင်ပင်တတ်သည်။

သည်လိုနှင့် လှယမင်းသည်
ဆရာတစ်ဦးဆီကို ရောက်သွားသည်။
သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြသည်
ကတော့ . . .

“ဆရာက မဆိုပါဘူး။ နာမည်
တစ်မျိုးကိုပဲ မေးပြီး ပြောတာ။ သားလေး
က စနေသား”ဟု ပြောသည်။

“ဒါကတော့ နာမည်မေးထား
မှပဲ”

ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိ
သောအခါ သူက . . .

“အစ်ကိုကလည်း နားထောင်
စမ်းပါဦး။ နောက်ပြောတာ ရှိသေးတယ်။
ကိုးနစ်နဲ့ နှစ်လသားတဲ့။ ကဲ အစ်ကို
ဘာပြောမလဲ”

ဒါကိုမူ ကျွန်တော် မပြော

သာ။
“သားမှာ အစွဲရှိနေတယ်တဲ့။
သူ့ကို နည်းနည်း သတိထားရမယ်တဲ့။
သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ရတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး
တဲ့”ဟု ဆက်ပြောပြသည်။ နောက်
ဘယ်လိုယတြာတွေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေ လုပ်ရမည်ကိုပါ ပြောပြသည်။

(၅)

သည်ရက်က လှယမင်းတို့
သားအမိ ရန်ကုန်အိမ်သို့ ခေတ္တခဏ
ပြန်သွားကြသည်။ လှယမင်းအဘွား
ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့် လှယမင်း မပြန်
မဖြစ် ပြန်ရခြင်းပင်။

သူ့ကျောင်းက လုပ်သက်
ခွင့်ရက်သတ္တတစ်ပတ် ရသည်။ ဒေါ်ရီ
လည်း မလိုက်မဖြစ် လိုက်သွားရသဖြင့်
အိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ကျန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လက်ထောက်အင်ဂျင်
နီယာကိုဝင်းမိုး ကျွန်တော်နှင့် အတူလာ

နေပေးပါသည်။

သည်တော့လည်း ကျွန်တော် တို့ ညတိုင်း အရက်သောက်ဖြစ်ကြသည်။ သည်ညက ကျွန်တော် သူ့ကို နောက် ဘက်ရှိ ထင်းတဲအကြောင်း စကားစပ် မိကြသည်။ ကိုဝင်းမိုးက အရက်မူးဝေဝေ ဖြင့် သွားကြည့်မည်ဟု ဆို၍ ကျွန်တော် လည်း သူ့ကို လိုက်ပြလိုက်သည်။ လိုက်ပြရပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ခပ်လန့် လန့်။

ထင်းတဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်ရော၊ ကိုဝင်းမိုးပါ အမူးပြေ သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း။

ထိုစဉ် သူက ပေါက်တူးတစ် လက်ကလည်း အသင့်တွေ့ရသည်နှင့် ထင်းတဲအတွင်း တစ်နေရာကို တူးပါ လေတော့သည်။ သူက တပင်တပန်း တူးဆွနေသောအခါ ကျွန်တော်လည်း မနေသာ တူးရပါသည်။ မီးလုံး ၆၀ အား ကို ၁၈၀ အား ပြောင်းလဲတပ်လိုက် သဖြင့် လင်းထိန်သွား၏။

အနက် သုံးလေးပေအထိ

ဘာမှ မထူးခြား။ သို့နှင့် ကျွန်တော် က ...

“ကိုဝင်းမိုးရယ်” လက်လျှော့ လိုက်ပါတော့။ အမှန်တော့ စိတ်ထင်နဲ့ တူးရတာ မရေရာပါတူး”ဟု ပြောလိုက် မိပါသေးသည်။

သူကတော့ လက်လျှော့မည် ပုံမျိုး အလျဉ်းမရှိ။

“ကိုမြင့်မောင်ကလည်းဗျာ ဆက်တူးစမ်းပါ။ ခင်ဗျား သတိမထားမိ လို့။ အခု ကျွန်တော်တို့တူးနေတဲ့ မြေသားဟာ မူလပကတိမြေသား မဟုတ်ဘူး။ ဖို့မြေသားဗျ။ ဒါဟာ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ”

သူပြောမှ ဒါကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် ဆက်တူးကြသည်။ အရုဏ်တက်အချိန်လောက် မှ ...

“ဒုတ်”
“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

ပေါက်ပြားနှင့် မာကြောသော အရာတစ်ခု ထိတွေ့သည့် အသံတစ်ခု စတင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မကြာလှ။ ပလက်စတစ်နှင့် ရစ်ပတ်မြှုပ်နှံခဲ့ဟန်တူသော လူအနီး တစ်စုကို တွေ့ရပါလေတော့သည်။ ထူးခြားသည်မှာ မျက်မှန်အဝိုင်း ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အနီး ဖြစ်နေကြောင်းပင်။

သည်မှာ ကိုဝင်းမိုးက ...
“ဟာ ... ဒါ ဦးဘကြီးကို သမီး ဖြစ်ရမယ်။ ပျောက်နေ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီ”ဟု ပြောလာသည်။

xxx

(၆)

ကျွန်တော်တို့ ထိုအချိန်တွင် သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပေးရန် ဖုံးဖိနေစဉ် ...

“ဝှစ်”
“ချလွှမ်း”

မီးလုံးပေါက်ကွဲပြီး မှောင်ကျ
သွားပါသည်။ အရုဏ်အလင်းကတော့
ခြန်ကျက်လာပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လူနှစ်ယောက် ငှက်
ဤတောင်စား ကို ယ်စီ ကိုင်ပြီး
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ခုန်ဝင်ခုတ်
မင်းပါလေတော့၏။

ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နာကျင်
မရှိသေး။

ကိုဝင်းမိုးကတော့ သူလက်ထဲ
ပေါက်တူးနှင့် ပြေးဝင်လာသော
အကို ထိုးခံလိုက်သည်။ ပြီး ခြေဖြင့်
အသမား၏ ငယ်ပါသို့ ဆောင့်ကန်သွင်း
ပိုက်သည်။

“အင့်”
စားသမားမှာ လက်ထဲကစား
စွတ်ကျသွားသည်အထိ အခြေအနေ
သွားပါသည်။ ပုံလျက်သား ကျသွား
သည်။

ထိုစဉ် ကိုဝင်းမိုးက သူ့အနီး
နောက်ကျောပေး အနေအထားရှိနေ
စားသမားကို သူ့ပေါက်တူးနှင့်

လွှဲပြီး ရိုက်ချလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဒုတ်”

“အင့်”

အသံနှစ်သံ ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ပေါ်ထွက်လာစဉ်မှာပဲ ...

“ရှပ်”

“ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်”

ခြေသံများနှင့်အတူ ပြည်သူ့
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အချိန်မီ ရောက်ရှိလာ
ပါလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှူး၏ အမိန့်ပေး
လိုက်သည့် အသံကြောင့် ကျွန်တော်
တို့၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွား
ရပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ...

တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်
သော အမှုတစ်ခုသည် ထိုတရားဥပဒေ
အတွင်းသို့ မလွှဲမသွေ ရောက်ရှိလာပါ
လေတော့သည်။

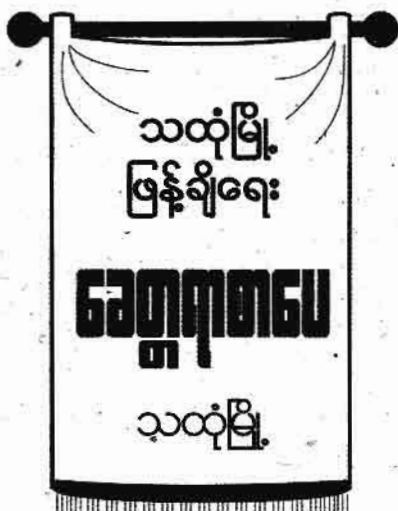
အဖြစ်မှန်မှာ သူဌေးဦးဘ
ကြွယ်၏ တစ်ဦးတည်းသောတူက

ဦးဘကြွယ်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး
ကို အမွေရလိုမှုဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထိုအိမ်
တွင်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။
အိမ်မက်များ မမြင်မက်တော့ပါ။ အခြား
ထူးခြားမှုများလည်း မရှိတော့ပါ။ ဤ
သည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုများဟုလည်း
မှတ်ယူရမည်လား မသိပါ။

ကျွန်တော်၏ ကြံဆုံမှုကလေး
တစ်ခုပါပေ။

ကောတုလုနိုင်

ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်ပြည်ပမှခင်း

သိဟသူရ

တစ္ဆေအူအူအူဖြင့် စားပြတိုက်သူ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁)၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံအထိ ရှောင်တိမ်းထွက်
ပြေးခဲ့သည်။

အခန်းတစ်ခန်းတွင် သူ့ကို နေရာချပေး
ခဲ့သည်။

တွန်ဝီလ်မော့သည် အတော်
မည်ကြီးသော ဓားပြတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့
သည်။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်
တစ်စား၍ ခရီးသွားများကို ဓားပြတိုက်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ လောကကြီးတွင် သူ
ခြောက်သူ မရှိသလို မည်သည့်အရာကို
မကြောက်ဟုလည်း အမြဲတစေ
မကြေးကြားဝါနေလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။
တစ်စက်ကြမ်းတမ်းရာတွင်လည်း
ဘက်ကင်းသူ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ
ဝီလ်မော့ကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ
အာပိုင်များက အလိုရှိခဲ့သည်။
ကြောင့် ဝရမ်းထုတ် ဆုငွေကြေးညာ
အမိအရ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ကြိုးစား
ကြသည်။

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် မိသားစု
တစ်စုကို ဓားပြတိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။
မိသားစုဝင် ငါးဦးလုံးကိုသာမက အိမ်ဖော်
မိန်းကလေးကိုပါ လက်ယဉ်ယဉ်ဖြင့်
သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သတ်ဖြတ်ရာတွင်
လည်း လက်စလက်န ဖျောက်ဖျက်နိုင်ခဲ့
၍ အပြစ်မရှိသူနှစ်ဦးမှာ ကြားချောင်
ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ အပြစ်မရှိ
သူနှစ်ဦး မတရားကွပ်မျက်ခံရသည်ကို
တွန်ဝီလ်မော့က ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေ
နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအခန်းကို ခြောက်သော
တစ္ဆေမှာ ဆံသခံ ပြတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။
သူသည် ထိုရှုရော့ခိုင်းအိမ်တော်မှ
အိမ်စေမိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်
ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ကြိုက်ပြီး သူ
အချစ်ကို မရသောအခါ ကိုယ့်လည်ပင်း
ကိုယ် သင်ဒန်းဓားဖြင့် လှီး၍ အဆုံး
စီရင်ခဲ့သည်။ သူ၏ တစ္ဆေသည်
သွေးစွန်းနေသော သင်ဒန်းဓားတစ်လက်
ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၍ အခြား
တစ်ဖက်ကမူ ဆပ်ပြာပြုလေား
ကိုင်လျက် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး
ရိတ်သည့် သူတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေနေ
တတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

တွန်ဝီလ်မော့သည် လူနပ်
ဆီးဖြစ်သောကြောင့် သူ့အတွက်
ခြံအနေမကောင်းသည်နှင့် အင်္ဂလန်
ရောင်တိမ်းထွက် ပြေးသည်။
တိမ်းထွက်ပြေးရာတွင် အင်္ဂလိပ်
အာပိုင်များ လက်လှမ်းမီနိုင်ရာ

ဝီလ်မော့သည် ဗလအားကိုး
အနိုင်အထက်ကျင့်သူ ဖြစ်သည်တိုင်
အောင် ဉာဏ်ကို လွှာသုံးတတ်သူ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ရှုရော့ခိုင်းအိမ်
တော်တွင် တစ်ညတာ တည်းခိုရာ
ထိုလူက ပညာစွမ်းကို ပြခဲ့သည်။
အိမ်ရှင်သည် သူ့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုသည့်
အနေထက် တမင်တကာ ချောက်ချ
သည့် အနေဖြင့် သရဲခြောက်သော

ဝီလ်မော့သည် ထိုကြောက်
စရာကောင်းသော၊ ချောက်ချားဖွယ်
ကောင်းသော အသွင်တို့ကို မမြဲခဲ့ချေ။
နဂိုကပင် သူသည် ဘာဆိုဘာမှ
မကြောက်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုး။ ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသော ဧည့်သည်များ ပြည့်နေ

သော အိမ်တွင် ပစ္စတိသေနတ်များဖြင့်
စားပြတိုက်ခြင်းထက် တစ္ဆေခြောက်
သည့် အနေဖြင့် စားပြတိုက်ခြင်းက ပို၍
ထိရောက်မှုရှိနိုင်ကြောင်း ပါးနပ်စွာ
ဂိုတ်ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ညနေစာ စားပြီးချိန်တွင်
သူသည် ညွှတ်သည်များ ဖဲကစား၊ ဂျင်
ကစားနေသည်ကို တအောင့်တနား
ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲများထက်တွင်
ငွေစက္ကူများ အထပ်ထပ် ပုံသွားသည်
နှင့် သူသည် သူ့အခန်းသို့ သူပြန်တက်
သွားခဲ့သည်။ အခန်းသို့ အတက်တွင်
မီးဖိုဆောင်ထဲမှ ရေလေးအဖြူတစ်လုံး
ကိုပါ ကောက်ယူခဲ့သည်။

သရဲခြောက်သည်ဆိုသော သူ
အခန်းသို့ ရောက်သောအခါတွင်
သူသည် သူ့မျက်နှာကို ဆေးဖြူမှုန့်များ
လိမ်းကျံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်
ပေါ်တွင် စောင်တစ်ထည် လွှမ်းခြုံလိုက်
သည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့
လက်မောင်းကို သင်ဒုန်းစားဖြင့် လှီး
လိုက်သည်။ ထွက်လာသော သွေးတို့

ကို ရေလေးနှင့် သူ့လက်များပေါ်
သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်
ပြီးနောက်တွင် သူသည် အောက်ထပ်ရှိ
ကစားရိုင်းများသို့ တိတ်တဆိတ်
ဆင်းသွားသည်။

ကစားသမားများသည် သူတို့
ကစားပိုင်းကိုသာ အပြင်းအထန် အာရုံ
ရိုက်နေခဲ့သောကြောင့် တစ္ဆေအတု
အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းသုံးလေးငါးလမ်း
ဝင်မိခါမှ သူတို့ သတိပြုမိလိုက်သည်။
ဤတွင် တစ်ခန်းလုံး ပြောင်းဆန်သွား
ပေတော့သည်။ ညွှတ်သည်များသည်
တွန်ပီလ်မောကတစ်ယောက် သရဲ၏
လည်မြို့ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ပြီး
သရဲက ဆက်လက်၍ သူတို့လည်မြို့
ကို ဖြတ်ရန် ဆင်းသက်လာသည်ဟု
ထိုလျှပ်တပြက် တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင်
စဆုံးတိုင် တွေးထည်လိုက်ကြပြီး
တစ်သားတည်းနေအောင် ပြေးခဲ့ကြ
သည်။ သရဲအတု ပီလ်မောကလည်း
နောက်မှ လိုက်ဟန်ပြလိုက်သည်နှင့်
ကစားသမားအားလုံး အိမ်ပြင်ဘက်

ရောက်သူရောက်၊ မြေတိုက်ခန်းသို့ သွင်း
ရောက်သူရောက်၊ ဂိုဏ်းသို့ ရောက်သူ
ရောက် တချိုးတည်း ပျောက်သွားကြ
သည်။

တွန်ပီလ်မောသည် လောလ် သွတ်
ကစားငွေအားလုံးကို သိမ်းကြုံး၍ သွား
ဆာလာအိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်ရှုသွား
အိမ်တစ်ခုလုံး ဖွဲ့နောက်၍ တန်ခိုး
ပစ္စည်းမှန်သမဆ ကောက်သိမ်းသွား
သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်
တွန်ပီလ်မောက သူ၏ သည်းထိတ်စိတ်
လုပ်ကြံဇာတ်ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်
ပြောပြခဲ့သည်။ သရဲက သူ့ကို ခုတင်
တင် ချုပ်ပြီး သူ့ကို မှတ်ဆိတ်နေ
ရန် ကြိုးစားသည့်အကြောင်း ပြော
လိုက်သည်။ သရဲနှင့် ရန်းကန်
ပုတ်စဉ် သူ့လက်မောင်းကို သင်ဒုန်း
ထိသွားကြောင်း ယုတ္တိရှိရှိ ပြလိုက်
နောက်ဆုံးတွင် သရဲသည်
လက်ဝတ်ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံ
သော လောကြီးကို ကိုင်၍ သရဲ

သည့် အခန်းနံရံထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားသည်ဟု ဇာတ်ကို နိဂုံးချုပ်
လိုက်သည်။

သရဲသတ်သည် ဘေးမှ
ထွက်ကင်းသွားရသည်ကိုပင် တော်ပေ
ဆေးသည်ဟု ယူဆမိသော ညှော်သည်
များနှင့် အိမ်ရှင်တို့သည် ထိုရွှေငွေ
သက်ဝတ်ရတနာတို့နှင့် သရဲဘာလုပ်
နာပါလိမ့်ဟု သုံးသပ်ဆန်းစစ်ခြင်း မပြုခဲ့
ချေ။ တွန်ဝီလ်မော့ ပြောကြားချက်ကို
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လက်ခံလိုက်သည်။
သို့ဖြင့် တွန်ဝီလ်မော့သည် သူ ခိုးဝက်
နိုင်သမျှ ရတနာပစ္စည်းတို့ဖြင့်

လွယ်လွယ်ကူကူ ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့သည်။
ခိုးဝက်ရရှိသည့် ပစ္စည်းတို့ကို ငွေဖော်
ပြီးနောက် မြင်းအသစ်တစ်ကောင်နှင့်
ပစ္စတိုသေနတ်အသစ်များ ဝယ်လိုက်
သည်။ အဝေးပြေးလမ်း စာပြုလုပ်ပြန်
သည်။
ပြည်တွင်းရဲအခြေအနေဆိုး၍
ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ သူ ရှောင်ပြေးပြီး
နောက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်
သောအခါတွင် သူသည် ခေါင်မှ
တက်ကြွခဲ့သည်။ တော်ဝင်ဘုရင် အနီး
ကပ်အမျိုးအဆွေ တစ်နည်း၊ ဘုရင့်
ညီတော် ဘတ်ကင်းဟန်းမြို့စားကို

စားပြသွားတိုက်မိလိုက်သည်။
ဤစားပြမှုသည် သူ၏ နောက်
ဆုံး စားပြမှုဖြစ်သွားသည်။ အာဏာပိုင်
များက သူ့ကို အမိအရ လိုက်လံဖမ်းဆီး
ခဲ့သည်။ သူသည် ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့
တွင် နေရာဟမ်တွန်မြို့တွင် ကြိုးပေး
ကွပ်မျက်ခံလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် ဘာကို
မှ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်သော
တွန်ဝီလ်မော့၏ ဘဝနိဂုံး ချုပ်သွားခဲ့
သည်။

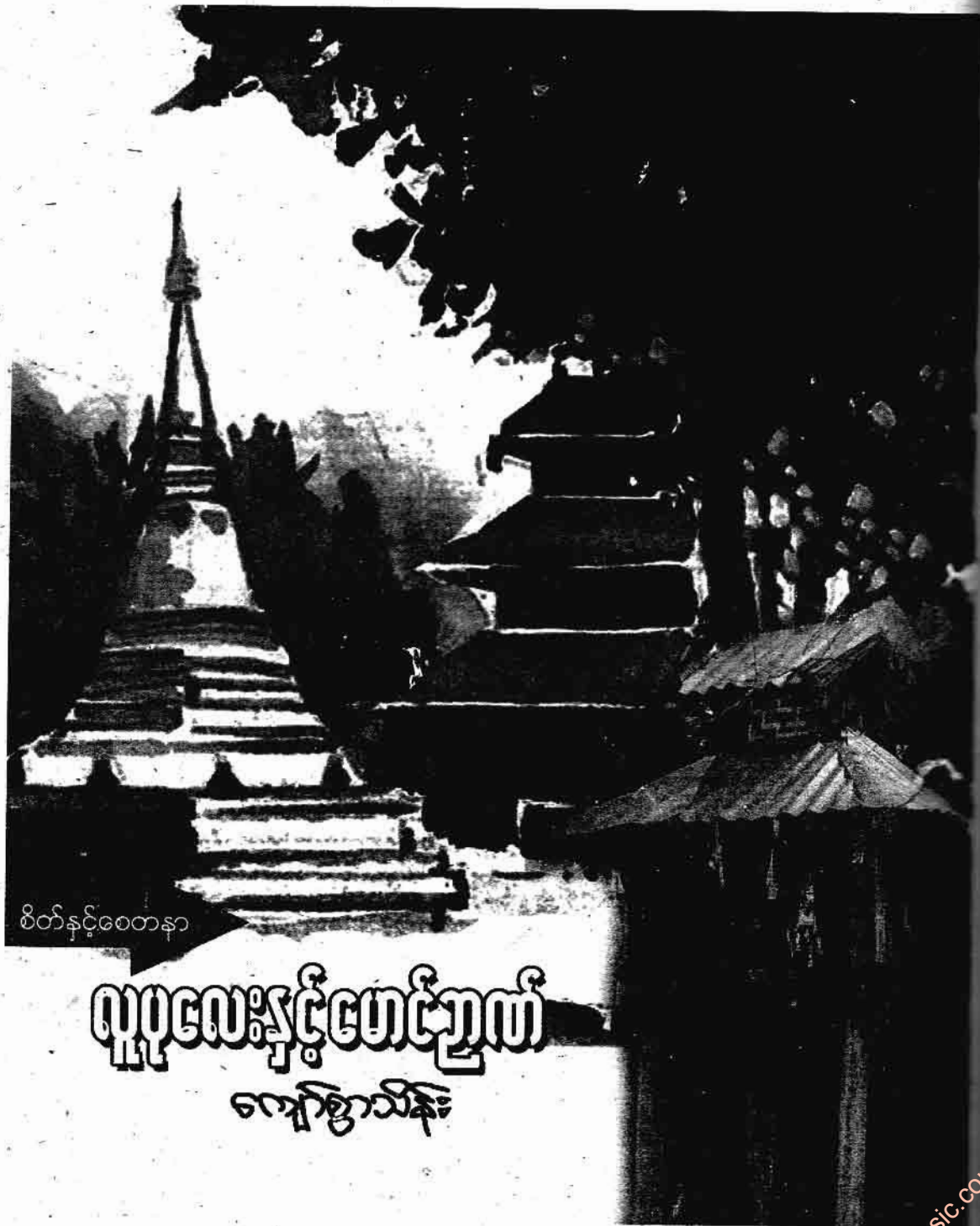
Ref : Highway Man's Ghost Prank
By Geoffrey Homphrys.

သီဟသူရ

Emily
Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padauk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

ပိတ်နှင်စေတနာ

လူပုလေးနှင့်ပေါင်ဉာဏ်

ကျော်စွာသိန်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အကယ်၍ ဉာဏ်မောင်သည် နွားကျောင်း၍ ပင်ပန်းနေသော်လည်း သတိပညာရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူတို့ရွာမှ ထွက်၍ ရွာနောက် ကွင်းပြင် သို့ရောက်သည်နှင့် နွားများကို လွှတ်ကာ ကွင်းစပ်ညောင်ပင်ကြီးတွင် အိမ်မှ ဒါလာသော စားစရာများကို ရိုရိုသေသေ ချကာ ...

“ညောင်စောင့်နတ်မင်းကြီး ခင်ဗျာ ကျွန်တော့်နွားများ မပျောက်ရ အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတော် မူပါ” ဟု ဆိုကာ လက်အုပ်ချီ၍ ဆောင်းပန်လေ့ရှိပေသည်။ နွားများကို ကွင်းပြင်တွင် လွှတ်ကာ စောင့်ကြည့် ရင်း ထိုကွင်းပြင်မှာပင် သူက နားနေ ဆိုရီလေသည်။

ဉာဏ်မောင်၏ တာဝန်က ဆယ်လေးကောင်ကို ကျောင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ နွားများသည် စားကျက် ဆောင်းသော လွင်ပြင်တွင် စားကာ ရောင်း ညနေပြန်လာသည်အထိ ထို

ညောင်ပင်ရိပ်တွင် သူက နားနေလေ့ ရှိလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဉာဏ်မောင်။ မင်းနွားတွေက တယ်ပြီး အလိုက်သိတာ ပဲ။ ငါတို့ဆီ အုန်းနွားထိ နွားတွေ လိုက် ပြီး မောင်းရတယ်”

အုန်းနွားဆိုသည်မှာ သစ်ဆိမ့် ရွာမှ တစ်မိုင်သာသာ သွားရလေသည်။ ထိုရွာနစ်ရွာကြားတွင် ကွင်းပြင်ကြီးရှိ သည်။ ထိုကွင်းပြင်ကြီးမှာ နွားများ၏ စားကျက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဉာဏ်မောင်နှင့်အတူ နွား ကျောင်းသူများမှာ ငတိုး၊ တောမောင်၊ သာပွင့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ကတော့ ကွင်းထဲတွင် နွားကျောင်းရင်း ငှက်ထောင်သူက ထောင်သည်။ ငါးရှဉ့်ထိုးသူက ထိုးသည်။ သာပွင့်ဆိုလျှင် နွေရာသီစပါးရိတ်ပြီး အင်းများခန်းခါစ နေရာတွင် ငါးရှဉ့်ကို ဆူးနှင့် လိုက်၍ထိုးသည်။ ငါးရှဉ့်က ရေခန်းစနွားထဲတွင် ရှိသည်ကို သူက ဆူးနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်ရာ “ဇွီခနဲ” ထိုးမိ

သည်နှင့် ထိုနေရာကို ဂေါ်ပြားနှင့် တူးကာ ငါးရှဉ့်ကို ထုတ်ယူလာသည်။

ရေခန်းစ နွားထဲတွင်နေသော ငါးရှဉ့်မှာ “ပါးမွဲ” ဟု ခေါ်သော ငါးရှဉ့် အကောင်ကြီးများပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို ငါးရှဉ့်ကောင်ကြီးများကို သာပွင့်သည် ယူကာ ရွာထဲတွင် အချို့ကို ရောင်း၍ အချို့ကို အိမ်တွင် မန်ကျည်းရွက်နှင့် ချက်စားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဉာဏ်မောင်။ မင်းက ငါးရှဉ့်လည်းမရှာ၊ ငှက်လည်း မထောင်။ ဟိုကောင်တွေ ချောင်းစပ် မှာ ငါးကို ကွန်ပစ်တော့လည်း မလိုက် နဲ့။ ဘာလဲ မင်းက သူဌေးသားလား”

အတူ နွားကျောင်းဖော် သာပွင့်က ငါးရှဉ့်များကို မြက်နှင့်ချည် ကာ ဆွဲလာရင်း ပြောသည်ကို ညောင်ပင်အောက်မှ မော့ကြည့်ရင်း...

“ငါပြန်မှ မျှစ်နည်းနည်းချိုးပြီး အိမ်မှာ မျှစ်ဟင်း ချက်စားမယ်ကွာ။ ဒီအကောင်တွေ ငါ မသတ်ချင်ဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း သာပွင့်၊
ငတိုးနှင့် တောမောင်တို့က ရယ်မော
ကြလေသည်။

“ဒီကောင်က သူ့ကျောင်းတဲက
နွားတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ အသီးအရွက်ပဲ
စားတဲ့ကောင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

သာပွင့်နှင့်ငတိုး ရယ်သည်ကို
တောမောင်ကပါ ထောက်ခံလေသည်။
ဉာဏ်မောင်က တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဗလ
ကောင်းကောင်းနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ်လောက် ရှိသည်။

နွားကျောင်းသည့် နကန်
(ကြိမ်လုံး)ကို ယူလိုက်သည်ကို
တွေ့သည်နှင့် သာပွင့်တို့ ထွက်ပြေးသွား
ကြပေတော့၏။

ဉာဏ်မောင်သည် သတ္တဝါ
များ အသက်ကိုလည်း မသတ်၊ ညောင်
ပင်အောက်တွင်လည်း အညစ်အကြေး
စွန့်လှေ့မရှိပေ။ သူပါလာသော စားစရာ
များကို ညောင်ပင်စောင့်နတ်အား ဦးဦး

ဖျားဖျား ပူဇော်ပသကာ ညောင်ပင်ရင်း
မှာပင် အိမ်မှ ပါလာသော ထမင်းထုပ်
ကို ဖြည့်၍ စားလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့ ...

နွားများကို ကွင်းထဲသို့ မောင်း
လာရင်း ညောင်ပင်အောက်တွင်
လောက်လေးခွများနှင့် သာပွင့်တို့က
တစ်နေရာကို ပစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

“ထောက် ထောက် ဒေါက်”

“ဟာ ... နည်းနည်းပဲ

လိုတယ်”

“မထိဘူးကွာ။ ဒီတစ်ခါ ထိပြီ

ဟေ့”

သာပွင့်က ပြောပြောဆိုဆို
လောက်လေးခွကို ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ပြန်
လေသည်။ သူတို့သည် ပုတ်သင်ညှိတစ်
ကောင်ကို ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်နေကြခြင်း
ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပုတ်သင်ညှိက ညောင်ပင်ရင်း

မှ အပေါ်ရှိ ညောင်ပင်ခွဆုံကို တက်၍

ပြေးလေသည်။

“ဟာ ... အပေါ်မှာကွာ”

“အပေါ်ရောက်သွားပြီ”

“ဟိုမှာ ဟိုအကိုင်မှာ”

ပြောပြောဆိုဆို သာပွင့်က

ဦးဆောင်ကာ ညောင်ပင်ပေါ်သို့

တက်သွားသော ပုတ်သင်ညှိကို လိုက်၍

ပစ်နေကြလေသည်။

“ဉာဏ်မောင်”က ထိုအခြေ

အရာကို တွေ့သောအခါ ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ဘာလုပ်

နေကြတာလဲ”ဟု မေးလေသည်။

သာပွင့်က ...

“ဟာ ... မင်း လေးခွပစ်

ဘူးလား။ ဟိုမှာ ပုတ်သင်ညှိ

ဘယ်သူလက်ချက်နဲ့ ထိမလဲဆိုတာ

ပြိုင်နေကြတာ”ဟု ဖြေလေသည်။

“မင်းတို့ မစားရ၊ မသောက်နဲ့”

ကွာ။ မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ဟာကွာ မင်းအသာနေ”

“သာပွင့်ရေ ဟိုအကိုင်မှာ

ပစ်သာပစ်”

“ဒေါက်”

“တုံး”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ဆိုကွာ
င်းတို့ ပြောလိုမရဘူးလား”

ပြောပြော ဆို၊ ဆို၊ နဲ့ ငါ့
ဥာဏ်မောင်သည် သူ၏ နွားမောင်း
သော “နကန်” နွားရိုက်သည့် ကြိမ်လုံး
ကို ယူကာ ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့လေးခွ
ဆွ သိမ်းမလား၊ မသိမ်းဘူးလားပြော”
ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။

ဥာဏ်မောင်က စိတ်ဆတ်
သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသော
ဥာဏ်မောင်၏ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်
ဖြင့် ချော့ကြောင့် သာပွင့်၊ တောမောင်နှင့်
တို့တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“နောက်ထပ် ပုတ်သင်ညှိုကို
လောက်စာလုံး”ကို ထည့်ရန်
နုရာမှ လောက်လေးခွကို အောက်
မှန်ချကာ ဆက်မပစ်ဘဲ ကွင်းထဲသို့
ဆွဲသွားကြလေတော့သည်။

ပုတ်သင်ညှိုလေးမှာလည်း
ညှိုကိုင်ပေါ်မှ ညောင်ပင်ခွကြား

သစ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို
ဥာဏ်မောင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ထိုည ...

ဥာဏ်မောင်သည် အိပ်မက်
ထဲတွင် နွားကျောင်းသွားရသည်ဟု
မြင်မက်လေသည်။ နွားကျောင်းသွားရင်း
မှ ရွာနောက်ဘက်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးရှိ
ရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မနေ့က
သာပွင့်တို့ လေးခွနှင့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးနေ
ရသော ပုတ်သင်ညှိုလေးသည်ညောင်ပင်
ပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလာလေသည်။

“ဘုတ်”
“ဟင်”
ညောင်ပင်အောက် ရောက်

သောအခါ ပုတ်သင်ညှိုသည် လူတစ်
ယောက်အသွင် ပေါ်လာသည်။
တစ်တောင်လောက်မျှသာ ရှိသည်။
သို့သော် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် လူကြီး
တစ်ဦး၏ အသွင်မျိုးနှင့် တူလေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ဉာဏ်
မောင်ရာ၊ မင်းကယ်ပေလို့၊ နို့မို့

ဟိုကောင်တွေလက်ချက်နဲ့ ငါသေပဲ
သေမလား၊ အဖော်ရာပဲ အကြီးအကျယ်
ရမလား၊ မသိဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”
“ငါက အဲဒီညောင်ပင်မှာ
နေတဲ့လူဟေ့၊ မင်း ငါ့ကို ကူညီတာ။
မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်”
“ကျွန်တော်က အလကားနေ

ရင်း သတ္တဝါအသက်သတ်တာ မကြိုက်
လို့ပါဗျာ”

“အဲဒါ ကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်
ပေါ့ကွ။ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို ခင်တာ
ပဲ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီ”

“မိတ်ဆွေဖြစ်တော့ ခင်ဗျားက
ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“မင်းနဲ့ ကစားချင်တာပေါ့”
“ဗျာ ... ဘယ်လိုကစား
မှာလဲ”

“အပြေးပြိုင်ချင်တာပေါ့ကွာ။
မင်း မနက်ဖြန် နွားကျောင်းလာရင်
အပြေးပြိုင်မလား”

အိပ်မက်ထဲတွင် ဉာဏ်မောင်

က ထိုလူပုလေးကို ခင်သွားကာ ...

“ပြိုင်မယ်ဗျာ။ ဘယ်တော့
အပြေးပြိုင်မလဲပြော”ဟု မေးလိုက်၏။

“မနက်ဖြန်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့ကွာ။ ဆွမ်းခံ
မပြန်ခင် မင်းလာခဲ့။ ထန်းနှစ်ပင်ထိ
မင်းနဲ့ငါ အပြေးပြိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဉာဏ်မောင်သည် အပြေးပြိုင်
ရန် ကတိပေးလိုက်လေသည်။ အိပ်မက်
မှ လန်နိုးသောအခါ သူသည် အံ့အား
သင့်နေ၏။

နွားများကို သူ စောစောပင်
ရွာနောက်ကွင်းသို့ မောင်း၍ လာခဲ့
သည်။ နွားများ ကွင်းထဲ လွှတ်လိုက်
ချိန်မှာပင် ညောင်ပင်ပေါ်မှ ပုတ်သင်ညှိ
သည် “ဘုတ်”ခနဲ ခုန်ချလာ၏။
ညောင်ပင်မှ ကွင်းရှေ့ရှိ လယ်ကွက်ထဲ
တွင် ပုတ်သင်ညှိက ဆင်းလာ၍
ဉာဏ်မောင်သည် ပုတ်သင်ညှိနှင့်
အပြေးပြိုင်လေတော့သည်။

လယ်ကွက် အရှေ့ဘက်

ထန်းနှစ်ပင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးကြ
သည်။ သာပွင့်နှင့် တောမောင်တို့
အမြင်တွင် ဉာဏ်မောင်တစ်ယောက်
တည်း ပြေးနေရသည်ဟု မြင်နေလေ
သည်။

“ဟေ့ ... ဟိုမှာ ဉာဏ်မောင်
အလောတကြီး ပြေးနေပါလား”

သာပွင့်က ပြော၏။

“မသိပါဘူးကွာ။ ဒီကောင်
ရေဆာလို ထန်းနှစ်ပင်က လယ်ထဲသွား
တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

တေးက သူထင်ရာ ပြော
လိုက်သည်။

ပုတ်သင်ညှိမှာ အလွန်မြန်
သောကြောင့် ဉာဏ်မောင်က မနည်း
ပြေးလိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပုတ်သင်
ညှိက ရှေ့ရောက်လိုက်၊ ဉာဏ်မောင်က
နောက်ရောက်လိုက်ဖြင့် နောက်ဆုံး
ပုတ်သင်ညှိသည် ဉာဏ်မောင်ထက်
ခြေတစ်လှမ်းစာ နောက်ကျကာ ကျန်ခဲ့
ပြီး ဉာဏ်မောင်က ထန်းနှစ်ပင်ရှိရာ

လယ်ထဲရောက်၍ အသင့်ရှိသော
သောက်ရေအိုးစင်တွင် မောမောနှုတ်
ရေသောက်လိုက်လေတော့သည်။
ပုတ်သင်ညှိကား နောက်သို့ ပြန်ပြေး
ကာ ညောင်ပင်ရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်
ကို ဉာဏ်မောင် မြင်လိုက်ရလေသည်။
ထိုညတွင် ဉာဏ်မောင်သည်
အိပ်မက်မက်ပြန်လေသည်။

ညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ခုန်ချ
သော လူပုလေးက ဉာဏ်မောင်ထံ
“မင်းနိုင်သွားပြီ ငါနဲ့တည်း”

ဒီတော့ မင်းကိုငါ လျော်ကြေးပေးရမယ်
မင်းနဲ့ငါ အပြေးပြိုင်ဖို့ထွက်တဲ့
အလယ်က ညောင်မြစ်နှစ်ခုကြား
မင်းတူးယူ ငွေဒဂါးတွေ တွေ့လိမ့်
အဲဒါကို လူမသိစေနဲ့ ငါ့အတွက်
အလှူအတန်းလှူပါ”ဟု ပြောလေသည်။
ဉာဏ်မောင်သည်

နီးလာသောအခါတွင် မိုးလင်းစဉ်
သည်။ ထိုအချိန်က အင်္ဂလိပ်
မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းယူအုပ်စိုး
ကိုလိုနီခေတ်ဖြစ်သောကြောင့်

မောင်သည် သူ့ဇနီးကို ပေါက်ကြားမည်
 နီး၍ မပြောဘဲ နံနက်စောစော နွားများ
 မောင်းကာ တူရွင်းတစ်ခုနှင့် အရှေ့ဘက်
 ညောင်မြစ်နစ်ခုကြားသို့ တူးရာ ဒေါင်း
 ဒါး ၁၀ ပြားကို ရရှိလေသည်။ သူသည်
 ပါလာသော ထမင်းနှင့် ဟင်းကို
 ညောင်စောင့်နတ်ကို ပူဇော်ရင်း အိမ်သို့
 နွားများ မောင်းကာ ပြန်လာ၏။ အိမ်
 ရောက်၍ ဒေါင်းဒါးပြားကို ပြသောအခါ
 သူ့ဇနီးက ...

“ရှင် ... ဒါကို ဘယ်က
 ထာတာလဲ။ ဥပဒေနဲ့မှ ကင်းရဲလားရှင်။
 စာကြာ မြို့အုပ်မင်းသိမှ ခက်မယ်။
 တွေ့ကို မသုံးပါနဲ့ဦး”ဟု ဆိုကာ
 မီးလေသည်။

ဉာဏ်မောင်က ညောင်စောင့်
 နတ်ကို အာမခံထားကြောင်း အလှူလုပ်

ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရာ သူ့ဇနီးက
 “ကျွန်မစုထားတဲ့ ငွေတွေ
 ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး
 အမျှဝေတာပေါ့”ဟု ပြောလေသည်။
 ဉာဏ်မောင်ကလည်း
 သဘောတူ၍ သူတို့ငွေဖြင့် ဘုန်းကြီး
 ငါးပါးကို သင်္ကန်းကပ်ကာ အလှူအံ့အဖို့
 ကို ရွာနောက်ရှိ ညောင်ပင်စောင့်သော
 ရုက္ခစိုးနတ်သည် ဉာဏ်မောင်ကို
 အိပ်မက်ထဲ၌ ကိုယ်ထင်ပြကာ သူ့ဘဝ
 ကို ပြောပြလေသည်။

“သင်ရဲ့ ကောင်းမှုအလှူကို
 သာဓုခေါ်ရလို့ ယခု ငါ နတ်တို့ရဲ့
 ဘုံဘဝကို ရောက်ရှိရပါပြီ။ ဒါကြောင့်
 သင့်ကို ငါပိုင်တဲ့ ညောင်ပင်ရဲ့ အရှေ့
 ချိုင့်ထဲမှာရှိတဲ့ ဥစ္စာကို ပေးခဲ့ပါတယ်။
 သင်တူးယူ အသုံးပြုပါတော့။ ငါလည်း

နတ်တွေရဲ့ အစည်းအဝေးကို သွားဦး
 မယ်”ဟု ပြောလေသည်။
 နံနက် မိုးသောက်သောအခါ
 ဉာဏ်မောင်သည် ဇနီးကို ပြောပြ၍
 ရွာသူ၊ ရွာသားများ မနံ့မီ ဝေဃီဝေလင်း
 အချိန်တွင် တောင်းတစ်လုံး၊ တူရွင်း
 တစ်ခုဖြင့် ရွာနောက်သို့ ထွက်လာပြီး
 အရှေ့စူးစူးအိမ်မှ ရေခမ်း၍ ခြောက်နေ
 သည့်နေရာကို တူးဖော်ကြည့်ရာ ငွေဒါး
 များ အပြည့်ထည့်ထားသော အိုးတစ်အိုး
 ကို ရရှိလေသည်။

ထိုငွေဒါးများဖြင့် ဉာဏ်
 မောင်သည် လယ်ကွက်များကို ဝယ်ကာ
 လယ်ပိုင်ရှင်ဘဝဖြင့် ချမ်းချမ်းသာသာ
 ဇနီးနှင့်အတူ နေထိုင်ကြရလေတော့
 သည်။

ကျော်စွာသိန်း

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးပြန်ရှိရေး

နဂါး

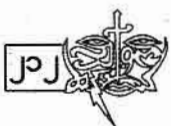
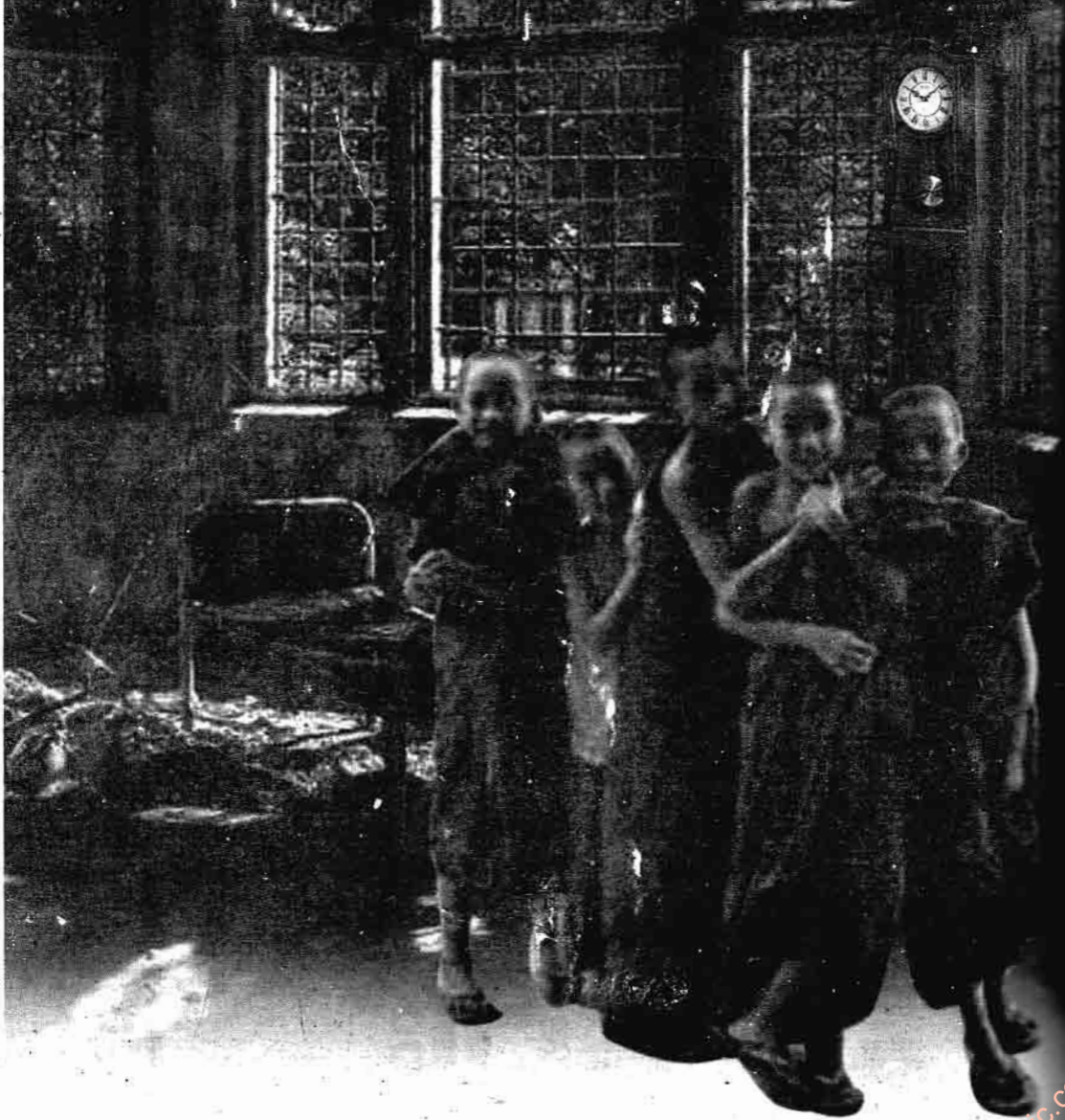

စာပေ

ဂမ္ဘီရဆန်သောအဖြစ်အပျက်

မောင်စိန်နု

အိပ်မက်လေလား၊ ဝိညာဉ်လား

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကျောင်းပေါ်တွင် ချိန်တွဲထားသည့် ရှေးဟောင်းတိုင်ကပ် နာရီကြီးဆီမှ တဒင်ဒင်မြည်လျက် ည (၉) နာရီရှိပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်လူငယ်ချင်း မှာကြားသွားသည့် စကားများက နားထဲသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“သူငယ်ချင်း ဒီကနေ့ည ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း အိပ်မှာပို့ အဖော်လေးဘာလေးရအောင် လာအိပ်ပေးစမ်းပါကွာ”

ကြားယောင်လာသည့် စကားများကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိမိနေထိုင်သည့် ကျောင်းဆောင်အောက်တွင် ထမ်းလျှောက်ရင်း စာအံ့နေခြင်းမှ ရပ်နားလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းနေသည့် အဆောင်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးနောက် (၉) နာရီခွဲလောက်တွင် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းဆိုသူတို့မှာ တစ်ရွာတည်းသား မဟုတ်ကြ

သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ကျောင်းတည်း ကိုးကွယ်ကြသည့် ရွာနီးချင်းများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက မိမိတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ပင် မူလတန်းပညာများအတူတကွ သင်ကြားခဲ့ကြရသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်

ရောက်လာကြသည့်အခါတွင် ရှင်သာမဏေဘဝဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ စာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခုတွင် လောကုတ္တရာစာပေများကို ဆက်လက်သင်ကြားလျက် ရှိနေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်တည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တစ်ဆောင်စီ နေကြရလေသည်။

ဤသို့ နေထိုင်လာကြရင်း

ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှသည့် တစ်ခုသော နွေရာဇီတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် သူနေရသည့် ကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် ပူအိုက်လွန်းသည်ဟု ဆိုကာ အဆောင်

ဘုဉ်းကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်က သူတို့ကျောင်းအောက်ထပ်တွင် အခန်းတစ်ခန်း ဖွဲ့လေတော့၏။ ပြီး . . . သူတို့ကျောင်းအောက်ထပ်တွင် ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူ့ လှူဒါန်းထားမှန်း မသိသည့် ခုတင်အိုကြီးနှစ်လုံးကို ယူကာ သူ့အခန်းတွင် နေသားတကျ ခင်းကျင်းလေ၏။

သူတို့ကျောင်းအောက်ထပ်

တွင် သမံတလင်း (အင်္ဂတေအခင်း)သာ ရှိရကား ထိုခုတင်အိုနှစ်လုံးသည် သူ့အတွက် အခင်းဆိုလည်း ဟုတ်၊ အိပ်ရာဆိုလည်း ဟုတ်သဖြင့် အလွန်ပင် အဆင်ပြေလေ၏။ သူငယ်ချင်း ခုတင်တစ်လုံးကို သူ့အိပ်ရန်နှင့် ကျန်တစ်လုံးကိုမူ စာကြည့်ရန်နှင့် ညှော်သည်အာဂန္တုအတွက် ရည်ရွယ်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ခင်းကျင်းလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားသည့်အခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်ခဲ အဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

xxx

“အမယ်လေး သူငယ်ချင်းရာ

သေသေချာချာ မီးထွန်းပြီး ကြည့်လိုက်”

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူတို့သည် ညမအိပ်မီ ထန်းလျက်ခဲ နှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြရင်း ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက အမှတ်တရဖြစ် စေခဲ့သည့် အကြောင်းအရာအချို့ကို စားမြုံ့ပြန်ကာ ပြောဆိုနေကြသေး၏။ ပြီးမှ အိပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေရာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် ညာဘက်ရှိ ခုတင်အိုတွင် နေရာယူလျက် ကျွန်တော် အတွက်မှာမူ ဘယ်ဘက်က ခုတင်အို ကြီးတွင် အိပ်ရန် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းတို့သည် ညဉ့် အတော်နက်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြသည်ဖြစ် ရာ မကြာမီပင် အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

ဘုရားကယ်ပေလို့သာပဲ။ မင်း သိပ်ကံ ကောင်းသွားလို့ပေါ့ကွာ။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းအသက်လည်း သေမှာ။ ငါလည်း တစ်ခါတည်း ထောင်ထဲတန်းရောက်မှာ။ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကံကောင်းကြပေလို့ ပေါ့ကွာ”ဟု စုတ်သပ်ကာ တဖွဖွ ပြော နေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသူ ဘာကြောင့်၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေသည်ကို နားမလည်နိုင် ဘဲ မယောင်ယမ်းတာကလည်း အထူး အဆန်း အလန့်တကြားပဲ။ သူများကိုပါ နို့ပြီးမှ ယောင်ရတယ်လို့ကွာ”ဟု အိပ်မ့် စုံမွှားလေးသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းက တည်တည်နည် ခြောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် ခုတင်ကို အသေ အချာ ကြည့်လေရာ ခုတင်ထောင့်တွင် ဓားတစ်ချောင်းထောင်လျက် စိုက်သည့် ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဓားစိုက်ဝင်သည့် နေရာမှာ ခုတင်၏ ခေါင်းရင်ဘက် ခပ်ကျကျ ကျွန်တော်ရင်အုံ (အိပ်သည့် အနေအထားနှင့်) တန်းတန်းဆီ မတ်ပင် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မည်သို့ စဉ်းစားရမှန်းမသိဘဲ ငေးငေးဝံ့ဝံ့ဖြစ်နေသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ...

“ငါ့ကိုတော့ အထင်မလွှဲနဲ့ သူငယ်ချင်း။ အခုလို ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ကို ငါ ရှင်းပြပါရစေကွာ”ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်ပင် ပြောနေ၏။

ထိုအခါကျမှ သူငယ်ချင်း ဘာလို့ သူက ယောင်ရမ်းနေခြင်း မသေကြောင်းကို သေချာစွာ သိရသေးသည့် သူက ရှင်းပြမည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်

ည ဘယ်အချိန်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မှတ်သားမိခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ စဉ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အတင်းလှုပ်နှိုး သဖြင့် နိုးလာရသည်။ အိပ်ချင်မှူးတူး မျက်စိမဖွင့်ချင်၊ ဖွင့်ချင်နှင့် ဖွင့်ကြည့် လိုက်စဉ် သူက ...

“ငါ ... မယောင်ပါဘူးကွာ။ ငါ တကယ်ကို ဘုရားစူးမယောင်တာ။ ငါ အိပ်မက်အထူးအဆန်းတစ်ခုကြောင့် အခု နိုးလာတာ။ မင်းကို နို့တာလည်း ယောင်ရမ်းပြီး နို့တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို နို့တာ။ ငါပြောတာ မယုံ သေးဘူးဆိုရင် မင်းအိပ်တဲ့ ခုတင်ကို

www.burmeseclassic.com

“သည် အမြန်အလိုပင် သိလိုလျှင်ဖြစ်ရ
ကား ...

“ကိုင်း ... သူငယ်ချင်း။
ဘယ်လိုဘယ်လို အိပ်မက်ကြောင့်
ခုတင်ဘောင်မှာ စားတောင်စိုက်ရတယ်
ဆိုတာ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”ဟု ခပ်သော
သော မေးလိုက်၏။

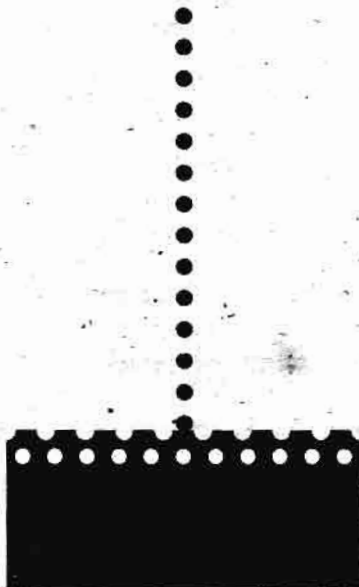
ထိုတွင် သူက ရှင်းပြသည်
မှာ ...

“ဒီလိုပါ သူငယ်ချင်း။ ငါ
အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ် အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ အခန်းတံခါး
ကို ဝှမ်းခနဲ မြည်အောင် တွန်းဖွင့်ပြီး

ဝင်လာကြတယ်။ ငါလည်း ညအချိန်
တော်ကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်
ထယ်လိုက်စွဲကြောင့် ဝင်လာကြတာလဲ
မို့ အံ့အားသင့်စွာနှင့် ဖြန်းခနဲပဲ အိပ်

ရာက ထထိုင်လိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်
ယောက်ဟာ အခန်းတံခါးကို သေသေ
ချောချော ဝှေ့လိုက်ပြီးတော့မှ အခု
သူငယ်ချင်းအိပ်နေတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ

“ကိုရင် ... ဒီခုတင်ဟာ
တပည့်တော်မ ခုတင်။
အဲဒါကြောင့် ...
ကိုရင် ဖယ်ပေးပါ
လို့ ဆိုလာတော့တယ်။
ငါကလည်း ...”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အမူအရာနဲ့ပဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်”

“မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ
ရုပ်အင်မတန်မှ ဆင်တူတဲ့အတွက်
ညီအစ်မလားလို့ မေးစရာမလိုဘဲ
ခန့်မှန်းလိုရတယ် သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့
ဘယ်သူက အကြီး ဘယ်သူက အငယ်
ဆိုတာလည်း ခွဲခြားလို့ရတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညီအစ်မနှစ်
ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ကြတာ
ရယ်၊ ညီမလုပ်တဲ့သူက ကနွဲ့ကရ အမူ
အရာလေးနဲ့ သူ့အစ်မပခုံးကို လက်တင်
ပြီး ပိုနေတာရယ်၊ အစ်မဖြစ်သူက
အမူအရာ တည်တည်ကြည်ကြည်
ရှိတာရယ်တို့ကြောင့်ပါပဲ”

“ပြီးတော့ သူတို့ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အသားအရည်တွေ
ဟာ တရုတ်မလေးလိုပဲ ဝင်းဝင်းဝါဝါနဲ့
မို့ တရုတ်မလေးလိုပဲ ငါထင်မိတယ်။
ခုနက ပြောခဲ့သလိုပဲ သူတို့နှစ်ယောက်
ဟာ သူငယ်ချင်းအိပ်တဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ
ထိုင်ကြပြီး အစ်မဖြစ်သူက ငါ့ကို ပြုံးပြီး

ကြီးနဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ပြောလာပုံ
က ...

“ကိုရင် ဒီခုတင်ဟာ တပည့်
တော်မ ခုတင်။ အဲဒါကြောင့် ကိုရင်ဖယ်
ပေးပါ”လို့ ဆိုလာတော့တယ်။ ငါ
ကလည်း”

“ဘာဆိုလို့လဲ။ ဒါ ကျောင်း
က ခုတင်ပဲ”လို့ ပြောလိုက်တော့ ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုရင်မှားနေ
တာ။ တပည့်တော်မတို့ အိပ်နေတဲ့
ခုတင်”

“မဟုတ်ဘူး ညည်းတို့မှားနေ
တာ။ ဒါ ကျောင်းက ခုတင်။ ဒီကျောင်း
ကို ကိုရင်ရောက်ကတည်းက ဒီခုတင်
ရှိနေတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာ
ကိုရင် ပြောမရဘူးလား။ ဖယ်ပေးလေ”

“ကိုရင်ကို တမင်သက်သက်
လာဟောကံမနေနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဖယ်ပေး
ရမှာလဲ။ အခုလို ညဉ့်နက်သန်းကောင်
ကြီးမှာ ညည်းတို့လို မိန်းကလေးတွေ
ကိုရင်တို့အခန်းထဲလာတာ မတော်ဘူး။

ညည်းတို့ အခုပဲ ပြန်သွားကြပါ”

“ငါနဲ့သူနဲ့ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် စကားများကြပြီးတော့ ငါက
ထွက်သွားဖို့လည်း ပြောလိုက်တော့
သူမဟာ မျက်နှာထား တင်းမာသွား
တယ်။ သူမဟာ အရမ်းဒေါသထွက်လာ
ပုံ ရပြီးတော့ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်ကာ တောက်ခနဲ မြည်အောင်
တက်ခေါက်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း”

“ကိုရင် ဖယ်ပေးရင် ဖယ်ပေး
မဖယ်ပေးရင် ကိုရင်ကို သတ်မယ်”လို့
ပြောတော့ ငါလည်း အလွန်ကိုပဲ ဒေါသ
ထွက်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က မိန်းကလေး
တွေ ဖြစ်နေလေတော့။ ငါ အတတ်နိုင်
ဆုံး စိတ်ကိုထိန်းပြီး ...

“ညည်းတို့က မိန်းကလေး
ငါက ကိုရင်။ ဒီလို ထိပါးစော်ကားတယ်
ဆိုတာ သူ့ကို လွန်လွန်းနေပြီ။ ညည်း
တို့ ထွက်သွားကြတော့ သွားဆို အခုပဲ
သွားကြပါ”လို့ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်
တယ်။

အဲသလို အော်လိုက်ကတည်း

က သူငယ်ချင်း လန့်နှိုးကောင်း နိုးလိမ့်
မယ်လို့ ထင်မိတာ။ ထားလိုက်ပါတော့။
ဒီလို အော်တော့လည်း သူတို့ ထွက်
မသွားကြတဲ့ ပုံစံနဲ့ အနားသို့ တိုးလာ
ကြတဲ့အပြင် သူမရဲ့ လက်နှစ်ချောင်းက
ငါ့ရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ပစ်တော့မို့
ပုံစံနဲ့ အနားသို့ တိုးလာကြတယ်။ ဒါ
ငါလည်း မတတ်သာတော့တဲ့အဆုံး
အနားမှာရှိတဲ့ ခဲတံချွန်တဲ့စားနဲ့ ထိုးလိုက်
မိတော့တယ် သူငယ်ချင်း။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က နောက်သို့
လျှင်မြန်စွာပဲ ဆုတ်လိုက်တဲ့အတွက်
မထိလိုက်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ နောက်သို့
လည်းဆုတ်၊ အခန်းတံခါးကို ခွဲပြီး
သုတ်ခနဲ ထွက်သွားကြတယ်။
သူငယ်ချင်း။ ငါလည်း လန့်ထွက်
နိုးလာတယ်။

အဖြစ်အပျက်ဟာ အဲဒီလို
ထဲမှာမှန်း သိလိုက်တဲ့အခါ ငါ ထိုင်နေ
မိတဲ့ ဓားဟာ သူငယ်ချင်း
ချက်ကောင်းထိမိပြီးတော့ တစ်ခဏ

များ ဖြစ်သွားလေပြီလား စိုးရိမ်တကြီး နှင့် သူငယ်ချင်းကို နှိုးတာပါပဲ သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းစကား ပြီးဆုံး သွားသည့်အခါ ကျွန်တော် အိပ်သည့် ခုတင်ပေါ်တွင် ထောင်စိုက်စူးဝင်နေသည့် ဓားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ...

“သူငယ်ချင်း ဟိုကောင်မလေး ကို ထိုးတာက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုရင် သူတို့က သူငယ်ချင်းအိပ်မက်ကမ္ဘာလေးထဲသို့

ခေတ္တလာလည်သွားကြတဲ့ ဝိညာဉ် ဆွဲသည်တွေ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်။

အရေးကြီးတာက ကံကောင်းထောက်မ ညို့ ငါ့ကို မထိမိတာပဲ။ အကယ်၍

တော်လှီများ ထိသွားမိရင် ခုလောက် အသက်ရှိချင်မှ ရှိတော့မယ်ဖြစ်တဲ့

ခန္ဓာဟာလည်း ရင်ခွဲရုံကို ရောက်၊ ကောင်းရောက်နေပြီ ဖြစ်မယ်

သူငယ်ချင်း”ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး

ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် အံ့သြမိ

သည်မှာ ကျွန်တော် အိပ်စဉ်က ခုတင်၏ ဓားစိုက်နေသည့်ဘက်၌ပင် ရှိလေ၏။ အခုလိုဖြစ်ပြီး နိုး၍ နိုးလာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် အခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်စောင်းလျက် ဖြစ်နေသည်မှာ ဘုရားသိကြားမလိုသာပဲဟု အောက်မေ့ ရလေ၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကလည်း ခုတင်တွင် စိုက်ဝင်နေသည့် ဓားကို ကြည့်လျက် များစွာ စိတ်မချမ်းသာ သည့် အမူအရာဖြင့် ...

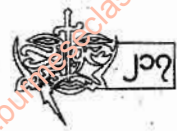
“ငါ ... တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။ ယခုလိုဖြစ်နေတာ ငါ့အပြစ် လို့ပဲ ထားပါတော့။ နောက်နှောင် ဘယ် တော့မှ ဓားလက်နက်တွေကို အနားမှာ ထားပြီး မအိပ်တော့ပါဘူး”ဟု သူ့ကိုယ် သူ နောင်တရသည့် စကားများကို ပြောကြားနေလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်အကြောင်း ပြောနေကြသည် မှာ ညတရေးနီးချိန် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းတို့ ပြန်လည်

၍ အိပ်ကြလေရာ နံနက်ငါးနာရီခန့် တွင် ကျောင်းတိုက်မှ အရုဏ်ဆွမ်းစား ရန် သံချောင်းခေါက်သည်ကိုပင် မကြား တော့သဖြင့် ဆွမ်းတစ်နပ်လက်ကြလေ ၏။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းတွင် သူငယ်ချင်းနေသည့် အဆောင်မှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း အခန်းအနီး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ (ကိုရင်နစ် ပါး)နှင့် စကားပြောဖြစ်ကြလေ၏။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်း၏ လူကြီး ဆန်းကြယ်သည့် အိပ်မက်အကြောင်း လျှောက် ထားတင် ပြကြလေရာ ဘုန်းတော်ကြီးသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပင် နားထောင်လေ၏။

ပြီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးက မိန့်ကြားပြသည်မှာ ... “အင်း ... ဒီခုတင်တတ်လမ်း က ဆန်းကြယ်တာတော့ အမှန်ပဲကွ”

ငါလည်း မင်းသူငယ်ချင်းကို မပြောမိဘူး။ အဲဒီခုတင်က ရာဇဝင်နှင့် ခုတင်ကွ။ မင်းတို့ ကျောင်းတိုက်မဂျက်မီ အဲဒီခုတင်မှာ အချို့စာသင်သားတွေ ညဦးညနေ စာအံကြသေးတယ်ကွ။ ဒီလိုစာအံရင်း (စာကို အာရုံပြုစဉ်းစားရင်း) အိပ်ပျော်သွားမိတဲ့အခါ မင်းတို့တွေတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီသလိုပဲ ခုတင်မှာ လာလာတိုင်ကြတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ တစ္ဆေခြောက်တဲ့ ခုတင်ဆိုပြီး နောက် ဘယ်သူမှ အဲဒီခုတင်မှာ ညဦးညဉ့်နေ စာသွားမအံရဲကြတော့ဘူး။

အဲသလို ငါကြားဖူး မှတ်သားဖူးတာတော့ ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ အခုလောက်ဆို သူတို့တစ်တွေလည်း (အယူမှားလို့ ဖြစ်နေခဲ့ရင်) ကျွတ်သွားကြပြီ ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီးတော့ ငါလည်း မပြောပြမိဘူး။ အခု မင်းတို့ အဲသလို တွေကြ မြင်ကြတယ်ဆိုတော့။ အင်း သူတို့လည်း မကျွတ်မလွတ်နိုင်သေးဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။

အင်း . . . ပြောလက်စနဲ့

ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ အဲဒီခုတင်ရဲ့ ရာဇဝင်က ဒီလိုကွ။ မင်းတို့ ဒီကျောင်းတိုက်ကို မရောက်မီ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက မိုးဦးကျလာပြီဆိုရင် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာဆိုသလို ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိခဲ့တယ်။ တောရော ဖြူပါဆိုတော့ ဒီလိုနဲ့ မိုးဦးကျတစ်ခုမှာ ဒီရပ်ကွက်မှာ ဝမ်းရောဂါ အတော်လေး ဖြစ်လိုက်ကြ

သေးတယ်။ အဲဒီခုတင်ရဲ့ ကာယကံရှင် (ပိုင်ရှင်) ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာလည်း ကံဆိုးစွာနှင့်ပဲ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားတဲ့အထိ ပါသွားကြတယ်။ သူမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးပါပဲ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အဲဒီခုတင်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြရတယ်။ သူမတို့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလည်း အလွန်အလွန်ပဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ ဒါနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်အပြီး မှာ အဲဒီခုတင်ကိုပါ သူတို့လေးတွေ ကုသိုလ်ရပါစေလို့ မိဘက ရည်မှန်းပြီး လှူဒါန်းသွားကြတယ် ဆိုပါတော့။

ခုတင်အိုရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဘုန်းတော်ကြီးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရှင်းပြပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးရှင်းပြသည်များကို နားထောင်ပြီး ညတုန်း ဖြစ်ရပ်သည် အိပ်မက်လေလား။ ဝိညာဉ်လားဟု အဖြေပြုရခက်သည့် ပစ္စည်းပစ္စာတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ခွဲခြံလျက် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့။

ကိုယ်တွေ့
ကျွန်ုပ်နှင့် ပရလောကသားများ
အပိုင်း (၂)
ရွှေကံကုသာသနာပြု မယ်တော်ကြီး
ရေးသားပူဇော်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ သာသနာပြုခရီး
တစ်လျှောက်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်
အဖြစ်အပျက်များ များလွန်သောကြောင့်
အကြိမ်အရေအတွက်များ မမှတ်မိတော့
သော်လည်း အမှန်တကယ် ကြုံခဲ့လေ
သောကြောင့် မြို့ရွာအမည် အဖြစ်အပျက်
အကြောင်းအရာများကို မှတ်မိသမျှ
တင်ပြရေးသားသွားပါမည်။

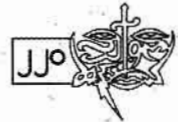
ကျွန်ုပ်တွင် ပေါင်းပေါင်း (ခ)
ဝင်ဝင်နွယ်ဟူသော မွေးစားသမီးတစ်ဦး
ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသမီးလေးသည် သိုက်
ဆက်လေးဖြစ်၍ ဘဝဟောင်းဆွေမျိုး
များနှင့် နားလည်မှုယူပေးပြီး ကျွန်ုပ်က
မေတ္တာရပ်ခံပေးသဖြင့် ဘုရား၊ တရားကို
ရှိသေကိုင်ရှိုင်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ
မပြတ် ဆောင်ရွက်ကာ သာသနာတော်
ကြီးကို စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးစားကာ
ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေသူကလေး ဖြစ်ပါ
သည်။ ပေါင်းပေါင်းတို့မိသားစုက
စဉ်ကိုင်မြို့တွင် “ခေတ်ဆန်သူ”ဆိုသည့်
စားသောက်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်လှစ်ထားပြီး
“ရွှေလူခန်းမ”လည်း ရှိပါသည်။ စဉ်ကိုင်

မြို့ထဲတွင် “သပြေ”ဆိုသည့် အမည်ဖြင့်
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထား
ခဲ့ရာ ထိုစားသောက်ဆိုင်သည် ယခင်က
ရန်နိုင်ရပ်ကွက်မှ သင်္ချိုင်းကုန်းအဟောင်း
ကြီးအနီးတွင် ရှိခဲ့သဖြင့် ထိုသင်္ချိုင်းကို
အသုံးမပြုတော့သော်လည်း မကျွတ်
မလွတ်သေးသော ပရလောကသားများ
က ရှိနေဆဲဖြစ်သောကြောင့် သပြေ
စားသောက်ဆိုင်မှ “ဝိတ်တာ” (အလုပ်
သမား)များက ညညကျလျှင် လူငယ်
သဘာဝ စားပွဲခုံပေါ်တွင် အသားစိမ်း၊
ငါးစိမ်းများ တင်၍ နတ်မေးသလို
ဘာဖြစ်မယ်ဆိုရင် စားပွဲကို ဘယ်ဘက်
ရွေ့ပါ။ ဘယ်နံရံခေါက်ပြပါဟု
မေးမြန်းကြဟန် တူပါသည်။ ထိုသို့
ညစဉ် မေးရင်းမေးရင်း၊ ခေါ်ရင်းခေါ်ရင်း
နှင့် ထိုပရလောကသားများက ၎င်းတို့
နေရာသို့ မပြန်ကြတော့ဘဲ စားသောက်
ဆိုင်တွင် သောင်းကျန်းကြပါတော့သည်။
ရောင်းရန် ဝယ်ထားသော အသားငါး
များ ပျောက်သွားခြင်း၊ နေခင်းကြောင့်
တောင် ခြောက်လှန့်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရ

၍ စားသောက်ဆိုင်ကြီးကို ဝိတ်ထားရ
သည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားပါတော့
သည်။ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်၍မရသော
ကြောင့် ကြူထိုးလိုသူများအတွက်
ကြူခုံဖွင့်သောအခါမှာလည်း ခြောက်
လှန့်လှန့်သဖြင့် ကြူခုံထိုးသူများလည်း
မလာရဲကြဘဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။
ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို သိထားသော
မွေးစားသမီး ပေါင်းပေါင်းက ကျွန်ုပ်ကို
အကူအညီ တောင်းခံလာပါသည်။
“မယ်တော်ကြီး သမီးတို့ ဆိုင်က
ဝိတ်ထားရတယ်။ နေရာကကောင်းပြီး ခြေဖုတ်
အလုပ်မဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သမီးတို့ ထည့်နေ
ဆိုင်ကို လိုက်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပေး ဘယ်ဘက်
ဦး”ဟု အကူအညီတောင်းသဖြင့် တိုက်သ
ကျွန်ုပ်က သမီးရေ မယူနဲ့ “အာဇာနည်
သုတ်တော်”ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွေးများ
ပူဇော်ပေးမယ်။ ညနေလာခေါ် ခေါင်းပေါ်
ပြောလိုက်ပါသည်။

ညနေခင်း နေအေးသောအခါ

၌ ပေါင်းပေါင်းက ဆိုင်ကယ်ထဲသို့ သမီးကြေ
ကျွန်ုပ်ကို လာခေါ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က

ဘုရားကြီး (ရွှေကံကုဘုရား)အား ရိုသေ
စွာ ပူဇော်ကန်တော့ပြီး ပေါင်းပေါင်း၏
ဆိုင်ကယ်နောက်ခံပေါ်တွင် တက်ထိုင်
လိုက်ရာ ပေါင်းပေါင်းက ဆိုင်ကယ်ကို
မောင်းထွက်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့
၏ အိမ်တော်မင်္ဂလာရှေ့ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်
တွင် ဆိုင်ကယ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်
က တွန်းလှဲလိုက်သလို ဆိုင်ကယ်မှာ
ဘေးတစောင်း လဲကျသွားပါသည်။
ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ပြုတ်
ကျသွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်
ခြေဖမိုးအထက် ခြေသလုံးသားနှင့်
ဆည်နေသော ဆိုင်ကယ်ဘီး တွေ့ထိပြီး
ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ကော်ပတ်
တိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ အပေါ်ယံအရေ
ခြား စုတ်ပြတ်သွားပြီး ခြေထောက်မှ
သွေးများ ထွက်ကျလာပါသည်။ ထိုအခါ
ပေါင်းပေါင်းမှာ အားနာပြီး ပျာပျာသလဲ
နှင့် ...

“အို ... မယ်တော်ကြီးရယ်
သမီးကြောင့်ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်း
ပဲကတား။ ဒီကနေ့ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့တော့။

အားနာပါတယ်”ဟု ပြောကြားရာ
ကျွန်ုပ်က ...

“သမီးရေ ညည်းတို့ဆိုင်က
ဟာတွေက တော်တော်ဆိုတာပဲ။
မယ်တော်ကြီး ပရိတ်လာမရွတ်နိုင်အောင်
တာကြတာပဲ။ သူတို့ကပဲ စွမ်းသလား။
ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိတ်တော်တွေကပဲ စွမ်း
သလား ကြည့်ရသေးတာပေါ့ သမီးရေ။
ဆေးခန်းကို လိုက်ဖို့ပါ။ ဆေးထည့်ပြီးရင်
သမီးတို့ဆိုင်သွားပြီး ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်
မယ်”ဟု ပြောကြားပြီး မြို့ထဲမှ ကျွန်ုပ်
ကျောင်းဆရာမဘဝက သူငယ်တန်းမှ
စတုတ္ထတန်းအထိ ပညာဒါနပြုပေးခဲ့
သော တစ်မိသားစုလုံး ဆရာဝန်၊
ဆရာဝန်မများ ဖြစ်နေသော အမေစု၏
မြေး ဦးမြင့်ဆွေ+ဒေါ်ခင်မျိုးဆက်တို့၏
သမီး ဒေါက်တာအေးပပမျိုး၏ ဆေးခန်း
သို့ သွားကာ ဆေးထည့်ပါသည်။
ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးတွင် ပတ်တီးအဖွေး
သားနှင့် မြို့လယ်ကောင်ရီ သပြေ
စားသောက်ဆိုင်သို့ ကျွန်ုပ်နှင့်
ပေါင်းပေါင်းတို့ ရောက်သွားပါသည်။

တစ်ဆိုင်လုံး ကျွန်ုပ်နှင့်
ပေါင်းပေါင်း နှစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။
ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်သဲတို့ကို အသင့်ပြင်
ပေးထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထိုပရိတ်ရေ
နှင့် ပရိတ်သဲကို ဘုရားရှင်အား
ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး “အာဇာနည်ယ
သုတ်တော်” ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ
ပူဇော်ရွတ်ဖတ်ပါသည်။ အချို့သော
ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ပရလောကသားသည်
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာမြတ်
သုံးပါးကို မရိုသေ၊ မယုံကြည်ကြပါ။
၎င်းတို့ကိုအုပ်ချုပ်သော နတ်မင်းကြီး
များ၏ အာဏာစက်အမိန့်ကိုမှသာ
ကြောက်ရွံ့ကြပါသည်။ အာဇာနည်ယ
သုတ်တော်သည် ထိုနတ်မင်းကြီးများ၏
အမိန့်ပြန်တမ်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်
က ဇောင်းပေးကာ အထူးရွတ်ဖတ်
ပူဇော်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော ခုံရည်
အား တစ်စုံတစ်ဦးက တွန်းနေသကဲ့သို့
ခုံမှာ ခါရမ်းနေပါသဖြင့် ခြေထောက်နှစ်
ချောင်းကို အောက်ချပြီး ကြမ်းပြင်ကို

အားပြုထောက်ထားကာ ခုံလဲမသွားစေ
အောင် သတိထား၍ ပရိတ်တော်ကို
ကြိုးစားကာ ရွတ်ဖတ်နေရပါသည်။
ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်
နှင့် ပေါင်းပေါင်းတို့မှာ ကြက်သည်းဖြန်း
ဖြန်း ထနေကြပါသည်။ အခေါက်ရေစေ့
သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ ဖြစ်သွား
သည်မသိဘဲ ပရိတ်ရေပုလင်းများကို
ဖွင့်၍ အခန်းများထဲသို့ နှုတ်မှ ဘာသာ
စကားတစ်မျိုးပြောကာ တရစပ်
ပက်ဖြန်းပါတော့သည်။ အခန်းများထဲကို
ပရိတ်ရေများဖြန်းပြီး ပုလင်းထဲတွင်
ပရိတ်ရေများ ကုန်သွားသောအခါ ထို
ပုလင်းထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ အခန်းထဲ
မှ ပရလောကသားများကို အမိန့်ပေး
ကာ ထည့်ဝင်ခိုင်းသည်ဟု သိရပါသည်။
ပရိတ်ရေပြီးလျှင် ပုလင်းကို ပိတ်ပြီး
ဆိုင်၏ နောက်ဖေးတံခါးမှ သင်္ချိုင်း
ဟောင်းဘက်သို့ ထိုပုလင်းများကို
လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ တံခါးပေါက်ကို
အမြန်ပိတ်ခိုင်းပြီး ...

“နောက် ... ဒီတံခါးပေါက်

ကို ဘယ်တော့မှ မဖွင့်နဲ့”ဟု မှာကြား
လိုက်ပါသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်
မှာ ထိုတံခါးပေါက်မှ အုတ်ဂူအဟောင်း
များဆီသို့ ပရိတ်ရေပုလင်းခွံကို ပစ်လိုက်
ရာ ပေ (၁၀၀) ခန့် အဝေးရှိ အုတ်ဂူ
အဟောင်းကို “ဒေါင်ခနဲ” နေအောင်
ပြည်ပြီး ထိမှန်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ရေမပါတော့သော ပလတ်စတစ် ပုလင်း
ခွံသည် ပေါ့နေသောကြောင့် ပိတ်မပါလျှင်
အားသန်သူပစ်လျှင်တောင် ဝေးဝေး
မရောက်နိုင်ပါ။ ယခု ပေတစ်ရာခန့်အဝေး
သို့ လွင့်အောင် အုတ်ဂူတွေအထိ မှန်
အောင် ပစ်လိုက်သည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။
ထိုနေ့ညက အိမ်ပြန်ရောက်
သောအခါ ပူဇော်စရာရှိသည်များ ပူဇော်
၍ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားကာ အိပ်ပျော်
သွားရာ မည်သို့မျှ မထူးခြားခဲ့ပါ။ နောက်
တစ်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့ရှိ ဒေါ်ခန့်ရင်
ကချင်လုံချည်ဆိုင်မှ “ကိုချမ်းသာ+မတင်
တင်မြ”တို့ မိသားစုက ပင့်ဆောင်သဖြင့်
မန္တလေးမြို့တွင် ဘုရားကြီးကြွသော
ကြောင့် ညအိပ်ရပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း

ဘုရားကန်တော့ နေ့စဉ် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်
များ ပြီးအောင် ပူဇော်ပြီး မေတ္တာက
ဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းကာ ည (၁၂) နာရီတွင်
အိပ်ရာဝင်ပါသည်။ အိပ်ပျော်ခါး
နီးတဝက်၊ အိပ်တဝက် ည ၁ နာရီကျော်
ခန့်တွင် ဇာတ်လမ်းက စပါတော့သည်။
မနေ့ညနေက ရှင်းလင်းသော
သော ပရလောကသားများက ကျွန်ုပ်
အား မကျေနပ်၍ တပ်မကြီး ချီတက်
ဝိုင်းလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ အသံနက်
ကြီးများဖြင့် အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်ကြ
ကာ ကျွန်ုပ်အား အရိုးများဖြင့် လုပ်ထား
သည် ကွပ်မျက်သတ္တန်ကြီးပေါ်တွင်
တင်ကာ ဝိုင်းပြီး မကြပါသည်။ ဘယ်
လောက်ပင် သတ္တိကောင်းပါသည်
ပြောပြော စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်
ကြောက်လန့်စိတ်တော့ ဖြစ်မိပါသည်။
သို့သော် သတိကို လုံးဝမလွှတ်သော
ဂုဏ်တော်များ ပွားများခြင်း၊ အခြား
ရရှိထားသော တရားဓမ္မများကို ပူဇော်
ခြင်းများကို ပြုလုပ်သော်လည်း ထိုအခါ
ဘက်မှ အားသာသလို ဖြစ်နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော် အကျယ်ကြီး ခွတ်ဖတ်ပူဇော်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား ချီမ ဘားကြသော ပရလောကသားများသည် အား”ဟူသော အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ကာ ကျွန်ုပ်အား လွှတ်ချပြီး ပြီးသွားကြပါတော့သည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်ုပ်မှာ ဝပ်ရှားနိုင်ပြီး ဘေးတွင် အိပ်နေသော နံနံတီအေး(မမအေး)အား နှိုးပြီး ကျိုးအကြောင်း ပြောပြရပါသည်။ မနုဉ်သော ညတစ်ညပါပေ။

နောက်ညတွင်လည်း ကိုချမ်း သမတင်တင်မြတို့ အိမ်မှာပင် အိပ်ရ ခါတိုင်း အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ဝင်ခဲ့ ခ်လည်း မနေ့ညတုန်းက ည ၁ နာရီ ၀ သူတို့လာတယ်ဟု မှတ်မိထား ခြင်း ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာထဲတွင် ရောက် သော်လည်း မအိပ်သေးဘဲ မျက်စိကို မိထားကာ “သမ္မုဒ္ဒေ” ဂါထာကြီးကို ထပ်ပြုတလဲလဲ ပူဇော်နေပါသည်။ အချိန်ခွဲသာသာတွင် များပြားလှသော

လူအုပ်ကြီး၏ အသံကို နားထဲတွင် စတင်ပြီး ကြားရပါသည်။ သို့သော် ထို လူအုပ်ကြီး၏ အသံသည် ရှေ့မှ မတိုး လာနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားကာ နောက်ဆုံး အသံများ ပျောက် ကွယ်သွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှသာ ကျွန်ုပ်လည်း “ဟင်” ချနိုင်ပြီး မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရတနာမြတ်သုံးပါးထဲ အပ်နှံကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွား ပါတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော ၈ နှစ်ခန့်က အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲ တွင် ယခုတိုင် တွေးမိလျှင် မြင်ယောင် နေဆဲ။ ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တန်ခိုး နှင့် မိမိ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ် စရဏ တရားတို့ကြောင့်သာ အလွယ်တကူ အောင်မြင်ကျော်လွှားနိုင် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အမှတ်မထင် ကြုံဆုံခဲ့ရသော ပရလောကသားများကို

သနားလှပါသည်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား များကိုလည်း သနားပါသည်။ ဘုရားရှင် ၈ (၃၁) ဘုံကြီးသည် ဒုက္ခတွေ့ချည်းပဲ ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ “နိဗ္ဗာန်” ဓာတ် “သုခ” မှ လွဲသော ကျန်သော “သုခ”တို့သည် “သုခ အတု”များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဘယ်အရာမဆို ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်ရသည်သာ။ မတည်မြဲသော လောကကြီးမှာ “ဒို၊ နာ၊ သေ” ကတော့ အမြဲရှိနေသောကြောင့် မဒို ခင်၊ မနာခင်၊ မသေခင်မှာ အသေမဦးမီ ဉာဏ်ဦးအောင် ကြိုးစားကြပြီး အပါယ် လွတ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေ။ အပါယ်လွတ်တဲ့အခါ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြ မှာပါ။ ကြိုးစားချင်စိတ်လည်း ရှိကြပါစေ။ ကြိုးလည်း ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာပြုလျက်။

ဖြူစင်မေတ္တာဖြန့်ဝေလိုက်ပါသည်။

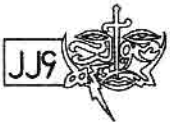
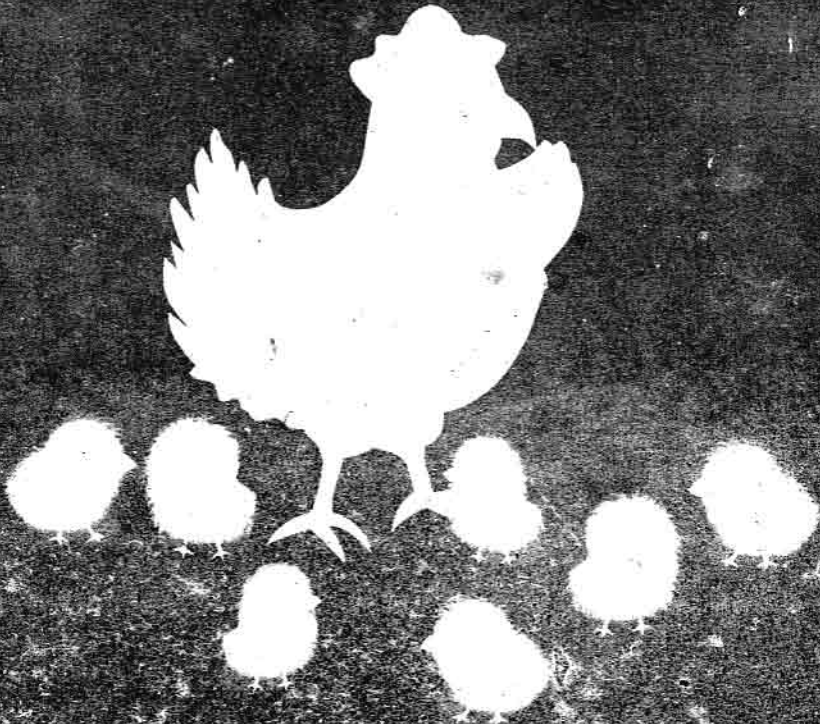
ရွှေကံကုသာသနာပြု
မယ်တော်ကြီး

တပ်မတော်တွင်းက

အသိုက်အဝန်း

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

www.burmeseclassic.com

လူတိုင်းတွင် ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုက်အဝန်းဆိုတာ ရှိကြစမြဲပါ။
ထိုအသိုက်အဝန်းကပင် လူတစ်ဦးချင်း
စီ၏ ဘဝသရုပ်ကို ထုဆစ်ပုံဖော်ခြင်း
ဖြင့် ဝါသနာအကျင့်စရိုက်များကို
ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေသည်။ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းများကလည်း
အသိုက်အဝန်းကြောင့် ကွဲပြားသွားကြ
သည်။ မိဘ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်း
လုပ်ငန်း၊ မိမိုးဖလာလုပ်ငန်း၊ ကြီးပြင်း
ရာဝန်းကျင်ရှိ လုပ်ငန်းများဖြင့်သာ
ဘဝကို ရပ်တည်နေကြသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏
ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်း မည်ကဲ့
သို့ ဖြစ်တည်လာသနည်းဟု ပြန်လည်
သုံးသပ်မိသည်။ ရိုးရှင်းသော အသိုက်
အဝန်းတစ်ခုကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။
ရိုးရှင်းသည်ဟု ပြောရခြင်းမှာ အခြား
သူများလို ဘဝအစိတ်အပိုင်း ပြောင်း
လဲခြင်းမရှိသည်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်

သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
မွေးဖွားစဉ်ကပင် တပ်မတော်အသိုက်
အဝန်းတွင် ရောက်ရှိနေပြီး အသက်
မွေးမှုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်တော့လည်း
တပ်မတော် အသိုက်အဝန်းမှာပင်
လုပ်ဆောင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။

စစ်တပ်အသိုက်အဝန်းဟု
သာ ဆိုကြပါစို့။ ထိုအသိုက်အဝန်းသို့
ရောက်လာကြသူများကလည်း ဘဝ
စုံကြသည်။ ကျွန်တော်သာလျှင် စစ်
သား၊ သားသမီးဘဝမှ စစ်သားဖြစ်
လာရလို့ မထူးဆန်းသော်လည်း ခုမှ
တပ်ထဲ ရောက်လာသူတွေမှာတော့
အစားအသောက် အနေအထိုင်
အသွားအလာက အစ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်
အောင် အချိန်ပေးကာ လေ့ကျင့်ယူကြရ
သည်။ စစ်သား သားသမီးများကြပြန်
တော့ အသက်ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ
ဆိုတာနဲ့ စစ်မိန့်သံ ပေးတတ်သည်။
အလေးပြုတတ်သည်။ PT(ကြံ့ခိုင်ရေး)
ဆောင်ပုဒ်များ ဆိုတတ်သည်။ နေ့စဉ်

ဆိုနေကျ သစ္စာလေးချက်လည်း ရ
သည်။ အလံချ ခရာသံ ကြားလျှင်
ရောက်ရာနေရာက ရပ်ပြီး သတိဆွဲ
ထားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ
အဲ့ဒါကိုပြောတာပါ။

စစ်တပ်တစ်ခုရဲ့ သားဖွား
ခန်းငယ်လေးတစ်ခုမှာ သံခုတင်ပေါင်
တွင်မွေးပြီး လူ့လောကထဲရောက်လာ
ရသော ကျွန်တော်မှာ သိတတ်စ
အရွယ်မှစ၍ အစိမ်းရောင်များကြား
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ ဒီတော့ ၅၆
နှစ်တာကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဖြတ်
သန်းခဲ့ရသော တပ်မတော်သား
မိသားစုများ၏ အတိတ်ဘဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်
ဘဝများကို မှတ်တမ်းတင်ကြည့်ရန်
စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ပတ်သက်ဖူးသူ
ပတ်သက်မည့်သူများလည်း ဗဟုသုတ
ရစေရန် ရည်ရွယ်မိသည်။ စစ်သား
များ၏ အသိုက်အဝန်းရှိ ပညာရေး၊
လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ ကျန်းမာရေး
များမှ အချို့ကို တစေ့တစောင်း ပြော
ပြသွားပါမည်။ အားလုံးပြည့်စုံသည်ဟု

တော့ မဆိုလိုပါ။ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသော စစ်တပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် စာမူများကိုဖတ်ပြီး “စစ်တပ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကန့်လန့်ကာနောက် ကွယ်က အကြောင်းအရာတွေကို စစ်တပ်အသိုက်အဝန်းက မဟုတ်တဲ့ သူတွေလည်း စိတ်ဝင်စားကြတယ်ဗျ” ဟု ပြောခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်၏ စကားကိုလည်း ကြားယောင်မိပါသည်။ စာရေးဆရာ သုမောင်က သူရေးသော “ကွမ်းစကား” ဝတ္ထုတိုများကို အရည်မရ အဖတ်မရဟု ဆိုခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်တော် ရေးသား တင်ပြရာတွင်လည်း အရည်မရ အဖတ်မရ ဖြစ်သွားမည်ဟု ဆိုသည့် တိုင် ရသတစ်ခု ရင်ထဲရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ရေးသားတင်ပြရကျိုး နပ်မည် ထင်ပါသည်။

xxx

အသိုက်အဝန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဖေဖေ

ပြောပြခဲ့သော ဆုံးမစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိလာပါသည်။

“သားကြီး.. လူ့လောကကြီးမှာ သူ့ဟာသူ လည်ပတ်နေကြတဲ့ အသိုက်အဝန်းတွေဆိုတာ ရှိကြတယ်.. အဲ့ဒီအသိုက်အဝန်းတွေကလည်း တစ်ခုခုတစ်ခု ကူးလူးဆက်သွယ်မှု နည်းတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ အသိုက်အဝန်းနှစ်ခု ကူးပြောင်းဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာလည်း တော်တော်ကြိုးစားယူရလိမ့်မယ်”

သူပြောနေသော စကားတွေကို သားဖြစ်သူ နားမှလည်ရဲ့လားဟု အကဲခတ်ပြီးနောက်...

“သားနားလည်အောင် ပြောရရင် ဒို့အသိုက်အဝန်းက နည်းနည်းတော့ ကြမ်းတမ်းတယ်.. ဥပမာ ပြောရရင်.. ဒီဘက်အသိုက်အဝန်းမှာ ကြွက်နီနဲ့ အေးစိန်ကို ညားတော့ ငခွေးကိုမွေးတယ်.. ငတင်နဲ့ ဇီးကွက်မတို့ ညားပြန်တော့ မိအေးကို မွေးပြန်တယ်.. အချိန်တန် အရွယ်ရောက်

လာတော့ ငခွေးနဲ့ မိအေးတို့ ညားကြပြန်ပြီး ငပုကို မွေးလာကြပြန်တယ်.. သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ.. ပညာမတတ်လို့ အသိဉာဏ် မရှိ၊ အသိဉာဏ် အားနည်းလို့ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့ အလုပ်အကိုင် မရှိ၊ အလုပ်အကိုင်မရှိတော့ ဆင်းရဲဆင်းရဲပြန်တော့ ကျောင်းမနေ.. ပညာမတတ်နဲ့ သံသရာလည်နေကြတယ်.. ဖေဖေပြောတာ နားလည်ရဲ့သား”

“နားလည်ပါတယ်”

“နောက် အသိုက်အဝန်းတစ်ခုကတော့.. ဂျင်မီက မာဂရက်နဲ့ ညား တော်မီကိုမွေး.. ရော်နယ်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ညား စင်သီယာကို နွေးပေါ့.. သူတို့လည်း အသက်တွေကြီးပြင်းလာတော့ တော်မီနဲ့ စင်သီယာတို့ ညားကြပြန်ပြီး အေမီကို မွေးလာပြန်တယ်.. သူတို့တွေက ပညာတတ်တော့ အသိတရား ရှိ.. ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ပြည့်တော့ အလုပ်အကိုင်

www.burmeseclassic.com

တွေက ကောင်း.. ဝင်ငွေတွေကောင်း
တော့ ချမ်းသာ.. ချမ်းသာပြန်တော့
ပညာရပ်တွေလေ့လာ လိုက်စားနဲ့
သံသရာ လည်နေကြပြန်တယ်.. ”

“ဒါဆို ဒီဘက်အသိုက်အဝန်း
က ငပုနဲ့ ဟိုဘက်အသိုက်အဝန်းက
အေမီတို့ မပေါင်းနိုင်ကြတော့ဘူးလား
ဖေဖေ”

ငယ်စဉ်အတွေးနှင့် မေး
လိုက်မိပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်ခြေရာနှုန်း နည်းတာ
ပေါ့ကွာ.. ဒါပေမဲ့ ငပု တစ်ယောက်
က ဒေါက်တာမောင်ပုတို့ သူဌေးကြီး
မောင်ပုတို့ ဗိုလ်ကြီး မောင်ပုတို့လို
ပညာဇာတ်ကြီးတွေ သူဌေးကြီးတွေ
စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာအောင်
ကြိုးစားရင်တော့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ
ဖေဖေ”

“ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာက
ဆည်မြစ်အတွက် ပညာဇာတ်ကျွမ်း
လောက် စိတ်မချရဘူး.. လက်ရှိ

အသိုက်အဝန်းကို မြင့်မားချင်ရင်
ပညာကို ကြိုးစားမှရလိမ့်မယ် ဒီတော့
စာတတ်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“ဒီလိုအသိုက်အဝန်းတွေ
တိုးတက်ကူးလူးနိုင်ဖို့ ဆိုတာကလည်း
လူတိုင်းမှာ ဆင်ခြင်တုံတရား အတွေး
အခေါ်မရှိကြတော့ မတွေးမိကြဘူး..

ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ ..
ရေတွင်းထဲကဖားလို ဖြစ်နေကြတယ်”

“သိပ်ပြီးနားမလည်ဘူး..
ဖေဖေ”

“ရှင်းပြမယ်.. ရေတွင်းထဲ
မှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ဖားဟာ သူ့ရဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့
ရေတွင်းရဲ့ အကျယ်ပမာဏကိုသာ
တွေ့နေရလို့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်း
လေးပါလားလို့ ထင်နေတယ်.. အဲဒီ
ဖားကို ရေတွင်းထဲကဆယ်ပြီး ရေတွင်း
ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်တဲ့အခါမှ...
ဟာ.. ကမ္ဘာကြီးဟာ အကျယ်ကြီး
ပါလားဆိုတာ သိလာရတယ်”

ပြောလက်စ စကားကို
ခေတ္တရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောပါသည်။

“ဒီတော့ အသိုက်အဝန်း
နှစ်ခုကို လေ့လာကြည့်ရင် ဖောင်စီး
ရင်း ရေငတ်နေတဲ့ အသိုက်အဝန်းနဲ့
ရေများရာမိုးရွာနေတဲ့ အသိုက်အဝန်း
တွေကို တွေ့ရပြန်တယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လေး
လေးနက်နက်ချလိုက်ပြီးမှ စကားကို
တစ်လုံးချင်း နားဝင်အောင် ဆက်ပြော
ပါသည်။

“ဖေဖေတို့ရဲ့ စစ်တပ်အသိုက်
အဝန်းကို မြှင့်တင်ချင်တယ်.. ပညာ
တွေလည်း တတ်စေချင်တယ်..
ဒါပေမယ့် ဒို့စစ်သားတွေက လက်
ကြော မတင်းကြဘူး.. အတွေးအခေါ်
လည်းနည်းကြတယ်.. ခိုင်းတာပဲ
လုပ် နေကြတယ်.. ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
စစ်တပ် အသိုက် အဝန်းကြီးထဲက
ဖေဖေတို့မိသားစု အသိုက်အဝန်း
ကိုတော့ ရအောင်ပြောင်းလဲသွားမယ်
ကွာ”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့်
အတန်းပညာ မသင်ခဲ့ရသော်လည်း
ဖေဖေ၏ အတွေးအခေါ်နှင့် လေ့လာ
သင်ယူမှု အားကောင်းခြင်းကြောင့်သာ
ကျွန်တော်တို့မိသားစု သိသာစွာပြောင်း
လဲသွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပညာ
အခြေခံရှိခဲ့သော မေမေ၏ ထိန်း
ကျောင်းမှုများလည်း များစွာပါဝင်ပါ
သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ ကျေးဇူးများ
မှာတော့ အနန္တ များပြားလှပါသည်။
အိမ်ထောင်သည် လိုင်းခန်းများတွင်
ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ မောင်
နှမ ခုနှစ်ယောက်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ
တို့၏ ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းမှုကြောင့်
ဘွဲ့ရပညာတတ်များဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းက
ဖေဖေ လိုချင်ခဲ့သောရည်မှန်းချက်ပင်
မဟုတ်ပါလား။

၆ ခန်းတွဲ

ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၏ အရိပ်
များမှာ နေပျောက်မထိုးအောင်ပင်
ပိတ်နေသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကတည်းက

တည်ဆောက်ထားသည့် တပ်ကြီးဖြစ်
၍လည်း သက်တမ်းပင် ၅၆ နှစ်ကျော်
နေပါပြီ။ အံ့ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီး
များ၏အောက်တွင် စစ်သည် အိမ်
ထောင်သည်များ နေထိုင်သည့်
အဆောက်အဦများက ခန့်ထည်စွာ
နေရာယူထားကြသည်။

တပ်ရင်းများတွင် အိမ်
ထောင်သည် လိုင်းခန်းများကို ရာထူး
အဆင့်အလိုက် နေရာချပေးကြသည်။
တပ်ကြပ်အဆင့်၊ ဒုတိယ တပ်ကြပ်
အဆင့်၊ တပ်သားအဆင့် မိသားစုများ
အတွက် ၆ ခန်းတွဲလိုင်းများ သတ်မှတ်
ထားသည်။ အဆောင်တစ်ခုတွင်
အခန်း ၆ ခန်းပါပြီး စစ်သည်မိသားစု
၆ ဦးနေထိုင်ပါသည်။ အခန်းတစ်ခန်း
တွင် ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း ၂ ခန်း၊
မီးဖိုချောင်၊ အိမ်သာများပါရှိသဖြင့်

သားသမီးများသူ မိသားစုများသာ
အခက်အခဲရှိနိုင်သည်။ ရွေးယခင်
စစ်သားကြီးများ၏ မိသားစုများသာ
သားသမီး ၇ ယောက်နှင့်အထက်

ရှိခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
သားသမီး ၄ ဦးသာ အများဆုံးတွေ့ရ
သဖြင့် အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်နိုင်ကြပါ
သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်၊ အရာခံ
ဗိုလ်အဆင့်များကိုတော့ အရာခံ
အကြပ်ကြီး ၂ ခန်းတွဲ၊ ၄ ခန်းတွဲလိုင်း
များတွင် နေရာချထားပေးကြသည်။

အိမ်ထောင်သည့်လိုင်းခန်း
များတွင် နေရာချထားသည့်အခါမှာ
လည်း အဆင့်ဆင့်ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု
ကောင်းအောင် စီစဉ်ထားသည်။ အရာ
ခံဗိုလ်နှင့် အကြပ်ကြီးများနေထိုင်ကြ
သော ၂ ခန်းတွဲ ၄ ခန်းတွဲ လိုင်း
ခန်းများအတွက် အထူးကြပ်မတ်ရန်
မလိုလှသော်လည်း တပ်ကြပ်၊ ဒုတိယ
တပ်ကြပ်နှင့် တပ်သား အဆင့်များ
နေထိုင်သည့် ၆ ခန်းတွဲ လိုင်းခန်းများ
တွင်တော့ လိုင်းခေါင်းဆောင်များ
တာဝန်ပေး နေရာချထားရသည်။

၆ ခန်းတွဲလိုင်းခန်းတစ်ခုတွင်
ညာဘက်အစွန်ဆုံးအခန်းမှာ တပ်ကြပ်
အဆင့် လိုင်းခန်းခေါင်းဆောင်၊

www.burmeseclassic.com

ဘက်အစွန်ဆုံးအခန်းမှာ ဒုတိယ တပ်
 ဩပ်အဆင့် ဒုတိယခေါင်းဆောင်တို့
 နေရာချပြီး ကျန် ၄ ခန်းတွင် တပ်
 သားအဆင့် မိသားစုများကို ထားရှိကြ
 သည်။ လိုင်းခန်း ခေါင်းဆောင်၏
 ဘဝန်မှာ အခန်း ၆ ခန်းလုံးတွင်
 နေထိုင်ကြသော မိသားစုများ၏ စိုက်
 ဖျိုးမွေးမြူရေးမှအစ လူမှုရေးပြဿနာ
 အဆုံး ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးရသည်။
 လိုင်းခေါင်းဆောင်အဆင့်နှင့် မဖြေ
 ရှင်းပေးနိုင်မှသာ အဆင့်ဆင့်တင်ပြ၍
 ဖြေရှင်းပေးကြသည်။ လိုင်းခန်းအတွင်း
 နေထိုင်သူမိသားစုသည် ရေနံမီးကို
 အခမဲ့ သုံးစွဲခွင့်ရှိသည်။ သို့သော်သတ်
 နတ်ထားသည့်စည်းကမ်းများကိုတော့
 ခိုက်နာကြရသည်။

လိုင်းခန်းများတွင်မိမိစားသုံး
 ကိုယ်တိုင်စိုက်ရမည်။ ကိုယ်တိုင်
 နွေးရပေမည်။ စား၍ရောင်း၍ရသော
 အပင် ၁၀ မျိုးကို ဘောင် ၁၀ ဘောင်
 ဖြင့် အနည်းဆုံးစိုက်ရမည်။ စင်တစ်စင်
 နှင့် နွယ်တက်ပင်ဖြစ်သော ဘူး၊ ဖရုံ၊

ဂေါ်ရခါး၊ ခဲတစ်မျိုးမျိုးစိုက်ရမည်။
 ဝက်တစ်ကောင်နှင့် ကြက် ၁၀ ကောင်
 လည်း မွေးမြူရသေးသည်။ အမှန်
 တကယ် စိုက်ဖျိုးမွေးမြူသူများအဖို့
 မီးဖိုချောင်အတွက် အထောက်အကူ
 ဖြစ်သည့်အပြင် အပိုဝင်ငွေပင် သုံးစွဲ
 ရသည်။ ဝက်ကိုစနစ်တကျမွေးမြူပြီး
 ရသည့် ငွေနှင့် သားသမီးများကို
 တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ကြားစေနိုင်သည့်
 မိသားစုများပင်ရှိလေသည်။

“ဆင်ချောင်လို့ ကြောင်ကြပ်”

ဆိုသောစကားပုံသည် ကျွန်တော်တို့
 အသိုက်အဝန်းနှင့် ကိုက်ညီလှသည်။
 အံ့ဆိုင်းမှိုင်းမှောင်နေသော တောနက်
 ကြီးတွင် ဆင်တစ်ကောင်နှင့် ကြောင်
 တစ်ကောင် သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို
 ရည်ညွှန်းပါသည်။ မည်မျှပင်
 ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသော ဆင်သတ္တဝါပင်
 ဖြစ်ပါစေ၊ တောနက်ကြီးအတွင်း ကျွမ်း
 ကျင်စွာသွားလာတတ်ပါက လွယ်ကူ
 ချောင်ချီစွာ သွားလာနိုင်ပေသည်။
 ခန္ဓာကိုယ်မှာပင် ဆူးခြစ်ရာမရှိခဲ့။

သို့ရာတွင်ကိုယ်ခန္ဓာသေးသော်လည်း
 တောမကျွမ်းသည့်ကြောင်မှာမူ သွား
 လာရာတွင် တိုကျပ်ဒီညပ်ဖြင့် ကျပ်
 ကျပ်တည်းတည်း သွားလာရသည်ကို
 ဆိုလိုသည်။ တပ်မတော်အသိုက်အဝန်း
 မှာလည်း ချမှတ်ထားသော စည်းမျဉ်း
 စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်ကြ
 သူတို့သည် ဆင်ကြီးကဲ့သို့ ချောင်ချီစွာ
 သွားလာနိုင်ကြသလို မလိုက်နာနိုင်သူ
 များအဖို့တော့ ကြောင်လို ကြပ်နေမည်
 သာဖြစ်သည်။

လိုင်းခန်းမျိုးစုံထဲကမှ ၆ ခန်း
 တွဲလိုင်းခန်းကိုသာ အလေးထား ရေး
 သားသွားပါမည်။ “လူကပြား . .
 ရေလက်ကြား. . အိမ်တန်းလျား” ဟူ
 သော စကားပုံရှိသည်။ မိမိ၏မျိုးနွယ်စု
 များနှင့် ပေါင်းဖက်ခြင်းမပြုဘဲ လူမျိုး
 ခြား ဘာသာခြားနှင့်ပေါင်းဖက်သဖြင့်
 မွေးလာသော လူကပြား သားသမီးများ
 သည် ပေါင်းရသင်းရ ခက်တတ်သည်။
 ရေစီးကြောင်းနှစ်ခုဆုံရာ ရေလက်ကြား
 နေရာဆိုလျှင်လည်း ဝဲများရှိပြီး လေ

သင်္ဘောများ မှောက်တတ်၍ မသွား
လာအပ်။ ထို့အတူ အိမ်တန်းလျားများ
ဆိုလျှင်လည်း တစ်ဖက်ခန်းက ဘုရား
ရှိခိုးစဉ် တစ်ဖက်ခန်းက အော်ဆဲနေ
တာမျိုးရှိတတ်၍ မနေအပ်တဲ့။ သို့
သော်လည်း ထိုမနေသင့် မနေအပ်
သည့် လိုင်းခန်းများကိုမှ စည်းမျဉ်း၊
စည်းကမ်း၊ စနစ်များ ချမှတ်ထိန်း
ကျောင်းပြီး ပျော်အောင် နေခဲ့ကြရ
သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှေ့တန်းပြန်

တပ်များတွင် မွေးဖွားကြ
သောကလေးများသည် အရွယ်တူ
လေးများ များပြားကြသည်။ ဖွားဘက်
တော်များပင် ရှိသေးသည်။ ရှေ့တန်း
ထွက်ရက် ရှေ့တန်းပြန်ဝင်ရက်များ
တူညီကြသဖြင့် များသောအားဖြင့်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရက်များလည်း တူညီ
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
မဗိုက်များ ဆေးခန်းပြလျှင် သိသာလှ
သည်။ ဗိုက်ကြီးသည် ယိမ်းကလို့ပင်

ရသည်။ တပ်ထဲတွင် ကလေးတစ်
ယောက်မှမမွေးသော လများရှိသလို
တစ်လထဲတွင် ဖွားမြင် မွေးချင်းမျိုး
လည်း ရှိသည်။ သားဖွားခန်းတွင်ပင်
ခုတင် မလောက်၊ လူဝင်လူထွက်
စည်ကားနေလေ့ ရှိသည်။

မီးရရှိမှုကလည်း မွေးဖွားနှုန်း
ကို သက်ရောက်မှုတစ်ခု ပေးသည်။
မဟာဓာတ်အားလှိုင်း မရသည့်တပ်များ
က ညဘက်ဆို မီးစက်ဖြင့် မီးပေး
ရသည်။ ည ၉ နာရီအိပ်ချိန်ခရာကို
ဗဟိုကုန်းမှ မှုတ်သည့်အသံကြားသည်
နှင့် တပ်ရင်း မီးစက်ကြီးကလည်း
တဖွတ်ဖွတ်နှင့် အသံပေးပြီး ပိတ်သွား
တော့သည်။ သဘာဝအလင်းရောင်၊
လရောင်များ၏ အေးမြမှုအရသာကို
ခံစားရင်း စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်
ဖြစ်ကြရာမှ မွေးဖွားနှုန်းတက်လာခြင်း
လည်း ရှိသည်။ မီးအမြဲလာနေသော
တပ်များမှာတော့ ညဘက်ဆို တော်တော်
နှင့်မအိပ်ကြ။ တီဗွီကြည့်ကြ စကား
ပြောကြနှင့် အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခြင်း

ကြောင့် မွေးဖွားနှုန်း ကျလေသည်။
အောင်ပွဲ များနှင့် အတူ
ရှေ့တန်းပြန်စစ်သည်များ တပ်ရင်းဌာ
ချုပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး
တပ်တွင်းမိသားစုများအားလုံး အပျော်
တွေ စီးဆင်းပြီး မျက်နှာများတွင်အပြုံး
ကိုယ်စီနှင့်။ အသက်နှင့်ခန္ဓာ စိုးရိမ်
စရာမရှိ အကောင်းပကတိ ပြန်လာ
ကြ၍လည်း ပိုပြီးပျော်မိသေးသည်။

ဇေယေနှင့်မေမေတို့ကလည်း ဘုရား
သူတို့သမက်လေးကို တွေ့ချင်တာရယ်
သမီးကို အားပေးချင်တာရယ်တို့
ကြောင့် သမီးရှိရာ ၆ ခန်းတွဲကို
ရောက်နေခဲ့ရတာပေါ့။

ခွဲခွာနေရတဲ့ ကာလတွေ
အတွင်း ပြောစရာစကားများက မကုန်
နိုင်။ ယောက္ခမကြီးက တပ်မတော်
အငြိမ်းစားယူထားသူဖြစ်၍ နားလည်
တော့ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ၆ ခန်း
တွဲလိုင်းဆိုတာကလည်း သိကြ
အတိုင်း အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းထဲပါတာ
ရှေ့တန်းပြန်ညဆိုတော့ မီးစက်ကြီး

ကလည်း အကြာကြီး ပေးထားလေ
သည်။ မိန်းမနှင့်ယောက်ျားမကြီးတို့
တိတိရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ကိုရီးယားကား
ကြည့်နေကြသည်။ ဇနီးသည်ကလည်း
သူ့အဖေကို ကြောက်ရသမျှ ပြောမှ
သိတော့မည်ဆိုပြီး . . .

“မိန်းမရေ . . . ယောက်ျား
ပင်ပန်းလာပြီကွာ . . . အိပ်ကြရအောင်”

ဘယ်လိုပင်ခေါ်ခေါ် အရှက်
စာရားကြီးလွန်းသည့် ဇနီးသည်က
သူ့ဖခင်မျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်
ကြည့်လုပ်ပြီး ထိုင်ရာကမထရဲ။ ဒါနဲ့ပဲ
နှုတ်ကြီးကို လက်ဆွဲခေါ်တော့မှ အိပ်
နိုးထဲရောက်တော့သည်။ ဒါတောင်
ယောက်ျားမ အမကြီးက မျက်ထောက်
ကြီးနဲ့ကြည့်လို့။

“ကိုယ့်လင်ကိုယ့်မယားတွေ
. . . တီးတိုးတိုင်ပင်ချင်သေးတာပေါ့
ဗျတ်ဘူးလား”

အချို့များဆို . . .

“မောင် ဒီတစ်ခေါက်
ဆင်ရေးပြန်လာတာ ပိုဝလာသလိုပဲ

နော်”
“ဟို . . . ဟို . . . ကျောပိုးအိတ်
ချွတ်ဖို့ မေ့သွားလို့ပါကွာ . . . ဆော့နိုး”
ဆိုတာကပင် ရှိသေးသည်။
ခုတော့ . . .

“မောင်ကလည်း - ဖေဖေ၊
မေမေတို့ကို အားနာစရာကြီး”

“ယောက်ျားမကြီးလည်း
စစ်သားဟောင်းပဲဟာ . . . နားလည်မှာ

ပါ . . . ဒီမှာက ရွှေတန်းပြန်လေ”
“ဒါတော့ဒါပေါ့ . . . တော်ကြာ
မီးပိတ်တော့မယ့်ဟာကို”

“သိဘူးကွာ . . . ဒို့ကတော့
ရွှေတန်းပြန်ပဲ”

ရွှေတန်းပြန် . . . ရွှေတန်း
ပြန်ဆိုသော စကားလုံးသာ အထပ်
ထပ် ကြားနေရလေတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းလို့ မျက်နှာ
သစ်ရန် ရေကန်သို့ရောက်လာသည်။
ညက သမက်လုပ်ပုံကို သိပ်ပြီးဘဝင်
မကျချင်။ သွားအရင်တိုက်ပြီးမှ
မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေကန်ထဲက ရေကို

ကုန်းပြီးအခပ် မျက်လုံးက အနောက်
ဘက်ရှိ ၆ ခန်းတွဲလှိုင်းဘေး လမ်း
ပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်
တွင် လှိုင်းခန်းထဲက ခွေးနှစ်ကောင်
ကလည်း အလိုက်မသိစွာ ချစ်တင်းနှော
နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
ယောက်ျားမကြီးမျက်နှာတွင် ဒေါသ
ကြောင့်နီမြန်းလာပြီး . . .

“ဟင် . . . မင်းတို့နှစ်ကောင်
ကလည်း ရွှေတန်းပြန်တွေပဲလား . . .
ရွှေတန်းပြန်ပဲပြန်နိုင်လွန်းတယ် . . .
ကဲဟာ”

ဆိုပြီး ရေနဲ့လှမ်းပက်ရတဲ့
အထိပင်။

၆ ခန်းတွဲမိသားစုများရဲ့ပြော
စမှတ်လေးတွေပါ။ သမီးနှင့် သမက်
ကတော့ ပြုံးစိစိနှင့် ခေါင်းလေးတွေ
ငုံ့လို့။

ပညာရေး
လက်ရှိအချိန်ကာလသည်
တပ်မတော်သားများ၏ မိသားစုများ

အတွက် ပညာရေးကို အထူးအားပေး
 နေသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ပညာရေး
 ထူးချွန်သော ကလေးများကို အကြီး
 အကဲများကိုယ်တိုင် တပ်ရင်း/တပ်ဖွဲ့
 အဆင့်၊ ကျောင်း တပ်မအဆင့်၊ တိုင်း
 အဆင့်၊ တပ်မတော်အဆင့်များဖြင့်
 အကြိမ်ကြိမ် ဂုဏ်ပြုကြလေသည်။
 ဆုတံဆိပ်များ၊ ငွေသားများ၊ ရွှေစင်
 များအပြင် နိုင်ငံခြားလေ့လာရေးခရီး
 များပင် ပို့ဆောင်ပေးနေကြသည်။
 စစ်သားများမှ သားသမီးများအပေါ်
 ပေးစရာအမွေမှာ ပညာပင်ဖြစ်ပေ
 သည်။

ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရသော
 ပညာရေး၏ အတိတ်ရုပ်ပုံကားချပ်များ
 က အတွေးတွင် ပြန်ပေါ်လာခဲ့တော့
 သည်။ မိသားစုအတော်များများက
 သားသမီးများ၏ ပညာရေးကို အား
 မပေးကြသည့်အချိန်၊ အားပေးရ
 ကောင်းမှန်းကို အသိမကြွယ်သေးသည့်
 အချိန် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကျေးဇူးနှင့်
 ဆယ်တန်းကို နှစ်ကြိမ်ဖြေဆိုမှ အောင်

မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်
 စာမေးပွဲကျစဉ်က ဖေဖေ တော်
 တော်လေး ဒေါသထွက်တာကို တွေ့ရ
 သည်။ သူ့မျှော်မှန်းထားသလို မဖြစ်
 တာလည်း ပါမည်ထင်ပါသည်။ ကံဆိုး
 ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အကြပ်ကြီး ၄
 ခန်းတွဲလိုင်းရဲ့ တစ်ဖက်ထိပ်ခန်းမှ
 ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်မြောက် ဖြေသူက
 စာမေးပွဲအောင်သွားပါသည်။ သူတို့
 ပျော်ရွှင်စွာ အလှူကြီး လုပ်လေ
 ကျွန်တော် အဆုခံရလေ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ယောက်ျား
 မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ယောက်ျားချင်းအတူတူ
 မင်းကတော့ စာမေးပွဲကျပြီး ဝင်မြင့်
 အောင်က ဘာလို့အောင်ရတာလဲ”

“သူက ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်
 ဖြေတာလေ... သားက ခုမှစဖြေ
 ရတာ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့ ယောက်ျား
 ဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုကို အောင်မြင်

အောင် လုပ်ရတာက... ခုမင်းတို့ တာ
 တစ်ကြိမ်ခွင့်ပြုပေးပြီးပြီး... အချိန် ဒေ
 တွေ ငွေတွေ ကုန်ခဲ့ရပြီ... ဒါပေမယ့် တဂ္ဂ
 အချည်းနှီးပဲ... ဒီတော့ ကျောင်း တွင်
 ဆက်မတက်နဲ့တော့ အလုပ်ကြမ်းသာ ခါသ
 ဝင်လုပ်တော့” ဖြစ်

ဖေဖေ၏ တွန်းအားက ပြင်း ဖြေ
 ထန်လှသည်။ မေမေဝင်ပြီး ဖျောင်း သည်
 ဖျမှ စာမေးပွဲနောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖြေ ဒေသ
 ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင် ကျရှု
 တော့လည်း ကျွန်တော်ထက်ပိုပြီး မှော် ကျ
 ရွှင်သူက ဖေဖေပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ တပ်

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး နှစ် ကား
 ပြည်နယ် ဒေသကောလိပ်မှာ သန့်စင် လေ့စွာ
 အဓိကနှင့် တက်ရောက်ရင်း ငိုကြွတ်တစ်လ
 သင်တန်း ဖြေခဲ့ပါသည်။ မော်လမြိုင်မည်။
 စမ်းကြီးရပ်ရှိ အမှတ် (၅၆၅)တပ်ထိန်းထံဖြေ
 တပ်အိမ်မှ ကောလိပ်သို့ အမှတ် (၅၆၅)မိပါသ
 လိုင်းကားကို အသွား တစ်ကျပ် အကြိုတစ်နေ
 တစ်ကျပ်နှင့် ပေးစီးပြီး ကျောင်းထွက်လို့
 နေရသည်။ အမှတ် (၅၆၅)တပ်ထိန်း
 ဖေဖေက တပ်ခွဲ တပ်ကြပ်ကြီးရာသား”

တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန်ဖြစ်ပြီး
ဒေသကောလိပ်မှာလည်း မော်လမြိုင်
တက္ကသိုလ်နေရာတွင် မဟုတ်ဘဲ မြို့ထဲ
တွင် ဖွင့်ထားချိန်ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မှူး
၏သားမှာ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ပြီး ဆယ်တန်းကျသဖြင့် ထပ်မံ
ဖြေဆိုရန် ကျူရှင်တက်နေသူ ဖြစ်
သည်။ သူတက်နေသည့်ကျူရှင်မှာ
ဒေသကောလိပ် အနီးတွင် ဖြစ်ပြီး
ကျူရှင်အချိန်ကလည်း ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းအချိန်နှင့် တူနေသည်။
တပ်မှူး၏သား ကျူရှင်သွားသော
နားနှင့် အကြုံလိုက်ရလျှင် ကောင်း
လေစွာ ကားခ တစ်ကျပ် သက်သာလည်း
ခိုက်စစ်လလျှင် ၂၀ ကျပ်ခန့် သက်သာပေ
မည်။ ကားကြုံလိုက်ခွင့်ရရော တပ်မှူး
ထံပြောပေးပါရန် ဖေဖေကို ပြောလိုက်
မိပါသည်။ ကျောင်းက ပြန်လာသော
တစ်နေ့ ဖေဖေကို မျက်နှာငြိုးငယ်စွာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ... နေမကောင်းဘူး

သား”

“ကောင်းပါတယ် သား
ရယ်... သား ကျောင်းသွားရင်
လိုင်းကား စီးပြီးသွားပါကွာ...
ကားခအတွက် ဖေဖေကြီးစားပြီး ငွေ
ရှာပါမယ်”

“တပ်မှူးကိုပြောကြည့်တာ
အဆင်မပြေလို့လား”

“အေး... သူ့သားစီးတဲ့
ကားက တပ်မှူးတွေကိုပေးထားတဲ့
ကားတဲ့... မင်းရဲ့သား အဲဒီလိုကား
မျိုးစီးချင်ရင် စစ်ဗိုလ်ဖြစ်အောင် လုပ်
ခိုင်းတဲ့”

လက်ရှိပညာရေးကို အား
ပေးကြပုံနှင့် ကွာခြားလှပါသည်။
သို့သော် ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရမည်ဆို
လျှင်တော့ တပ်မှူးပြောသောစကား
ကပင် ကျွန်တော့်ကို ပိုမိုနာကြည်း
စိတ်နှင့် ကြိုးစားအောင် ပြုလုပ်
ပေးလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်ဟု
ခံစားမိပါသည်။

xxx

သားသမီးကို အလိုလိုက်
လွန်းပြီး စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည့်
မိဘများကိုလည်း အသိုက်အဝန်းမှာ
တွေ့ရပြန်သည်။ လမ်းပန်းဆက်
သွယ်မှုခက်ခဲသော မိုင်းပန်တပ်နယ်ရှိ
တပ်ရင်းတစ်ရင်းတွင် ဖြစ်သည်။
ဒုတိယအရာခံဗိုလ် မိသားစုတစ်စုမှ
သားဖြစ်သူသည် ဆယ်တန်းကို
အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်တွင် အောင်
မြင်သွားသည်။ ပညာရေးကို အထူး
အားပေးနေသည့်ကာလ၊ အကြီးအကဲ
များကိုယ်တိုင် စီမံလမ်းညွှန်ပေးနေချိန်
ဖြစ်၍ စာမေးပွဲ အောင်မြင်သော
ကလေးနှင့် မိဘများကို တစ်ဦးချင်း
ခေါ်တွေ့ကြသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့သားအတွက်
ဘာလုပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားလဲ”

“သားကတော့... တောင်
ကြီးတက္ကသိုလ် ဆက်တက်ချင်တယ်တဲ့”

“ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုး
လဲဗျ”

“ရုပ်ရှင်တွေ... ဝှိဒီယိုတွေ

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝကို လိုချင်လို့တဲ့”

“ရည်မှန်းချက်အတော်ကြီးတာပဲ... ဆရာကြီးတို့ကရော သားအလိမ္မာလေး တက္ကသိုလ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး တက်ရောက်ပျော်ပါးနိုင်ဖို့အတွက် ပံ့ပိုးနိုင်တဲ့အင်အားရောရှိလို့လား”

“ချွေတာချိုးခြံပြီး သားစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမှာပဲ”

“သားကရော မိဘကို ပြန်မတဲ့တော့ဘူးလား”

“သူက တက္ကသိုလ်ရဲ့ အရသာကိုပဲ... လူငယ်ဘဝ ခံစားချင်တာတဲ့”

“အသက်အရွယ်အရရော ကျန်းမာရေးအရပါ ဗိုလ်သင်တန်းတက်ဖို့ ရနေတာပဲ... ဗိုလ်သင်တန်းတက်တာနဲ့လစာရပြီ။ သူ့အတွက်ဘာက ပံ့ပိုးပေးစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီမွှားကဲ့ကလေးတွေဆို မိဘအိမ်

တောင် ပြန်ပို့ပေးနိုင်ကြတယ်... ယောက်ျားပီသတဲ့ အရာရှိဘဝကိုလည်း ရမယ်... ဘယ်လိုလဲ”

“သားက စစ်တပ်ထဲဝင်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူးတဲ့... သူ့အမေကလည်း သဘောမတူချင်ဘူး”

“ဘယ်မိခင်မှ သားဖြစ်သူတွေကို စစ်ထဲ ပေးမဝင်စေချင်ကြဘူး။ မိန်းမတို့သဘာဝ စိတ်ပူတာပဲလေ”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော သားဖြစ်သူအလိုကျ တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်သို့သာ စေလွှတ်တက်ရောက်စေခဲ့သည်။ အလိုလိုက်ခံထားရသည့် သားကလည်း တက္ကသိုလ်ရင်ခွင်တွင် ပျော်ချင်တိုင်းပျော်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မြေ နေဝင်မှာပင် စိုးနေသည်။ သားဖြစ်သူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ရေး မိဘများကလည်း ကုန်းရုန်းရှာကြလေသည်။ ပညာလည်းစုံ ကြင်ရာလည်းစုံလေပြီ။ ရိုးရိုးတက္ကသိုလ်ဘွဲ့နှင့်အတူ ချွေးမပါခေါ်ပြီး အိမ်ထောင်သည်လိုင်းခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ပါးစပ်ပေါက်တွေ တိုးလာပြီး ကုန်ကျမှုတွေများလာသဖြင့် ဆရာကြီး စိတ်ညစ်ရပါပြီ။ ဘွဲ့ရသော်လည်း အလုပ်ရရန် မလွယ်လှသော သားဖြစ်သူကတော့ ဘွဲ့ရအလုပ် လက်မဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် ထိုင်နေဆဲ။

သာသနာရေးဦးစီးဌာနတွင် ရုံးစာရေးရာစူးဖြင့် အလုပ်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော့လည်း ၂ နှစ်ပင် မခံပါ။ စီးပွားရေးတစ်ခု လုပ်ရအောင်လည်း အရင်းအနှီးကမရှိ။ နောက်ဆုံးတော့ တပ်မတော်သို့ တပ်သားသစ်ဘဝဖြင့် ဝင်ရောက်သွားရပါတော့သည်။

သားဖြစ်သူအလိုကို မလိုက်ဘဲ ဗိုလ်သင်တန်းသို့သာ တက်ရောက်စေခဲ့ပါက ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ပင် ရှိနေပေတော့မည်။ ခုတော့ တပ်သားဘဝဖြင့် မိသားစုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေတော့မည်။ အသိုက်အဝန်းအတွင်း ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုဟုလည်း ဆိုရပေမည်။

ဘာသာရဲ့ဘကိုကြကွယ်ခွတိုင်းရင်ဆောက်မိမိယုံခြံခွင့်ရှိသဘာသကြသည့်များကိုကလခုရေးများကိုသပါမည်များတွင်သမီးများများလှသခင်များမှခမ္မဏကြာရှင်းများရှိ

ဘာသာရေးလုပ်ကိုင်လိမ္မော်

ကျွန်တော်တို့ အသိုက်အဝန်း

ရဲ့ ဘာသာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုလိမ္မော်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။ လွတ်လပ်စွာကိုးကွယ်ခွင့်ရှိသော နိုင်ငံဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံဖြင့် စုစည်းတည်ဆောက်ထားသော တပ်မတော်တွင် မိမိယုံကြည်ရာဘာသာကို ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာများ ကိုးကွယ်ကြသည်။ ဘာသာရေး နေထုံးနေမှုများကို ကျင်းပခြင်းများလည်း ရှိသည်။ ယခုရေးသားမှုတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး ရေးသားသွားပါမည်။

အိမ်ထောင်သည်လိုင်းခန်း

များတွင် မွေးဖွားလာကြသော သားသမီးများမှာ အရွယ်တူကလေးတွေများလှသည်။ ဘာသာရေးအနေဖြင့် မိခင်များမှ လပြည့်လကွယ်နေ့များတွင် ဓမ္မစကြာရွတ်ဆိုခြင်း၊ ပဌာန်းရွတ်ဆိုခြင်းများရှိသော်လည်း မိသားစုအလိုက်

ဥပုသ်နေ့ အဖိတ်နေ့များတွင် ဘုရားကျောင်းကန်များသို့ သွားကာ ဥပုသ်စောင့်ခြင်းများတော့ အများစု မရှိခဲ့ကြပါ။ ၂၄ နာရီ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော စစ်သားများအဖို့ ဘာသာရေးတွင် ထဲထဲဝင်ဝင်မရှိခဲ့။ အကြောက်တရားကြောင့်သာ ကိုးကွယ်နေကြသော်လည်း ကျေးရွာရပ်ကွက်များလို ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ သွားလာခြင်းနည်းပြီး ဘုန်းကြီးများနှင့် စကားပြောဆိုရာတွင် အမြီးအမောက်ကမတည့်ချင်။

မျိုးဆက်သစ် ကလေးငယ်

များ၏ လူနေမှုစရိုက်မှာလည်း အဆိုးဘက်သို့ ဦးတည်နေကြသည်။ သွန်သင်ဆုံးမရမည့် လက်ဦးဆရာမိဘများကိုယ်တိုင်က ငါးပါးသီလ ဘုရားရှိခိုးကို အလွတ်မရ။ သြကာသဆိုသောအဓိပ္ပာယ် ဘာမှန်းမသိ။ ဘာသိဘာသာ ဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်နေကြသဖြင့် မိမိတို့သားသမီးများကို ဘာသာရေးဖြင့် စိတ်ထားနူးညံ့အောင် ထိန်း

ကျောင်းပေးနိုင်မှု အားနည်းလာသည်။ ကိုယ်ကမတတ်လို့ နားလည်ကြသော ဆရာတော်များထံ သွားဖို့ဆိုပြန်တော့လည်း ဥပုသ်နေ့များမပြောနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါမရောက်။ နေရသည့်လိုင်းခန်းများတွင် နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့် ဘုရားရှိခိုးသံ တရားသံများထက် ဆဲသံဆိုသံများသာ လွှမ်းမိုးလို့ နေတော့သည်။ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေလေးတစ်ခုကို ပြောလိုပါသည်။ နားနှင့်မနာ ဖဝါးနှင့်နာပြီး ကလေးများ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖတ်ရှုပေးပါ။

ရာသီဥတုသာယာသဖြင့်

ဘောလုံးကွင်းတွင် ဂေါက်သီးရိုက်လေ့ကျင့်ရန် ရောက်ခဲ့သည်။ ရုံးပိတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ညနေ ဖြစ်သဖြင့် ဘောလုံးကစားမည့် ကလေးများရောက်လာကြလိမ့်မည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦး ဘောလုံးလေးပိုက်ပြီး ကွင်းထဲဝင်လာစဉ် ရောက်နှင့်နေပြီးသော

ကလေးတစ်ဦးနှင့် စကားပြောကြ
သည်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက
လည်း -ီးတဲ့မှ နောက်ကျလိုက်တာ”

“-ီးလား... ဟိုကောင်တွေ
တောင် မရောက်သေးဘူး... -ီးကျ
နေတာပဲ... နီနီခင်ဇော်ရဲ့ အနီရောင်
သီချင်းကို ဒေါင်းနေတာ... စောက်
လှိုင်းကမကောင်းလို့ ကြာသွားတာ...
စစ်ဆိုတဲ့သီချင်း နားထောင်ပြီးပြီလား။
စောက်ရမ်းကောင်းတယ်”

“ငါလည်း နားထောင်ချင်
တယ်... -ီး... ပြီးရင်ကူးပေး...
ဟိုကောင်တွေလာနေပြီ”

“မင်းတို့ကလည်း နောက်ကျ
ပြန်ပြီ... -ီးလို့ပဲ”

“ငါ-ီးလား... နောက်ကျ
တော့ -ီးဖြစ်လား။ ကျော်ကျော်ကို
စောင့်နေရလို့”

“ငါ-ီး... ငါ့ကိုပဲ အပြစ်ပြော
တယ်... မင်းတို့လည်းအတူတူပဲ”

အသက် ၁၂ နှစ်ဝန်းကျင်

ကျောင်းသားအရွယ် ကလေးငယ်များ
အားလုံး၏ ဖရူသဝါစာ ယုတ်ရင်းကြမ်း
တမ်းသော စကားများကို စကား
ဆက်အဖြစ် မြန်ယုတ်စွာ ပြောဆိုနေ
ကြသည်။ နားထောင်မိသူပင် ရင်လေး
သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အသိုက်
အဝန်း၏ နောင်အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်
လေးများ ဒီလိုပဲ ရိုင်းစိုင်းနေကြပြီ
လားဟု တွေးမိပါသည်။ အခြေအနေကို
အဆင့်ဆင့်တင်ပြပြီး ယဉ်ကျေးလိမ္မာ
သင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်ပေးရတော့
သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရ
သောကလေးများ သင်တန်းတက်
မတက်တော့ မသိရပါ။

လိမ္မာပြီး ဘာသာရေးကိုင်း
ရှိုင်းကြသူများလည်း ရှိပါသည်။ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုရသူများ
လည်း ရှိကြသည်။ နည်းတော့ နည်း
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
ကလေးများအားလုံး လိမ္မာယဉ်ကျေး
မှသာ အနာဂတ်လှပပြီး ပခုံးပြောင်း
ပေးနိုင်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်ကပင် မွေးဖွား
ရလွယ်ကူအောင် တရားစာများ နေ့စဉ်
ရွတ်နေပြီး စကားပြောတတ်စအရွယ်
တွင် သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို အရသင်၊
လူတိုင်းရှေ့မှာ ရွတ်ပြခိုင်းကာ ကျွန်မ
သားလေးလိမ္မာကြောင်း ပြခဲ့တဲ့မေမေ၊
အိပ်ယာဝင်တိုင်း ဘုရား တရား သံဃာ
မိဘ ဆရာများကို ဦးချ၊ ငှါးပါးသီလ
ယူ ကန်တော့ခြင်းအား မိသားစု ညစဉ်
ဝတ်မပျက်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သော
ဖေဖေတို့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အိမ်
တန်းလျားတွင် ကြီးပြင်းလာရသော
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အန္တရာယ်
ကင်းစွာ ဘဝကိုရဲရဲလျှောက်လှမ်းနိုင်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့် ပြိုင်
အချိန်ထဲက မိဘနှစ်ပါးကို ထိခြင်း လေ့
ငါးပါးနှင့် ဦးချကန်တော့ လိုက်ရပါ
တော့သည်။

အဖွဲ့အစည်းများ

မိခင်နှင့်ကလေး၊ အမျိုးသမီး
ရေးရာ စသည့်အဖွဲ့အစည်းများသည် ချက်

နာမည်သာ ကွဲလွဲသော်လည်း တပ်
တွင်းရှိ သာရေး နာရေးမှအစ ဝိုင်းဝန်း
ကူညီပေးကြသည်။ အဖွဲ့ဝင် ရဲမေများ
သည် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ကြိုးစား
ကြသည်။ တပ်တိုင်းအတူတူပင် ဖြစ်
သည်။

တပ်ထဲတွင်နေထိုင်ကြသော
ရဲမေများကို လေ့လာကြည့်ပြန်တော့
အဖွဲ့ ၃ ဖွဲ့ကွဲနေတာ တွေ့ရပြန်သည်။
အဖွဲ့ ၁ ရဲမေများကတော့ တပ်ကိစ္စ၊
လူမှုရေးကိစ္စအားလုံးမှာ စိတ်အား
ထက်သန်ကြသည်။ မိမိတပ်အတွက်ဆို
လျှင် စစ်ရေးပြ၊ လက်နက်ငယ်ပြိုင်ရ
မလား၊ တပ်ကိုယ်စားပြု သေနတ်ပစ်
ပြိုင်ရမလား၊ တပ်စိတ် တိုက်ပွဲ
ခြင်း လေ့ကျင့်ပြရမလား၊ လက်နက်ကြီးပစ်
တာရော မြင်ချင်သလား၊ ဗဟိုကင်း
စစ်ရေးပြ ပြိုင်ရဦးမလား၊ ဘောလုံး
စာန်ရမလား၊ ကော်လီဘော ပုတ်ရ
မလား၊ အလှူမှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်ရ
မလား၊ ဧည့်သည်တွေအတွက် ဧည့်ခံ
သည် ချက်ပြုတ်ရမလား၊ ဘာလာလာ

အကုန်ရသည်။ အားကိုးရတဲ့ အဖွဲ့ပေါ့။
ထူးခြားတာက သူတို့တွေမှာ သား
သမီးအငယ်တွေ မရှိကြတော့တဲ့ ဆရာ
ကြီးဇနီးတွေပေါ့။

အဖွဲ့ ၂ ရဲမေတွေကတော့
ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်၊ ကိုယ်ဝန်အဆိပ်
တက်လို့ နေမကောင်းဖြစ်လိုက်
ဆေးရုံဆေးခန်းပြကြသည်။ မီးဖွားပြန်
တော့ ကလေးက နေမကောင်း၊ မိခင်
ကလည်း မကျန်းမာ ဆေးခန်းဆက်ပြ
ရသည်။ ဆေးရုံနှင့် လိုင်းခန်း ကူးသန်း
ရင်း ကိုယ်ဝန်က ရလာပြန်သည်။
နောက်တစ်ဦးကို ကိုမွေးပြန်တော့
ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက အားမရှိပြန်
ဆေးရုံပြန်နှင့် သံသရာလည်နေသူများ
ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မေးကြည့်ဖူးသည်။

“မိခင်နှင့် ကလေးရန်ပုံငွေ
အတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးဖူးသလဲ”

“ဘာမှကို မလုပ်ပေးဘူး
ပါ... ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်...
ကလေးမွေးလိုက်... နေမကောင်း
လိုက် ဆေးရုံပြန်သွားလိုက်နဲ့ အချိန်

ကုန်နေပါတော့တယ်ရှင်”

ထိုအဖွဲ့ ၂ ရဲမေများမှာ
ဆေးရုံဆေးခန်းတို့နှင့် အချိန်ကုန်နေ
ကြပြီး တပ်၏အကျိုးအတွက် လုပ်
ဆောင်ပေးရမှုများ၊ ရန်ပုံငွေတိုးပွား
ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမှုများတွင်
မပါနိုင်ကြပါ။ သို့သော် မိခင်နှင့်ကလေး
စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းနှင့် တပ်ရန်ပုံ
ငွေများမှ ထောက်ပံ့ကြေးကိုတော့
အများဆုံးရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

အဖွဲ့ ၃ ရဲမေတွေက အဖွဲ့
၁ လို အဖွဲ့အစည်းစိတ်နဲ့ ဆောင်ရွက်
ပေးတာမျိုးမှာ ပါဝင်ခြင်းမရှိပါ။ အဖွဲ့
၂ လို ကလေးမွေးလိုက် ဆေးခန်း
ပြလိုက်လုပ်ခြင်းလည်း မရှိပြန်။ ကြား
နေအဖွဲ့များဖြစ်ကြသည်။ ကြားနေ
သော်လည်း အနားမနေကြပါ။ အဖွဲ့
၁ နှင့်ယှဉ်ပြီး သူတို့ကို ပြောလာမည်ကို
စိုးရိမ်ကြသည်။ ဒီတော့ အများအကျိုး
ဆောင်ရွက်နေသူတွေ စိတ်ဓာတ်ကျ
အောင် သွေးထိုးကြလေသည်။

“ညည်းတို့က တပ်အတွက်

လုပ်... ညည်းတို့ယောက်ျားတွေက
လည်း မအား.. ညည်းတို့ ဒီလိုလုပ်နေ
လို့ ကိုယ့်ယောက်ျားနေရာ ရတယ်
ဆိုလည်း ဟုတ်သေး.. လစာလည်း
ပိုရတာမဟုတ်ပါဘူးအေ.. အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးတွေက စားရမယ့်
သောက်ရမယ့်ကိုဖြစ်လို့”

စသည်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသူ
များ စိတ်ဓာတ်ကျအောင်၊ စိတ်ဝမ်းကွဲ
အောင် ပြောကြသည်။

“တပ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေ
လို့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး.. မလုပ်
တဲ့သူတွေကိုလည်း အရေးယူတာမှ
မဟုတ်တာ.. ငါလည်း မလုပ်တော့
ဘူး” ဟု တွေးလာကြသည်။

တပ်မတော်မိသားစု အသိုက်
အဝန်းတွင် အဖွဲ့ ၃ လို ရဲမေတွေ များ
လာရင်တော့ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ
ကျဆင်းလာမည်အပြင် တိုင်စာ ပစ်စာ
များလည်း ပေါများလာပေလိမ့်မည်။
ခေါင်းဆောင်လုပ်သူများက စဉ်းစား
သုံးသပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပါသည်။

အမိန့်နာခံမှု

“သစ္စာစောင့်ရန် အမိန့်နာခံ
.. စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကြောင်း စည်းကမ်း
ကောင်း”

နံနက်ခင်း ကြုံ့ခိုင်ရေး
လေ့ကျင့်ခန်း ဆောင်ရွက်ရာမှ အား
ဆယ်ပါး ဆောင်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုသွားကြ
သည်။ နှင်းမုံများကြား ဘယ်ညာမှန်
မှန်နှင့် အားမာန်အပြည့် ပြေးနေကြ
သော စစ်သည်များ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင်
ချွေးများပင်စို့လို့။ အားဆယ်ပါးတွင်
ပါရှိသော အမိန့်နာခံတတ်မှုသည်
သစ္စာစောင့်သိမှုပြီးလျှင် ဒုတိယ
အရေးအကြီးဆုံးအချက် ဖြစ်သည်။
အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရမည့်
သူများအဖို့ အချိန်ကိုက်ဟန်ချက်ညီ
စီမံဆောင်ရွက်ကြရာတွင် တိကျသော
အမိန့်များကို နာခံကြရသည်။ အမိန့်
နာခံမှုရှိခြင်းနှင့် စစ်ဆင်ရေး အောင်
မြင်ခြင်းသည် တိုက်ရိုက် အချိုးကျလေ
သည်။ “ရန်သူတောင်ကုန်းကို..
မင်းတပ်စုက ဘယ်ဘက်ကပတ်ပြီး

ချေမှုန်း” ဆိုတဲ့ အမိန့်ရလာလျှင်
“ရန်သူကပစ်နေတာ .. ကျွန်တော်
တို့သေမှာပေါ့.. မတက်ဘူးဗျာ”
ဆိုပြီး အမိန့်မနာခံရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အမိန့်မနာခံလို့
ကတော့ အမိန့်မနာခံသူတင်မက
အားလုံးသေကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် အမိန့်နာခံခြင်းကို အလေး
ထားလေ့ကျင့်ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုပါစို့။ ပေ ၆၀၀၀ ကျော်
မြင့်လှသည့် တောင်ကုန်းကြီးများ
အပေါ် အထက်အမိန့်အရ သတ်မှတ်
ချိန်အရောက် ချီတက်ရမည်ဆိုလျှင်ပင်
စစ်သားအားလုံး မရောက်ရောက်
အောင် ချီတက်ကြလိမ့်မည်။ ဝန်စည်
စလယ်များထမ်းပြီး ရွှေကအန္တရာယ်
ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မျက်စိ
ရှင်ရှင်ထား ရှင်းလင်းရင်းနှင့် တချို့
ရွှေ ကုန်းပြီး တက်ကြသည်။
ကြီးဖဝါးအောက်ပေါ့။ ရပ်ရန်အား
ရလို့ကတော့ ရောက်တဲ့နေရာ
ရပ်နေမည်။ ရွှေကို တစ်သွယ်

တိုးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ရပ်ဆိုရင် ရပ်
ထား ရှေ့တိုးတာနဲ့ မိုင်းထိနိုင်သည်။

စစ်သားများ၏ အမိန့်နာခံမှု
များက မိသားစုအထိ ပါလာသည်။
အမိန့်မရလျှင် ဘာမှကိုမလုပ်. . အေး
အေးဆေးဆေး နားနေသည်။ မိန်းမ
လုပ်သူကပင် ရေခပ်ရသည်၊ ထင်းခွေ
ရသည်၊ ထင်းခွဲရသည်၊ ဈေးဝယ်ရ
သည်။ အမိန့်နာခံမှုကောင်းသော
စစ်သားကြီးအဖို့ကတော့ ညွှန်ကြား
ချက် မလာသည့်အတွက် အိမ်ဦးခန်း
တွင် သတင်းစာဖတ်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးနား
နေဆဲ။ မိန်းမမျက်စိထဲ စပါးမွှေးစူး
လေပြီ။ ရေကန်မှခပ်လာသော ရေပုံး
ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး . . .

“တော် တော် နေ နိုင် တဲ့
လူကြီး. . ဘာမှကိုဝိုင်းမကူဘူး. .
မယ် ထင်းခွဲတာတော့ ကျုပ် မလုပ်
နိုင်တော့ဘူး. . လက်တွေလည်း နာလှ
. . ဒီတော့ ကျုပ် အမိန့်ပေးတယ်
. . ထင်းသွားခွဲ”

အမိန့်ရချေပြီ။ အမိန့်နာခံ

သော စစ်သားကြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့
ကော့ပဲ့ ကော့ပဲ့နှင့် ထွက်သွားပြီး
ဓားမကိုကိုင်ကာ တခွမ်းခွမ်း ခွဲလေ
တော့သည်။ အမိန့်နာခံတတ်သော
စစ်သားကြီးများ၏ ဇနီးများက ထို
အားနည်းချက်ကို သိလိုက်တော့သည်။
ထို့ကြောင့် နှုတ်အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့်
အမိန့်နှင့်ညွှန်ကြားချက်များက တန်းစီ
ပြီး စောင့်နေတော့သည်။

“ရေမချိုးခင် အပင်ရေ
လောင်း . . ပြီးရင်ဝက်စာကျွေး”

“ဟုတ်”
“ရေချိုးရင်းနဲ့ တိုင်ကီထဲကို
ရေဖြည့်ထား”

“ဟုတ်”
“မထူးပါဘူးတော်. . ရေချိုး
လက်စနဲ့ ရှင့်သားနှစ်ကောင်ပါ ရေချိုး
ပေးလိုက်”

“ရက်စ”
စစ်တပ်အခေါ် ညောင်ကမာ
ခွာညိုလို့ပဲပြောပြော ညောင်ကိုင်းချိုး
မယ်လို့ပဲဆိုဆို ညွှန်ကြားချက်ရလို့က

တော့ အမိန့်နာခံသည့် စစ်သားကြီး
တဟုတ်ဟုတ်နှင့် တာဝန်ကျေပွန်
အောင် ထမ်းဆောင်ပြီးသားပဲ။ ညအိပ်
ရာဝင်ချိန်မှာတောင် “ခြင်ထောင်ထဲ
ဝင်ခွင့်ပြုပါ” ဆိုသော ခွင့်တောင်းမှုနှင့်
အမိန့်နာခံခဲ့တာ သားနှစ်ယောက်က
သက်သေပဲလေ။

စစ်သားတိုင်း၏ ချစ်စရာ
ကောင်းသည့် အမိန့်နာခံမှုကြီးက တစ်
ခါတစ်ရံ အရပ်သားဘဝရောက်သွား
သည့်တိုင် ပါလာဆဲဖြစ်သည်။ ကိုယ်
ပိုင်အသိဉာဏ်နှင့် တီထွင်ထိုးဖောက်
စွန့်ဦးဆောင်ရွက်လိုစိတ်များထက်
တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်းစေမှသာ
လုပ်တတ်လာကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်
ကားဝယ်၍ မောင်းမည့်အစား အံ့နာ
ထံမှ အငှားမောင်းသည်။ ဆိုက်ကား
နင်းတာတောင် အငှားဆိုက်ကား
ယူနင်းကြသည်။ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊
ကုမ္ပဏီကြီးများတွင် အထက်မှ အမိန့်
ပေးသူတစ်ယောက်၏ အောက်တွင်
သာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ

သည်။ အမိန့်နာခံမှုကြီး၏ အကျိုးဆက်များမပါတကား။

ဝန်းကျင်ခင်တွယ်မှု

လူတိုင်း မိမိနေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခင်တွယ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပါ။ အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပိုပြီးတော့ပင် ခင်မင်လာသေးသည်။ သို့သော် အလုပ်တစ်ခုကို ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခု သုံးခုလုပ်လာကြ၍ ငြီးငွေ့တာ တစ်ကြောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ တွင် အဆင်မပြေမှုလေးများ တွေ့ကြုံလာတာကတစ်ကြောင်း အကြောင်းတရားတွေ တိုက်ဆိုင်လာပြန်တော့ တပ်ကထွက်ချင်သည်ဆိုသော အကျိုးတရားက ပေါ်လာလေသည်။

ထွက်စာတင်မည်ဆိုတော့ အကြောင်းပြချက်က လိုလာပြန်သည်။ အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်သော မိခင်အိုကြီးကို ပြန်လည်လုပ်ကျွေးပြုစုလိုပါသည်။ (တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် မိခင်ကြီးအား လစဉ်ထောက်ပံ့ခြင်း။

အခါအားလျော်စွာ ရွာပြန်၍ မိခင်ကြီးအားကန်တော့ခြင်း။ တပ်ကိုခေါ်လာပြီး ပြုစုခြင်းများ တစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဘူးသူများ)။ ဘိုးဘွားပိုင်လယ်မြေလေးအား ပြန်လည်စိုက်ပျိုးလိုပါသည်။ (တပ်ထဲတွင် လယ်စိုက်ရန် တာဝန်ပေးစဉ် တာဝန်မကျေပွန်လို့ နှစ်တိုင်းစပါးမထွက် အနွှံ့ပေါ်ခြင်း၊ ဆယ်မျိုးဆယ်ဘောင် စင်တစ်စင် စိုက်ပျိုးမှုကိုပင် ဖြစ်မြောက်အောင် မစိုက်နိုင်သူများ)။ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ ပြန်လုပ်လိုပါသည်။ (တပ်တွင်းမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများတွင် တာဝန်ပေးစဉ် အသေအပျောက်များပြီး အမြဲအနွှံ့ပေါ်ခြင်း၊ ဝက်တစ်ကောင်ကြက်ဆယ်ကောင်ပင် အဖြစ်ရှိအောင် မမွေးနိုင်သူများ)။

စစ်သည်များ ထွက်ခွင့်တင်ကြသည်တို့ နေရာအသီးသီးရှိ တပ်အသီးသီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် အမြဲတွေ့နေရသည်။ တွေ့သည့်အခါတိုင်းလည်း ဆရာမင်းခိုက်စိုးစံ ရေး

သားသည် “ဆပ်ကပ်ထဲက ကပုံပြင်လေးကို အမြဲပြောပြဖြစ်သစာသားအတိအကျ မမှတ်မိတော့လည်း ပုံပြင်လေး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှတ်မိနေသည်။ မှတ်မိသလေရေးပြပါမည်။

ရွမ်းခနဲ ကျာပွတ်သံကြည်သည့်နှင့် မီးကွင်းအတွင်းသို့ လွှားခုန်ဝင်လိုက်သည်။ သူ့အလုပ်ကြာပွတ်၏ အချက်ပေးသံနှင့်အတူ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ သိနေသခုံသေးသေးလေးပေါ် တက်ပြန်သမီးကွင်းပဲ ခုန်ရမလား၊ သစ်တန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ပြရမလားသိပါသည်။ သိအောင်လည်း အကြိမ် လေ့ကျင့်ထားတာတို့။ ဆပ်ကပ်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် နှစ်ကျော်ရောပေါ့။ အချုပ်အဘဝနှင့် နေရတော့ ဘယ်ထောင်အဖေတို့အမေတို့နဲ့ တောထဲစဉ်က ရေတံခွန်မှ ရေတူးစီးသံ ငှက်ကလေးတွေ

သားကောင်များကို လိုက်လံဖမ်းဆီးပုံ
 ကိုကိုသာ အမြဲလိုလို သတိရနေတော့
 သည်။
 ခုတော့လည်း ဘဝတူ ကို
 ကျားကြီးနဲ့ ပေါင်းသင်းပြီး ဆပ်ကပ်ထဲ
 မှာပင် သားငယ်ကျားလေးကို မွေး
 ဖွားခဲ့သည်။ ကျားလေးရဲ့ အိပ်ရာဝင်
 ပုံပြင်အဖြစ် အမေတို့ရဲ့ တောတောင်
 သာယာလှပပုံ၊ တောဘုရင်များ သား
 ကောင်ဖမ်းပုံ၊ ရေတံခွန်များ ကျဆင်း
 နေပုံ၊ ကျေးငှက်များ အော်မြည်နေပုံ
 တို့ကို အမေပြောပြလို့ အမြဲကြားနေရ
 သည်။ တို့တစ်တွေရဲ့ ဘူမိနက်သံနေရာ
 မှာ ဒီလှောင်အိမ်ထဲတော့ မဟုတ်
 သိပါသည်။
 နှစ်တွေကြာလာတော့ ကျား
 ခင် အရွယ်ရောက်ပြီး ဆပ်ကပ်မှာ
 တပြလို့ ကျာပွတ်သံများအောက်
 ထွပ်ရွားတတ်နေပြီ။ အမေနဲ့
 တို့လည်း သေဆုံးကုန်ကြပြီလေ။
 အမေပြောခဲ့တဲ့ တောနက်ကြီး
 တော့ အခြေအနေပေးတာနဲ့

သွားဖို့သာ ကြံစည်နေခဲ့သည်။
 တစ်နေ့မှာ သူတို့ဆပ်ကပ်
 အဖွဲ့ကြီး မြို့တစ်မြို့တွင် ကပြရန်
 ရထားကြီးနှင့် ထွက်ခွာလာကြသည်။
 တံတားကြီးတစ်စင်းကိုဖြတ်ပြီး ၁၈
 အကြာ ရထားလမ်းချော်ပြီး တိမ်း
 မှောက်ပါတော့သည်။ အချိန်ပြင်းလန်
 လွန်းတာကြောင့် သေဆုံးသူ၊ မေ့မျော
 သူများရှိနေသည်။ ကံကောင်းသူက
 တော့ ကျားလေးပင်။ ဒဏ်ရာကြီးမားစွာ
 မရသည့်အပြင် လှောင်အိမ်ကြီးလည်း
 ပွင့်သွားသည်။ အစောင့်များလည်း
 တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။
 မဝံ့မရဲနှင့် လှောင်အိမ်ကြီးမှ
 ထွက်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
 လိုက်တော့ စိမ်းလန်းနေတဲ့ တောအုပ်
 ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အမေပြော
 ခဲ့တဲ့ တောနက်ကြီးပဲလား။ ကျေးငှက်
 သာရကာအသံများ ရေတံခွန်မှ ရေစီး
 သံများလည်း ကြားနေရသည်။ သေချာ
 လောက်ပါပြီ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးကို
 စောင့်နေတာ သူတစ်သက်ပဲ။ ခုတော့

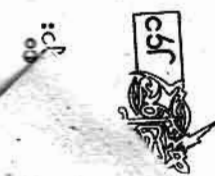
တားဆီးမယ့်သူလည်းမရှိ စိတ်ကြိုက်
 သွားလို့ရပြီ။ ဖျော်လိုက်တာ။ လေကို
 တဝှူပြီး တောဘုရင်တို့၏ ဟန်ပန်နှင့်
 တောနက်ကြီးယသို့ တရုေ့ရွေ့ လှမ်း
 ဝင်သွားတော့သည်။
 တောနက်လာသည်နှင့်အမျှ
 အမေပြောခဲ့သောနေရာမှန်း ပိုသေချာ
 သွားသည်။ တောဘုရင်ဟုဆိုသော
 သူကို ဘယ်သားကောင်မှလည်း ဂရု
 မစိုက်ကြ။ သွားရင်းသွားရင်းနဲ့ ဘယ်
 ကိုသွားရမှန်းလည်း မသိတော့။ အနား
 ကဖြတ်သွားသော သားကောင်ကို
 လည်း မဖမ်းတတ်။ တဖြည်းဖြည်း
 ဗိုက်ဆာလာပြီ။ ဆပ်ကပ်ထဲမှာဆို
 ဗိုက်ဆာချိန် အသားတုံး လာကျွေးနေ
 ကြလေ။ တောနက်အတွင်းသွားလည်း
 မသွားတတ်။ အစာလည်းမရှာတတ်
 ဆက်တိုးလျှင် ပိုဒုက္ခရောက်တော့မည်။
 နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး
 နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ဆပ်ကပ်
 လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ ပြန်အိပ်နေလိုက်
 သည်။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များ

ဂ်လာချိန်မှာတော့ လှောင်အိမ်
 ဘွင်း သူ့ကိုတွေ့သွားပြီး “လိမ္မာ
 ဒုံက်တဲ့သားကြီး” ဟု ချီးကျူးကာ
 အသားတုံးတစ်တုံး ကျွေးလိုက်သည်။
 သူ ခံတွင်းတွေ နေရတာလည်း
 ဒီအသားတုံးဖြစ်ပြီး သူ ကိုယ်တိုင်က
 “ဆပ်ကပ်ထဲက ကျား” မဟုတ်ပါလား။
 ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်
 သားများသည် စစ်တပ်အသိုက်အဝန်း
 တွင် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ကျင်လည်ခဲ့
 ကြသည်။ အလုပ်အပေါ် ငြီးငွေ့ခြင်း၊
 ဖိစီးမှုဒဏ်များ မခံနိုင်တော့ခြင်းများ
 ကြောင့်သာ တပ်မတော်က ထွက်လိုကြ
 သည်။ စိတ်ကူးထဲကလို အကောင်
 အထည်ဖော်သူ အနည်းငယ်သာ
 ရှိကြပြီး အများစုမှာ ဆပ်ကပ်ထဲက
 ကျားလို မိမိကျင်လည်ခဲ့ရာ တပ်ဝန်း
 ကျင်တွင်လည်းကောင်း၊ တပ်ထဲတွင်ရှိ
 နေသော သားသမီးများထံတွင်လည်း
 ကောင်း လာရောက်နေထိုင်ကြသည်ကို

အလေးထားခြင်းကိုခံယူလို့မူ
 “ရှေ့မှာ.. ကားကို လူတစ်
 ယောက်တားနေတယ်.. လက်မှာ
 လည်း အုတ်ခဲကြီးကိုင်လို့.. လမ်း
 လယ်ခေါင်မှာ ရပ်နေတယ်”
 ကားစပယ်ရာ၏ သတိပေး
 စကားကို ခရီးသည်အားလုံး ကြားလိုက်
 သည်။ ယာဉ်မောင်းကလည်း မြင်
 သည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်
 နှင့်အမျှ လူလုံးကွဲစွာ မြင်လာရသည်။
 ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသော စစ်
 သားတစ်ဦး ခရီးဆောင်အိတ်လွယ်ပြီး
 ရပ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရပြီး ရှောင်
 ကွင်းလို့လည်း မရသဖြင့် ကားကို
 ရပ်လိုက်ရသည်။
 “သင်တန်းကို အချိန်မီသွားဖို့
 လိုအပ်လို့ပါ.. ခုမှရှေ့တန်းက ပြန်
 ရောက်လို့ ကားလက်မှတ်ကြိုတင်
 မှာချိန် မရခဲ့ပါဘူး.. မနက်ထဲက
 ကားတွေကိုတားနေတာ ဘယ်ကား
 မှမရလို့ ခုလိုလမ်းလယ်ခေါင်မှာရပ်ပြီး
 တားရတာပါ.. ကျွန်တော့်ကို လိုက်

ခွင့်ပြုပါ.. ဘယ်နားက စီးရ စီးရ
 ပါ.. ကားခလည်း ပေးပါမယ်..
 အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်”
 သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုတွင်
 သင်တန်းသွားတက်မည့် စစ်သည်
 ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းဌာနချုပ်နေရာမှာ
 ကားလမ်းမှလွဲ၍ ဆက်သွယ်ရန်မရှိ။
 မြို့နှင့်လည်း မိုင် ၃၀ ကျော်ဝေးသည်။
 ပြင်ဆင်ချိန်ရပါက နီးစပ်ရာမြို့ရှိ ကား
 ဂိတ်များတွင် ကားလက်မှတ် ကြိုတင်
 ခေါ်ပြီး တပ်ရှေ့မှ ထွက်စီးကြသည်။
 အရေးပေါ်သွားလာရမှုနှင့် ကြုံရင်တော့
 အခက်ကြုံကြသည်။ ဖြတ်သွားသမျှ
 ကားများသည် စစ်သည်များကို မတင်
 ပါ။ “ကားရပ်ရင်ရပ်.. မရပ်ရင် ကား
 မှန်ကို အုတ်ခဲနဲ့ထုမယ်.. တိုက်ရင်
 လည်း တိုက်သွား” ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့်
 အသက်စွန့်ပြီး တားရသည်မှာလည်း
 တကယ်တော့မကောင်းလှပါ။ သဘော
 ကောင်းသော ယာဉ်မောင်းနှင့် အခြား
 ကောင်းသော စစ်သားကြောင့်သာ
 ယာဉ်နှင့် လိုက်ပါခွင့်ရသွားတော့သည်။

မည်သူပင်ဖြစ်စေ အလေးထားမှုကို ခံလိုကြသည်။ စစ်သားများလည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလေးထားမှုကို ခံလိုသည်။ အသက်စွန့်၍ အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံနိုင်ခြင်း၊ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ မျှတအောင် သုံးစွဲနိုင်ခြင်း၊ အနေအထိုင် ကျပ်တည်းခြင်းတို့ကို တာဝန်ဟု သဘောထားကြသဖြင့် မငြီးငြူပဲ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ကြသည်။ သို့သော် ပြည်သူထဲက ပေါက်ဖွားလာသော တပ်မတော်သားများကို ပြည်သူတွေက အသိအမှတ်မပြုလာတာကိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ ခံပြင်းကြသည်။ အဆင်မပြေမှုတွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ဖြေရှင်းကြတော့ မလိုအပ်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဒါဆို လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က စစ်သားတွေနဲ့ ပြည်သူလူထုဆက်ဆံမှုအခြေအနေ၊ စစ်သားတွေအပေါ် အလေးပေးခံရမှုတွေကို ကြည့်ကြရအောင်။ ထိုစဉ်က

စစ်သားများခရီးသွားလျှင် မီးရထား၊ သင်္ဘော၊ လေယာဉ်ပျံများကို ဝရမ်းဖြင့် စီးနင်းရသည်။ မီးရထားဖြင့်သွားလာမှု အဆင်ပြေရန် RTO (Railway Transportation Office) သင်္ဘောဖြင့် သွားလာမှု အဆင်ပြေရန် WTO (Water Transportation Office) ရုံးများ ဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

ရန်ကုန် ဘူတာကြီး၏ အောင်ဆန်းကွင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာတွင် ရထားလက်မှတ်ရရန် ခရီးသွားမည့်သူကိုယ်တိုင် တန်းစီဝယ်ရသည်။ မနက် ၈ နာရီ လက်မှတ်ရောင်းမှာကို ည ၈ နာရီလောက်ထဲက လာတန်းစီပြီး ညအိပ်စောင့်ကြသည်။ သူဌေးကြီး ခရီးသွားလည်း ကိုယ်တိုင် လာဝယ်ရသည်။ ကြိုတင်လက်မှတ်မရောင်း၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးသွားကြမည့်သူများ လက်မှတ်ရရေး တန်းစီသောနေရာသည် ပွဲတော်ကြီးတမျှ စည်ကားလှသည်။ ခေတ္တအိပ်စက်ရန်

တုလားထိုင်၊ ဖျာ၊ စောင်ငှားခြင်းကွမ်းယာ၊ စီးကရက်၊ ရေခဲရေရောင်းသူများ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။

မနက် လက်မှတ်ရောင်းနေချိန်တွင် ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် ကျောပိုးအိတ်လွယ်ထားသော ကြေးနီရောင် အသားအရေဖြင့် စစ်သားတစ်ဦး ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ RTO ရှေ့ရပ်လိုက်သည်နှင့် အေးဆေးသက်သာစွာ လိုရာခရီးကို ရထားစီးပြီး သွားနိုင်ပြီ။ တန်းစီနေသော လူတန်းကြီးက စစ်သည်ကို အားကျသည့်အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အနေနှင့် လက်မှတ်ရဖို့က မသေချာ။

“စစ်သားတွေက တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ထားတော့ ဒီလို အခွင့်အရေးရတာပေါ့.. ငါတို့က သူတို့လိုမှ မလုပ်နိုင်တာ.. လေးစားဖို့လည်း ကောင်းတယ်.. ငါတို့သားတွေကိုလည်း ယောက်ျားပီသပြီး တိုင်းပြည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ တပ်ထဲဝင်ခိုင်းရ

မယ်” ဟု အများစုက တွေးနေကြသည်။ စစ်သားများ တန်ဖိုးရှိသည်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရေကြောင်းခရီးစဉ်အတွက် WTO တွင် ဝရမ်းလဲရာ ဖျာပုံသင်္ကေတတွင် နေရာရသည်။ ၂ ထပ်သင်္ကေတ ဖြစ်ပြီး သီးခြားအိပ်ခန်းမပါ ဦးခန်းတွင်သာ ခုတင် ၂ လုံးရှိသည်။ သင်တန်းတက်ရန် ကချင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေးမှ ပြန်လာသော ကျွန်တော်တို့ ဒုဗိုလ်နှစ်ယောက်က ထို ခုတင် ၂ လုံးတွင် စီးရမည်။

သင်္ကေတပေါ်ရောက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများ နေရာချလိုက်သည်။ သင်္ကေတထွက်ရန် ၁၅ မိနစ်အလိုခန့်တွင် ဦးခန်းအတွင်းသို့ ဆေးရုံဆင်းလူနာတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဗိုက်ခွဲထားသော လူနာဖြစ်သည်။ ဖျာပုံမြို့၏ လူသိများသော သူဌေးကြီးဟု သိရသည်။ လိုက်လံပို့ဆောင်သူများ၊ သင်္ကေတအတွင်းမှ လာကြည့်သော ခရီးသည်များကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် တော်

တော်လူသိများသောပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ လူနာမှာ လဲလျောင်းနေမှ အဆင်ပြေမည်။ သင်္ကေတကြမ်းခင်းတွင် လဲလျောင်းရမည်ဆိုပြန်တော့လည်း အဆင်မပြေ။ ဦးခန်းအတွင်းရှိ ခုတင်နှစ်လုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပစ္စည်းတွေနှင့် ထိုအချိန်က Dream bed လို ကုလားထိုင်များကလည်း မရှိသေး။ ငွေမည်မျှ အကုန်ခံနိုင်သည်ဆိုလျှင်ပင် နေရာက မရနိုင်။ ခုတ်မောင်းချိန် ၆ နာရီလောက်ဖြစ်ပြီး ညအိပ်စရာမလိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခုတင်ကို လူနာမိသားစုအား ပေးလိုက်သည်။ ကျေးဇူးတွေတင်လိုက်ကြတာ။ နောင်တွင် မိသားစုကဲ့သို့ ခင်မင်သွားကြသည်။ သင်္ကေတထွက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော့်ထံ သင်္ကေတကြီးကြပ်ရေးအရာရှိရောက်လာပြီး သင်္ကေတထွက်ခွင့်တောင်းသည်။ ဒုဗိုလ်အဆင့်ရှိသော ကျွန်တော် ကြက်သီးပင် ထသွားရသည်။ သင်္ကေတပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော တပ်မတော်မှ အကြီးဆုံးအရာရှိ

ထံ ခွင့်ပြုချက်တောင်းရသည်မှာ အစဉ်အလာပင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မန္တလေး-ဗန်းမော် ၄ ညအိပ် ၅ ရက် သွားလာနေသည့် သင်္ကေတကြီးများတွင်လည်း သင်္ကေတထွက်ခွာရန် အဆင့်အမြင့်ဆုံး တပ်မတော်အရာရှိထံ ခွင့်ပြုချက်တောင်းသည်ကိုလည်း ကြုံဖူးသည်။ တပ်မတော်အပေါ် ကြည်ညိုအားကိုးကြသည်ဟုလည်း ထင်မြင်မိသည်။

သင်တန်းမသွားခင် ဖျာပုံမြို့တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ယခင် ရွှေတန်းပြန်ဝင်စဉ်ကနှင့် မတူသည်ကို သတိထားမိသည်။ ထိုစဉ်က တပ်ရင်းများသည် နောက်တန်းတွင် တစ်လသာ နားရပြီး စစ်ဆေးရေး ပြန်ထွက်ရသောကာလ ဖြစ်သည်။ ရွှေတန်းပြန်ဝင်စဉ်က မတွေ့ရသော လူငယ်များကို အများအပြား တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးတွင် ဂစ်တာ ထိုင်တီးနေကြသည်။ ရွှေတန်းပြန်လာတုန်းက လူငယ်တွေ ဘယ်ရောက်နေကြလဲဟု မြို့ခံ အစ်ကို

တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မိသည်။
 စစ်သည်များ တစ်လတာ ပြန်နားစဉ်
 လူငယ်များကို ကျေးရွာများသို့
 ပို့ထားကြောင်း၊ လူငယ်ဘဝ စစ်သား
 များနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်
 ကြောင်း၊ သူတို့ကြောင့် စစ်သားများ
 တွင် အမှားမဖြစ်စေလိုကြောင်း ပြော
 ပါသည်။ ကရင်သူပုန် တစ်ချက် တစ်
 ကောင် ချစ်လေးမောင်၏ဒဏ်ကို
 ခါးစည်းခံခဲ့ဖူးသော သူများအဖို့ တပ်
 မတော်ကို အားကိုးကြသည်။ လေးစား
 ကြသည်။ သူတို့မလုပ်နိုင်သော အလုပ်
 ကို လုပ်နေကြသူများပါလားဟု အထင်
 ကြီးကြသည်။ ရှေ့တန်းပြန် ကြိုဆိုပွဲ
 များဆိုရင် ခြိမ်းခြိမ်းသဲစည်ကားခဲ့သည်။
 ဘာဝန်အရမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲ ကသဒ္ဒါ
 စိတ်နှင့် လာကြိုကြခြင်းဖြစ်သည်။
 များ ဆိုစဉ်က ပြည်သူနှင့် တပ်မတော်
 တွင် ဘုံ၏ အနေအထားတွေပါ။
 နန်း ရလားလမ်း၊ ရေလမ်းမရှိ
 နယ် သာ စစ်သည်များမှာ လေယာဉ်မှန်ကို
 ခဲ့ကြ နန်းအောင် စီးရသည်။ ဗန်းမော်-

မြစ်ကြီးနားလေယာဉ်ဆိုလျှင် တရားခံ
 ကိုတောင် အသွားအပြန်ပို့လိုက်သေး။
 ရထားများတွင် စစ်တွေ သီးသန့်၊
 သင်္ဘောပေါ်တွင် စစ်ချောသီးသန့်
 နေရာများ သတ်မှတ်ပေးထားသည်။
 “ဟယ်.. စစ်တွေကြီးတော့.. လူစီးတွေ
 လည်းမဟုတ်ဘူး”လို့တောင် ပြောကြ
 တာ မှတ်မိသေးသည်။
 မန္တလေးမြို့ဘူတာကြီးအနီး
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ စစ်ဆင်ရေးသွား
 မည့် အရာရှိတစ်ဦး ရထားမထွက်မီ
 လက်ဖက်ရည် လာသောက်သည်။
 ပန်းပေါ်တွင် ကြေးညှိရောင်အပွင့်နှင့်
 Equipment တွင် ပစ္စတိုကို တွဲလောင်း
 ချပြီး တောဆောင်းဦးထုပ်ကို ခပ်
 စောင်းစောင်းလေး ဆောင်းထားပုံကိုက
 တစ်မျိုးပင် ကြည့်ကောင်းနေသည်။
 ထိုစဉ်က စစ်ဆင်ရေးထွက်သည့်
 စစ်သား၏ပုံစံကို မန္တလေးသားများ
 မျက်စိ မယဉ်သေး။ တစ်ယောက်ပြီး
 တစ်ယောက် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့်
 လေ့လာနေကြသည်။ လူငယ်တွေက

လည်း သူရဲကောင်းအဖြစ် အားကျနေ
 သည်။ ဆိုင်အတွင်း လူအားလုံးက
 ဝိုင်းကြည့်နေလို့ ရှက်သလိုတောင်
 ဖြစ်မိသည်။ စားပွဲထိုးလေးက ဝိုက်ကြီး
 ထိုင်မည့်ပုံပေါ်တွင် ဆွမ်းခံကိုယ်တော်
 ကြွလာလျှင် ခင်းပေးသည့် အနေ
 ကထိုင်ကို ခင်းပေးသည်။ ထိုမျှအထိ
 ပြည်သူများက အလေးထားခဲ့ကြသည်။
 လူတိုင်းလူတိုင်း အသိ
 အမှတ်ပြုခြင်း အလေးထားဂရုပြုခြင်း
 တို့ကို ခံယူချင်ကြသူချည်း ဖြစ်သည်။
 စစ်သားများမှာလည်း ပြည်သူလူထု၏
 နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံမှုကို အရင်
 ကာလအချိန်တုန်းကလို ပြန်လည်
 တမ်းတမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။
 အတိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန် မဟုတ်လို့
 မရဲတရဲ လွမ်းမိသလို ပစ္စုပ္ပန်သည်
 လည်း အနာဂတ်မဟုတ်လို့ မရဲတရဲ
 တမ်းတမိတာပါ။
 အခေါ်အဝေါ်များ
 အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဂျပန်ခေတ်

း ဖြတ်သန်းလာရသော တပ်မတော်
ည် စစ်သုံးဝေါဟာရများကို အင်္ဂလိပ်
ကားဖြင့် ပြောဆိုသုံးစွဲကြရင်း ကာလ
ွဲာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ မြန်မာမှု
သလိုပင် ဖြစ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့
သိုက်အဝန်းတွင် ရဲဘော်များမိသားစု
း သားသမီးများ ပြောဆိုနေကြလေ
သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးပြောလိုသည့်
ည်ရွယ်ချက်ကိုသိကြသည်။ စစ်ဆင်
ရးအသုံးအနှုန်း၊ လေတပ် ရေတပ်
သုံးအနှုန်းများထက် တပ်တွင်းမှာ
မြဲပြောနေကြသော စကားလုံး
သုံးအနှုန်းများကိုသာ ရေးသားသွား
မည်။

ဦးစွာ အဆင့်၊ ရာထူး
ခေါ်ဝေါ်ပုံလေးများကို ပြောချင်ပါ
သည်။ ဒုတိယတပ်ကြပ်အဆင့်ရှိသူကို
ပ်နစ်ကော်ပရာ(Lance Corporal)၊
ပ်ကြပ်အဆင့် ကို ကော်ပရာ
Corporal)၊ တပ်ကြပ်ကြီးကိုဆာဂျင်
Sergeant)၊ တပ်ခွဲတပ်ကြပ်ကြီးကို
ကျကြီး(Company Quarter

Master)၊ ဒုအရာခံဗိုလ်ကို ဆရာကြီး
စီအက်ဆိုင် (Company, Sergeant
Major)၊ တပ်ရင်း အရာခံဗိုလ်ကို
ဆရာကြီးအာရက်ဆိုင်(Regimental
Sergeant Major)၊ ဆေးလက်ထောက်
အရာခံဗိုလ်ကြီးကို ဆရာကြီး အမ်အေ
(Medical Assistant)၊ သူဟာနဲ့သူ
တော့ ဟုတ်လို့။

အသုံးအဆောင်များနှင့်
ပတ်သက်၍လည်း ဖင်မလီလိုင်
(Family Line)၊ မတ်ခွက် (Mug)၊
ဟန်းနုကာ(Hankaw)၊ ရာရှင်
(Ration)၊ ဘားတိုက် (Barracks)၊
ဘယ်ရီကက်(Beret Cap)၊ ကွန်ဘက်
ဘူ(Combat Boot တိုက်ခိုက်ရေးဖိနပ်)
ဂျန်းဂဲဘူ (Jungle Boot တောစီးဖိနပ်)
ကက်ဂျီဟက် (Cap GS ရှာထိုးဦးထုပ်)
အီကွင့်မင့် (Equipment)၊ လိုင်းဘယ်ရီ
ကြိုး(Line bedding အိပ်ရာလိပ်ကြိုး)
ဟားပါးဆိုက်(Haver Sack ဘေးလွယ်
အိပ်) စသည်ဖြင့် အနည်းငယ် ဖော်ပြ
လိုက်ပါသည်။

လုပ်ငန်းသုံးများအနက်
အင်ဘွတ် (Ambush ချုံခို)၊ အဆော့
(Assault ချေမှုန်းရေး)၊ အလန့်(Alert
တပ်လှန့်)၊ မော်တာ(Mortor စိန်
ပြောင်း)၊ ဘက်မန်း (Batman အကူ
ရဲဘော်)၊ ဗျူခရာ(Bugle စစ်ခရာ)၊
ကန်တီး(Canteen စားသောက်ဆိုင်)
ကန်တော်မင် (Cantonment တပ်
နယ်)၊ ဆိုက်ဖာ(Cipher ဝှက်စာ)
ဖက်ထိပ်(Fatigue လူမှုဝန်ထမ်း)
ဟတ်ကော့(Half cock မောင်း
တစ်ဝက်တင်ခြင်း) စသည်အသုံး
အနှုန်းများလည်း နားယဉ်နေကြပေပြီ။

စစ်သုံးဝေါဟာရများ
အသုံးအနှုန်းများသည် လူမှုရေးနှင့်
ပယ်သို့ပင် ရွှေ့လျားလာကြသည်။
တွေ့ရသည်။ ဟတ်ကော့ ဆို
စကားကို မတင်မကျဖြစ်ခြင်း
တန်းလန်း အခြေအနေမျိုးမှာ
လာကြပြီး အသုံးများလာသဖြင့်
ဇာတ်ကားနာမည်မှာပင် ဟတ်ကော့
ပေးထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကန်တော်မင်ဆိုသောစကားမှာလည်း
ထို့နည်းအတူပါပင်။ ကျွန်တော်တို့
အသိုက်အဝန်းထဲက အသုံးအနှုန်း
အချို့ကို တင်ပြရခြင်းပါ။

“ဖင်မနီလင်းက လန်ကော်
ပရာ မောင်ဗျိုင်းအိမ်ကို သွားချင်လို့
ပါ”တို့

“သားရေး.. အမေဖက်ထိပ်
လုပ်ပြီးရင် ဆရာကြီး စီကျူဆီမှာ
ရာရှင်သွားထုတ်မလို့ ဟန်းကောထည့်
ပေးလိုက်ဦး”တို့

“ဆရာကြီးအာရက်ဆိုင်
သားတိုက်ကို လာစစ်မယ်.. အီကွင့်
တွေ ကွန်ဘက်ဘုနဲ့ ဂျန်းဂဲဘုတွေ
သွားစီထား”တို့..

အချင်းချင်းနားလည်ကြရင်
တာပါပဲဗျာ...

လေးစားမှု

စစ်သားအတွက် အချိန်လေး
သည် အရေးပါလှသည်။ စစ်
တာ ကျင့်သုံးမှုများတွင်လည်း

အချိန်ကိုက် ဆောင်ရွက်ကြရသည်။
တိုက်စစ်တွင် နနာရီဆိုသည့် သက်
မှတ်ချက်ရှိသည်။ ချေမှုန်းရေးတပ်များ
စမျှင်း ဖြတ်ကျော်ချိန်အား နနာရီဟု
ခေါ်သည်။ ထို နနာရီကို ကြည့်ပြီး
လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ကူပေးရ
သည်။ ဒါမှလည်း မိမိချေမှုန်းရေးတပ်ကို
အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ပစ်ကူပေးနိုင်
မည် ဖြစ်၏။ ပြောလိုသည်မှာ အချိန်
အတိအကျ လိုက်နာရခြင်း၏ အရေးပါ
ပုံ ဖြစ်သည်။

အချိန်လေးစားခြင်း အလေ့
အကျင့်များရအောင် တပ်သားသစ်
သင်တန်း၊ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းများ
တွင် စတင်လေ့ကျင့်ပေးသည်။ တန်းစီ
ခရာသံကြားသည်နှင့် အပြေးချီတက်ပြီး
တန်းစီရသည်။ အချိန်အားဖြင့် နောက်
မကျတောင်မှ ဘယ်အစွန် အတွဲ
သုံးတွဲသည် အပြစ်ပေးခံရသည်။
လက်ထောက် မှောက်ရသည်။ ဖားခုန်
ခုန်ရသည်။ ကျားသစ်ချောင်း တက်ရ
သည်။ ကွင်းကို ပတ်ပြေးရသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တန်းစီလျှင် နောက်
မကျရလေအောင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်း
ဖြစ်၏။

အခမ်းအနားများ၊ အစည်း
အဝေးများတွင် သတ်မှတ်ထားသော
အချိန် ရောက်အောင်လာရသည်။
ချိန်းဆိုထားသောအချိန်ကို မရောက်
လျှင် ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်ဖြစ်ပေါ်ပင် ဖြစ်
သည်။ ပြစ်ဒဏ်ကြီးသဖြင့် စစ်သား
တိုင်း အချိန်ကို လေးစားကြသည်။
ကြာတော့ အကျင့်ပါလာ၏။ ချိန်းဆို
ထားသည့်နေရာသို့ အနည်းဆုံး ၁၅
မိနစ်ခန့် ကြိုရောက်နေတတ်သည်။

ခရီးသွားလျှင်လည်း အချိန်
ကို တွက်ချက်နေသည်။ “ခရီးသွားလျှင်
အချိန်မမေးနဲ့.. အချိန်မတွက်နဲ့”
ဆိုသော မြန်မာဓလေ့နှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက် ဖြစ်သည်။ “ကဲ အိပ်ရာထ
ကြရအောင်... ကဲ သွားကြရ
အောင်” ဆိုပြီး သမီးများကို အချိန်
လေးစားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးမိ
သည်။ သမီးတွေဆီက ပြောလာတာက

“ဖေကြီးရဲ့... ကဲဆိုတာကြီးကို နေတာ” ဟူ သတည်း။

အချိန်ကို တန်ဖိုးထားသူများ ဘက်ကြသည်။ ကြီးပွားချမ်းသာ ပူးလည်း အချိန်ကို လေးစားကြ ပြီး။ တပ်မတော်အသိုက်အဝန်း၏ တစ်ခုသည် အချိန်တိကျခြင်းပင် ပါတော့သည်။

ဆင်ရေး

တပ်ရင်းများ ရှေ့တန်းထွက် ခ်သိသာလှသည်။ နောက်တန်းတွင် ချောက်သွေသွားသည်။ သုံးရက် ဘက်ကြပြီးမှ ပုံမှန်ပြန်၍ လည် ရကြသည်။ သာမန်မိသားစုတစ်စုမှ စဉ်းတစ်ယောက် ခရီးထွက်လျှင်ပင် နံနက်ခင်းများ သတိရနေကြသေးလျှင် စစ်တပ်လုံးနီးပါး အိမ်ထောင်ဦးစီး ဘက်များတွေ စစ်ဆင်ရေးထွက်တော့ သားစုအားလုံး ခံစားကြရသည်။ နေ့လယ် စစ်ဆင်ရေးထွက်ခြင်းမျိုး ကြိမ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ကြလို့ ရိုးနေပြီဆို

သော်လည်း အစပိုင်း သုံးရက်လောက် တော့ လှိမ့်ခံကြရသည်။

၆ ခန်းတွဲများတွင်လည်း တိတ်ဆိတ်လို့။ အမျိုးသားများ၏ တာဝန်ကို အမျိုးသမီးများက ဆက် ယူကြသည်။ သားသမီးတွေကတော့ ကျောင်းသွား မပျက် ဆော့ကစား မပျက်။ ကြာကြာလွမ်းလို့မရတဲ့ ဘဝတွေ တွေကတော့ ပုံမှန်လှုပ်ရှားရပါတော့ သည်။

တိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်း ဆောင်နေသော ခင်ပွန်းသည် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေး ဆုမွန်ကောင်း များ တောင်းကြသည်။ ပဋ္ဌာန်းများ ရွတ်ကြသည်။ ဓမ္မစကြာများ ရွတ်ကြ သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နောက်ဆံမတင်း ပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ သားသမီး များ၏ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စိုက် ပျိုးမွေးမြူရေး၊ လူမှုရေးများကို အိမ်ရှင်မများမှ ပင်ပန်းညည်းညူခြင်း မရှိ လုပ်ကိုင်ကြသည်။

သူတို့တွေနောက်ကွယ်မှာ

ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည့်“အာကြီး” အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ အာကြီးဆိုလို့ အာဆင် နယ်ဘောလုံးအသင်းလည်း မဟုတ် အဆိုတော် R ဇာနည်ကို ပြောခြင်း လည်း မဟုတ်ပါ။ တပ်ရင်း အရာခံဗိုလ် ဆရာကြီး အာရက်ဆိုင်(RSM)ကို ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တပ်ရင်း ရှေ့ တန်းထွက်ချိန် နောက်တန်းရှိကိစ္စအဝဝ အရာခံဗိုလ်ကြီးမှ တာဝန်ယူရသည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းသို့ အာကြီး ရောက်သည်နှင့် ရဲမေများသာမက ကလေးများပင် ကြောက်ကြသည်။ တုတ်ကြီးချိုင်းညှပ် လက်မောင်းနှစ် ဖက်တွင် တံဆိပ်အပိုင်းအကြီးကြီးတပ် ဖောက်ဆွ ဖောက်ဆွနှင့် အသံပြုကြီးနှင့် အော်မှာကိုလည်း ကြောက်ကြသည်။ အရာခံဗိုလ်ကြီးကို မြင်သည်နှင့် ကလေးများက ...

“အမေရေ ... ဘာကြီး အာရက်ဆိုင် လာနေပြီ” ဆိုပြီး သတိပေး အမိန့်ထုတ်ကြသည်။

အရာခံဗိုလ်ကြီး၏ တစ်နေ့

တာကလ... နှစ်လုံးပွင့်... . ပြဿ... က အရွတ်... လီတွေ... ကြက်ဆယ်... မန်ဒါလီ... ဘယ်သူ... “... တပ်သား... ထားတာ” “... စောင်းနှင့်... လည်း... အမျိုးသမီး... ဦးသမား... “... မန်ဒါလီ... “အ...

တာကလည်း မသက်သာ။ မျက်စိ
နှစ်လုံးပွင့်လို့ ဘုရားပင် မရှိခိုးရသေး
.. ပြဿနာတွေက ရောက်လာပြီ။
“အဘ.. သမီးကန်စွန်းခင်း
က အရွက်တွေ ဟိုဘက်အိမ်က မန်ဒါ
လီတွေ. လာစားသွားတယ်”
“ဟေ.. ငါတို့မွေးခိုင်းတာ
ကြက်ဆယ်ကောင်ပါ.. ဘယ့်နှယ်
မန်ဒါလီတွေက ရောက်လာရတာလဲ
ဘယ်သူမွေးထားတာလဲ”
“လို့င်းအလယ် ခန်းက
တပ်သားသက်ဦးမိန်းမ ဇာဇာ မွေး
ထားတာ”
“သွားခေါ်လာခဲ့”
ဇာဇာကလည်း ပေစောင်းပေ
စောင်းနှင့် ရောက်လာသည်။ သူက
လည်း ခေသုမဟုတ် တပ်ရင်းဘောလုံး
အမျိုးသမီး လက်ရွေးစင်အသင်း
ဝိုင်းသမား။ အရပ် တော်တော်မြင့်သည်။
“ဟဲ့.. နင်ကဘာကြောင့်..
မန်ဒါလီမွေးရတာလဲ”
“အဘကလဲ.. မန်ဒါလီက

ပွားလည်း ပွားတယ်.. ကြီးလည်းမြန်
တယ်.. ဒါကြောင့် မွေးထားတာ..
သမီးက ကြက်ဆယ်ကောင်လည်း မွေး
ထားပြီးသားနော်.. ဒါက အပိုမွေး
ထားတာ”
“နင်ကမွေးနိုင်လို့ မွေးထား
ရင်.. ကိုယ့်အကောင်တွေ ကိုယ်ထိန်း”
“ဘာလဲ.. အဘပြောတာက
မမွေးရဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”
“ဒါတော့.. ဟိုဟာ..
မူဝါဒအရ မွေးရမယ်.. သေသေ
ချာချာ ထိန်းလို့ပြောတာ.. ငါ့ကို
တရားခံလာမရှာနဲ့”
“ဝင်းမာရဲ့ကြက်တွေလည်း
ကျွန်မစိုက်ခင်း လာယက်တာပါပဲ..
ပိုဆိုးတာက သူ့သားမျောက်သုံး
ကောင်က ကျွန်မ ငရုတ်ပင်က အသီး
တွေ လာလာခူးနေတယ်.. တစ်ခါ
တည်း ကြုံတုန်း တိုင်သွားဦးမယ်။
လိုင်းခန်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ငရုတ်ပင်
မှာ အသီးမတွေ့လို့ အမှတ်လျှော့
ရင်တော့ ဒါဘာမှာ ကျွန်မတင်ပြမှာပဲ”

ဇာဇာနှင့် ဝင်းမာတို့၏ မန်ဒါ
လီ.. ကြက်.. မျောက်. ပြဿနာ
များဖြင့် ဆရာကြီး ချာချာလည်သွား
သည်။ နောက်ပူးတော့လည်း လူကြီး
ကို ဒုက္ခပေးလို့ဝတော့မှ အခန်းဖော်
နှစ်ဦး လက်ချင်းချိတ် ပခုံးချင်းဖက်ကာ
၆ ခန်းတွဲသို့ ပြန်သွားကြလေသည်။
နောက်ဆုံးပြောသွားပုံလေးကို ကြည့်ဦး
“ကျွန်မတို့က.. အဘနဲ့
လူကြီးတွေသိအောင်သာ တင်ပြတာပါ
အောက်ခြေကတော့ အေးဆေးပဲ
သိလား”
အရာခံဗိုလ်ကြီးရယ် တပ်
ရေးဗိုလ်ကြီးနဲ့ အရာရှိဇနီးတွေစုပြီး
လာမှာကိုတော့ အလွန်ကြောက်ကြ
သည်။ အုပ်စုလိုက်ကြီးလာပြီး မျက်နှာ
တွေက မကောင်းကြရင်တော့ သေချာ
ပြီ။ ဘယ်လိုင်းကို သွားမလဲ။ ဘယ်
အခန်းမှာ ရပ်မလဲ။ ရင်တွေဆို့နှင့်စွာနဲ့
ဆုတောင်းနေကြသည်။ ငိုသံတွေ
ကြားရပေတော့မည်။ အဲ့ဒီ ငိုသံတွေကို
အမုန်းဆုံးပဲ။ ငါ့ကိုသူအားပေး သူ့ကိုငါ

အားပေးနဲ့ အပူသည်ဘဝ ချက်ချင်း
ရောက်သွားကြသည်။

ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခု ဟူးဆန်း
စွာ ဖြစ်သွားဖူးသည်။ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ
တပ်ရင်းတစ်ရင်းတွင် ပြစ်ပါသည်။
ထိုစဉ်က တပ်မ(၇၇) လက်အောက်ခံ
တပ်များဖြစ်၍ သံလွင်အရှေ့ခြမ်း
ရှမ်းပြည်အရှေ့ပိုင်းကို စစ်ဆင်ရေး
ထွက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

ညနေ ၆ နာရီခန့် . . . နေဝင်
ရီတရော မှောင်စပင်ပြုနေသော်လည်း
အလင်းရောင်အားကတော့ ရှိနေ
သေးသည်။ အိမ်ထောင်သည်လိုင်း
မီးများလည်း လာနေပြီ။ ၆ ခန်းတွဲ
တစ်ခု၏ အစွန်ခန်းတွင် မိသားစု
ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။
အမေရယ်၊ သားနဲ့ သမီးရယ် ညီစာ
အတူတူ စားကြမယ်ပေါ့။ ဘဲဥဟင်း
လေးချက်ထားသည်။ ငါးပိတို့စရာ
အစုံနဲ့ ထမင်းဝိုင်းကို တွေ့တော့
အစ်ကို့ကို သတိရမိလိုက်သည်။
အစ်ကိုက ဘဲဥဟင်းရော ငါးပိရည်
တို့စရာ ရော သိပ်ကြိုက်တာ။ ကျွန်မ

ချက်ကျွေးတိုင်း စားကောင်းကြောင်း
ချီးကျူးနေကျ။ ဪ... အစ်ကိုတစ်
ယောက် ရွှေတန်းမှာ ဘယ်လိုများ
စားသောက်နေသလဲ။

“မေကြီး . . . ဘဲဥဟင်းကို
တွေ့တော့ မေကြီးကို သတိရလိုက်တာ”
သမီးကြီးစကားက ငိုချင်သူ
ကို လက်တို့ပေးသလို . . .

သားအမိသုံးယောက် ထမင်း
စားနေကြစဉ် အိမ်အဝင်တံခါးပေါက်
ကို မျက်နှာမူထားသော သားငယ်က
အားရဝမ်းသာဟန်ဖြင့် . . .

“မေကြီး ပြန်လာတယ်”
သားငယ်၏ အလန့်တကြား
အသံကြောင့် ကျွန်မနှင့် သမီးကြီး
လှည့်ကြည့်ရာ အစ်ကို့ကို ယူနီဖောင်း
အပြည့်အစုံနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာတာ
တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာတော့
မကောင်း။

“ဟယ် . . . အစ်ကို ပြန်လာ
မယ်လို့လည်း မကြားမိဘူး . . . ဝမ်းသာ
လိုက်တာ . . . ထမင်းတစ်ခါတည်း ဝင်
စားလိုက် . . . ကျွန်မပြင်လိုက်မယ် . .

ခုပဲ သမီးက သတိရကြောင်း ပြောနေ
သေးတာ”

အစ်ကို ဘာစကားမှမပြော
ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသော တော
ဆောင်းဦးထုပ်လေးကို ချိတ်နေကျ
သံချိတ်လေးမှာချိတ်ပြီး နောက်ဖေး
ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

သူ့အပေါ်သွားချင်လို့ ဖြစ်
မှာ။ ပြန်လာရင်စားဖို့ အစ်ကိုစားနေကြ
ထမင်းမန်းကန်တွင် ထမင်းများ ထည့်
လိုက်သည်။ သားအမိသုံးယောက်လုံး
ပျော်လိုက်တာ။

အစ်ကိုတော်ရုံနဲ့ ပြန်ရောက်
မလာ။ ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေကြ
ရင်း ရေဆေးထားသော လက်များပင်
ခြောက်လာသည်။ ခြေသံများကြား၌
/ အိမ်အဝင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ အရာရှိဇနီးများနှင့်
တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်ကြီးကို တွေ့
သည်။ တပ်ရင်းကို ဧည့်သည်လာမည့်
ကိစ္စ ဖြစ်မည်။ ကျွန်မက ဧည့်သည်လာ
တိုင်း ခိုင်ခံ့ဟင်းချက်နေကြလေ။

“ထိုင်ကြပါဦးရှင် . . .

ထမင်းစားလက်စမို့.. အားနာလိုက်တာ"

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးမှ...

"မခင်မေ.. စိတ်ခိုင်ခိုင်ထား"

ပါဗျာ.. ဒီနေ့ညနေ ၄ နာရီက ဆရာစောမင်း တိုက်ပွဲကျသွားပါတယ်"

ထိုအချိန်က ဆက်သွယ်မှု

စနစ်များ မကောင်းမွန်သေးသဖြင့်

ရွှေတန်းနှင့် နောက်တန်း ဆက်သွယ်

ရေးစက်ကြီးဖြင့်သာ ဆက်သွယ်နေရ

ချိန် ဖြစ်သည်။

"ဗိုလ်ကြီးက တအားနောက်

တာပဲ.. ဒီလိုမနောက်ကောင်းဘူး..

နမိတ်မရှိ နမာမရှိ"

မခင်မေက ပြုံးပြီးပြန်ပြော

လိုက်သည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ထင်

ဘူးတာက ခုလိုပြောလိုက်ရင်

ဒီသားစုအားလုံး ငိုကြမည်ဟု ထင်

ဘေးသည်။ ခုတော့ ပြုံးလို့။

"ဘာလဲ.. အကိုစောမင်းက

လိုနောက်ဖို့.. ဗိုလ်ကြီးတို့နဲ့ ဇာတ်

ခိုက်ထားတာလား"

"စိတ်ထိန်းပါ မခင်မေလည်း

အတွေ့အကြုံအများကြီး ရှိနေပြီပဲ..

ဆရာစောမင်းက တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူကို

ဝင်လုံးရင်း ကျဆုံးသွားတာပါ"

မခင်မေ သံသယတော့ နည်း

နည်းဝင်လာသည်။

"မဖြစ်နိုင်တာရှင်.. ခုန

ကပဲ အစ်ကိုစောမင်း အိမ်ထဲဝင်လာ

တယ် .. ယူနီဖောင်းနဲ့ အိပ်ကွေးမင်း

ကြီးတောင်ဝတ်လို့.. တောဆောင်း

ဦးထုပ်လေးတောင် ဟိုသံချိတ်မှာ

ချိတ်ပြီး နောက်ဖေးခဏ ဆင်းသွား

တာ.. သမီးနဲ့သားလည်း မြင်

တယ်.. ကျွန်မတောင် သူပြန်လာရင်

စားဖို့ ထမင်းပြင်နေတာ.. ဒီမှာ

ကြည့်လေ"

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတို့အဖွဲ့

အိမ်နောက်ဖေးသို့ဆင်းပြီး လိုက်ရှာကြ

သည်။ ဘယ်သူမှမတွေ့။ သက်သေ

အဖြစ် ဖုန်တွေပေလူးနေသော တော

ဆောင်းဦးထုပ်လေးသာ သံချိတ်လေး

တွင် ပိုင်ရှင်ကို စောင့်နေတော့သည်။

မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့်

အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ ပါးပြင်သို့

မျက်ရည်များ သွင်သွင်စီးဆင်းလာနေ

သော မခင်မေ၏ပုံရိပ်မှာ အားလုံး၏

ရင်ကိုဆို့နှင့်လာစေသည်။

"မခင်မေ.. တောင့်မထား"

နဲ့.. ငိုချလိုက်"

ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်လေး

အပေါ် ဘယ်လိုသုံးသပ်ရှုမြင်ကြမလဲ။

ရွှေတန်းမှာ တိုက်ပွဲကျသွားသော

တပ်ကြပ်စောမင်းကိုယ်တိုင် မသေဆုံး

မိ ဇနီး၊ သားသမီးမိသားစုဆီ စိတ်က

ရောက်သွားပြီး တကယ်ပဲပြန်လာတာ

လား။ သံချိတ်လေးမှာ ဖုန်အလူးလူးနဲ့

အဖော်မဲ့နေသော တောဆောင်း

ဦးထုပ်လေးကရော.. ရွှေတန်းထွက်

စဉ်ထဲက ပါမသွားတာလား..

သေဆုံးသူ၏ အသုံးအဆောင်များ

သည် ဒီလိုမျိုး ရောက်လာတတ်ပါ

သလား.. စဉ်းစားစရာပါ။

မခင်မေနဲ့ ကလေးနှစ်

ယောက်ကတော့ မလိမ္မပါ။ ဘယ်သူ

တွေ ယုံယုံ မယုံယုံ မခင်မေကတော့

အစ်ကိုပြန်လာတာကို ယုံသည်။

ရင်နှင့် အမျှချစ်ရပါသော

အစ်ကိုစောမင်းတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှမသေ။ မိသားစုနှင့်အတူ ရှိနေဦးမည်သာ ဖြစ် ပါတော့သည်။

xxx

ထိုအသိုက်အဝန်းကြီးတွင် ရေးမည်ဆိုက ရေးစရာများတပုံတပင်။ ဝမ်းသာရသည်လည်း ရှိသည်။ ရယ် မောရသည်လည်း ရှိသည်။ စိတ် လှုပ်ရှားကာ ရင်များဆို့နှင့်ရသည်လည်း ရှိသည်။ ငိုကြွေးရသည်လည်း ရှိသည်။ “ငါ နိုင်ငံတော်.. ငါနိုင်ငံသား.. ငါ့တပ်မတော် အတွက်.. ငါ၏ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ပါသည်”ဟု သစ္စာလေးချက်ထဲက အချက်တစ်ချက်နှင့်ပင် လုံလောက်နေ ပါပြီ။

အားလုံးက ငိုကြွေးမှုတွေ မလိုချင်.. မကြားချင်.. မမြင်ချင် တော့.. ရယ်မောပျော်ရွှင်တာကိုပဲ တမ်းတကြသည်။

ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချစ်ဆွေ

(ငြိမ်း) (စာရေးဆရာ နောင်စစ်သည်) က စစ်သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

“စစ်သားဆိုတာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ကို ခင်းကျင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ သူက ဦးဆောင်ပြီး ဘယ်တော့မှ မဆုံးဖြတ် ပါဘူး။ စစ်ပွဲရဲ့အနိဋ္ဌာရုံတွေကို ကိုယ် တိုင်တိုက်ရတဲ့ စစ်သားဟာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်သားထက် ပိုမိုခံစားရသူသည် မရှိနိုင်။ စစ်ပွဲဖြစ်လို့ သူဘက်ကိုယ်ဘက် သေကြေအနာတရ ဖြစ်ကြတဲ့သူတွေ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ကြရတာတွေ ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဖြစ်ကြရတာတွေ တိုင်းပြည် မြို့ပြ ပြည်ရွာ ပျက်စီးရ တာတွေ အများပြည်သူတို့ အတိဒုက္ခ ရောက်ကြတာတွေကို ပထမဆုံး မြင်ရ တွေရ ခံစားရသူသည် စစ်သားတွေ သာဖြစ်သည်။ စစ်သားဆိုတာ စစ်ကို မလွှဲမရှောင်သာ၊ ရွေးချယ်၍ အခြား နည်းလမ်းမရှိမှ တိုက်ကြတာဖြစ်ကာ အများအားဖြင့် စစ်တိုက်ရန်ကိစ္စကို စစ်သားမဟုတ်သူများကသာ လွယ်

လင့်တကူ ဆုံးဖြတ်တတ်ကြသည်” စစ်သားများပင်မက ပါရမီ ဖြည့်ရသော ဇနီးသားသမီးများ ကလည်း စစ်ကို မုန်းတီးကြသည်၊ ခွံရှာကြသည်၊ ကြားပင်မကြားလို။ နိုင်ငံအတွက် လူမျိုးအတွက် ကျူး ကျော်လာသူ တိုင်းတပါးကို မျိုးချစ် စိတ်ရင်ထဲအပြည့်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ဆိုရင်တော့ သေသွားစမ်းပါစေ၊ ရဲမေ တွေရဲ့ သေနတ်သံ မိုးထက်ညံ့သွား စေရမည်။ တစ်မြေထဲနေ တိုင်းရင်း သား ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း တိုက်ခိုက် နေကြရတာ နှစ်ဖက်ကျဆုံးကြရတာ တွေကိုတော့ ရပ်တန့်က ရပ်စေချင် ပါပြီ။ ခုပဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ ခဲ့ပုံပြန်တိုက်လိုက်ကြနှင့် မြေဇာပင်တွေ ကုန်လှပါပြီ။ ပြည်တွင်းစစ်ပွဲများရပ်ငြိ မ်တိုင်းပြည်တိုးတက်ရေးတွင် တစ်တစ် တအား ပါဝင်လက်တွဲဆောင်ရွက်သွား ကြနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်းဖြင့်...

နုလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ

ခွန်သက်တင်ဆန်

မြန်မာနိုင်ငံ ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း အခြေခံသိ

ယခင်လူမှုအသက်

သိမ်းပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည်း

အဓိကမှာ ...

ဖြည်း ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ် ဖြစ်လာ၏။

ရန်သူ

ပြုခဲ့ရသော

မည်မျှပင်ကောင်းသော ခြေလှင်စစ်သား

ဥတု

ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း

ဖြစ်ပါစေ အစ်အိုင် ခေါ် စစ်ထောက်

မြေအနေအထား

ကျွန်တော်မယ်လေးကို ဖမ်း

လှမ်းရေးကို ရောက်သွားသည်နှင့် ဘဝ

ဒေသခံပြည်သူလူထုတို့နှင့်

သွားသည့် ထောက်လှမ်းရေးများမှာ

ပြောင်းသွား၏။ ချဉ်ဖတ်အိုးကြီးထဲ

သက်ဆိုင်သောသတင်းများကို ရအောင်

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း

ရောက်သွားသည့် အသီးအရွက်များပမာ

ထောက်လှမ်းရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ညီတပည့်များသာ ဖြစ်ကြပါ

အချိန်ကာလ အနည်းငယ်ကြာသွား

တိုက်ပွဲအတွက် စစ်မြေပြင် အချက်

သည်။

သည်နှင့် သူတို့တစ်တွေလည်း ချဉ်သွား

အလက်များကို ထောက်လှမ်းပေးခြင်း

ဒါကိုလည်း နောင်နှစ်ပေါင်း

တော့၏။ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်

ပင် ဖြစ်၏။

များစွာကြာမှ သိခဲ့ရပါသည်။

များကတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် အာဏာ

နောက်တစ်ခုကတော့ ...

ဒီအကြောင်းကို နောက်ပိုင်း

ဖြစ်ပါချီ။

Ccounter Intelligence

တွင် ကျွန်တော် ထပ်ရှင်းပါဦးမည်။

ထောက်လှမ်းရေးတွင် ၂ မျိုး

တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး။

ဤအခန်းတွင် ကျွန်တော်

ရှိသည်။

ဒါကျတော့ စစ်တိုက်သည့်

သိသော ကြုံခဲ့ဖူးသော Military

ပထမတစ်မျိုးက Combat

ကိစ္စသာမကတော့ပါ။ ဒါထက် အများ

Intelligence ခေါ် စစ်ထောက်လှမ်း

Intelligence တိုက်ပွဲထောက်လှမ်း

ကြီး ပိုကျယ်ပြန့်သွားပြီ။ သူ့ဘက်

ရေးများအကြောင်းကို ကျွန်တော်

ရေး။

ကိုယ့်ဘက် နိုင်ငံရေးအခြေအနေများ

ကြုံဆုံခဲ့သမျှ ရေးပြချင်ပါသည်။ သူတို့

တိုက်ပွဲထောက်လှမ်းရေး ဆို

စီးပွားရေးအခြေအနေများ၊ လူမှု

နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း

သည်မှာ စစ်တိုက်ရာတွင် အသုံးပြုရ

အခြေအနေများ၊ သံတမန်ဆက်ဆံ

အတော်ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။

သည့် အသုံးဝင်သည့် သတင်းအချက်

များ၊ အရာဝတ်တွင် ပြောင်းလဲလာ

စစ်ထောက်လှမ်းရေးများ

အလက်များကို ထောက်လှမ်းရခြင်းပင်

အသွင်သဏ္ဌာန်များ၊ ပြည်တွင်း

သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် စစ်တပ်က အာဏာ

ဖြစ်၏။

လုပ်ရှားနေသည့် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အ

များ၊ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်များ အထူးသဖြင့် အစိုးရကိုဆန့်ကျင်နေသည့် Anti government Organization များ၊ ထိုအဖွဲ့အစည်းများတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေသူများ စသည်တို့ကို ထောက်လှမ်းရလေသည်။ Personal တွေ အများကြီးပါ၏။

Counter Intelligence

ကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးတို့ ပါဝါ တက်လာ၏။ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ အများ ကြီးရလာ၏။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်

လာပြီး လေးလအကြာတွင် ဆဲဗင်း သို့မဟုတ် အရေးအခင်း ဖြစ်လာလေသည်။

ကျောင်းသားအချို့ တောခိုသွားကြ သည်။ ဒါတွေကို ထောက်လှမ်းရေးက

Watch လုပ်ရသည်။ ဖမ်းစာန်သင့် မ်းရသည်။ အလားတူပင် မြေပေါ်

CP Cells ကွေကိုလည်း ထောက် လှမ်းရေးကပင် ဖမ်းရပြန်သည်။ မြန်မာ

ရယ်လစ်သမ်းစဉ်နှင့် ဆိုရယ်လစ် သွားရေးစနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူများအား

လည်း ထောက်လှမ်းရေးများကပင် ဖမ်းရ၏။ စီးပွားရေးသမားများကို နှိပ်ကွပ်ရာတွင်လည်း သူတို့ပါပင်။ စုကော စစ်ဆင်ရေး၊ ဘာစစ်ဆင်ရေး၊ ညာစစ်ဆင်ရေးစသည်ဖြင့် လမ်းစဉ် ပါတီခေတ် ၂၆ နှစ်တွင် အစိုးရနှင့်စီးပွား ရေးသမားများ ထိပ်တိုက်တိုးကြရာ အစိုးရက ထောက်လှမ်းရေးများကိုပင် လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခဲ့၏။ စီးပွားရေး သမားတွေကို နှိမ်နင်းခဲ့သည်။

ဒါသာမက သာသနာတော်

သန့်ရှင်းရေးဆိုပြီး ထောက်လှမ်းရေး Report များအရ နာမည်ကြီးဘုန်းကြီး များကိုဖမ်းပြီး လူထွက်ခိုင်းခဲ့၏။

ဥပမာ ...

လူမှုရေး ရှုပ်ထွေးသော သိမ်ဖြူဆရာတော်။

သိမ်ဖြူဆရာတော်သည်

သိမ်ဖြူဆေးတိုက်ကြီးဖွင့်ပြီး ဆေးကု ပေး၏။ သိမ်နာမည်ကြီးလာသောအခါ မာတုဂါမများနှင့် လူမှုရေးရှုပ်လာ၏။ သူနှင့်ပတ်သက်သူများထဲတွင် ဆရာဝန်

မများ၊ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးမမများပင် ပါသည်ဟုဆိုလေသည်။

သိမ်ဖြူဆရာတော်ပြီးတော့

တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်။

တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်

ကလည်း မာတုဂါမများနှင့် လူမှုရေး ရှုပ်ထွေးသည်။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန် ရပ်ရှင်လောကမှ မင်းသမီးများနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဆိုသည်။

မင်းသမီးများသည် သူ့ထံလာ

ပြီး ရင်ငွေလှုံ ဓာတ်ကူးလိုက်ပါက အကယ်ဒမီ သေချာသည်ဟု ပြောကြ ၏။

ယနေ့ အကယ်ဒမီ နှစ်ခါ

သုံးခါရထားပြီး အမေခန်း၌ ရပ်ရှင် ရိုက်နေရဆဲ မင်းသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ထိုခေတ်ထိုကာလက နာမည်ကြီးခါစ မင်းသမီးဖြစ်၏။ သရုပ်ဆောင်ကောင်း သော်လည်း အကယ်ဒမီနှင့် မနီးစပ်ခဲ့။ တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်နှင့် တွေ့ပြီး ဓာတ်ကူးလိုက်မှ အကယ်ဒမီ ချိတ် တော့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ထိုဆရာတော်နှင့်ပတ်သက်၍
နောက်ထပ် ပြောစရာတစ်ခု ရှိသေး၏။

တစ်ခါတုန်းက ရန်ကုန်
လုံခြုံရေးယူရသည့် တပ်ရင်းတစ်ရင်း
(သနက ၅) မှ တပ်ရင်းမှူးသည်
ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးစောဝင်း လမ်းကြောင်း
အတွက် မင်္ဂလာဒုံ ကျိုက္ကလုံ ကျိုက္ကလုံ
အနီးတွင် နေ့စဉ်လိုလို လမ်းလုံခြုံရေး
ယူရ၏။

တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်
၏ကျောင်းမှာ ကျိုက္ကလုံ ကျိုက္ကလုံ
အနီးတွင်ရှိရာ တပ်ရင်းမှူးသည် သူ၏
TAC Head Quarter အား
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စတည်းချလိုက်၏။
လပေါင်းများစွာ စတည်းချခဲ့ရာ ဆရာ
တော်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာ၏။
အထူးခင်မင်လာ၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် တပ်ရင်းမှူး၏
ဇနီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်ခြည်း
ကွယ်လွန်သွား၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပေါင်းသင်းလာသည့် ငယ်လင် ငယ်
မယားဖြစ်၍ တပ်ရင်းမှူးမှာ အကြီး

အကျယ် ပူဆွေးသောကရောက်တော့၏။
မစားနိုင် မအိပ်နိုင် တမိုင်မိုင်တတွေတွေ
ဖြစ်နေ၏။

တာဝန်အရ လမ်းလုံခြုံရေး
သွားယူသည့်အခါ ရှေးယခင်ကနှင့်
မတူသည့် တပ်ရင်းမှူးအား တောင်
တွင်းကြီးဆရာတော်က တွေ့သည်နှင့်
မေးတော့၏။

“ဒကာ တပ်ရင်းမှူး မျက်နှာ
မကောင်းပါလား။ ဘာများထူးလို့လဲ”

“တပည့်တော်ဇနီး ရုတ်
တရက် ဆုံးသွားလို့ပါ ဘုရား”

“တပည့်တော်တို့က ငယ်
လင် ငယ်မယားတွေပါ ဘုရား။
တပည့်တော်တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးကြတာ
ဘုရား။ သူမရှိရင် တပည့်တော် မနေ
တတ်ဘူး ဘုရား”

တပ်ရင်းမှူး စကားကြားတော့
ဆရာတော်က ပြုံးလေသည်။

“ဪ...တပ်ရင်းမှူး
နက်ဖြန်စောစော ကျောင်းကို လာခဲ့ပါ။

ဘုန်းကြီး တပ်ရင်းမှူးကိစ္စကို နည်း
နည်းပါးပါး ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့ ဇနီးသည်
အတွက် အလွန်ပူဆွေးသောကရောက်
နေသော တပ်ရင်းမှူးအား ဆရာတော်က
ရုပ်ရှင်လောကမှ မော်ငယ်ချောချော
တက်သစ်စ မင်းသမီးလေးများနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ကဲ ...တပ်ရင်းမှူး
သိပ်ပြီး ပူဆွေးမနေနဲ့တော့။ အစား
ရပြီလို့သာ သဘောထား။ အဲဒီအထဲက
ကြိုက်တာသာရွေးတော့”

ဤသို့နှင့် တပ်ရင်းမှူးသည်
ကွယ်လွန်သူဇနီးသည်ကြီးကို လုံးဝ
မေ့လျော့သွားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ
သူယောင်မယ်လေးများနှင့် တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျော်ပါးတော့
သည်ဟု ဆို၏။ ယခင် မိန်းမကြီး သည်
အကြောင်းလည်း လုံးဝမပြောတော့
နုနုငယ်ငယ်လေးများ၏ ချိုမြသော ဆိပ်
အရသာကို သူ စွဲသွားတော့၏။ ချားနု
တောင်တွင်းကြီး ဆရာတော်

ကို အရေးယူတော့ ထိုတပ်ရင်းမှူးကို
ပါ အရေးယူလိုက်ရပါသည်။ (ထို
အရာရှိကြီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီး
ပါသည်။ စာရေးသူ)

နောက် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
ကတော့ ပုပ္ပါးဆရာတော်ဖြစ်သည်။
ပုပ္ပါးဆရာတော် ဦးပရမဝဏ္ဏ
သိဒ္ဓိသည် ဖြူဖြူချောချော ဖြစ်၏။

ပုပ္ပါးတွင် အလွန်နာမည်ကြီး
၏။ ပုပ္ပါးမယ်တော်ကြီး၏သားအဖြစ်
လူသိများ၏။ လောကီအစီရင်တွေလည်း
ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အပြော၊
အဟောလည်း ကောင်း၏။ ပုပ္ပါးတွင်
သူ့ခေတ်က သူမပါရင်မပြီး ဖြစ်၏။
Super Star ဖြစ်၏။

ထုံးစံအတိုင်း သိပ်နာမည်ကြီး
လာတော့ မိန်းမတွေ ဝိုင်းအုံလာကြ
သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးလိုလိုက လာကြ
၏။ မန္တလေးဈေးချိုက အမျိုးသမီးများ
ဆိပ်ကဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီး
များနှင့် လူမှုရေး ဂ္ဂုပ်ထွေးရုံသာမက
ပုပ္ပါးတွင်လည်း မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး

နှင့် ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု သတင်း
ထွက်၏။ အတူနေသည်ဟုလည်း ပြော
ကြ၏။ ကလေးတစ်ယောက်ပင် ရနေ
သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သတင်းတွေ များလာပြီး
နာမည်သိပ်ကြီးလာတော့ ပုပ္ပါးဆရာ
တော်ကိုလည်း အရေးယူခဲ့ရ၏။ လူ
ထွက်ခိုင်းခဲ့ရ၏။ ဦးပရမဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ
သည် ရသေ့ကြီး ဦးပြည့်စုံဘဝ ကျ
ရောက်သွားလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ပါးကတော့
ယောက်ကော်ဆရာတော် ဖြစ်၏။
ယောက်ကော်ဆရာတော်သည်လည်း
လောကီအစီအရင်များနှင့် နာမည်ကြီး၍
ရောက်လေရာ ဘုရားတည်၊ ကျောင်း
ဆောက်၏။

သူသည်လည်း မာတုဂါမ
တရုန်းရုန်းနှင့်ဖြစ်၏။ သူ့သွားလေရာ
မာတုဂါမတွေက လိုက်ကြ၏။ ထိုမာတု
ဂါမအုပ်စုမှာ သူနှင့် မလွတ်မကင်းတွေ
အများကြီးပါသည်ဟုဆို၏။ ဒါ့အပြင်
အချို့ကမူ ဆရာတော်သည် ဣတ္ထိလိင်

ကဲပြီး စိတ်ဖောက်သည်ဟု ဆိုကြပြန်
၏။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ချွန်သည်ဟု
ဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယောက်ကော်
ဆရာတော်လည်း မာတုဂါမ တရုန်း
ရုန်းနှင့် နာမည်ကြီးလွန်းမက ကြီးလာ
တော့ အစိုးရက အရေးယူတော့၏။

အထက်ပါ ဘုန်းကြီးများအား
ရှင်းလင်းရာ၌ အဓိက ဇာတ်လိုက်မှာ
အမ်အိုင် ခေါ် စစ်ထောက်လှမ်းရေးများ
ဖြစ်ကြ၏။ ထောက်လှမ်းရေးမှ ထို
ဘုန်းကြီးများ အသိုင်းအဝိုင်း၌
Penetration Agent တွေ ထည့်
ထား၏။ ကိစ္စက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊
ယာဉ်မောင်း၊ တရားထောက် ဘုန်းကြီး
ဝတ် စသည်စသည် အစုံပါပေ။

အတွင်းထိုးထည့်ထားသည့်
ထိုသူတွေက ဓာတ်ပုံတွေ ခိုးရိုက်ထား
၏။ အသံတွေ တိတ်တဆိတ် ခိုးသွင်း
ထား၏။ ထိုသက်သေများဖြင့် ဘုန်းကြီး
များအား အကြပ်ကိုင်ခဲ့၏။ အနိုင်ယူခဲ့
၏။ ရှင်းလင်းခဲ့၏။

ဤသို့အားဖြင့် နာမည်ကျော်

ဆရာတော်ကြီး လေးပါးအား ရှင်းလင်း
ခဲ့သည်။ လေးဦးဂိုဏ်း ချေမှုန်းရေး
ဇာတ်လမ်းတွဲကြီး၌ နာမည်ကျော်
အမ်အိုင် ခေါ် ထောက်လှမ်းရေးက
အဓိကကျခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

ထောက်လှမ်းရေးမှ အသွင်ယူထားသူ
များအကြောင်း

ထောက်လှမ်းရေးများသည်
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သို့မဟုတ်
သင်းဖွဲ့တစ်ခုခုကို ချေမှုန်းတော့မည်
ဆိုပါက သူတို့၏ ထိုးဖောက်အထောက်
တော် **Penetration Agent** ထိုး
ထည့်ထား၏။

ကျွန်တော်သည် 7th Junly
ဇူလိုင် ၇ ရက်ကို မိသော ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်၏။ ထို
ကိစ္စအပြီး၌ အမ်အိုင်မှ ကျောင်းသား
အချို့ကို မွေး၏။ တက္ကသိုလ် ထား
ပေး၏။ သူတို့ဆီမှ **Collecting of**
Information လုပ်၏။ ကျွန်တော့်
အတန်း တွဲ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးသည်

စစ်ထွက်ဖြစ်၏။ သူသည် အသက် ၂၀
သာသာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
ဖြစ်လာသည်။ အလွန်အေးဆေးပြီး
ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေသည်။ စကားလည်း
အလွန်နည်း၏။ ထိုစဉ်က လူကြိုက်
နည်းသော ဘာသာတွဲဖြစ်သည့် စိတ်ကြိုက်
မြန်မာစာ၊ ပါဠိနှင့် ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာတို့ကို
ယူလေသည်။ စိတ်ကောင်းရှိ၍ ခင်မင်
စရာကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ စကား
နည်း၍ အပေါင်းအသင်းလည်း နည်းသူ
ဖြစ်သောကြောင့် မထင်မရှားနှင့်ကျောင်း
ငြိသွားသူဖြစ်၏။ အဆောင်နေကျောင်းသား
မဟုတ်။ **Day Scholar** ဖြစ်သည်။
သူကား နောင်တွင် **MI Agent** ဖြစ်နေ
လေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် တပ်ထဲဝင်
ပြီး စစ်ဗိုလ်ဖြစ်မှ သိတော့၏။

တောင်တွင်းဆရာတော်ကို
ဖမ်းဆီးစဉ်ကလည်း သနက (၄) မှ
၄င်းဘုန်းကြီးကျောင်းအား **Raid** လုပ်
ရသည်။ မာတုဂါမများနှင့် ငြိစွန်း
ကြောင်း သက်သေပြရန် အထောက်
အထားရှာရာ ဘာမှမတွေ့ဟု ထိုစဉ်က

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အရာရှိက
ပြောသည်။ ထိုအရာရှိမှာ တပ်ထဲတွင်
သင်တန်းတစ်ခု၊ နှစ်ခု ကျွန်တော်နှင့်
အတူတက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ အလွန်ခင်မင်
ခဲ့ကြသည်။

သူသည် ဘာမှရှာမရသဖြင့်
အကြပ်ရိုက်နေစဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်း
အပေါ်ထပ်မှ ဘုန်းကြီးနှင့်အတူနေသည့်
ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဘုန်းကြီးအလစ်ဦး
ကျောင်းအောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ
သည်။

ထိုအခါမှ ကျောင်းအောက်ထပ်
ကို အသေအချာ ထပ်ရှာကြ၏။

လားလား အောက်ထပ်တွင်
လူမသိသူမသိ လျှို့ဝှက် မြေတိုက်ကို
ရှာတွေ့ကြ၏။ မြေတိုက်ထဲ၌ မာတုဂါမ
များ နေထိုင်သည့် ခုတင်၊ အိပ်ရာ
ခြင်ထောင်များ၊ မိန်းမအသုံးအဆောင်
အဝတ်အစားများ၊ ဘရာဇီယာ ရင်စီး
များ၊ **Under Wear** များကအစ တွေ့
ကြရလေသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဘာသာ
ကိစ္စ-ဟိုဆေးတွေပါ တွေ့သည်ဆို၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုဦးပဉ္စင်းမှလည်း ထိုကိစ္စအတွက်
ကြိုတင်ပြီး ထိုကျောင်းတိုက်သို့ MI
မှစေလွှတ်ထားသူဟု ထိုအရာရှိက
ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါသည်။

ထိုသို့. **Penetration**
Agent အဖြစ် စေလွှတ်တာဝန်ပေး
တော့မည်ဆိုပါက သူတို့အား အသွင်တူ
အောင် သင်တန်းပေးရသည်။

ဥပမာ ...

ဘုန်းကြီး လုပ်တော့မည်
ဆိုပါက ဘုန်းကြီးနှင့်တူအောင်။

တကွ သိုလ်ကျောင်းသား
လုပ်မည်ဆိုပါက တကွသိုလ်ကျောင်း
သားနှင့်တူအောင်။

အရောင်းအဝယ်သမား လုပ်
တော့မည်ဆိုပါက အရောင်းအဝယ်
သမားနှင့်တူအောင်။

သတင်းစာဆရာ ဂျာနယ်
ဆက်လုပ်တော့မည်ဆိုပါက ဂျာနယ်လစ်
တူအောင် စသည်စသည်တို့ဖြစ်၏။

သင်တန်းများကို ဗဟို
ဆက်လှမ်းရေးတပ်များတွင် အများ

ဆုံးပို့ချပေးလေသည်။
ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးတပ်၌
ထိုအသွင်ယူနည်းများသာမက ဓာတ်ပုံ
ခိုးရိုက်နည်း၊ သော့အမျိုးစုံကို ဖွင့်နည်း၊
အလက်ထရွန်နစ် ပစ္စည်းများနှင့်
ကွန်ပျူတာ အသုံးပြုနည်း၊ ဆက်သွယ်
ရေးစက် အမျိုးစုံနှင့် စကားပြောနည်း၊
သတင်းပို့နည်း၊ လက်နက်ငယ် အသေး
စား အမျိုးစုံကို အသုံးပြုနည်း၊ ဖောက်
ခွဲဖျက်ဆီးရေးများ ပြုလုပ်နည်း၊ အနီး
ကပ်ကိုယ်ခံပညာအမျိုးစုံနှင့် လုံးထွေး
သတ်ပုတ်နည်းများ အမျိုးစုံ ပါဝင်လေ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က
ထောက်လှမ်းရေးကို အလွန်စိတ်ဝင်
စား၏။ ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်
ဦးစံရှား၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ စုံထောက်
ဦးထင်ကျော်ဝတ္ထုများကို အသံအမဲ
ဖတ်ခဲ့ဖူး၏။ ထောက်လှမ်းရေးမှူး
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လိုခဲ့၏။ သို့ရာ
တွင် ကံဇာတာမပါ၍ ထိုသင်တန်းများ
မတက်ခဲ့ရပါ။ စစ်တပ်တွင် ပထမ

အရာရှိငယ်များအား **Combat**
Intelligence ခေါ် တိုက်ပွဲထောက်
လှမ်းရေးသင်တန်းများ ပေး၏။ လူ
ရွေးပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းအထဲမှ
အလားအလာရှိသူများကို လက်ရွေးပြီး
Counter Intelligence ခေါ်
တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး သင်တန်းခေါ်
ပြန်သည်။ **Counter** တွင် **Grading**
အမှတ်ကောင်းသူများအား **MI Corp**
ခေါ် လှမ်းသို့ခေါ်ယူလေသည်။ အစမ်း
လေးငါးခြောက်လ တွဲဖက်သုံး ပြီးသော
အခါ၌မူကား အမြဲတမ်း ထိုအဖွဲ့အစည်း
ကြီး၏လူ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကာလက ထောက်လှမ်း
ရေး အလွန်မိုးကောင်းနေသဖြင့်
ထောက်လှမ်းရေးသို့ ပြောင်းရပြီဆိုပါက
တကယ် ရတနာပုံဆိုက်လေတော့သည်။
ထိုသူများသည် တကယ်
လည်း ဘဝပြောင်းသွားကြလေသည်။
မတန်မရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေရသွားကြပြီး
ဘယ်သူမှ လူမထင်သူများ ဖြစ်သွား
ကြလေတော့သည်။ ထောက်လှမ်းရေး

Corp ရောက်သွားသူတစ်ဦးသည်
 အလွန်ရာထူးငယ်သည့် ဒုတိယကြပ်
 လောက်က ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ အကြီး
 ဆုံး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် တပ်ရင်းမှူး
 လို အရာရှိကြီးကို ထိမထိဟန် ဆက်ဆံ
 လေသည်။ အရိုအသေ Respect ကို
 တပ်မတော် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း
 မပေးလိုကြတော့။ အလွန် ဘဝင်မြင့်
 သွားကြတော့၏။ အသုပြာ ပဲဝက်ရ
 သည့် ဝိဒေဟရာဇ်ပုတ်သင်များ ဖြစ်
 သွားကြတော့၏။ သူတို့တပ်ဖွဲ့အကြီး
 အကဲမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ လူမထင်သူများ
 ဖြစ်သွားကြတော့၏။ ဒုတိယကြပ်နဲ့
 တပ်ကြပ်အဆင့်က မတန်မရာ ဂေါက်
 ကွင်းဆင်းပြီး ဂေါက်တွေ ဘာတွေ
 ရိုက်တော့၏။

ဂေါက်ရိုက်တာ လွယ်မှတ်လို့
 ဂေါက်ဆက်က သိန်းနဲ့ချီပေး
 ရသည်။
 အဝတ်အစားကလည်း သိန်း
 ချီပေးရသည်။
 ဂေါက်ရှူးက တစ်ရံ လေး

ငါးသောင်း။
 ဂေါက်သီးတစ်လုံး သုံးလေး
 ထောင်။
 ဂေါက်တစ်ဖွဲ့ ကစားရင်
Caddy Fee နဲ့ Green Fee စား
 တာသောက်တာက အနည်းဆုံး သောင်း
 ဂဏန်း ထွက်၏။
 ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရသလဲ။
 ဒီရာထူးနဲ့ ဒီငွေတွေ ပေးနိုင်
 ပါ့မလား။
 ဒီလခနဲ့ ပေးနိုင်ပါ့မလား။
 သာမန်တော့ မပေးနိုင်ပါဘူး။
 အဲ ... ပေးနိုင်ပါသည်
 ခင်ဗျာ။ ပေးနိုင်လို့ ရိုက်တာပေါ့ခင်ဗျာ။
 အဲဒီငွေတွေ ဘယ်ကရသလဲ။ လုပ်ပိုင်
 ခွင့်ကြောင့် ဝင်လာတဲ့ ငွေတွေပါခင်ဗျာ။
 သူပေး လူပေးတွေပေါ့ ခင်ဗျာ။
 အဲဒီတော့ ရာထူးခံငယ်ငယ်
 ဒုတိယကြပ် တပ်ကြပ်တောင် ဒါလောက်
 ဖြစ်နေရင် ထောက်လှမ်းရေး တပ်မှူး
 လောက် ဖြစ်သွားပြီဆိုပါက ထိုနယ်
 တွင် ဘုရင်တစ်ပါးသဖွယ် မင်းမူတော့

၏။ မင်းမူနိုင်အောင်လည်း သူ့အဖွဲ့
 အစည်းက ပံ့ပိုး၏။ **Backing** ပေး၏။
 တာဝန်ယူ၏။
 ထို့ကြောင့် ထောက်လှမ်းရေး
 တပ်ဖွဲ့များသည် သူတို့အဆင့်ဆင့်၌
 တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြည့်အဝ တာဝန်
 ယူကြသည်။ ထောက်ခံကြသည်။
Backing ပေးကြသည်။ ဒါသည် ဟိုး
 အောက်ခြေ ရဲဘော်အဆင့်မှသည်
 အမြင့်ဆုံး ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်
 အဆင့် **NIB Chief** အဆင့်ထိ ဖြစ်
 တော့သည်။
 ၂၀၀၄ ခုနှစ်က ထောက်လှမ်း
 ရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်နှင့်
 ထလရအဖွဲ့အား အရေးယူသည့်အခါ
 ထောက်လှမ်းရေးရုံးအသီးသီး၌ နိုင်ငံ
 နံပါတ်တစ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ၏
 ဓာတ်ပုံ၊ နိုင်ငံနံပါတ်နှစ် ဒုတိယဗိုလ်
 ချုပ်မှူးကြီး မောင်အေး၏ ဓာတ်ပုံ
 များကို မတွေ့ရဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 ခင်ညွန့်၏ ပုံတစ်ခုတည်းကိုသာ တွေ့
 သည်ဟု ထိုရုံးများကို စီးနင်းရှာဖွေသူ တပ်

များက ဆိုခဲ့လေသည်။

ဤသည်မှာ ထောက်လှမ်းရေး
၏ အသွင်ယူမှုကိစ္စများနှင့် ဆက်စပ်
ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပြောမည်ဆိုပါက
ထောက်လှမ်းရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြော
စရာများကား တစ်ထောင့်တစ်ည ပသီ
ပုံပြင်များပမာ ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်နှင့် ထောက်လှမ်းရေးများ
တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်တော်သည် အရာရှိငယ်
ဘဝမှသည် အရာရှိကြီးဘဝအထိ
ထောက်လှမ်းရေးများနှင့် အကြိမ်ကြိမ်
ဆုံခဲ့ရ၏။ အိမ်အိုင် ခေါ် တပ်မတော်
ထောက်လှမ်းရေးများနှင့် ပထမဆုံး
စတွေ့သည်မှာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည်
ခလရ (၁၉) တွင် ဗိုလ်အဆင့်ဖြင့်
တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး လုပ်နေ၏။ တစ်ရက်
တွင် ကကလှမ်းမှ ဗိုလ်ကြီးသန်းထွန်း
ဆိုသူ ရောက်လာ၏။ ကိစ္စမှာ ရတခမှ
ဘပ်များ ဆိုက်ဖာ ဝှက်စာပေါက်ကြားမှု

ဖြစ်၏။ တပ်က ဆိုက်ဖာတွေပေါက်ပြီး
KNU တွေဆီရောက်နေကြကြောင်း
ဖမ်းဆီးရမိ စာရွက်စာတမ်းများ၊ ကြား
ဖြတ်စက်သတင်းများ သိရသည့်အခါ
ကကကြည်းက လှမ်းကို အကူအညီ
တောင်းရတော့သည်။

လှမ်းက ဒါကို ဆင်းစစ်သည်။

ဗိုလ်ကြီး သန်းထွန်းက
ရောက်ရောက်ချင်း တပ်ရင်းမှူးနှင့်
တွေ့သည်။ သူသည် ရန်ကုန်က ဖာပွန်
ကို ဒါကိုတာလေယာဉ်ဖြင့် တိုက်ရိုက်
လာခြင်းဖြစ်၏။ တပ်ရင်းမှူးနှင့်တွေ့ပြီး
ကျွန်တော့်ကို တပ်ရေးရုံးခန်းမှာပင်
တွေ့သည်။

“ကဲ ...ဗိုလ်ကြီးသောင်းဝေ၊
ဗိုလ်ကြီးတို့ ရတခတပ်တွေကပို့တဲ့ စီဒီ
၅၅ ဆိုက်ဖာတွေပေါက်ပြီး KNU ဗဟိုကို
ရောက်နေတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ စီဒီ ၅၅
စက်ကို ဘယ်လိုသုံးသလဲ။ ကျွန်တော့်
ကို ကြေးနန်းတွေဝှက် ဖော်ပြပါဗျာ”

ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်
ပြောလေသည်။ သူ့ပုံက ဂျာမန်

ဂက်စတာပို ပုံပေါက်နေ၏။ သူက
ဂက်စတာပိုဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က
တရားခံ ဂျူးတွေပေါ့။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်က တပ်ရင်းထောက်လှမ်း
ရေး တပ်ကြပ်ကြီး ခင်ညိုနှင့် တပ်ကြပ်
အောင်လှတို့ကိုခေါ်၍ စီဒီ ၅၅ စက်ဖြင့်
ဝှက်စာဝှက်သွင်းခြင်း ဖော်ယူခြင်းများ
ကို လက်တွေ့ လုပ်ပြရတော့၏။

ကျွန်တော့်တပည့်များ လုပ်
တာကိုကြည့်ပြီး သူ ဘာမှမပြောပါ။
စီဒီ ၅၅ စက်က ၂ ဆင့်သွင်း ၂ ဆင့်
ဖော်ရသည့်စက် ဖြစ်၏။ ဆွစ်ဇာလန်
ကလပ်သည့်စက် ဖြစ်သည်။ အဖော်ရ
အလွန်ခက်သည်။ သာမန် ရိုးရိုးဆိုက်ဖာ

ကျွမ်းကျင်သူတွေ ဖော်မရနိုင်ပါ။
သို့ရာတွင် KNU တွေက ဖော်နိုင်နေ၏။
KNU တွင် Signal ကျွမ်းကျင်သူတွေ
အများကြီးရှိပါသည်။ ၁၉၄၉ KNDO
တွေ တောခိုစဉ်ကပင် Signal တပ်က
အရာရှိအရာခံ အကြပ်တပ်သား ကရင်
တွေ အများကြီးပါသွား၏။ ပြောရ

မည်ဆို အားလုံးလိုလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် KNU က Signal သမားတွေ အထင်မသေးပါနှင့်။ သာမန်ဂုဏ်စာလောက်ကတော့ အပျော့ပေါ့။

ဗိုလ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ဂုဏ်စာ ဖော်တာ သွင်းတာကြည့်ပြီး ဂုဏ်ပြီး ဖော်ပြီးသား စာကြမ်းများကိုပါ တစ်နေ့ကုန် လိုက်စစ်တော့၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်မှမသွားရ။ တရားခံလို သူ့နားထိုင်နေရသည်။ တပ်ရင်း

ထောက်လှမ်းရေး တပ်စိတ်တစ်စိတ်လုံးလည်း အနားမှာ အသင့်နေပေးနေရသည်။

တစ်နေ့ကုန် သူစစ်ချင်တာတွေ သူမေးချင်တာတွေ မေးပြီး ထိုနေ့က ရိပ်သာမှာ ညအိပ်သည်။ သူ့အား

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုရ၏။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် UBA

လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန် ပြန်သွားသည်။ မပြန်မီ တပ်ရင်းမှူးကို ဝင်တွေ့သွား

၏။ ဘာတွေပြောသွားမှန်းတော့ မသိ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပြန်သွား

သည်အထိ ဘာမှမပြောသွားပါ။

ထိုစီဒီ ၅၅ စက် ဆိုက်ဖာ ပေါက်ကြားမှုမှာ နောင်တွင် အဖြေရှာတွေ့ပါသည်။ ရတခ ဆိုက်ဖာဌာနမှ လက်အောက်ခံတပ်များ အဖော်ရလွယ်

အောင် မြန်မြန်ဖော်နိုင်အောင် စီဒီ ၅၅ အား ၂ ဆင့် မဖွက်တော့ဘဲ တစ်ဆင့်တည်း ဖွက်ရာမှ မြစ်ဖျားခံသည်ဟု သိရကြောင်းပါ - ခင်ဗျား။ KNU ကို များ အထင်သေးလို့ဗျာ။

သို့ရာတွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စ တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ဖို့လိုကြီးတစ်ယောက်အား တရားခံပုံစံ ဆက်ဆံသဖြင့် ပထမဆုံး အကြိမ် ကျွန်တော့်၏စိတ်ထဲ၌ ခိုးလိုး ခုလုနှင့် အစ်အိုင်ကို မကျေနပ်မှုတစ်ခု စတင်ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

ဒုတိယအကြိမ် ထောက်လှမ်းရေး၏ ဒုက္ခပေးမှုနှင့်ကြုံရခြင်း

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် သနက (၁) သို့ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး Major officiating ရာထူး

နှင့် ရောက်သွား၏။

သနက (၁) မှာ ကျိုင်းတုံဒေသတွင် စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေရ၏။ ၁၉၈၂ ခုနှစ် မိုးဦးကျစဉ် ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် လွယ်မွေ လေတပ်စခန်း၏ ရှေ့ကာ အဖြစ် လှုပ်ရှားတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရ၏။ လွယ်မွေတွင် လေတပ်မှ Radar Squadron တစ်ခု ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် လွယ်မွေကို Firm Base လုပ်ပြီး လွယ်မွေအရှေ့ဘက် ပါခါး၊ နောင်ဟိုင်း၊ နောင်လုံ၊ ခွန်ပုတ်မှသည် အစွန်ဆုံး မိုင်းငေါင်း ထင်းရှူးတောင်၏အထိ လှုပ်ရှားရသည်။ မိုင်းငေါင်း ထင်းရှူးတောင်ကျော် သွားပါက နမ့်မလွေချောင်း ရှိသည်။ နမ့်မလွေချောင်း၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင်ကား ဗကပကော် ၈၁၅ တပ်မဟာ နှင့် နာမည်ကျော် ဝစ်ကျင်းဆန်တောက်ဒေသ ရှိလေသည်။

ဤရှေ့ကာ Screen တာဝန်ကို ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်

ဖေဖော်ဝါရီလမှ မိုးတွင်း သြဂုတ်လ
အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။
ရှေ့ထွက်လိုက် လွယ်မွေပြန်ဝင်လိုက်ဖြင့်
ထွက်ချီဝင်ချီ လုပ်နေရသည်။ တပ်ရင်း
မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးက ကျွန်တော့်
တပ်ခွဲမှ ခွဲထုတ်လှုပ်ရှားဖြစ်၍ စိတ်ပူ
သဖြင့် တစ်ခွဲတစ်ခွဲလုံး လူ ၉၀ ကျော်
ခန့် ဖြည့်ပေးထား၏။ အရာရှိက
ကျွန်တော်အပါအဝင် လေးဦးဖြစ်၏။
စက်လတ်တစ်လက်နှင့် အမ် ၇၉ လေး
လက် ပေးထား၏။ လူ ၉၀ ကျော်ခန့်
ကွပ်ကဲရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် စစ်သူကြီးဇာစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ထင်နေ၏။

လွယ်မွေလေတပ်ကလည်း
သူတို့လိုခြုံရေးကို လာလုပ်ပေးနေသည့်
ကျွန်တော့်အား တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်ခွဲမှူးနှင့်
ထူးဦးစားပေးကြ၏။ ဖေဖော်ဝါရီ
တစ်နှစ်လတော့ အတော်ကိုအဆင်ပြေပြီး
အကောင်းသောကောင်းနှင့် နေလို့
ခိုင်လုံ အငြိမ်ကောင်းပေသည်။ သို့ရာ
တွင် ထိုအရသာက ကြာကြာမခံပါ

ခင်ဗျာ။
ထိုနှစ် ၁၉၈၂ ခုနှစ် မတ်လ
ကုန်ခါနီးတွင် ကကလမ်းမှ နွေဦး
စစ်ဆင်ရေးအမည်ဖြင့် ရှမ်းအရှေ့တွင်
ဗကပသတင်းများ စုဆောင်းရန် တပ်
ဆွယ်အသေးလေးများ အနှံ့အပြား ဖွင့်
တော့၏။

ထိုသို့ဖွင့်ရာတွင် လွယ်မွေ
လည်းပါ၏။ ကကလမ်းမှ တပ်ကြပ်
ကြီးတစ်ဦးနှင့် တပ်ကြပ်တစ်ဦးကို စေ
လွှတ်ပြီး ဆွယ်ကလေးတစ်ခု လာဖွင့်
သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လွယ်မွေရွာ
တွင်း အိမ်ငှားနေပြီး သတင်း စုဆောင်း
ကာ ကျိုင်းတုံဗျူဟာသို့ ပို့တော့၏။

သူတို့သတင်းများက ဘယ်
ကရမှန်းမသိပါ။ လွယ်မွေ သကဆဗ
တွေဆီကလား၊ ဘာလားလဲ မသိပါ။
ကျွန်တော်နှင့် ကတော့ မေးထူးခေါ်
ပြောအဆင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူက
ထောက်လှမ်းရေးက တပ်ကြပ်ကြီးဆိုပြီး
ခပ်တင်းတင်းနေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း
Area Commander ဆိုပြီး သူ့ကို

သိပ်အလေးမထားပါ။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိ
တာတွေကို စီမံချက်တင်ပြီး သွားလာ
ရှင်းလင်းလုပ်ကိုင်နေပါသည်။ တိုင်ပင်
စရာရှိရင် လွယ်မွေလေတပ်မှ တပ်မှူး
ဗိုလ်မှူးဌေးမောင် (ပုဏ္ဏား) နှင့်သာ
တိုင်ပင်ပါသည်။

ဤကိစ္စ၏ အကျိုးဆက်ကား
ကျွန်တော့်တပ်ခွဲသည် လွယ်မွေတွင်
ဖင်အေးအောင် မနေရတော့ပါ။ တစ်ည
အိပ်ပြီးသည်နှင့် ကျိုင်းတုံဗျူဟာမှ
သတင်းတွေချပေးပြီး ဟိုနေရာရှင်းခိုင်း
ဒီနေရာရှင်းခိုင်းနှင့် တိုက်ရိုက် ခိုင်းလာ
ပါတော့သည်။ အရင်ကလို ကျွန်တော်
တင်ပြသည့်စီမံချက်များကို လက်မခံ
တော့ပါ။

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါ
လိမ့်”

ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ အရာရှိ
လေးဦး ခေါင်းချင်းရိုက်ရပါတော့သည်။
တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့
တပ်ခွဲ လွယ်မွေပြန်ဝင်ပြီး ညမအိပ်လိုက်
ရ၊ ကျိုင်းတုံဗျူဟာမှ အရှေ့ဘက် နောင်လူ

ခွန်ပုတ်အထိ ချက်ချင်းပြန်ထွက်ခိုင်း
သဖြင့် အတော်တော့ အောင့်သွား၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီး သူရ
ခင်မောင်လတ်တို့ နှစ်ဦးသည် လွယ်မွေ
မှပြန်အထွက်တွင် Army Rum ကုန်
နေ၍ ရန်အစား Country Liquor များ
ဝယ်ယူရန် လွယ်မွေမှ တစ်ဆင့်တည်း
သာရှိသည့် လိုင်စင်ရဒေသထွက်ယမကာ
ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ ဆိုင်တစ်
ဆိုင်လုံးတွင် အရက်သောက်နေသူ ၂
ဦးသာရှိ၏။ တခြားသူ ဟုတ်ပါရိုးလား၊
ထောက်လှမ်းရေး တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်
သူတပည့်တပ်ကြပ်တို့ ၂ ဦးဖြစ်၏။

သူတို့သည် ညနေအချိန်ဖြစ်၍
အတော်ထွေနေကြပေပြီ။

“ဟာ ... ဗိုလ်ကြီးတို့ပါလား။
ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ဗိုလ်ကြီးရဲ့”

တပ်ကြပ်ကြီးက ပြုံးဖြဖြနှင့်
မေးလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို
နဂိုကတည်းက ခပ်ချဉ်ချဉ်မို့ ...

“ဟာဗျာ ... အခုပဲ

နောင်လုံခွန်ပုတ်က ပြန်လာတာ။ ညနေ
စာတောင် ချက်မစားရသေးဘူး။ အဲဒါ
ဗကပ သုံးလေးရာ ရောက်လာလို့ သွား
ရှင်းပါတဲ့ဗျာ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်ကောင်
ကများ သွားချွန်လိုက်သလဲမသိဘူး။
ဘယ်က သတင်းတွေရနေလဲ မသိဘူး”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ဗိုလ်ကြီး
အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်တဲ့
သတင်းလေ”

“ဟင် ... ခင်ဗျားတို့က
အဲဒီသတင်း ဘယ်ကရတာလဲ”

“နောင်ဟို့ပြင် သကဆဗက
ပေးတဲ့သတင်းပါ”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားတို့
ကျွန်တော့်မေးပါဦးဗျာ။ နောင်ဟို့ပြင်ကို
မနေ့ကပဲ ကျွန်တော် ရောက်ပါသေး
တယ်။ ဘာသူပုန်မှ မရှိပါဘူး”

ထိုအခါ ထိုတပ်ကြပ်ကြီးက
ထိမထင်ဟန်ဖြင့် ...

“ကျွန်တော်ကတော့ မှန်တာ
မမှန်တာ အပထား။ ကျွန်တော်တို့ရတဲ့
သတင်းကိုတော့ ပေးရမှာပဲလေ။

ကျွန်တော့်တာဝန်က ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့လာ
တာလေ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

သူက အရက်ကလေး ခပ်
ထွေထွေဖြင့် ပြောလေ၏။

“အေး ... ခင်ဗျား သတင်း
ပေးတာတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ်နဲ့
ကျုပ်တပ်ခွဲကတော့ လျာထွက်နေပြီ”

“ဒါကတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ကိစ္စ
ပဲလေ”

သူ၏ မခန့်လေးစားနှင့် ပြော
သည့်လေသံကို ကျွန်တော် အတော်ချဉ်
သွား၏။ ဘာမှလည်း လုပ်လို့မရ။
ထို့ကြောင့် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ...

“အေးပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားတို့
လုပ်ထားနှင့်ကြဦးပေါ့”

ဟု မကျေမနပ်နှင့် အငေါ့ထွေ
ကာ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုကိစ္စအတွက် အကျိုးဆက်
ကား အတော်ကြီးမားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဗျူဟာ
ကျွန်တော့်တပ်ခွဲကို စစ်ထွက်တွေ့
ပို့နေကြောင်း၊ မသွားဘဲနှင့် အသွား

www.burmeseclassic.com

ကြောင်း စွဲချက်တွေနှင့် အပြစ်ရှာ
စွဲချက်တင်ပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျိုင်းတုံရှေ့တန်း
တပ်မ (၈၈) တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်မှူး
ကြီး သန်းရွှေ (ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး) နှင့် ဗျူဟာမှူးမှာ
ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းဟန် (ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်) တို့ ဖြစ်ကြပါ၏။

ထိုစွဲချက်ကို ဗျူဟာက
တပ်မမှူးရှေ့တွင် ရှင်းလင်းတင်ပြတော့၏။

ထိုအခါတွင် ကိုယ့်လူတွေ
အတွက် ရင်ဘတ်နှင့် တားခံတတ်သည့်
တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကိုလေး
(အငြိမ်းစား ခြို့တော်ဝန်) က ထို
အစည်းအဝေး၌ သူတပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး
သောင်းဝေ အလွန်ရိုးကြောင်း၊ မလိမ်
တတ် မညာတတ်ကြောင်း၊ ခိုင်းရင်ခိုင်း
တုံ့အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် အမိန့်နာခံ
သော စစ်သားကောင်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်
သည့်အကြောင်း တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
သန်းရွှေရှေ့တွင် ထပြီး တင်ပြတော့သည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီး အလျောက်

ကောင်း၍ အထောင်းသက်သာ သွား
ပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို တပ်မမှူးနှင့်
ဗျူဟာမှူးက ခွင့်လွှတ်သွား၏။ သို့ရာ
တွင် အိုင်အိုဗိုလ်ကြီးတင်ဖေက ...

“ဗက တင်ဖေမှ ခွဲမှူး
အတွက်။ ထောက်လှမ်းရေးနှင့် တည့်
အောင်ပေါင်းရန် ရင်းမှူးက မှာပါ
သည်။ ယခုကိစ္စမှာ သူတို့ပို့လိုက်
သည့်သတင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
ခွဲမှူးအပြောအဆို ဆင်ခြင်ရန်လိုသည်ဟု
ရင်းမှူးက ပြောပါသည်”

ပြန်စီစစ်တော့ အရက်ဆိုင်
ထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် စကားများ
ခဲ့သည့် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ကြပ်ကြီး
၏ လက်ချက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလွန် အတွင်း
အားကောင်း၍ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။
သာမန်ဆို စစ်ဆင်ရေးအစီရင်ခံစာ လိမ်
ပြက ပြုတ်တတ်ပါသည်။ DSA 9th
intake မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မောင်ဒွေး
စစ်ဆင်ရေးအစီရင်ခံစာ လိမ်ပြလို
ပြုတ်သွားတာ ကျွန်တော့်ရှေ့ မျက်ဝါး

ထင်ထင် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၀ ကပါ။
အဲဒီတုန်းက တိုင်းမှူးက ဗိုလ်ချုပ်
မောင်အေးပါ။

ယခုလည်း အခတ်အတွင်း
အား ကောင်းသောကြောင့် ချောက်က
လွတ်ခဲ့တာပါ။

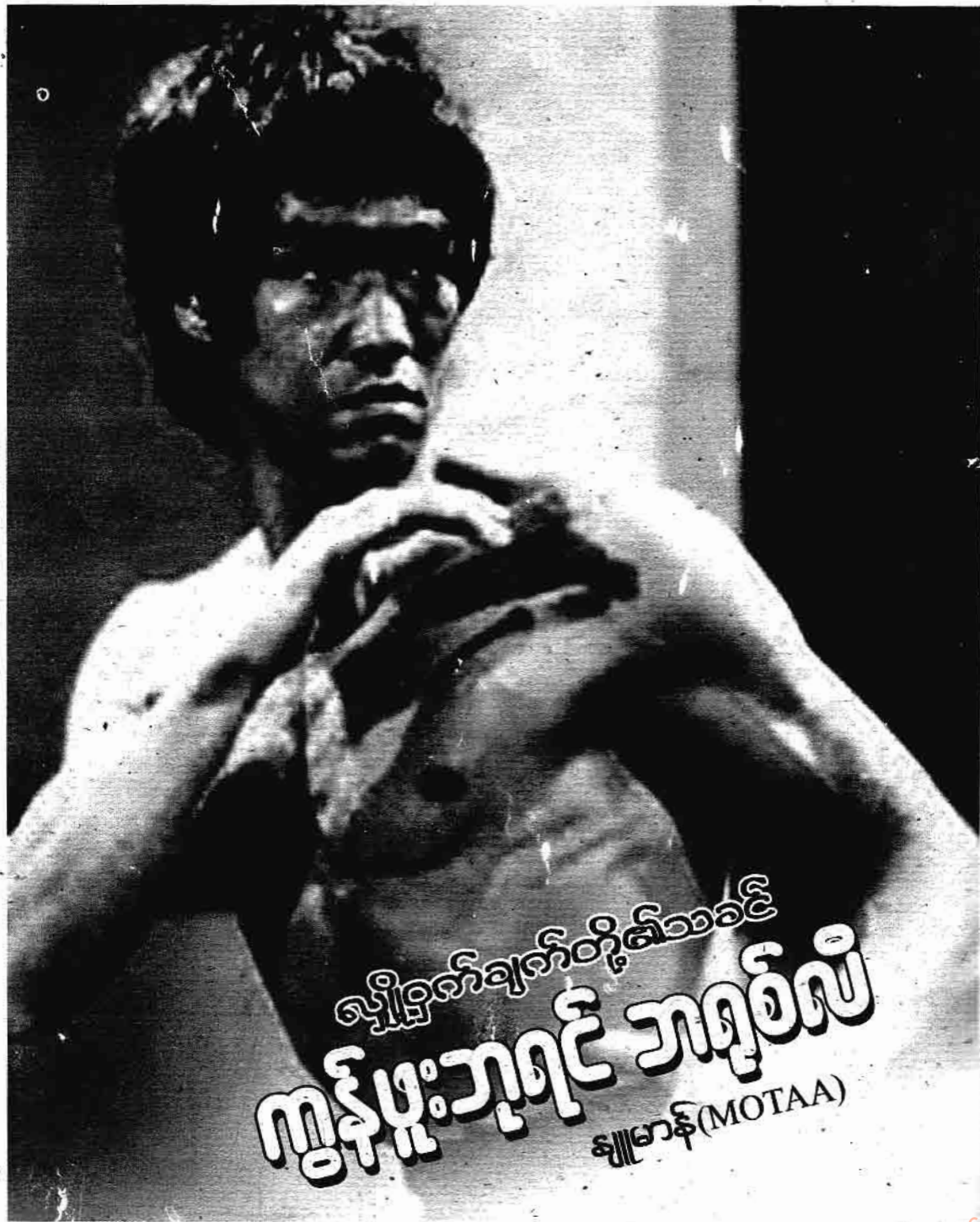
ကျွန်တော့် တပ် ရင်းမှူး
ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးက ကျိုင်းတုံ
ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်သိန်းဟန်နှင့်
ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်တည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးချုပ်
သိန်းဟန်၏ဇနီး မခင်သော်တာနှင့်
တက္ကသိုလ်တွင် ၂ နှစ် အတူကျောင်း
တက်ခဲ့သည့် ကျောင်းနေဖက်
သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ဒါတွေ ဒါတွေ
က ကယ်လိုက်ခြင်းပါပေ။

ဤသည်ကား ကျွန်တော်
တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးဘဝက ထောက်လှမ်း
ရေးမှ ဒုတိယအကြိမ် ဒုက္ခပေးလိုက်
ခြင်းပါ ခင်ဗျား။

သောင်းဝေဦး
ရှေ့လဆက်ဖက်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ချစ်တဲ့
ကျွန်ပူးဘုရင် ဘရစ်လီ
နုမာန်(MOTAA)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁၁) ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်ထမ္မအဆက်

ဘရစ်လီအနေဖြင့် ဘာကြောင့် ကွန်ဖူး ပညာအသစ်ကို တီထွင်ခဲ့ရသလဲ။

၁၉၆၀ နှစ်လယ်ခန့်များတွင် ဘရစ်လီ၏ ကွန်ဖူးပညာကျွမ်းကျင်မှုကို အများမှ သိရှိလာသော်ငြားလည်း ၎င်း ကိုယ်တိုင်မှာမူ သူ၏ သိုင်းကွက်နှင့် တိုက်ခိုက်ပုံများကို ကျေနပ်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ ချေ။ သူ့အနေဖြင့် ပို၍တိကျသော ထိရောက်သော စနစ်ကို လိုချင်သည်။ ရန်သူကို အမြန်ဆုံး ပွဲသိမ်းပစ်လိုသည်။ ရန်သူက မိမိကို တိုက်ခိုက်ချိန်တွင် လမ်းတစ်ဝက်မှတွင် ဖြတ်တိုက်ပစ်လို သော နည်းကို လိုလားသည်။

ပထမဦးစွာ ဘရစ်သည် ဝီလျံချွန်း၏ လမ်းပေါ်မှ ရန်ပွဲများကို တိုက်ခိုက်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ကိုယ်ခံပညာ၏ အနစ်သာရများကို ဆရာယစ်ဝန်ထံမှ ချိုခဲ့သည်။ ထိုကာလသည် ဘရစ်အား ခိုယံခံပညာ၏ ဒဿနပိုင်းဆိုင်ရာ

မျိုးစေ့ချပေးခဲ့သည် ကာလပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဘရစ်နှင့် သူ၏ အမေရိကန်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒန် ဒီနို စန်တိုတို့ ကားကို အတူတူမောင်းနေ ရင်း ဓားသိုင်းပညာအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ ဘရစ်က ပြော သည်မှာ အထိရောက်ဆုံးနည်းစနစ် သည် ရန်သူက တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် အချိန်တွင် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်ရှောင်ရှားခြင်းနှင့် တိုက်ခိုက် ခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ပြုလုပ်ရန်ဖြစ် သည်။ ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကြား ဖြတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ ဘရစ်က ဤစနစ်ကို “ကြားဖြတ်လက်သီးစနစ်” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဒီနိုစန် တိုက် တရုတ်လိုဆိုရင် ဘယ်လိုခေါ်ကြ မလဲဟု မေးသောအခါ ဘရစ်က “ဂျီကွမ်ဒို” လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့”ဟု ပြောခဲ့ ခြင်းဖြင့် ကွန်ဖူးပညာ နည်းစနစ်တစ်ခု စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဂျီကွမ်ဒို၏ အခြေခံကျသော အချက်မှာ မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းမှ အလို

အလျောက် တုံ့ပြန်နိုင်သော စွမ်းရည် များကို ရန်သူအား အလဲထိုးနိုင်သော ပွဲသိမ်းတိုက်ကွက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ မြှင့်တင်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ ၎င်းအဆင့်ကို ရောက်ရှိရန်အတွက် မိမိ၏ ဝိညာဉ် စွမ်းရည်၊ နာမ်စွမ်းရည်ကို ယူသုံးတတ် ရန် လိုအပ်သည်။ ဘရစ်ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုစကားမှာ “ တကယ်လို ဘုရားသခင်သာ လောက မှာ ရှိမယ်ဆိုရင် သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ထဲမှာပဲ ဖြစ်တယ်”

ဘရစ်က ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းရည်နှင့် နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းရည် တို့ ပေါင်းစပ်ကာ ထူးစွမ်းသော စွမ်းရည် ထူးဖြစ်စေသည် ဆိုသည်ကို ပြင်းထန် စွာ ယုံကြည်ထားသည်။ ထိုအချက် သည် အသျှင် ဗောဓိဓမ္မ သင်ကြားခဲ့ သော ကွန်ဖူးပညာရပ်တွင် ရုပ်နှင့်နာမ် တို့၏ တွဲဖက်တတ်သော သဘောကို ထောက်ခံသည်။ အနောက်တိုင်းမှ လက်ခံယူဆထားကြသော ရုပ်၊ စိတ် ကုထုံး "Body-Mind Theory" စနစ်တို့

နှင့်လည်း ကိုက်ညီမှုရှိသည်။

ဘရစ်၏ ယူဆချက်အရ သင်တန်းသားတစ်ယောက်သည် ကိုယ်ခံ ပညာကို လေ့လာသင်ကြားရာ၌ အဆင့် (၃) ဆင့်ကို ဖြတ်သန်းရသည်။ ပထမ အဆင့်တွင် သင်တန်းသားသည် တိုက်ခိုက်ခြင်း၏ သဘောတရားကို နားလည်မှုမရှိသေးဘဲ ၎င်း၏ တိုက်ခိုက် ချက်များမှာလည်း ထင်ရာမြင်ရာ တိုက်ခိုက်ချက်များသာ ဖြစ်သည်။ ဆိုလို သည်မှာ မိမိ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မိမိကိုယ် တိုင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။ ဒုတိယအဆင့်တွင် သင်တန်းသားအနေ ဖြင့် ထိုးနှက်ခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်း၊ ကာကွယ်ခြင်း နည်းစနစ်များစွာကို လေ့လာပြီးနောက် ၎င်း၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အသက်ရှူခြင်းတို့ကို နဂိုပထမအဆင့် ကနှင့် မတူဘဲ ပြောင်းလဲလုပ်ဆောင်ရ မည်ဆိုသော အချက်ကို မြင်တွေ့သွား သည်။ ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်ချိန် သို့မဟုတ် လေ့ကျင့်ချိန်များတွင်

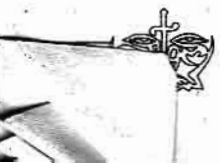
ရပ်တန့်ခြင်းဖြစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်၏ သဘောမှာ အင်မတန်တိုတောင်းသော ကာလလေး တစ်ခုတွင် မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သို့ဖြစ်နေပြီး ယင်းတို့ကို မည်သို့ တုံ့ပြန်ရန် အလိုအလျောက် ၎င်း၏ လှုပ်ရှားမှုအသိစိတ်တို့ကို ရပ်တန့်လိုက် သော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက် ရှိသွားသောအခါတွင် ဖြစ်ရပ်အားလုံး ပေါင်းစပ်၍ အကောင်းဆုံးသော တုံ့ပြန် မှုကို အလိုအလျောက် ရရှိသွားသည်။ မိမိ၏ လေ့ကျင့်ထားမှုများနှင့် စစ်မှန် သော နည်းစနစ်ကို ပေါင်းစပ်အသုံးချ သော အဆင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်သည် သင်တန်းသား၏ အာရုံကြောစနစ် Nervous System တွင် ရှုပ်ထွေးသော Bioelectrical Circuit ခေါ် ဇီဝလျှပ်စီး ပတ်လမ်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ကာ မည်သို့ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရသေးခင် အကောင်းဆုံးသော တုံ့ပြန် မှုကို အလိုအလျောက် ပြုလုပ်သွားခြင်း

ဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက်မှု၊ ကျွမ်းကျင်မှု အဆင့်သည် ရန်သူ၏ အနေအထား အပြောင်းအလဲ၊ ကြားဖြတ်ဟာကွက် ကလေးများ၊ သတိကင်းလွတ်မှုများကို ထိုးထွင်းသိရှိလာပြီး မည်သို့ တုံ့ပြန်ရ မည်ကိုပါ အလိုလို ခံစားနိုင်သော အဆင့်ဖြစ်သည်။ အဆုံးစွန်အားဖြင့် ရန်သူ၏ အာရုံကို မိမိက ကိုယ်တွယ် မထိမ်းသိမ်းသေးခင် ရန်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ကို နည်းစနစ်အားဖြင့် ထိန်းသိမ်းထား လိုက်သော ဗျူဟာဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ် တိုင်၏ အခြေအနေကိုပင် မသိသေးခင် ရန်သူအပေါ် မည်သို့ လွှမ်းမိုးနိုင်မည် နည်း။ ဤအချက်သည် ဂျီကွမ်ဒီ၏ အနှစ်သာရဖြစ်သည်။

လေ့ကျင့်မှုများစွာနှင့် အတွေ့ အကြုံများပေါ် မူတည်၍ ရန်သူအား သတ်နိုင်သည့် သတ်ကွက်များကို မသိ စိတ်က အလိုအလျောက် ဝင်ရောက် တာဝန်ယူလာသည်။ ဘရစ်လီ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ၎င်း၏ သင်တန်း

"Psychic Stoppage" ခေါ် ဝိညာဉ်ဓာတ်

သားများအား ရုပ်ပိုင်း၊ ခံစားမှုပိုင်း၊ စိတ်
 ဓာတ်ပိုင်းတို့ကို အလိုအလျောက် အချို့
 ကျွဲစွာ ပေါင်းစပ်၍ မိမိ၏ ဝိညာဉ်ဓာတ်
 မှ စီးဆင်းတိုက်ခိုက်နိုင်စေခြင်းအထိ
 ပညာပေးရန် ရည်ရွယ်သည်။ အလွယ်
 တကူ တိုတိုဆိုရပါလျှင် ရန်သူအား
 တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် မိမိထံသို့ သူများမှ
 ပစ်လိုက်သော ဘောလုံးကို လွယ်လင့်
 တကူ ဖမ်းသကဲ့သို့ သဘာဝအလျောက်
 တိုက်ခိုက်နိုင်သော အဆင့်သို့ ရောက်ရှိ
 စေချင်သည်။ ထိုအဆင့်တွင် သိုင်းပညာ
 ရှင်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ မိမိက
 အင်အားစိုက်ပြုလုပ်ခြင်း မရှိဘဲ
 ရှင်းလင်းတိကျစွာ စီးဆင်းတိုက်ခိုက်နိုင်
 သော အဆင့်ဖြစ်သည်။

ဟောလိဝုဒ်သို့ ပထမခြေလှမ်း
 ဘရစ်လီ၏ ဘခင်သည်
 ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၈ ရက်တွင်
 ဟောင်ကောင်တွင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။
 ဘရစ်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ ဟောင်ကောင်
 သို့ လေယာဉ်ဖြင့် အပြန်ဆုံး သွားရောက်

ခဲ့သည်။ ဘခင်၏ ခေါင်းကို တွယ်ဘက်
 လျက်တစ်သက်တာ အောင်အီးထားခဲ့ရ
 သော ခံစားမှုတို့ကို အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး
 ရင်ဖွင့်ခံစားရင်းဖြင့် ဘခင်၏ နောက်ဆုံး
 ခရီးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်
 အတိုင်း ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင်
 လောင်းဘီချီတွင် ကျင်းပခဲ့သော ကရာ
 တေးစွမ်းရည်ပြပွဲတွင် ဘရစ်၏ စွမ်းရည်
 ပြသမှုသည် ဘရစ်လီ၏ သူဘဝအား
 တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ၁၉၆၆
 ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် စတင်ရိုက်ကူးသော

The Green Hornet ရုပ်ရှင်ကားတွင်
 ဘရစ်အား ထည့်သွင်းရန်အတွက် တီဗွီ
 ဇာတ်လမ်းထုတ်လုပ်သူ ဝီလျံဒီဗီယာ
 အား ဆုံးဖြတ်စေခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
 လမ်းမှာ ၁၉၅၀ နှစ်များတွင် ရေဒီယို
 နာမည်ကြီး ဇာတ်လမ်းတွဲကို အခြေခံ၍
 အဓိကဇာတ်လိုက်မှာ ဗန်ဝီလျံဖြစ်သည်။
 ဘရစ်သည် ဇာတ်လိုက်၏ လူယုံတော်
 သိုင်းပညာကျွမ်းကျင်သူ “ကာတို”အဖြစ်

သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။
 ဘရစ်အား ရုပ်ရှင်လောက
 တွင် လူသိခွင့် ရလာသည်မှန်သော်
 လည်း ကိုယ်ခံပညာရှင် လောကတွင်မူ
 ၁၉၆၇ ခုနှစ်အထိ လူသိနည်းနေပါသေး
 သည်။ ထိုစဉ်က တိုက်ခိုက်ရေး ကိုယ်ခံ
 လောကတွင် နာမည်ကြီးသူများမှာ
 ကမ္ဘာ့ဟဲဗီးဝိတ် ကရာတေးချန်ပီယံ
 ဂျိုးလူးဝစ် (လက်စွဲချန်ပီယံ လူမည်း
 ဂျိုးလူးဝစ် မဟုတ်ပါ။)၊ ကရာတေးချန်ပီယံ
 ချက်နောရစ်နှင့် မိုက်စတုန်းတို့ ဖြစ်ကြ
 သည်။ ထိုသူတို့အနက် ဂျိုးလူးဝစ်မှာ
 ဘရစ်နှင့် အတော်ပင် တွဲခဲ့သည်။

ထိုနှစ်ပိုင်း ကာလများတွင်
 ကြိုးဝိုင်းပွဲများ၌ ဂျိုးလူးဝစ်ထက်ပို၍
 ကြောက်စရာကောင်းသူဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။
 အင်မတန်မြန်ဆန် ပြင်းထန်သော
 လက်သီးများကြောင့်သာမက ကြမ်းတမ်း
 ပေါက်ကွဲတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့်
 လည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ၎င်း၏
 ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူအား တစ်စစ် ဆွဲဖြတ်
 မည် ပြသဖြင့် အက်ဒါကာကိုယ်တို့

ဝင်ဆွဲခဲ့ရဖူးသည်။

ဂျိုးလူဝစ်နှင့် တွဲဖက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘရစ်လီမှာ လူအများ၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံလာခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ချန်ပီယံများသည် သူတပည့်များဖြစ်နေခြင်းဖြင့်က ဘရစ်သည် ထင်ရှားလာသည် မှန်သော်လည်း အသက် ၂၀ ကျော် လူငယ်တစ်ယောက် အဖြစ်သာ ရှိသေးသော သူ့အား ဆရာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ကွန်ဖူးပညာရှင်လောကမှ အသိအမှတ်ပြုရန်မှာမူ ဝါစဉ်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုအချက်သည် ဘရစ်အား မခံချိမခံသာ ဒေါသထွက်စေခဲ့သည်။

The Green Hornet ရပ်ရှင်

ကား စတင်လွှင့်ထုတ်ပြီး မကြာခင်မှစ၍ ဘရစ်မှာ ရပ်မြင်သံကြားမင်းသားဖြစ်လာခြင်းကြောင့် သိုင်းပညာ မဂ္ဂဇင်းတို့မှ ၎င်းအား အင်တာဗျူးများစွာတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုအင်တာဗျူးများတွင် ဘရစ်သည် သူ၏ ဒေါသကို ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ခံပညာ လောကတွင် မိမိ

ကိုယ်မိမိ နာမည်ကြီးအောင် လုပ်နေကြပြီး အမှန်တကယ်အားဖြင့် အရည်အချင်းမရှိသူ ဆရာများ အလွန်ပေါများသည်ဟု အင်တာဗျူးတွင် ထုတ်ဖော်စွပ်စွဲခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် နာမည်ကြီး သိုင်းဆရာများအား လုံးဝ အတုအယောင်ပညာရှင်များသာ ဖြစ်သည်ဟု အမည်နှင့်တကွ ပြောင်စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ၁၈ ရာစုမတိုင်မီကာလများကပင် ကိုယ်ခံပညာရှင်များအား အလေးအစား ဆက်ဆံထားခဲ့သော အနေအထားတွင် မိမိ၏ ခံစားချက်အတိုင်း အားလုံးကို သိမ်းကြုံး၍ ပြောင် အရက်ခွဲသော ကိစ္စသည် တရားလွန်သည်ဟု အများက ယူဆခဲ့ကြသည်။

အမေရိကနှင့် အာရှရှိ ကိုယ်ခံပညာလောကမှ ဂုဏ်သရေရှိ သိုင်းဆရာတို့အနေဖြင့် လွန်စွာ ဒေါသထွက်ခဲ့ရပြီး ဘရစ်အား အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အပြောကြီးသူ၊ အများတကာအား ရိုသေရကောင်းမှန်းမသိသူ ဟူ၍ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ ဘရစ်သည် ၎င်းတို့အားလုံးအား

“လက်တွေ့သက်သေပြစမ်းပါ”ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ခံပညာရှင်တစ်ဦးအား နာမည်တပ်၍ ၎င်းရှေ့လက်တစ်ကမ်းသို့ သွားကာ “ကျွန်တော့်ကို ထိအောင် ချီကြည့်စမ်းပါ”ဟု ပြောခဲ့သည်။

ယုံနိုင်စရာမရှိစွာပင် မည်သူကမှ လက်တွေ့ မစမ်းခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ခံပညာလောကရှိ ပညာရှင်အားလုံးအား ထိုအချိန်က အရှက်ခွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မည်သူကမှ ဘရစ်လီ၏ ပါးစပ်အား မပိတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

အခြားခြားသော ထူးခြားချက်တို့မှာ ကန်သတ်မှုမရှိသော ပြိုင်ပွဲများအတွက် ဘရစ်သည် သူ၏ သိုင်းပညာအား ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီး အရေးပါသော သော့ချက်များတွင် အားနည်းချက်တို့ကို ဖြည့်စွက်၍ ဟာကွက်မရှိ စေရန် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဘရစ်သည် ဟာကွက်ထိ ဖွင့်ပေးခြင်းနှင့် ပိတ်ခြင်း ပညာရပ်တို့စပ်ကြား လစ်ဟာချက်တို့ကို ဆက်ဆံ

ပစ်လိုက်ခြင်းတို့တွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ ပျိုင်းဘက်နှင့် သူ၏ အကြား အကွာအဝေးကို အလွန်လျင်မြန်စွာ ညှိယူသွားတတ်ပြီးနောက် မြွေဟောက် ပေါက်သည်ထက် ပိုမြန်သော တိုက်ခိုက်မှုဖြင့်က ရန်သူအား တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ထပ်မံ၍လည်း ဘရတ်ကင်း ရစ်သမ် (broken-rhythm) နည်းစနစ်ကို အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ဘရစ်အား အနောက်တိုင်း ဓားခုတ်ပညာ Fencing ကို သင်ပေးခဲ့သူ နာမည်ကျော် ဆရာ ကက်စတယ်လိုမှ ပြောခဲ့သည်။ ဘရတ်ကင်း ရစ်သမ် (broken-rhythm) နည်းစနစ်သည် မိမိ၏ အစွမ်းဖြင့် ရန်သူအား ဓားကွန်ယက်အုပ်ထားပြီးနောက် ၎င်းကွန်ယက်ကို ရုတ်တရက် ဖြတ်တောက်ပြီး ရန်သူ၏ ပုံမှန်တုံ့ပြန်နေသော သဘာဝရစ်သမ် (rhythm) ကို ချိုးဖောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ရန်သူထက် နေးကွေးစွာ သူပုဂ္ဂိုလ်များနေထိုင်ရာ ရုတ်တရက် မြန်ဆန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမည်ကို မသိတော့ဘဲ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်သွားတတ်သည်။

ထိုမျှတင် မကပါ။ ဘရစ်သည် အနောက်တိုင်းလက်စွဲကို လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သည်။ မည်မျှ ကျွမ်းကျင်သည်နည်းဆိုသော် သူသာ အကယ်၍ လက်စွဲကြီးဝိုင်းထဲ ဝင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ၏ ဝိတ်တန်းတွင်သာမက နောက်တစ်ဆင့် ဝိတ်တန်းတွင်ပါ မည်သူ့ကိုမဆို အနိုင်ရမည်ဟု အားလုံးက နားလည်ထားကြသည်။ ဘရစ်သည် ပညာရပ်တို့ကြားတွင် ကွာဟနေသော အက်ကြောင်းများကို ဆက်စပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးသော သူ၏ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်များမှာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။

အလှမ်းကွာသော တိုက်ခိုက်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဘရစ်သည် သူ၏ ရန်သူအား မြင်းကန်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော အင်အားရှိသည့် ခြေကန်ချက်များကို ရန်သူ၏ ခြေဖျားမှ ဦးခေါင်း

ဆီသို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဆက်တိုက်ကန်ထည့်လိုက်နိုင်သည်။

သူ သည် - ရန် သူ ၏

ညီညာကျည်းသို့ အလွန်တိကျ လျင်မြန်စွာ ကန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်စွဲသမားများကဲ့သို့ ပြောလက်သီးကို ပြင်းထန်၊ မြန်ဆန်စွာ ထိုးချလိုက်နိုင်သည်။ ရန်သူအား စိတ်လှုပ်ရှားထွေပြားစေရန် စွမ်းဆောင်ထားရုံမျှမက ရန်သူသည် ရှေ့ခြေကို မကန်ရဲ၊ ရှေ့တက်ရဲသော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဤအချက်များထက်ပိုသော ဘရစ်၏ အကောင်းဆုံး အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ ရန်သူ၏ အားနည်းချက်အား ချက်ချင်း သိမြင်နားလည်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘရစ်အနေဖြင့် လော့စ်အင်ဂျလိစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး မကြာမီတွင် သူ၏ နောက်ထပ်သင်တန်းခွဲကို အက်ဒ်ပါကာ၏ သင်တန်းမှ ခါးပတ်အညှိ၊ ခါးပတ်နက် သင်တန်းသားတို့ဖြင့် အစပြုခဲ့

သည်။ အက်ဒါကာ၏ အဆင့်မြင့်
သင်တန်းသားအဖီသည် ကင်ပိုသိုင်းအရာ
ကြီး အက်ဒါကာ၏ နည်းစနစ်တို့ဖြင့်
သိပ် အံ့မကိုက်တော့ချေ။

အက်ဒါကာ၏ ကင်ပိုသိုင်း
ပညာမှ ချို့ယွင်းချက်ပြဿနာတို့ကို
ဘရစ်က အလွယ်ပင် ထောက်ပြခဲ့သည်။

(၁) - ကင်ပိုပညာရှင်၏ ခြင်္သေ့တိုင်
ခေါ်သော နည်းနစ်စာအား ရန်သူမှ ရှေ့သို့
ဆတ်ခနဲ ရွှေ့လာပြီး ရှေ့ခြေကို နင်းထား။
ချုပ်ထားကာ ဖြောင့်လက်သီးဖြင့်
တိုက်ခိုက်လာနိုင်ခြင်း။ လမ်းပေါ်တွင်
ဂုန်ဖြစ်တတ်သည့် မည်သူ့ကိုမဆို ဤ
ကင်ပိုနည်းကို သုံး၍ မရကြောင်း ဘရစ်
က ထောက်ပြသည်။

(၂) ကင်ပိုပညာတွင် တည်ငြိမ်စွာ
ရပ်တည်ရမည်ဆိုသော နည်းစနစ်ရှိ
သော်လည်း ဘရစ်၏ နည်းမှာ အခြေချ
ငြိမ်နေသော နည်းမဟုတ်။ အမြဲရွှေ့
ပြောင်းကာ ရန်သူအား လှည့်စားနေ
သည်။

(၃) ကင်ပိုပညာသည် ရန်သူအား

စက်ဝိုင်းအပြင်ဘက် ဘေးမှ ပန်းတိုက်
သော နည်းကို ထွေကျင့်ပေးသည်။
ဘရစ်သည် ရန်သူနှင့် မိမိအကြားမှ
အလယ်မျဉ်းကို အရယူ တိုက်ခိုက်သည်။
စစ်တုရင်သမားများ ဘတ်စကက်ဘော
သမားများသည်လည်း အလယ်မျဉ်းကို
စီးနင်းထားခြင်းဖြင့် အနိုင်ရသည်။ သင်
မည်သို့ပင် ရပ်တည်နေပါစေ ဘရစ်သည်
သူ့ကိုယ်သူ ရွှေ့ပြောင်းလှုပ်ရှားနေခြင်း
ဖြင့် သင်နှင့် သူ့အကြားတွင် မျဉ်းပြောင့်
ကို ဖန်တီးလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ လိုသလို စက်ဝိုင်း
၏ အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားနိုင်သလို
အနီးကပ်သွားပါကလည်း မျက်စိမှိတ်
ထားလျက်ပင် ကျွမ်းကျင်သော ချီစောင်
လက်သိုင်းဖြင့် လွယ်လင့်တကူ တိုက်
ခိုက်နိုင်သည်။

သို့သော်လည်း အက်ဒါကာ
ပြောခဲ့သော အချက်ဖြစ်သည့် ဘရစ်လီ
၏ နည်းသည် ဘရစ်လီတစ်ဦးတည်း
အတွက်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်ပြီး
အခြားသော သိုင်းပညာရှင်များအဖို့

ဘရစ်ကဲ့သို့ လိုက်လုပ်ပါက ဒုက္ခရောက်
နိုင်သော နည်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်
မှာ မှန်ကန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
(ကမ္ဘာကျော် လက်စွဲချန်ပီယံ မိုဟာ
မက်အလီသည် လက်အောက်ချထိုး
သော နည်းကို သုံးသည်။ သို့သော်လည်း
၎င်းကဲ့သို့ လိုက်လုပ်သူများ အကြီး
အကျယ် ဒုက္ခများသွားသည်ကို လက်စွဲ
နားလည်သူများ သိပါသည်။ စကားချပ်)

၁၉၆၆ ခုနှစ် နွေရာသီတွင်
ဘရစ်သည် ဇနီးဖြစ်သူ လင်ဒါနှင့်
တစ်နှစ်သားအရွယ်ဖြစ်နေသော ဘရန်
ဒွန်လီတို့ကို ခေါ်ယူလျက်၊ အုတ်ကလန်
မြို့နယ်ရှိ လော့ဒ်အင်ဂျလိစ် (အနောက်)
မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ သူတို့သည်
Barrington Plaza ဘာရန်တန်ပလာဇာ
ခေါ်သော အထပ်မြင့်အိမ်ရာတွင် နေခဲ့
ကြပြီး ၎င်းအိမ်ရာစခန်း၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ
ဒွန်ကန်းမှာ ဘရစ်၏ တပည့်လည်း
ဖြစ်သည်။

ရှေ့လဆက်ခန့်

မျှဟန် (MOT)

